

ELVEDA

ROMAN

İHSAN YILMAZ

Basıldığı Yer: Ronahi Matbaası
Basım Tarihi: Ağustos 2004
Mahmur Yayınları

*Bilgisayar yazımında yardımlarından dolayı; Rojîn,
Melsa ve Fırat arkadaşlara teşekkür derim*

KUŞATMA

Kani Cenge'ye daha iki gün olmuştu geleli. Oturduğu yerden manganın çatısını seyrediyordu. Birden gözleri kolundaki saate kayd. Yerinden doğrulup kalktı. Mangadan çıktığında karşısında meşe ağacının altında oturan Komutan Mahir'e;

“Heval ben top sahasına gidiyorum, dedi.”

Mahir;

“Gidebilirsin, dedi, hemen ekledi;”

“Geç kalma!”

“Tamam heval, erken gelirim, diye cevap verdi, çıktı ve yüz yıllık meşe ağaçlarının arasından çevreyi seyrede seyrede sahaya doğru gelirken, patikada kendisine doğru hızla gelenlerin arasından;”

“Hey! Acemi, gönderdiğim kalemi aldın mı, diye soran Eyüp’e Ferhat;”

“Ne kalemi, diye cevapladı.”

“ Defterinle birlikte göndermişim.”

“Yalnızca , defter elime geçti.”

“Öyleyse yeniden yaz, yeniden yaz, tamam, dedi. Hemen ekledi;”

“Acele işimiz var, görüşürüz.”

“Tamam, yazarım, dedi. Gidenlerin ardından bir müddet baktı.”

“Demek kalem gönderdin, ben de yazmadın diye yakınmışım, dedi ve dönüp patikadan yürümeye başladı.”

“Ama ne olursa olsun yazacağım, dedi. Sahaya geldi. Sahada koşuşturanlara bir müddet baktıktan sonra, kayalığın önünde oturanların yanına geldi. Meşe ağacının önüne oturdu. Top oynayanları seyrederken, kendisini çağıran sese döndü.”

“Heval yanıma gelebilirsin, denilince yerinden kalktı, onların yanına gitti.”

“Merhaba heval.”

“Merhab”

“Sana bahsettiğim resim ve yazıyı getirdim.”

“Resim ve yazıyı mı? Yüzünde, şaşkınlığın ardında bir gülümseme belirdi. Kendisine uzatılan albümü ve yazıyı aldı.”

“Resimleri seçebilirsin, denilince;”

“Demek seçme hakkım var, öyle mi?”

“Ama esas resim budur, diyen Berfin’e;”

“Tamam bu resmi de alıyorum, dedi.”

Sıkıca tuttuğu resim ve mektupla kalktı.

“Heval müsadenle ben gidiyorum.”

“Bu kadar acelen niye?”

“Hayır hayır, acelem yok, ama arkadaşlara erken döneceğimi söyledim.”

“Tamam öyleyse.”

“Hoşça kalın, dedi oradan uzaklaştı. Meşe ağaçlarının arasından büyük kayalığın önüne geldi. Sırtını kayalığa verdi. Sıkı tuttuğu mektubu açtığında;”

Yalnızlığımın dostuna ,

Her şeyden önce , bir dostluk veya sevgi geliştirmekse, bazı şeyleri kabullenip, özeleştirimi vermekle başlayabilirim. Benim açımdan, o yüzden sana bir kaç gündür yaşadığım, bittiğini sandığım sonuçları aktarmak istiyorum. Bunu bir özeleştirme diye de nitelendirebilirsin, bir veda mektubu da. Onun değerlendirmesini sana bırakıyorum.

Çünkü dostlukları , erdemli insanlar yaratabilir, yaşatabilir. Erdemlilik ise güç ister. Çıkardığım birinci sonuç, güçsüz bir insan olduğumdur. Ya da arayışları-

na güç getiremeyen bir insan, bir zavallı. O yüzden boynumdan büyük işlere kalktığımı sanıyorum. Ve sevgi, savaş, aşk, özgürlük; güzel olması gereken, yaratılması gereken, benimsediğim tanımlar. Ama biliyorsun nasıl seveceğimi bilmiyorum. Beni çevreleyen çitler var. Ve ben bu çitleri şimdiye kadar fazla zorlamamışım. Mantık ve duygu çitleri. Duygu biraz “Ben” oluyor. Mantık ise, olması gereken. Yani zorunluluklar. Şimdiye kadar hep olması gerektiği gibi davranmaya çalıştım. Yapabildiğim kadar. Ama duygular da çoğu zaman bunlarla çatıştı, çelişti. Hiç kendim olamadım. Yani zaman zaman Berfin oldum, Rojin oldum, ortam oldum. Ama hiç “Ben olamadım.” O anlamda çıkardığım ikinci sonuç; herkese karşı, en çok da sana, size karşı sahtekarlık yaptığımdır. Hiç kendim gibi sizinle olamadığım için, şu an Rojin’le yaşadığım şeyler de bundan kaynağını alıyor. BEN, sevmesini bilmiyor. BEN, benim içinde köle, BEN’i mantıkla yakınlaştırma veya onunla paralel yürütemedim. Üçüncüsü; bireyselliğim. Aslında ikincisiyle yakından bağlantılı. Sizin paylaşmak için zorladığınız BEN’di. Bunu anlamıyor değildim. Ama “İnsanların ruhuna sahip olma” dediğim şeyin o olduğunu sanıyordum ve ruhumun kimseye ait olmasını istemiyordum. İşte asıl yanılgıyı, bunda yaşamışım. Ruhun birine ait olması farklıdır. Onu çıkarsız, kaygısız paylaşmak, yaşamak farklıdır. Bunun yanılgısı bana pahalıya mal oldu. Kendi kendimin kölesi oldum. Dev-

rimcilikte , ya da bulunduğumuz alanda , duygularıyla hareket etmeyi bencillik, kendin için bir şeyler yapmak ya da istemek anlamına geliyor diye düşünüyordum. O yüzden de SEVGİYİ bir yerlerde kaybettim. Ve hiç bir zaman onu arama ya da içine girme cesaretini gösteremedim. Korktum güçsüzlüğümden.

Söylediğim bazı şeylerin anlamını, derinliğini yeni yeni fark ediyorum ve bu acımı daha da artırıyor. Mesela “Sevgiler paylaşıldıkça çoğalır, acılar paylaşıldıkça azalır.” gibi.

Benden yeni kurallarımı yazmamı istemişsin. Kurallar yeni olmayabilir, ama benim için şu an yazarkenki gibi yüreğimin sızısı ve gözyaşları içinde bulduğum il-keler diyeyim.

Dostluk veya sevgi arayışçısı olacaksam, güçsüzlüğü kabul etmeyeceğim ve güçleneceğim.

Mantıkla duygu her zaman birleşmeseler bile, ortak noktalarını bulacağım.

Sevgiyi; bilgiyle, paylaşım ile arayacağım. Ve öğreneceğim.

Çıkarsız ve kaygısız paylaşmayı öğreneceğim.

Kalemim şu an satırların üzerinde su gibi kayarken, yazdıklarım yüreğimi yakan ateş gibi ve o ateşi gözyaş-larımla söndürmeye çalışıyorum. Yeniden yaşadığımı hissetmeye çalışacağım ve etrafımda sevebileceğim şey-lere sarılacağım. Onlarla birlikte ben de yaşayacağım ve büyüyeceğim. Her şeye yeniden anlam vererek , seni

sol göğsümün üzerindeki “BEN” e koydum, yüreğime daha yakın.

*Yeni doğan bir arayışçıdan, vicdan rahatlığıyla
SENİ SEVİYORUM .A .B, Seher....*

Rumuza baktı, kendisinde tarifi olmayan bir duygu-ya kapıldı. Ne sevinebiliyor, ne ağlayabiliyordu. Resmi çevirdi, öyle bakakaldı. Durdurulmuş zamanı canlandırmak istedi. Öyle dalıp gitti.

Kendi kendine mırıldandı:

Sevgisi olmayan insanın hayvandan farkı olamaz.

Sevgisi büyük olmayanın savaşı da büyük olamaz.

Gûla sor

Hezkirin ji bo min ked e

Wekî din tiştek nîne

Hezkirin meşîya xweşe

Wextê ku nemeşîya mirin e. Dediğinde, gözleri ufku aşmıştı, uzaklaşmıştı bulunduğu mekandan.

98 Mart ayının 11’iydi; dereler kabarmış, topraklar çiçeklenmişti. Meşe ağaçlarının tomurcukları çatlıyor, yapraklarını açıyordu. Mavi gökyüzü kümülüslerle bezlenmişti. Mavi gökyüzünden güneş, cömertçe ışığını ve ısınısını bu topraklara veriyordu. Toprak ısınmış, çimenler filizlenmiş; bütün canlılar toprağın yüzeyinde geziyor, çalışıyor, eğleniyor, koşuyor. Yürüyordu ki, dağ zirvelerinden eriyen kar, derin vadilerden ovaya ulaşıyordu. Bu bahar yüzlerce gerilla kış kamplarından çıkıp, Metina dağı ile Tepê ortê arasındaki geniş vadide

toplanmıştı. Her gerilla büyük bir heyecanla yeni düzenlemeleri bekliyordu. Vadide bayram havası vardı. Çevrede bulunan ‘Şelazê, Yekmal, Sêmal, Seyda Batufa’ köyleri bahar hazırlıklarını yapıyordu. Köylerin sakinleri ilk defa bu kadar kalabalık gerilla ile karşılaşmanın heyecanı ve şaşkınlığı içindeydi. Gerilla, kış boyunca yaptığı eğitim ve toplantılar sonucunda, ulaştığı iradi gücü ve aldığı kararları uygulama sabırsızlığı içindeydi. Bütün gerilla birlikleri toplantı alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Sêmal köyünün yakınındaki ormanlıkta toplandı. Yüzlerce gerilla meşe ağaçlarının gölgesinde bağdaş kurarak oturmaya başladığında kamera-man Hawar, gerillaları görüntülemek için çekime başladı. Bir den , dikkat çekildi. Bütün gerillalar ayağa kalktı ve hazrola beklemeye başladı. Meşe ağaçlarının arasından gelen Merkez Karargah komutanlarından Ebubekir, gerillaların karşısında durdu. Dinç, kendinden emin. Karşısındaki gerillalara bir göz gezdirdikten, güne ilişkin programını açıkladıktan sonra , gerillaları bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Bir dakika dolunca;

“Anıları mücadelemize önderdir, deyip gerillaların oturmasını sağ eliyle işaret etti. Gerillalar bağdaş kurup oturdular. Konuşmaya başlayan Komutan Ebubekir;”

“Yeni bahar hamlesini gerçekleştirmek için, konumlanmamızı ve düzenlememizi sağlamak için burada bulunuyoruz. Yeni dönemin gerekleri ve planlamamızın

gerçekleşmesi için yaptığımız eğitimler bizleri yeni döneme hazırladı, şimdi bunu da pratikleştirme zamanıdır.” dedi. Saatleri bulan konuşma ve düzenleme sonucunda gerilla komutanları, gerillaların onayıyla seçilerek göreve getirilirken düzenleme toplantısı sonuçlandı. Ayrılmalar başlamış, sıcak selamlamaların, sevinçlerin yerini hüznün almıştı. Her bir gerilla, yoldaşını kucaklar-tokalaşırken kimi gözyaşını tutamıyordu. Elden ele dolaşan resimler, avuçlara sıkıştırılan bir kaç satırlık hatıra yazıları yürekleri burkarken, gerillanın deyiimiyle pratiğe hazırlanma heyecanı ve belki de bir daha görüşmeyeceği yoldaşına mutlu, hüznü bakışlarını gezdirip gözyaşını gizlerdi.

Kendisi olup biteni izlerken, düzenlemeden beklediğini bulamadı. Bir yıl olmuştu, bu bölükteydi. Yüzleri bulmuştu bölüğe girip-çıkan, başka alanlara gönderilen gerillalar; onlarcasını tanımış, dost olmuş, sevmiş-saymış, değer vermişti. Bölükteki değişiklikler canını sıkırmış, üzüntüsü her halinden belli oluyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Bir dere kenarına, bir tepeye doğru yürüyordu. Kendisindeki yalnızlığa anlam vermeye çalışıyor, kendisine sorduğu sorulara cevap arar iken beyni uğulduyordu.

Hayır, ben artık bu bölükte kalmak istemiyorum.

Benim de yerim değişmeli.

Artık kalmanın ne anlamı var

En sevdiğim arkadaşlarım gitti.

Ben onlarsız ne yaparım? O' da !”

Kimi zaman sesli, kimi zaman sessiz düşünerek meşe ağaçlarının arasından mangaya geldi. Hiç kimseyle konuşmadan çantasını aldı, silahını aldı, yaklaşık yüz adım yürüdükten sonra meşe ağacının altında durdu. Etrafına bir göz gezdirdikten sonra sırtını ağaca yasladı. Yaslandığı yerden, Metina dağlarının karlı zirvelerini seyre daldı. Gözleri kış kampının görüldüğü zirveye çakıldı kaldı. Sanki dünya kararmıştı. Güneş batmış, seher yıldızını seyrediyordu. Her şey onda kilitlenmışti. Yıldız yıldız parlayan kar tabakasının üzerinden yürüyordu. Dağın zirvesi bir balık kadar pütürsüzdü. Hiç bir güç ulaşmamışti, kirletmemişti. Hiç bir iz yoktu. Zirveler gökyüzüyle bütünleşmiş, ufuk çizgisi köprü olmuştu.

Seher yıldızına ulaşmak için habire yüceltilere doğru koşmaya başlamışti. Koştukça yüceltilerin gizemine kapılmış, kendinden geçmişti. Kendisine yaklaşanı fark etmemişti. Birden uğultulu sesi duydu.

Başını çevirip ona doğru baktı. Bakışları keskindi, yerinden kalkar gibi yaptı. Kendisini konuşmaya davet eden bölük komutanına baktı.

“Konuşulacak ne var ki ?”

İçten içe hırçınlaşmışti. Ve yerinden kalktı, ona doğru yürümeye başladı. Komutanına baştan aşağı baktı; hal hareketini süzdü, ne söylemek istediğini, neler konuşmak istediğini anlamaya çalıştı. Bir elinde tespih,

bir eli cebinde olan komutanın kibirliliği de canını sık-
mıştı. Kendi kendine;

“Hadi ne konuşacaksan konuş, dedi. Ve konuşması-
nı bekledi. Sallanan tespih kendisine sokak kabadayla-
rını andırıyordu.”

Kendisini küçümseyen ses tonuyla Bedran;

“Herhalde düzenlemelerden memnun değilsiniz?”

“Doğrudur, dedi. Kanimasi tarafına baktı.”

“Bir yıldır bu bölükteyim. Daha önce de öneri yap-
mıştım.”

“Her öneri kabul edilmez ki.”

“Uygunsuz bir öneri değil ki.”

“Parti ne diyorsa o olur. Sen de burada kalacaksın.
Söylenilenler karşısında ona bakma gereği bile duyma-
dan;”

“Partinin aldığı bütün kararlara uydum. Talimatlarını
uyguladım. Partiyle o yönlü bir sorunum yok, dediğin-
de yutkundun”.

“Ne yazık ki bireylerin kararları partinin kararı olup
çıkıyor.”

“O kararları da bireyler uyguluyor.”

“Yanlış kararlar zarar veriyor, dedi Bedran. Tartış-
madan memnun değildi. Ses tonu değişti, tehditkar bir
biçimde;”

Sen partiyle başını belaya koyacaksın.

“Neden?”

“Bundan sonra emir ve talimatlara uyacaksın, aksini ısrar edersen tutuklanırsın”

“Tutuklanmak mı?”

“Sizi uyarıyorum. Herkes ne yapıyorsa sen de onu yaparsın, dedi. Elindeki tespihi daha da hızlı sallamaya başladı;”

“Ama , Heval Bedran daha önce bir sürü eleştiri vardı.”

“Dikkate alın.”

“Grupçuluk yapıyor, adam kayırıyor bunu eleştirmek suç mu?”

“Herkes nasılsa sen de öyle ol.”

“Yanlış şeyler beni rahatsız ediyor, dedi. Kendisini kemiren sıkıntıyı gideremiyor, çözmeye çalışıyor. Bedran devam etti;”

“Dediğim gibi bu bölükte kalıyorsun. Karargahtan Celal arkadaş söyledi. Bu arkadaş yanınızda kalacak.”

“Celal arkadaş mı?”

“Burada kalacaksınız, daha da fazla ileri gitmeyin. Tamam mı?” dedi, sessizlik çöktü. Sessizliği nefes nefese gelen Agit bozdu.

“Heval Bedran Karargahtan sizi çağırıyorlar.”

“Karargahtan mı?”

“Celal arkadaştı.”

“Tamam öyleyse silah ve cihazı getir.”

dedi. Agit hızla oradan uzaklaştı. Bedran’da ondan tarafa yürüyüp uzaklaştı. Onun ardından bakarken aya-

ğını kaldırıp hızla yere vurduğunda bacağı incimişti. Yumruklarını sıkıp birbirine vurdu. Tekrar ağacın altına geldi. Kendisine söylenenleri tekrarladı:

“Vay efendim tutuklanırmışım. İleri gitmemeliymişim, vay efendim Zağros’da eyalet yönetimindeymiş, çok raporlar geliyormuş. Öneriler çokmuş. Kapıyı bir açtın mı bir daha alamazmışsın. Ulan ben....Seni başımıza kim komutan yaptı. Ağa her olumsuzluğunu parti-nin yetkilerini kullanarak yapıyor. Bencil keyfiyetçi adam. Kalkmış, bir kaç kişinin olumsuzluğunu neredeyse bana mal edecek, böyle savaş mı olur? Savaştan anladıklarını zannediyorlar. Aha binlerce gerilla var; Eğitim düşmanın içine gönder, metropole gönder, sabotaj, suikast yap. Sistemin altını üstüne getirirsin. Şu halimize bak. Böyle kurtuluş mu olur? İyice hiddetlendi, sesi düğümlendi:

“Düşmana böyle darbe mi vurulur? Ya rabbim bana sabır ver, ben delireceğim, verdiğim sözün nasıl sahibi olacağım.”

dedi. Kısa bir sessizlikten sonra:

“Namussuzlar bana oyun yaptılar. Önderlik sahasına bile gönderemediler. O kadar çok istediğim halde.”dedi. Elini cebine götürdü, mendilini ararken cebindeki küçük not kağıdı eline geldi. Birden hatırladı Xunav’ın kendisine özenle bantladığı küçük paketi verdiğini.

“Hay allah nasıl da unutmuşum. dedi. Meraklanmıştı. Bir an önce okumak istedi. Ama gözleri aşağıda manganın önünde birbiriyle tokalaşanlara takıldı:

“Acaba yanlış mı gördüm? Dedi. Tekrar baktı

“Odur” dedi. Demek ki vedalaşmak için geldi. Yanındakini tanımıyordu.

Acaba ne yapmalıyım? Şimdiye kadar kimseyeediye vermedim, beyin jimnastiği bir işe yaramıştı. Pek değerli olmasa da yağmurluğu vermem iyi olur. Bir an tereddütlendi. Maddi bir şeydir ne önemi var diye düşündü. Yazdığı şiiri vermişti kendisine, merakla cevabını beklemişti:

“Şiirin güzel. Şiir diliyle konuşuyorsun. Neden şiirdeki ile direkt konuşmuyorsun?” demişti.

Yüreğinin durduğunu hissetmişti. Kekelemişti o an. Herhalde cesaret edemiyorum diye itiraf etmişti. Cesaret edememenin tutukluluğunu kutsal saydığı şeylere bağlasa da, hala bir kaç kelime konuşmamanın cesaretsizliğini yaşıyordu. Çantasından çıkardığı yağmurluğu elinde evirip çevirerek aşağıya doğru yürümeye başladı. Gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Tokalaştılar. Yoldaşlarına ve ona baktı. Yüzündeki, gözlerindeki hüznü görünce kendi kendine:

“Ben ne yapabilirim bir kaç sözcük söyleme cesaretini bulamıyorum.” dedi.

“Nasılsın?” diye sordu kendi kendine. Belki de sormaya hiç gerek yoktu. Çünkü çoğumuz “İyiyiz” diyoruz. “Yalan söylüyoruz” dediğinde cevabını bekliyordu.

“Eh işte!” demişti. Memnuniyetsizliğinin belirtisiydi.

“Peki şimdi nereye gideceksin?”

“Tepe Ortê’de bir bölüğe düzenlemem oldu.”

“Görüşme ihtimali var mı?”

“Bilmiyorum! Sen yine bölüktesin”

“Doğrudur, bir yerlere göndermiyorlar. Az önce bölük komutanıyla tartıştık.”

“Neden?”

“Öneriden dolayı gitmek istediğimi belirttim.”

“Ya sonra”

“İsrar edersem tutuklanabilirmişim. Her neyse başını ağrıttım.”

“Dikkat etmelisin!”

“Dikkat edeceğim, ama sen de dikkat etmelisin. Savaşır” dedi.

Kendi kendine “Seni kaybetmek istemiyorum” dedi çekinerek.

“Bunu sana vermek istiyorum. Bahardır, malum yağmurlar. Bir köşesi yırtılmış içinde parça var, dikebilirsin.” Dediğinde, yanındaki gerilla bayana baktı. Onun çevreyi izlediğini fark etti. Sakin olmaya çalışıyordu.

“Biliyor musun? O şiirin ikinci bölümünü de bitirmek üzereydim. Fırsat olursa bitirdiğimde sana gönderirim.”

“Yazmayı ihmal etme.”

“Yazmaya devam edeceğim.” dedi. Göz göze gelmişlerdi. Gözlerinde matlık yoktu. Sevecen, duygu yüklü. Çocuk gibiydi. Yine kendi kendine ‘benim için sen toprak kadar kutsalsın, sana karşı hayranlığımı dile getiremiyorum, ama beni anla.’

“Her neyse seni çok beklettim. Kendine iyi bak, kendini koru. Serkeftin!

“Sende kendine iyi bak, dikkat etmelisin!”

“Olur, dikkat edeceğim.” Dedi, vedalaştılar. İki kadın gerillanın ardından bakarken, onlar yumuşak bahar toprağı üzerinde izlerini bırakarak uzaklaşırlarken, uzun siyah saçlar omuzlarının üzerinden yelle savruluyordu.

“Güle güle yoldaş! Çirkinliklere karşı başın dik, alının açık olsun.”

dediğinde hüznü daha da artmıştı. İlk defa bu kadar yüreğini ve beynini kemiren şeyi çözmeye çalışıyordu. Olduğu yerden topuklarının üzerinden yukarı döndü, yumuşak toprak üzerinde yürümeye başladı.

“Tüh! Lanet olsun bu dünyaya! özgür vatanın olmadıkça sevgiler hayat bulmaz, bulmaz, bulmaz.” deyip üstüne basa basa tekrarlamıştı. Boşluğa bir küfür sallayıp, çantasını ve silahını alıp mangaya döndü. Moral

bozukluğunu yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu.

Hüseyin manganın kapısında koluna girdi:

“Hele hele gel ,sana bir şey soracağım.”

Yürümeye devam ettiler. Birlikte dere kenarına geldiklerinde Hüseyin elindeki kağıdı uzattı. Özenle katlanmıştı. Açtı.

“Bu ne biliyor musun?”

“Nedir?”

“Bir arkadaş yazmış, temeniler de bulunuyor.”

“Ne güzel bir yoldaşın sana başarılar diliyor.”

“Yahu güzel de, bir bayandan geliyor.”

“Ne hoş, ne fark eder. Onlar da bizim yoldaşımız.”

“Hele al oku.”

“Okuyayım mı?”

“Ayıp olmaz mı? Sana gelmiş.”

“Yok yok bir şey olmaz.” dediğinde uzun, ince bıyıkları yeni terleyen Hüseyin’e baktı:

“Peki..”

Hüseyin’de uzun bir süredir aynı bölükteydi.

Bir dostluk gelişmişti. Dürüstlük ve saygınlık kazandırmıştı. Karşılıklı güven gelişmişti. Yazıyı okurken:

“Ne kadar iyi, hem eleştiri yapıyor, hem öneri; bundan daha iyi güç verme olur mu? Farklı bir yaklaşım yok. Dostluk esas. Cesaretli bir bayan.” dedi.

“Ben böyle bir şey beklemiyordum.”

“İnsan bazen hiç bir şey beklemiyor.” dedi. Cebindeki çekip Hüseyin’e gösterdi.

“Bak sana var da bana yok mu? Daha açmadım ne yazılıdır bilmiyorum. Ama inanıyorum ki güzel şeyler vardır. Dürüst insanlar var.

“Hele bak! Ne yazmış?”

“Vay! Vay ! Peki sen niye sabırsızlanıyorsun Hüseyin?”

“Bilmem” dediğinde Hüseyin’e baktı.

“Tamam tamam üzülme.”dedi. “Hemen şimdi okurum”

Notu açtı okumaya başladı:

Değerli yoldaşım Ferhat’a...

Sevebilmen için güçlü olmalısın.

Sevgi güç istiyor.

Güçlü insan ancak sevebilir.

Çünkü büyük hassasiyet istiyor.

Fiziğin güzelliği, parlak bir düşünceyi tarz ve ilişkiler genişliği.

İsteğim odur ki, yazılarınıza devam etmeniz ve güzel olmayan şeylere karşı savaşmalısınız. Çirkin olmamalısınız ve böylelikle güzellikler icra edilebilir.

Bunun için sana yoldaşça

Kendi savaşımında başarılar diler,

Bundan da Önderlik tarzını esas almalısın.

Devrimci Selam ve Saygılar

11-03-98 Xunav.

dedi. Bir müddet sustu. Hüseyin'e baktı. Hüseyin meraklanmıştı "Ne diyecek" diye.

"Niye sessizleştin?"

"İnsan şaşırıyor. Çok şey anlatıyor. İlginç olan bu yoldaşın hiç çekinmeden bunları yazmasıdır. Şaşırdığım, sıradan bir yazı yada bir aşk notu değil yakaladığı şeyler var. Güçlü olmamı istiyor. Önderlik tarzına bağlıyor." dediğinde;

"Daha iyi ya!"

"Ona ancak şunu söyleyebilirim; tıp, bale ve gerillacılıkla birleştirdim mi güçlü bir kadın yoldaş olabilir. Onu bende saygıyla selamlıyorum.

Bak bu resme bir ana ve sırtında küçük bir çocuk. İnsana çok şey anlatıyor. Sevgide , çocuk ve ana bütünleşmesi çocuğun ana vatani anadır. Yani kadın topraktır." dedi. Hüseyin şaşkınlığını gizleyemedi.

"Heval ben bu kadar derinleşmedim, ama arkadaş yaşamda daha toydu. Saf ve dürüst olsa da gerilla da yenidir. Savaşım da daha güçsüzdü." dedi.

"Olup bitenler karşısında zorlanıyordu. Şu görülüyor ki, yeni veya eski olsak da dikkate almamız gerekiyor." dedi. İlk defa iki arkadaş mektup alıyordu. Hafızalarına birer anı olarak bıraktılar. Takım komutanının çağırması üzerine Hüseyin yerinden kalktı:

"Ben gidiyorum sonra görüşürüz." dedi uzaklaştı. Hüseyin'in gidişinden sonra:

“Bu takım komutanına hiç de ısınmadım. Sınıf özellikleri iticidir. Can sıkıcıdır.” Dedi, Yerinden kalktı. Mangaya geldi. Günler geçtikçe kendini teselli etmeye çalışıyordu. Yazı yazmaya daha hız verdi. Zamanı boşa geçirmek istemiyordu. Planlı hareket etmesi kendine zindelik kazandırmıştı. Bölüğün nokta değişimi Sêmal köyünden Şelaze köyünün altındaki küçük vadi de sonuçlanmıştı. Manga yerleri yeni yapılırken Newroz bayramı hazırlıkları da başlamıştı. Komisyona önerilmiş, gelen talimatla çalışmalara başlamıştı. Şılan’a, Beritan’a baktı.

“Keşke o da olsaydı. Yine birlikte çalışırdık. Kaç komisyonda birlikteydik. O şimdi başka bir yerdeydi, bense başka bir yerdeyim” dedi. Tiyatro ve müzik provalarına başladılar. Önce çiseleyen yağmura aldırış etmediler. Çevreden topladıkları çalı çırpıyla ateş yaktılar. Ateşi büyüttüler. Kızlar ve erkekler ateşe daha da yaklaştılar. Komisyonda yer alan Serhatlı Şılan yaklaştı:

“Heval ne yapalım? Arkadaşlar ıslanıyor. Ara vermeyelim mi?” dediğinde Şılan’ın saçlarından aşağıya yağmur süzülüyordu. Arkadaşlarına tekrar baktı.

“Epey de ıslanmışsınız, yağmurun duracağı yok.” dedi.

Yağmur daha da hızlanmıştı. Yağmur damlaları alevleri yutmaya başlamıştı.

“İstersen arkadaşlara söyle ara verebiliriz. Hava açılınca tekrar geliriz.” dediğinde Şılan:

“Sen söylersen daha iyi olur.” Ateşin çevresindeki arkadaşlara seslendi:

“Hevalno!” çağrısıyla tüm yoldaşları ona döndü.

“Hevalno ıslanıyoruz!”ellerini açtı, gökyüzünü gösterdi.

“Islanıyoruz, hepimiz hasta oluruz. Şimdi gidelim.”dediğinde Şilan’a baktı:

“Sonra yine haber veririm.” Arkadaşların gruplar biçiminde ayrılmalarını izlerken bahar yağmuru hoşuna gitmişti. Ateşin yanında kalmayı tercih etti. Meşe ağacının kurumuş dallarını ateşe bıraktı Şilan:

“Heval sen gelmiyor musun?” diye sorunca;

“Ben sonra geleceğim.” diye cevap verdi. Yağmur damlaları ateşin içine doğru indikçe çıs çıs sesleri fazlalaşıyordu. Yağmur daha da şiddetlenmişti. Ateş sönme üzereydi. Yüksek tepelerin uçlarını sis kaplamaya başlamıştı. Tekrar ateşe döndü.

“Herşeyi yakan ateş, şimdi sönüyor. Belki biraz daha odun atsaydım ateşe, yanmaya devam edecekti.

Bir iç çekti. Hüzünlenmişti. Ama ne yazık ki sönüyorsun , yağmur damlaları altında. Ben de kendimi güçlü kılmazsam, yenilemezsem, her gün dirhem dirhem eririm. Bu çalışmalar yeterli değil. Yaşamın her alanı doldurulmalı. Kimse boşlukta kalmamalıdır.” dediğinde kendi kendine konuşuyordu. Birden tiz sese döndü. Şilan hala gitmemişti. Şilan:

“Heval gitmeyelim mi?” dediğinde:

“Ben senin gittiğini düşünüyordum. Demek ki gitmedin.” dedi. Bir eliyle alnından inen yağmur damlalarını silerken;

“Çok ıslanmışsın hemen gidelim.”dedi. Şilan çevreye ve havaya bakarak:

“Eğer yağmur durmazsa, ne skeçleri ne de tiyatroyu hazırlayabiliriz.” “Arkadaşların önünde rezil oluruz.”

“Belki müzikte sorun çıkmaz.”

“Ama yine de üzerinde durmalıyız”

“Bir de Tepe Ortê’deki arkadaşlar gelmedi. Onlardan haber var mı?”

“Ben de senin gibiyim. Aslında senin haberin olmalı, sen bizim komutanımızsın.”

dediğinde Şilan’a baktı Şilan kendi kendine gülümseyordu. Başını çeviren Şilan:

“Ben de haber almadım.”

“Belki yarın gelirler. O zaman birlikte çalışırız.”

“Şimdi onların programında ne var. Onu bilmiyoruz.”

“Bilseydik sorun çıkmazdı. Sonra birleştirdik.”

Yağmura hiç aldırmaz etmeden, birinci erkek takımına geçtiler. Mutfağı da geçip manganın önüne geldiler. Sırlıklı olmuşlardı. Mangayı görünce hemen kızılderi li filmlerindeki çadırli arabalar aklına geldi. Dışarıdaki taş masaya vuran yağmur damlaları dağılarak çevreye serpişirken, başını kapıdan içeri uzattı:

“Heval Şilan gel içeri girelim. Arkadaşlar oturuyor. Sonra gidersin.”

Apê Fekri, Welat, Seyitxan içeride oturuyorlardı. Soba gümbür gümbür yanıyordu.

“Soba da yanıyor. Giysilerininide biraz kurutursun.” dediğinde Şilan:

“Heval arkadaşlar merak eder, gitsem iyi olur.” dediğinde alnından inen yağmur damlalarını sildi.

“Peki heval, sen bilirsin. Öyleyse yağmurda fazla bekleme.”

“Oldu, sonra görüşürüz.” diyen Şilan meşe ağaçlarının arasındaki ince patikadan yukarı uzaklaştı. “İçeri döndüğünde epeyi ıslandık, ısrar ettim içeri gelmedi.”

dediğinde Welat yer gösterdi, Apê Fekrî yazı yazıyordu. Seyîtxan yerinden doğrularak:

“Yağmur sizleri rahat bırakmadı. Peki hazırlıklarınız nasıl?” sorusunu sorunca:

“Hazırlıklarımızı tamamlamadık, yağmur durursa tamamlarız.” dedi. Apê Fekri’ye döndü.

“Apê Fekri, sen ne yazıyorsun?”

“Şiiri tamamlamaya çalışıyorum. İstersen okuyabilirim.”

“Ben de dinleyebilirim.”

“Şiir okuyup bittikten sonra aslında bu kadar beklemiyordum.”

“Dünya kadını iyi anlatmışsın sonunda, iyi bağlasan sorun olmaz. İlk defa kadını iyi anlatan bir şiirle

karşılaşıyorum.” dediğinde hala yağmur yağmaya devam ediyordu. Her yağmur damlası naylonda patır patır ses çıkarırken, dolu sanki naylon çadırı delip, içeri gelecek izlenimini veriyordu. Gün boyunca ve gece aralıksız yağmur devam etti. Operasyon söylentileri devam ediyordu. Operasyon söylentileri devam ettikçe, gerillalar mevzilenme çalışmalarını hızlandırdı. Kamuflejlar da tamamlanmıştı. Keşifçiler sabah erkenden araziye çıkarken, savaş uçakları Metina’da alçak uçuşlar yaparak gerillayı huzursuz ediyordu. Psikolojik baskıyı hızlandırmıştı.

Her şeye rağmen gerilla çalışmalarını durdurmamıştı. Her sabahki gibi erkenden rojbaş çekildi. Daha güneş doğmamıştı. İctima alanına gelen gerillalar sıralarını aldı:

“Bi can bi xwîn em bi terene ey Serok.”

dedikten sonra yeni bir komutla bölüğe yön verildi. Sabah yürüyüşü spora dönüştürüldü. Hava aydınlanana kadar arazide gezildi. Bütün gerillalar daha zinde görünüyordu. Dereyi geçmek, suya düşmemek için uzun atlayış yapan gerillalardan bazıları suya kapılıp düşmekten kendini koruyamadılar. Gülüşmeler yayılınca önden gelen talimatla:

“Bila heval bêdeng bin!”

dendiğinde her biri dönüp arkasındakine söylerken, sessizlik baştan sona kadar yayıldı. Yürüyüş çamurlu tarlalarda devam ederken, her gerilla bir sessizliğin

içindeydi. O an her bir gerilla kendisiyle başbaşaydı. Hayalleriyle, ütopyalarıyla başbaşa. Kimse kimseyi rahatsız etmeyi istemezdi. O da o anda her gerilla gibi dünyasına kapanmıştı.

Yaşadığı yoğunlukla düşüncesinde şiiri tamamlamıştı. Bir yerde durup yazmak istiyordu. Eğer yazmazsa unutacağını düşünüyordu. Tarladaki çamur, ayaklarını gittikçe ağırlaştırmıştı. Mekaplar çamurdan görülüyordu. Her ayak bir kaç kilo çamur taşıyordu. Her zamanki gibi cebinden kalemını, defterini çıkarıp, düşüncesini yazıya dökmeye başladı. Herkes çamurla uğraşırken, o yazmaya devam etti. Noktaya ulaşmışlardı ki, herkes gidip mangada uzanmayı, dinlenmeyi düşünürken, gelen talimatla kampın dışında kalınacaktı. Herkes eşyalarını toplayıp çantalarını sırtladı. Kampın batısındaki küçük sırtı aştılar, küçük düzlüğe geldiler. Baharın canlılığı her yerde hissediliyordu. Doğa renklenmiş, çimenler uzamıştı. Baharın canlılığı gerillaları daha da canlandırmıştı. Oturduğu meşe ağacının altında çevreyi ilgiyle izlemeye devam etti. Çiçeklere, çimene dokundu; incitmemeye, saygıda kusur etmemeye çalışırken, doğaya, insana olan saygınlığına karşılık, yoldaşlarının arasında belli bir saygınlığa ulaşmak kolay değil diye düşünüyordu. Kendisini sevenlere karşı oldukça mütevazı, sevgisini esirgemiyordu. Kendisini sevmeyenlere de, daha çok resmi davranıyordu. Yıllarca mücadelenin içinde olmak yetmiyordu. Daha çok ça-

lışmak gerektiğine inanıyordu. Kadın ve erkek yoldaşlarının yaklaşımlarını anlar, onlarla tartışmayı pratikleştirirdi. İnsanı biraz tanımayı kendisi için bir avantaj sayarken, Kürdistan'ı bir laboratuvara benzetirdi. Her nesnenin incelendiği, üzerinde deney yapıldığı ve sonuç alındığını düşünerek, sonuçları anlamadın mı, yaşamadın mı, ya yanıp toz oluyorsun, ya da iyi işletilip hizmete sunulacak güçlü bir iradeye kavuşmuş olur çıkarsın diye düşünürken . O an yönetimden takım komutanı seslendi:

“Arkadaşlar dokuzda hazır olsun Önderliğin talimatı okunacak.” dedi. Uzaklaştı. Oturduğu yerden takımdaki arkadaşlarının şakalaştığını farketti. Karker ile Lokman'ın şakalaşmalarına. Yerinden kalktı, onlara doğru yürümeye başladı. Gülme seslerine o da gülmeye başladı. Gülmekten yerlere yığılan Karker'e baktı. Uzun bir süredir birlikteyiz diye düşündü. Ağır savaş koşulları; onlara dostluğu, yoldaşlığı, sevgiyi, saygıyı daha da yakıcı hale getirmişti. Yoldaşlarının arasındaki dostluk, samimiyet herkes tarafından fark ediliyordu. Her şey belirgindi. Dikkat ettikleri ölçüler vardı. Bunlar dokunulmayacak kadar kutsallaşmıştı. Yazılı kurallar değildi. Çok rahat sorunları tartışıp, birbirine eleştiri geliştiriyor, birbirlerine güç veriyorlardı. Gülmeler, kahkahalar sonuçlanınca Lokman döndü:

“Ne o, herkes ayağındaki çamurlarla uğraşırken senin elinde defter kalem vardı. Yazıyordun.”

“Yine geldi demek ki” dediğinde hep birden gülme-ye başladılar. Cevap vermek için sabırsızlandı;

“Zaten eksik olmazlar. Hep gelirler.” dedi.

Yine gülmeye başladılar. Yanlarına gelen Ferhat ve Hüseyin kendilerine eşlik ettiler. Ferhat:

“Heval! Biz de anlayalım sabahtan beri gülüyorsunuz” dediğinde Karker cevap verdi:

“Geç kaldın heval, geç!” Hüseyin onlara bakarak;

“Neyi kaçırdık da söyleyin” dediğinde cevabını almak istedi.

“Heval Hüseyin herkesin kaçırdığını kaçırdınız.”

Yine hep birlikte güldüler. Devam etti.

“Sabah yürüyüşünde daha önce yazdığım şiirin devamını yazdım.” dedi. Lokman ve Karker;

“Heval oku da dinleyelim.” dediklerinde

“Hayır hayır şimdi olmaz, daha sonra okurum.”

Nöbetçi subayının sesi yükseldi:

“Arkadaşlar hazırlanın, yamaçta toplanın eēitim var” dedi.

Herkes gruplar halinde yamaca toplandı. Komisyon gerillaların n orta kısmında durdu.

“Arkadaşlar! Önderliğimizin talimatını okuyup tartıřacaēız, yeni sürecin savaş tarzı üzerine perspektif sunuluyor” dedi. Okumaya başladı. Herkes okunanı pr dikkat dinlemeyi sürdürdü. Okuma bittikten sonra konu hakkında komisyon, soruları gerilla arkadaşlarından aldı. Tartışmalara geçti. Tartışmalar devam ederken ko-

misyondan, YAJK ve Karargah yönetiminden komutan Sozdar:

“Heval sen ne düşünüyorsun” dedi.

Tartışmaya katılmasını istedi. Ayağa kalktı, komisyona baktı. Arkadaşlarına baktı. Oradan Tepê Ortê’nin üzerinden, Kaşuran’ın üzerinden Gre Berana dağına gözlerini kilitledi.

“Heval arkadaşların belirttiklerine katılıyorum. Sürece ilişkin söylenenler doğrudur. Tartışılacak çok şey var, ama bir noktayı açıklamak istiyorum. Özelde kadının sorunundaki açmazı daha aşmış değiliz. İyi bir tartışma zemini yaratmış değiliz. Bu, erkek arkadaşlarda çeşitli biçimlerde kendisini ifade ediyor. Örnek; Küçük burjuva ve feodal yaklaşımlar.”

Komisyonla karşılıklı diyaloglar başlamıştı. Birbiri ardındaki sorular birbirini genişletme ve tamamlama biçiminde devam ederken;

“Geri yaklaşımlar sorunu çözmiyor. Bırakın özgürleşmeyi, kendisini tanınmaz hale getiriyor. Bu, daha çok doğru ilişkilenelemekten ileri geliyor. Bayan arkadaşlarda öyle güçsüzlük var. Kendilerini iyi tanımalılar.” dediğinde komutan Sozdar:

“Bu noktada birbirine güç vermeli ki, tanıma gerçekleşsin tabi. Burada sen kendi rolünü oynuyor musun.” diye sorduğunda kısa bir sessizlik oldu. Ve devam etmeye başladı:

“Tabi ki insan birbirine güç vermeli, bu da beni, kendimi ne kadar tanıdığımıza bağlı, bu da dolayısıyla kadını tanımama bağlıdır. Kadın gerçekliğini tanıdıkça kendimi tanıyor ve o kadar da özgürleşiyorum. Şunu itiraf etmem daha yararlıdır. Öyle çok güçlü ve benim eksikliklerim yok diyemem. O eksiklik veya güçsüzlüğüm de, sivil toplum içinde edindiğim alışkanlıklar ve karşıt olduğumuz sistemin kültürel değerleridir. Bu da rolümü oynamamda engelleyici konumdadır. Dediminde , çok konuştum yine, bir örnek vermek istiyorum. Bir bayan arkadaşla olumlu tartışmamız oldu. Biraz eleştiri geliştirdim. Ama ne yazık ki bayan arkadaşımız on beş gün sonra şunu söyledi:

“Eleştiri ağır geldi, kaldıracak gücümüz yok” dedi. “Ben de şunu söyledim. ‘Sizlerin özgürleşme ve gelişme düzeyiniz, bizim özgürleşme düzeyimizdir . dedim. Tartışmalar devam ediyordu.

Günlerce yapılan hazırlık ve provalarla; tiyatro, skeç, müzik hazırды. Newroz bayramı gelmişti. Bölükler sabah erkenden Newroz’u kutlamak için Sêmal köyüne doğru yola çıktılar. Köye ulaştıklarında birbirlerini gören gerillalar , ikinci bir bayramı yaşıyorlardı. Her biri birbirini görme sevinci içinde, programı izlemek için yerlerini aldı. Saygı duruşuyla başlayan Newroz kutlaması müzikle devam ederken; eşlik edenler, melodiye duygulananlar, skeç izleyip kahkahalardan kırılganlar, tiyatro oyununu izleyip ağlayanlar o an Diyarbakir

Zindanına gitmişti. Mazlum’u ve yoldaşlarını anılarında tekrar tekrar yaşamışlardı. Her biri bir şey olarak Newroz bayramı kutlamasından vedalaşarak ayrılıyordu. Her biri; jest, mimik ve hitap , eğitim ağırlıklıydı. Yoldaşlarının memnuniyetle ayrılmalarından yoğun emeklerinden dolayı Newroz bayramı etkinliğini, hazırlık komisyonu çalışmalarına katılan arkadaşlarını tek tek kutladılar. Bir daha ki kutlamalarda birlikte olmak için temenniler de bulundular. Şilan ve Berivan sahnedeki son kalan eşyaları da aldılar. Şilan seslendi:

“Heval Ferhat gitmeyelim mi?”

“Gidelim heval Şilan” dedi. Beriwan’a döndü:

“Hepiniz iyiydiniz, provalar sonuç vermişti.” dedi.

“Doğrudur heval” dedi.

Sêmal köyünden ayrıldılar. Tarlaların içinden yürüyerek dere suyunu geçtiler. Kampa geldiler. Şilan:

“Heval Ferhat ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bu çalışmamız bitti, buna sevindim.”

“Çalışmadan kurtuldun diye mi?”

“Hayır hayır! Yeni bir çalışmaya başlamak için seviyorum.”

“Yeni bir çalışma mı?”

“Amatör de, olsa şiir var onu düzeltereğim”

“Şiir mi?”

“Biraz yazıyorum.”

“O zaman verirsen biz de okuruz.”

“Olur heval”Sonra .

“Hoşçakalın”

“Güle güle heval” dedi. Meşe ağaçlarının arasında yamaç yukarı yürümeye başladı. Kendi kendine:

“İnsan daha güzel şeyler yapamaz mı? Yaptığımız şeyler yeterli mi ki?” tepeye ulaştığında noktadaki hareketliliği bir müddet izledi. Defterini çıkardı. Yazdığı şiiri kontrol etmeye başladı.

“Bu şiiri ona nasıl ulaştırabilirim?” dediğinde Hüseyin gizliden yanına geldi. Onu fark etmemişti. Hüseyin korkutmak istediye de caydı. Birden bire:

“Heval sen yarın gidiyorsun.”

“Nereye gidiyorum?”

“Bölükten gidiyorsun.”

“Bölükten mi?” Şaşırmıştı bir an sustu.

“Kim söyledi? Nereye gidiyorum?” Sorularını sorduğunda;

“Nereden bileyim? Öyle duydum.”

“Kimin söylediğini hala söylemedin?”

“Onu da söylersem istihbaratın anlamı kalmaz.” dedi. Hemen uzaklaştı. Ferhat’ın şaşkınlığına, meraklanmasına hiç aldırmaz etmeden uzaklaşmasına kızdı.

“Adama bak; geldi, söyledi, gitti. Helal olsun” dedi. 1 Nisan olduğunu unutmuştu. Hüseyin ona 1 Nisan şakası yapmıştı. Hüseyin uzaklaştığında kendi kendine katıla katıla güldü. Ferhat söylenilene inanmıştı.

“Zaten hazırım hem gitmeye, hem de kalmaya” bir taraftan hafif bir heyecan kendini sardı.

“Arkadaşlardan ayrılmak zor olacak” dedi. Şiiri tekrar kontrol etti. “Bilmiyorum, ben gidersem bunu sana nasıl ulaştıracağım.”Dediğinde , Yerinden kalktı, meşe ağaçlarının içinden aşağıya indi.

Sabah rojbaşla birlikte Hüseyin hemen yanına geldi.

“Heval ben sana 1 Nisan şakası yaptım.”

“Ne! Şaka mı?”

“Biliyorum bana inandın, ama bana kızma.”

“Ben de inandım. Psikolojimi gitmeye hazırlıyordum.” dedi. Uçak sesleri geldi. Herkes çevresini kontrol ederken;

“Tepelere çıkın” talimatı geldi. Herkes silahlarını kapıldığı gibi sırta doğru koşmaya başladılar. F -16 vadiye dalmıştı bile. Uçuşları çok alçaktan devam eden uçakları, gerillalar izlemeye devam etti. Her an bomba bırakacak gibi dalış yapan uçaklar, keşiflerini yaptıktan sonra uzaklaştılar. Tehlike anı bitmişti. Mangaya indiklerinde Agit geldi:

“Heval Ferhat, Bedran arkadaş seni çağırıyor.” dediğinde

“Ne oldu bir şey mi var?”

“Bilmiyorum, ama her halde gidiyorsun”

“Nereye?” Başını sağa sola salladı.

“Bilmiyorum.”

“Sen de şaka yapmıyorsun ya? Agit yanaştı, kendisine sarıldı. Samimiyetine güvenerek:

“Biliyorsun şaka yapmıyorum.”

“Dün Hüseyin geldi, gidiyorsun dedi. Bugün de şaka yaptığını söyledi. Tamam birazdan gelirim” dedi. Agit uzaklaştı. Ferhat, gelen takım komutanına:

“Heval Hamza, Bedran arkadaş beni çağırmış, bir şey mi var?”

“Bildiğim kadarıyla bir şey yok.”

“Gitmeden bahsediyorlar.”

“Ne gitmesi?”

“Ben de bilmiyorum, ama birazdan öğrenirim.” Mangadan çıkıp ağaçlığa doğru inen patikalardan yürüyerek, birinci takıma geldi. Dışarıda volta atan Bedran’ın yanına geldi.

“Heval beni çağırmışsınız.”

“Gel heval Ferhat oturalım.” dedi. Dizili taşların üzerinde oturdular. Bedran, bir müddet sesiz kaldı. Sonra yerden kopardığı çimeni parmaklarının arasında do-laştırdı. Konuşmaya başladı:

“Heval seni şunun için çağırttık.” Ferhat, merakla neyi konuşacağını, ne söyleyeceğini bekliyordu.

“Daha önce önerin de vardı. Düşündük, en uygun seni gördük. Karagah bizden bir arkadaş istiyor. Seni göndermek istiyoruz. Tabi bunlardan önce söyleyeceğim şeyler var. Tepê Ortê’deki Medeni arkadaşın bölüğünden gönderilmek istenen arkadaşlar itiraz etmişler.

O gereksizler ‘gitmek istemiyoruz’ demişler. Barzan bölgesi zormuş. Burada her şey varmış. Tabi hemen

tutuklandılar. Biz de seni göndermek istiyoruz. Ancak sen kaldırıabilirsin.” dedi bekledi.

“Benim için yer önemli değil. Ha burası olmuş, ha orası. O alanın zorluklarını biraz da olsa biliyorum.” Bedran bu kararı beklemiyordu. Şaşkınlığını gizleyemedi:

“Ben Celal arkadaşla bildiririm. Sen de lojistiğin oraya gidersin, oradan seni alırlar. Celal arkadaşla görüşür gidersin.” dediğinde Ferhat oradan kalktı.

“Öyleyse arkadaşlarla görüşür, giderim.”

“Onu sen bilirsin” dedi.

Ferhat mangaya geldi. Çantasını topladı. Kapının girişine bıraktı. Arkadaşlarına döndü:

“Evet arkadaşlar. 1 Nisan şakası gerçeğe döndü. Ben Barzan’a gidiyorum.” dedi. Herkes ona baktı. Lokman:

“Sen de bize şaka yapmıyorsun ya!”

“Benim şakalarım gerçektir. Parti öyle uygun görmüş. Hepiniz kendinize iyi bakın. Dünya küçüktür.” dediğinde yoldaşlarının şaşkınlığına anlam veriyordu. Bu ani gidiş, onları bir hayli şaşırtmıştı.

“Hepiniz kendinizi iyi koruyun.” dediğinde duygulanmıştı. Gözleri yaşardı. Göz yaşlarını saklamadı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Ayrılık zor.” dedi. Kimiyle tokalaştı, kimiyle dostça birbirine sarıldılar. Bölükteki herkesle vedalaştı. Yola çıktı.

“Lanet olsun! Ayrılıklara kaç yıldır alışmadım.” Yola devam etti. Tek başınaydı patikada. Kimse görünmüyordu. Bir iç çekti. Onu da görmeyeceğim. Barzan bölgesi taa Allahın belası yerde. Yedi arkadaşının şahadeti aklına gelince başını sağa sola salladı.

“Ucuz ölümü sevmiyorum. Düşünmek bile istemiyorum.” dedi. Kendi kendisiyle tartışırken, tarlaların arasından dere kenarına geldi. Dönüp geri baktı. Kimsecikler yoktu, su da azalmıştı. Ben nasıl da onu göremedim. Gideceğim. Keşke şiiri gönderecek birini bulabilsem. Kendi kendini teselli ediyordu. “Mutlaka birini bulursun “ diye düşündü. Lojistiğe geldiğinde kalabalığı görünce:

“Bu kadar insan ne yapıyor?” diye düşündü. Kendi cevabını da kendisi verdi. “Beş yüzün üzerinde gerilla var burada. Bu kadar arkadaşın ihtiyacını giderecek, bu kadar da çalışanı olur” derken yürümesine devam etti

. Yönetim mangasına geldiğinde içeriinin kalabalık olduğunu görünce içeri girmedi. Dışarıda oturanların yanına oturdu. Bekledi. Mangadan çıkanlara bakıyordu. Önüne çıkanları tanımamıştı. Son çıkanı görünce:

“Vay be! Heval Abbas da buradaymış!” ayağa kalktı. Tokalaşırken; “Bizim partimiz de beyaz saçlılarla dolmuş” dedi. Herkesle tokalaşarak herkesin hal hatırını sorması, Ferhat’ın dikkatini çekmişti. Giden komutan Abbas ve yanındakilerin ardından bakarken birden Hacı’yı gördü:

“Vay! Dünyanın en dürüst insanı da buradaymış. Ne hoş” deyip ondan tarafa gitti. Merhabalaşıp, konuşmaya başladı.

“Hacı, şimdi nerede kalıyorsun?”

“Tepê Ortê, Kani Masi çevresinde.”

“Çalışmaların yoğun mu?”

“Biraz zorlanıyoruz, ama gittikçe düzeliyor.”

“Peki ne zaman geri dönüyorsun?”

“Heval Abbas’la görüştükten sonra.”

“Çok sürecek mi?”

“Bilmiyorum.”

“Bir yazım var, sana vereceğim, bir arkadaşına verirsen sevinirim. Şiirdir. Not da açıktır. Kendin de okuyabilirsin. Seher arkadaşını tanırsın.”

“Görürsem veririm.”

“Başka kimseye verme. Ne zaman karşılaşırsan ver.”

“İyi de sanki buradan gidiyorsun.”

“Doğrudur, buradan ayrılacağım.”

“Nereye?”

“Arkadaşlar, Barzan bölgesinden bahsetti. Ama önce Celal arkadaşını göreceğim. Oradan da dedikleri yere gideceğim.”

“Kendini koru!”

“Olur koruyacağım.”Kağıdı uzatırken;

“Altına not düşmüşüm” dedi. “Kendine iyi bak heval!”

“Sen de güle güle.” Lojistikten ayrılıp Karargaha giden patikaya girdi. Kendisini almaya gelen gerillalarla patikada karşılaştı. Onlarla karargaha gitti. Karagah komutanı Celal ile görüştü. Kendisini oturmaya davet eden komutan Celal’e;

“Sağol heval” dedi oturdu.

“Heval seni gideceğin yere göndermeyi uygun gördük. Sen ne diyorsun.” dediğinde, Ferhat kendi kendine: “Ne söyleyebilirim ki?” dedi, bunu sessiz düşünmüştü.

“Heval benim için önemli olan, parti için; nasıl, nerede yararlı olacağımıdır. Benim için fark etmez, ha burası ha Barzan” dediğinde;

“Zaten senden bu olgunluğu bekliyorduk. Diğer arkadaşlar itiraz etmiş, iyi değil tabi. Zaten gittiğinizde bölüğün başında Mervan arkadaş var. Görüşür konuşursunuz. Bir istegin bir ihtiyacın var mı?”

“Sağ ol heval, ihtiyaçlarımı lojistikten aldım.”

“Tamam öyleyse gelen arkadaşlar var. Onlarla gidersin. Sana serkeftin.

“Serkeftin heval” dedi. Oradan ayrıldı.

Çiyaye Reş’ten erzak almaya gelenlerin yanına gitmek için, bir grup gerilla arkadaşıyla tarif edilen yere gittiğinde, otuza yakın gerillayla karşılaştı. Gerilla gücü gideceği bölüğün gücüydü. Hepsiyile tokalaştı, tanıştı. Oturdular, akşam üzeriydi. Yakılan ateşin çevresinde

bağdaş kurup yemeklerini yiyip, çaylarını içtiler. Grubun sorumlusu arkadaş:

“Arkadaşlar bu geceyi burada geçireceğiz” dedi. Bir de mangayı göstererek “Onun içini düzenlemek gerekiyor.” dedi. Bir kaç gerilla kalktı, mangaya gitti. Geçici yapılan naylon çadırlı mangaya, diğer gerillalar da grup grup girdiler. Ferhat, ateşin başında tek başına kaldı. Kızları karıştırarak kendi kendine düşünürken, defterini çıkardı yazmaya başladı:

“Evet yoldaş;

1 Nisan şakası gerçeğe döndü.

Bu sabahı çağırdım

Heval Ferhat hazırlan gidiyorsun

Yani bölükten gidiyorsun

Aslında şaşırmadım.

Ön sezilerim beni doğrulamıştı.

Ben de hazırdım tabi

Bir yılı aşırıyordu aynı bölükte olmam

Aynı yoldaşlarla bir aradaydık

Zor oldu ayrılık .

Önce Merkez Karargaha gideceğim; Zap’a.

Her ne kadar Barzan dediysek de net değil,

Yoldaşlarla vedalaştım, sen yoktun orada,

Çıktım yola

Uğradığım yerde çok yoldaşı gördüm

Ayrılık zordu. Gözyaşları ise durmuyordu.

Gözü yaşlı , şiirimi sana gönderdim?

Ne düşünüyorsun bilmiyorum.

Şimdi bir derenin kıyısında

Ateşin önünde bağdaş kurmuş oturuyorum.” dedi.

Saatine baktı. On sekiz elli beşti. Tarihini düşti.

2/4/98 Metina. Yazıyı bitirip anı defterini kapattı, iç cebine koydu. Sonra çadıra geçti. Çadır tıklım tıklımdı.

Her gerilla oturduğu yerde uzanmış sohbet ediyordu. Gerilla komutanının işaret ettiği yere oturdu. Gerilla kumutanı gelişlerini anlatmaya başladı. Erzağın Metina’dan Çiyaye Reş’e sırtta taşınmasına üzüldü. Çiye Reş’ten çıktığımızda hava iyiydi, her hangi bir sorun yoktu. Güvenlik sorununa dikkat ediyorduk. Melexte köyünden geçtik, Tırvanış köyünde geçtik. Birden kar fırtınası başladı, arkadaşlar da yorulmuştu. Gruptan kopmalar da başlamıştı. Hava gittikçe soğudu. Yağmur kar- fırtına zorladıkça halsiz-takatsız kaldık. Xelat arkadaşın ayaklarından başlayan donma ve ellerindeki donma vucuduna yayıldı. Uyumak istemesi taşınmayı daha da zorlaştırıyordu. Çamurda yürümek daha da zorlaştırdı. Göz gözü görmüyordu. Yekmal köyüne yaklaştığımızda, ne kadar koltuklarının altına girip taşısak da, Xelat; elimizde, sırtımızda, yanımızda, parça parça donarak şehit düştü. Nefessiz kaldı, artık susmuştu. Hiçbirimiz şahadetine inanmasak da şehit düşmüştü. Çaresiz kalmıştık. Sonra hepimizde bir şok yaşandı. Bir yoldaşımız elimizde göz göre göre donmuştu.

Uzun bir süre düğümlenen sesiyle sessizleşti. Sustu. Ferhat anlatılana inanamamıştı “nasıl olur” dese de, gerilla komutanı sessizliğini bozdu: “Bizim düşmana kinimiz daha da artıyor. Düşman irademizi kırmak için ambargo uyguluyor. Bizim de bu ambargoyu etkisiz kılmamız gerekiyor.” dediğinde

“Heval uyusak iyi olur. Biz de inatçıyız.” dedi.

Sabah erken uyandılar. Havanın bulutlu ve sisli olmasından yararlanmak için hazırlıklarını yapıp yola çıktılar. Çantasını ve silahını kontrol etti. Sırada yürürken, çamurdan ayakları kaysa da yürümeye devam etti. Kendi kendine;

Bilmeni isterim;

Hava çok bulutlu.

Her taraf çok sislidir.

Yağmur da yağmaya başladı.

Yollar çamurlu, her taraf vıcık vıcık

Otuz arkadaşız; kızlı, erkekli

Hepsinin sırtında erzak var, benim de çanta

Yekmal köyünün arazisinden çıktık

Tırvaniş köyünün üzerindeki patikadan geçiyoruz.

Diz boyu çamur var.

Önümüzde yürüyen bayan arkadaşın biri

Ayakkabısının çamurda kaldığını önce fark etmedi.

Biz onlara ulaştığımızda ayakkabısını arıyordu.

Hala yağmur yağıyor.

Artık kimse yağmurdan çamurdan

Kendisini korumuyor-sakınmıyor
Düşman karakolları hemen karşımızda
Farkına varsalar
Bizleri tanklarıyla, havan toplarıyla patikaya zımba-
larlar.

Aralıklı yürüyoruz.

Ben yağmurdan korunmak için yağmurluk kullanı-
yorum.

Eh işte beni biraz koruyor.

Saatler geçti.

Ne göreyim, bizden başka başka arkadaşlar da var-
mış bu yolda.

Fekrî, Sosyalist Hamza, Aygün ve Dr. Rubar

Onlar Metina yolcusu

Geçtik onları tabi .

Dere suyu yükselmişti ,

Göbeğimize kadar gömüldük suya

Beni etkileyen bir şey var.

Bu kadar yağmur-çamur, ıslanma ve bu yükler

Herkes çok moralli

Geçtik Tırvaniş köyünü

Patikanın çevresi ormanlık

Çevre renga renk çiçekler

Çok güzel görünüyor.

Melexte köyünün üstündeki Nergiz noktası

Kızlar erkekler Nergiz çiçeği topladı.

Ne ıslak elbise, ne çamurlu elbise, ne yorgunluk

Hiç kimsenin umurunda değil
Hayretler içinde onları izliyorum
Ben de nergiz topladım
İlginç, yıllar önce Avrupa’da
Tanıdığım Hüseyin, Füzeci Ferhat’da burada
Bu grupta yürüyorlar
Ne kadar da sevindim .
İlginçliklerle baş başa kalınca
Gruptan öneri geldi.
Asfaltta yürüyelim
Karşıda karakol olsa da
Kabul edildi. Bir şartla
Tehlike vardır karşıda.
Hepimiz yürüdük koşar adımlarla
Yol asfalt , kulaklarımız havan sesinde
Ha geldi ha gelecek
Hepimiz meydan okuyorduk düşmana
Melextê arazisinden de uzaklaştık.
Yadi saatte ulaştık Zap Köprüsüne
Biz burada kaldık üç kişi
Bizim dışımızdaki arkadaşlar
Teleferikle geçip Çiyaye Reş’e gittiler.
Biz geldik karagah nizamiyesine
Geçtik misafir mangasına
Kuruttuk ıslak giyisilerimizi
Şimdi ise bir grup YAJK’lı yoldaşla tartışıyoruz.
Selamlar

Zap, köprüsü 17.30

03/04/98

Merkez Karargah komutanları karargahtan ayrılmışlardı. Gelen gerilla, kimsenin olmadığını, o yüzden Ferhat'ın kendi bölüğüne gidebileceğini söyledi. Yeteri kadar dinlenmişti. Dışarıdan gelen sese, hepsi kapıya doğru baktı. Kapıdan Hayri başını uzattığında:

“Heval Hayri sen ha!” dediğinde, Hayri yıllar öncesi yoldaşını tanıdı. “Ferhat”

“Evet heval Hayri” iki yoldaş birbirine sarıldılar. Hal hatırlarını sordular. Hayri onu almaya gelmişti.

“Arkadaşlar söyledi, biri alınacak demişlerdi. Senin olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de senin burada olduğunu bilmiyordum”

“Hazırlan gidelim”

“Hazırım” Oturanlarla tokalaşıp mangadan çıktılar. Köprüye yaklaştılar.

Ferhat köprüye yaklaştıkça:

“Buna ne olmuş böyle?”

“Köprüyü düşman uçakları 97’de bombaladı.”

“Yani uçakların inip bombaladıkları köprü bu ha! Biz de Kurejahro’dan seyreliyorduk.”

“Evet budur.”

“Çok yazık olmuş, sağlam olsaydı kolay geçerdik.”

“Düşman da kolay geçirdi” dediğinde birlikte güldüler.

“Doğrudur kolay geçerdi tanklar.”dedi. Teleferiğe bindi. Karşısında bekleyen diğer gerilla sepeti çekti, karşı tarafa geçti. Köprünü bir ucu yolda sağlam iken, doğu ucu Zap suyunun içindeydi. Hayri de doğu yakasına geçtiğinde, Balıka köyüne ulaştılar. Köyün sokaklarında in-cin yoktu. Tel örgünün üzerinde oyuncak ayıyı görünce hüzünlenmeye başladı. Sanki yüreğinde bir şeyleri söküp götürdüler. Gözleri oyuncağa takıldı kaldı.

“Kimin oyuncağıydı? Ne oldu? Nereye gitti? Yaşıyor mu? Ölmüş mü? Yoksa başka bir yerde, başka bir sokakta, başka oyuncaklarla mı oynuyor? Yoksa boyununu bükmüş bir duvarın dibinde, bu oyuncak ayısını mı hayalliyor.” diye düşünmeye devam etti. Hayri ve diğer gerillanın kendisinden uzaklaştığını fark etmedi. Elleri kaleminde defterine şunları not etti:

“Evet yoldaş

Burada öyle çok hüzünlendim ki ,

Franz Fanon’nun ‘Yeryüzünün Lanetlileri’ adlı kitabının ismini şiirime verdim. Umarım ilerde görüşüz, sen de okursun.” dedi. Defterini, kalemini yeleğinin cebine koydu. Hızla köyün içinden çıktı. Geri dönüp tekrar tel örgünün üzerindeki oyuncağa baktı. Elini kaldırıp salladı. Dönüp yoluna devam etti. Aradan kaç gün geçti. Doğuya giderken, batı Zap’a geldik. O hüzünlü ayrılıktan sonra yoksul, neşeli Şehit Şahan birliğine geldim. Yoldaşlarımız gönül rahatlığıyla karşıladılar.

Ama beni şaşırtan şey, şehit düşen Xelat arkadaşın şahadetini araştıran soruşturma komisyonuna aldılar. Olayla ilgili birinci derece sorumlu olarak görülen arkadaşlarla tartıştık, konuştuk, soruşturmayı sonuçlandırdık. Bölge yönetimine soruşturmayı sonuçladığımızı ve sonuçlarını yazılı olarak rapor ettik. Zaten arkadaş şehit düşmüştü ve yapılacak her hangi bir şey yoktu. Bölge yönetiminde yer alan arkadaşları tanımam iyi oldu.

Zelal arkadaşşı önce tanıyamadım. Dikkatli baktıktan sonra tanıdım. Ona, babasını ve bütün aileyi tanıdığımı söylediğimde şaşırdı. O an, onun belleğinde anı olarak kalacak. Güzel bir kızmış.

Burada bölük komutanımız Mervan arkadaşla diyalogum oldu. Alçak gönüllü bir arkadaş.

“Lojistik sorunlarından dolayı Barzan’a gidemiyoruz.”dedi. “Yönümüzü Zap’a vereceğiz” dedi. Çiyaye Reş-Karok köyünden ayrıldık. Bölükle, değirmenin yanından Balıka köyüne geldik. Oyuncak ayı hala tel örgünün üstündeydi. Yolumuz Balıka’nın solundaki patikadan, Zap suyunu takip ederek, yıllar önce Irak Komünist Partisinin kaldığı kayalıktan geçtik. Zeve köyünün karşısındaki patikadan devam ederek Dola Şivê ile Zap’ın birleştiği noktaya geldik. Teleferikle Cudi tepesinin altına geçtik. Bu derin vadi insanı çekiyordu. O yüksek uçurumlar, kale duvarları gibi dimdik duruyordu. Her taraftan bir gizem yeli esiyordu. Hele Zap su-

yunun kenarlarındaki asi uçurumlar, nice ceylana yurtluk etmişti. İnsanı bin yıllar öncesine götürüyor. Oturduğumuz patika, yüzlerce yıl kervanlarca çiğnenmiş, şimdi de biz yürüyoruz. Mola bittikten sonra tekrar yola çıktık. Parlamento salonu yapılacak olan “Şikeftin” önünden, okulun da, üstünden patikadan yola devam ettik. Zikzaklı yollarımız bizi nefes nefese bırakmıştı. Yukarı sırttan YAJK çeşmesine geldiğimizde, saat epeyi ilerlemişti. Geçmiş anılar tek tek gözlerimin önünden geçiyordu. Akşam üzeriydi. Gundê Belavê’nın altındaki vadiye ulaştık. Burada ağaçlar daha yeni yeni tomurcuklarını açıyordu.

Şimdi bu güne geleyim

Günlerden on iki Nisan’dır.

Sana önce bulduğum çevreyi anlatayım.

Baharın canlılığı devam ediyor.

Bizde de bir taraftan operasyon beklentisi var.

Bir taraftan da doğanın iyice canlanması

Bizim yararımızadır diye düşünüyorum.

Çimenler biraz daha uzamış

Çiçekler çevreyi daha da renklendirdi.

Sana itiraf edeyim mi?

Şu anda eğitimdeyiz bütün yoldaşlarım dinliyor.

Şılan arkadaşın sesinin dışında; keklik, serçe, bülbül sesleri var. Bir ritim tuturmuşlar.

Bahar sıcaklığı sivri sinekleri de hızlandırmış

Onlar uçuşa dursun.

Çevremde oturan arkadaşlarım, bahar sarhoşluğu içindeler.

Oturduğum yerden hemen bir metre önümde eğitmenin solunda beyaz papatyalar; sağım ve solumda, arkamda diğer yoldaşlar; yine sol yanımda çiçeklenmiş küçük bir ağaç; sırtımı yasladığım Kezvan ağacı (Ben ağacı da diyorlar); sol karşımda yamaçta kayalıklar, yeşil “çekem” ağaçları; önümüzde patika, üstümüzde kül rengi bulutlar. Dersi anlatırken mimikleriyle, jestleriyle tamamlayan, bir bütünlük kazandıran çakır gözlü Şılan. Ve her dakika, her saat ve gün be gün değişen bir doğa. Ama bir şey var.

Sürece ayak uydurmada zorlanan:

Gönüllüler ordusu. Bu beni üzüyor.

Ders bittikten sonra Şato dediğimiz manga yerimize çekildik.

Çok serin ve üşüyorum.

Bir günün ardından: Selamlar.

Günler birbirini kovalarken, Merkez Karargahtan gelen talimatlar üzerine, gerilla birliği intişara çıkmaya başladı. Gecenin yarısında kalkan gerillalar, karanlıktan yürümekte zorluk çekmeden tepelere tırmanıyordu. Gece yürüyüşleri sıradanlaşmıştı. Gündüz yürüdüğü gibi yürüyor. Saatler gecenin ikisini gösteriyordu. Manga komutanı Hayri:

“Haydi arkadaşlar uyanın. İntişara çıkıyoruz” dediğinde yoldaşlarının koluna, omuzuna, ayağına dokunarak uyandırırken, Ferhat’ın yanına geldi.

“Merhaba heval” dediğinde.

“Uyanık mısın.?”

“Evet. Uyumadım. Saatin kaç.”

“Saat iki buçuk.”

“Erken değil mi? Bir saatte yerimize ulaşırız.”

“En geç saat üç buçukta orada olmalıyız.”

“Tamam. Öyleyse gidelim komutanım.” dedi; rahtını, silahını kontrol eden arkadaşlarının siluetlerini görüyordu. Göz gözü görmese de, patikanın parlaklığı yol gösteriyordu. Kezvan ağaçlarının arasından, su kuyusunun yanından geçtiler. Bir saatte tepeye ulaştılar. Her mevziye dört gerilla mevzilendi. Gelebilecek operasyon güçlerini karşılamak için. Her gerilla pür dikkat çevreyi izlerken, en ufak sesi duyabilecek biçimde duyarlılaşmıştı.

Saatler ilerledikçe sabah yeli serin esmeye başlamıştı.

Rojbaş: Gülüm !

Saat sıfır dört kırk beşi gösteriyor.

Sergele’nin kuzeyindeki tepedeyiz. Tanyeri ağarmaya başladı.

Mavi gökyüzünde kurşuni, külrengi bulutlar.

Tam karşısında Sergele, Bahar tepesi

Dağı ortalayan gümüş rengi yarım ay

Bir kılıç gibi dağın içinde
Daha doğuda, Kure Jahro dağının güneyinde ,
Seher yıldızı, hemen yanında bir başka yıldız.
Kuzeye doğru uçuşan leylekler.
Biz geldik diyor: Bağırıyorlar.
Gerillalar da mevzilenmiş düşmanı bekliyor.
Her taraftan binlerce serçe, kanarya, bülbül
Saka, Baykuş, keklik, alaca kargalar.
Her biri bir tondan şarkılar söylüyor.
Doğa anaya.
Büyük bir senfoniye çağırıştırıyor.
Tempolarına diyecek bir şey yok
Detone bile olmuyorlar.
Ha pepuk'u unutmayayım.
Birde seher yeli
Artık çevredeki ağaçlar, çiçekler, kayalıklar seçil-
meye başladı. Yine sarı papatyalar ayrılığı çağırıştırıyor.
Sana nasıl anlatayım o kadar güzellik bir arada ki
Taa Çarçela dağının üstünden
Yan düşmüş kızıl bir gülü canlandıran
Kızıl bir bulut.
Üstünde de ince bir bulut tabakası.
Gittikçe kızılılaşıyor.
Mavilik, kü rengi kızılık birbirine karıştı.
Saat sıfır beş, on beştir.
Rüzgar hızlanıyor.
Terli bedenlerimiz titremeye başladı.

Nisan ayı güzelliklerine rağmen.
Alışamadım.
Alışamadım sensizliğe.
Seni düşünürüm.
Dayanmak zor bu zorluğa
Aradım seni seher yıldıztmda.
Bir ayrılıktır ki, kendi ekseninde.
H z nl d r tanyeri
Seher yıldızt ayrılıktta.
Geceydi. Y r yorduk ay ışığında
Yel esiyordu, deniz dağlarımıza
Ben sevdamı aradım gemisiz limanda.
Bilirsin yükseltir uçurumdur karanlığa
Seni aradım alışmadım sensizliğe .
Günler geçtikçe operasyon söylentileri de hızlanmış-
tı.

şehit şahan bölüğü lojistik sorunlarından etkilenererek sürekli yer değişikliğine maruz kalırken, diğer gerilla birlikleriyle ortak bir koordinasyona ulaştılar. Yeni düzenlemeler yaptılar. Alan tutmaya başladılar. Düşmanların yoğun baskısından dolayı köylerini boşaltan Asuriler, topraklarını terk etmişlerdi. Gerillalar, Asuri Köylerinin arazisine konumlanarak yeni hazırlıklara başladılar. Başta yüksek tepelere yüzlerce şaşal, pet şişeyi su doldurarak taştdılar, depoladılar. Metina'dan çektikleri erzakları arazinin farklı yerlerine depoladılar. Düşman güçlerinin indirme yapabileceği bütün tepeleri mayın-

ladılar. Bir grup gerilla hummalı bir çalışma için düzenlendi. Grup Asuri köyünün kuzey yamacındaki “Şikeftin” önünde harekete geçti. Boşaltılmış Kurko köyünün içinden geçerek, patikadan yola devam ettiler. Pınarların besleyen soğuk sularını yudumlayan grup “Helizlerin” içinde yürüyerek, kurşuni kayaları tırmanarak, saatleri bulan zorlu yürüyüşle zirveye ulaştı. Hayret ve hayranlıklar içinde Metina dağının batı ucunu yakından görmek, grubu hem şaşırtmıştı, hem sevindirmişti. Bir gemi iskeletine benzeyen dağın üstü, küçük volkanik çukurlar, derinliklerdeki kar, küçük küçük platolar, diz boyu çeşitli-otlar, sarı, kırmızı, pembe çiçekler bir birini tamamlarken, Ferhat birden yerdeki şeyleri tekmelemeye başladı.

“Lanet düşman, topraklarımızı işgal ettiğiniz, bombalarınızı başımıza yağdırdığınız yetmediği gibi, bir de bu güzelim zirveleri ne kadar da kirletmişsiniz” dedi. Yerdeki konserve kutularını pet şişelerini tekmeledi. Zirvelerdeki yüzlerce mevziye baktı:

“Acaba ne kadar insan öldü buralarda?” dediğinde havan parçasına tekme vurdurdu. Ayağı ağrıyordu:

“Sonunda hepsi kurda-kuşa yem olmuştur.” dedi. Yürümeye devam etti. Önünde yürüyen Halit’e şaşırmıştı. Yokuşu zor bela çıkan Halit’e:

“Heval neden o kadar hızlandın?”

“Heval ben düz yerde iyi yürürüm”

“Ama yokuşu çıkarken hep geride kaldın, çok zorlandın”

“Ne yapayım, yokuşlarda zorlanıyorum” dedi. Yine de uzaklaştı. Ferhat kendi kendine:

“Önemli olan en zorlu yer ve zamanlarda yürümek. Düz yerde herkes yürür” dedi. Yürüyüşleri, hızla ormanlık alana doğru yaklaşıyordu. Uzun sık meşe ormanına girdiler.

Yoldaşıma;

Dün saat dörtte Merkez Karargahtan ayrıldık, dört arkadaşız.

Operasyon beklentimiz hala var.

Bizim de işimizi kısa sürede bitirmemiz lazım

Sürekli yağmur yağıyor.

Tepeden tırnağa ıslanıyoruz.

Dinlenmeye dahi zaman bulamıyoruz.

Yumurta tepesi denilen yere yaklaştıkça

Kırmızı tepe- Tepê Sor denilen yerde düşmanın karşısına çıkıyoruz.

Karakolun karşısından aşağı kendimizi bıraktık.

Her taraf meşe ağaçlarıyla kaplı

Vadi derin ve asidir.

Çok ıslanmışız bir de yorgunluk

Düşmana görünmeme, havanlara hedef olmamak,

Elimizden geldiği kadar dikkat ediyoruz

Yağmur kesilince hava açıldı.

Kayalıklar ve meşe ağaçlarının yaprakları parlıyor.

Güneşin ışıkları gideceğimiz yamaçlara vuruyor.
Görüntü vermeyelim diye bir kayalığın altında otur-
duk.

Arkadaşlarım tütün tütürüyorlar.

Onlar gelen sesi alamadı.

Pür dikkat kesildim

Yine o ses

Halit sese döndü;

“Gelenler var.” dedi.

Ormanlıktan düzlüğe doğru baktığımızda

Görünenlerin önünde bir grup keçi

Ardında bir takımlik güç.

Cihazla bağlantı kuruldu.

Onlar da ormanlık alana girdiler.

Biz ise yolumuza ormanlıktan devam ettik.

Melexte köyünün üstündeki tepenin güneyinde mola
verdik,

Gelenler bize ulaştı. Bizim eski bölükteki arkadaşlar.

Bizler birbirimizi gördüğümüzde çok sevindik.

Onlar Nergiz noktasına

Biz yolumuza devam ettik.

Bizim kendilerine misafir olmamızı istediler.

Biz de acele gitmemiz gerek dedik

Bilinen çalışmalar için, Yaşar kaldı orada.

Bizler ise vedalaştık.

Uzun yatmış otların arasından , ıslak vıcık vıcık
ayaklarla çıktık .

Ormanlıktaki yürüyüşümüz hızlıydı. Delirmiş gibi önümüze taş mı, ağaç mı çıkıyor, bir dozer gibi ezdik geçtik.

Artık karanlık çökmeye başladı.Kırmızı Tepe Gire'nin ışıkları karşısında, karakolda düşman olsa da yürüyoruz. Işıklar bir gerdanlık gibi tepeleri süslüyordu. Arkadaşların tarif ettiği vadiye ulaşmadan yalınışlıkla girdik başka bir vadiye. Dağa, yukarı tırmanmaya başladık. Zorlu mu zorlu bir yürüyüş.

Hava daha da kararmıştı.

Önümüzü görmez hale gelmiştik.

Ha şunu da belirteyim, yol yok.

Dere yatağını yukarı doğru çıkıyoruz.

Çocuklar gibi emeklemeye başladık, düşüp kalkmalarımız ise cabası.

Halit arkadaş önde, ben ortada, Sait arkada yürüyoruz.

Derman kalmadı dizlerimizde.

Çantamız ağırlaştıkça her yanımız ağrıdan sızlıyor.

Daha yükseğe tırmandık.

Ortalamıştık Metina dağının batı ucunu, uzaklaşıyorduk ,Melexte köyünden, Zap suyundan.

Karanlıkta kaybettiğimizde birbirimizi sesle buluyorduk.

Yukarı doğru tırmandıkça, suyu olmayan bir dereye sökülen, çürüyen ağaçlara takıldığımızda ya kırılıyor ya da bizi düşürüyordu.

Tabi bir ağız dolusu küfür ediyoruz.
Küfür derken yanlış anlama.
Yükseldikçe serin rüzgarda etkiliyor.
Yamaç dikleştikçe biri önden biri arkadan uzaklaşıyor.
Sait bir sefer kaldı geride.
Hemen çağırıyor;
“Ben göremiyorum, beni bekle.
Bu sefer Halit arkadaşını kaybediyorum.
Birbimize kuryelik yapıyorduk.
“Ha yüz metre, ha elli metre” kaldı diyerek birbirimize moral veriyoruz.
Çok yorgun ve bitkin çıktık zirvenin eteklerine, çıplak doruklara.
Karakolar ayaklarımızın altında.
Bu sefer dağı paralel başladık yürümeye.
Ayaklarımız ise kayıyordu aşağıya, sanki dengemiz bozulmuştu. Saatlerce tırman, sonra düz yürü.
Doruklarda yıldızlar ne kadar da parlak, bulutsuz bir hava.
Uzun yorucu bir yolculuktan sonra bitkin bir halde tepeden tırnağa ıslak, birde ter kokusu.
Boğazdan geçtik arkadaşların bulunduğu noktaya ulaştık, saat gecenin on ikisinde nöbetçiler karşıladı bizi.
Ateş közleri hala capcanlıydı.
Kuruladık giysilerimizi.

Çıkardık bedenimizin bir parçası rahtımızı, silahlarımızı bıraktık yanı başımıza.

Biraz da olsa kendimize gelmiştik.

Daha sonra peynir ekmek getirdi Dilovan yoldaş.

Birlikte paylaştık lokmamızı, bir de mis kokan kızıl çayı yudumladık hep birlikte.

Yıldızlar ve közleri bıraktık başbaşa, temiz havayı teneffüs ederek, girdik derin uykuya saat iki de.

Bölük intişara gitmiş, saat dörtte. Naylon çadırı söküp birlikte götürmüşler. Biz ise derin uykuda, açık hava da , intişar bitmiş gelmişti onlar. Uyandırdılar bizi, şaşırmıştık çadırın olmayışına. Her neyse; her biri iştahlı yaptı kahvaltısını, güzel derin sohbetlerle.

Öğlen saatleriydi. Yağmaya başladı dolu. Patır patır iniyordu naylon çadıra. Ardından hemen eriyip ince çizgilerle ulaşıyordu toprağa.

Küçük plato, döndü kahve rengi küçük bir gölete.

Bütün arkadaşlar mangalarından dışarıyı izlerken.

Kesildi dolu. Bizim ise acelemiz vardı yarışıyoruz zamanla. Topladık bütün materyallerimizi.

Tırmandık tepeye; yüksek ve stratejik.

Düşman burayı çevirmişti çöplüğe.

“Burada sonuç alırız” diye düşündük.

Bir an daldım manzaraya.

Metina dağları, Gare dağlarına, Kurocahro, Şikefta Birindara, Çiyeye Reş, Çukurca tarafı ve Kuzeydeki dağlar; Selamlar size....

Bütün gerilla birlikleri hazırlıklarını tamamlamıştı. Operasyon güçlerini bekliyor. Türk ordu birlikleri, KDP peşmerge güçleri ortak saldırı için güçlerini Metina dağlarının eteklerine kaydırıyor. Gerilla güçleri de güçlerini bölük, takım, manga, timlere bölerek direniş noktalarına doğru hareketlendiler. Sabotaj timi, karargaha gitmeden önce Şehit Şahan birliğinin gerillalarıyla biraz daha zaman geçirmeye devam etti. Son saatlerini heyecanlarını, ayrılıklarını, mutluluklarını paylaşmak için geri sayımdaydılar. Şirin-şerbet ettikleri sohbetlere anı yazıları da eklenmişti. Uzun Hüseyin Ferhat'a uzattığı anı yazısını okumaya başladı:

Elini Sabaha Uzatan Değerli Yoldaşıma;

Bir gerilla olarak bu dağlarda duyguyu bir kamyon gibi taşımak kolay değildir.

Özgürlük ve sosyalizm umudunu akan bir su gibi canlı tutmak daha da zordur.

Ama devrimcilik bunu başarmaktır.

Mücadele umudu canlı, moralini yüksek tutmanı dilerim.

Hüseyin

19-5-98

Metina dağları

Ferhat yazıyı okuduktan sonra yerinden kalktı;

-İnanın ki anılara bağlı kalacağım.

Ferhatla olan arkadaşlığını daha çok devrimci samimiyet ve ölçüler içinde ele almak gerektiğini düşünerek vedalaşmak istedi. Ferhat elindeki anı yazısını vermek istedi. Ferhat yoldaşına baktı teşekkür etti. Okumaya başladı.

Ferhat yoldaş,

Baharın yeşilliği gün geçtikçe koyulaşıyor. Taze hava ve toprak kokusu ciğerimizi ferahlatırken yine savaş keskinliğinden hiç bir şey kaybetmedi. Yitirmedik hala aydınlık günlerin umuduyla vadi vadi ,tepe tepe koştururken bu dağlarda buluşmak, el ele vermek ve özgür yarınlara özlemle tutkuyla koşmak bir tesadüf olmasa gerek. Çünkü biz özgür bilincimiz, yılmaz irademiz, en saf duygularımızla halkımıza ve tüm dünya halkları için verdik kendimizi bu yola. Nice günler gelip geçti, nice aylar ve yıllar, ama umut yine ufukta, parmak yine telette. Yürüyeceğiz o özgür geleceğe hep birlikte. Ferhat Asmen

. Son kez arkadaşının elini sıktı;

-Hep birlikte başaracağız , yılmaz irademizle .Dedi ,

Onun yanından ayrıldı. Diğer gerillaların yanına gitti. Yıllardır tanıdığı yoldaşlarına bakarken istemeden olsa, gelen seslere döndü. Tank homurtuları orta tepenin batısındaki Tırvanış köyünün küzeyindeki tepede, zikzaklı yolda geliyordu. Yola baktı, tanklar ölümü kusmak için yerini yapıyordu. Askerler bariyerlerden inip yolu kontrol etmek için yürümeye başladılar. As-

falt yolda yürüyen askeri izlerken Skroskinin sesine, Kırmızı Tepe'ye baktı. Karokoldan kalkan helikopterler birbiriyle yarış edercesine hareket ediyorlardı. Homurtulu canavar sesiyle kobralar görününce yüreğindeki sızı daha da arttı. Yerinden silkelendi.

“Gelecekleri varsa görecekları de var.Dedi.”

Yoldaşlarına döndü, sanki ağır çekimdeki bir kamera gibi filmi yavaşlatarak gözlerin, yüzlerin ifadesini anlamak için kendini zorladı. Toprakla bütünleşmeleri aklından geçirdi. Tanımıştı, daha önce yakaladığını yine yakalamıştı:

“Kutsallık yine kapımızda”.

Gözlerini yoldaşlarından ayırdı. Düşmanın canavarlığına lanetler yağdırdı. Gözlerini ta uzaklara kitledi. Boşluktakini yakalamıştı.

“Evet can yoldaşım, bu kirli savaşta nice canlarımız daha gidecek.”

“Bilmem sen o anı yakalayabilir misin?”

“ Hissedebilir misin?”

“ Ben, üzülererek şunu söyleyeyim;”

“ Ben o anı yakalıyorum.”

“ Erişilecek kutsallığa inanırım, sen gerçek olduğun kadar.”

“ Seni her çiçekte arıyorum, her güzel nesnede görürüm, Aydınlanır yüreğim.”

“ Onlarda öyle.....”

Hayri birden

“Hey heval! Yine dalmışsın, yine uzaklardasın”.

Ferhat, bir film seyrederek gibi istemeyerek başını çevirip Hayri’ye baktı, Hayri gülümsüyordu. Ferhat yumuşak bir hitapla:

“He doğrudur uzaklardaydım.”

Başını öne eğdi. Yerden kopardığı bir tutam otu kopardı. Ayağa kalktı, savurdu.

“Elimdekileri savurdum. Onlar yerindeyken çok güzeldirler. Ya şimdi güzelliklerinde hiç bir eser kalmadı.”

“Her şey kökünde güzeldir. Kopardığında güzelliğinden bir eser kalmaz, dedi Hayri.”

“Biz işte köklerimizin üzerinde güzeliz, bizler de kökleniyoruz işte.”

“Sevgi de kökleniyoruz.”

“Aşk’ta kökleniyoruz.”

“Tabi Önderlik o güzel insanı yaratıyor.”

“Hayat suyudur, ışıktır, aydınlığın ta kendisidir.”

“Köktür, bizler de meyveleriyiz.”

Sohbetleri devam etti. Üstteki tepeleri seyrederek:

“Her halde düşman bu tepeleri tutar”

Birbirine baktılar;

“Tabi tutarlar.”

“Hiç bırakırlar mı?”

Cebinden çıkardığı anı yazıyı Ferhat’a uzattı.

Yoldaşım Ferhat,

Devrimciler baharda renga renk açıp etrafa mis gibi kokular saçan çiçekler gibiydiler. Bakımsız kaldıklarında solup ölürlere. Ölmek için her zaman bakıma ihtiyaçları vardır. Biz yoldaşlar topluluğunun bu bilinçle yaklaşım ilk katılımındaki duyguları esas alım, kendimizi terbiye etmemiz doğrudur.

Bu duygularla yaşamım yürümeyi diliyor, yaşamında başarılar diliyorum.

Hayri Dersim
20-05-98

“Aslında ben daha ileri gitmek gerektiğini düşünüyorum, çocukluk duygu ve hayallerimize dönmek gerekiyor.”

Yüksekte uçan helikopterin gidişini takip etmeye başladılar. İlk günler düşman güçlerinin araziye çıkışını izleyerek zamanını geçiren gerilla, gittikçe yaklaşan tehlikeyi de gözardı etmiyordu. Ferhat defterini çıkardı ve yazmaya başladı.

Merhaba Yoldaşıma ,

Günlerdir operasyon devam ediyor. Düşman güçleri arazinin çeşitli yerlerine konumlandılar. KDP ve TC ordu güçleri Tırvanış köyünden çıkarak Amediye boğazı paralelinden yukarı sırtlara doğru yürüyerek çıktılar. Muhtemelen ihanet noktasındaki eski karagah yerini kendilerine karargah yaptılar.

Yoğun düşman sevkıyatı var, onlar Amediye boğzına ulaştılar. Sağa ve sola yayılarak arazinin stratejik noktalarını tutuyorlar. Bizim bulunduğumuz Hakkari tepesine doğrudan ilerliyorlar. Yakınımızda bulunan gerilla güçleri ilerlemelerini durdurmak için taciz atışı yaptı.

Muhabere yerini bilirsın; biz dört yoldaşla orada kaldık. Sana nasıl anlatayım. Bulunduğumuz tepe havan ve obüs toplarıyla, misketli bombalarla dövölünce haber geldi. “Geri çekilin” diye. İnsanın düşmanla çatışmadan pisi pisine ölmesi kabul edilmez. Misketli bombalar tam geliyor tepenin yüz metre üstünde patlayarak parçaları kurşun gibi aşağıya iniyordu. Tesadüfen gelip vursa gidiyorsun. Velhasıl geri çekildik. Düşman kilometrelerce uzakta. Zaman ilerliyor. Yağmurlar da durmak bilmiyor. Tepeden tırnağa ıslanıyoruz. Kuru-mak için ateşte yakamıyoruz. Etrafımız sık meşe ağaçlarıyla kaplı. Şu an onlarca arkadaş dinleniyor, deyim yerindeyse iradeler savaşıyor. Bizim şu yiyecek alanlarına ulaşmada zorluklar yaşayacağımızı seziyorum. Çünkü ne olacağı belli değil. Ama bildiğim bir şey var. En zorlu koşullarda, dostluğun ve yoldaşlığın gelişmesi güzeldir. Ve ebedidir. Sana bir yoldaşın yazdığını okuyacağım.

“Ferhat Yoldaşa,

Parti içinde yoldaşlık ilkesini hiç bir zaman elden bırakmadan, her zaman elden bırakmadan, her zaman yanlış anlayışlara karşı olmanı, doğru devrimci bir tuma ulaşmanı ve partinin dürüst, aktif bir üyesi olmanı istiyor, başarılar diliyorum.

Halil Metina dağı

Ardından ekledi;

“Seni bilmiyorum, ama ben buradaki yoldaşlarımla tartışıyor, konuşuyorum, bu anı yazıları dahi bana güç veriyor. Eleştirilerini dikkate alıyorum. Sana ulaşmayı çok isterdim. Ama ne yazık ki imkansız. Çok değerli yoldaşlar var. İnsan kendisini savaşta daha iyi tanıyor. Zayıflıklarımı ve güçlü yanlarımı daha iyi tanımaya başlıyorum. Hala ilişkilennemelerimde seçiciyim.”

Hoşçakal.

Askerler, peşmergeler, gerillaları araya dursun, gerillalar operasyon güçlerini her yerde izliyordu. Gerilla hem vardı, hem yoktu. İntişarlar, nöbetler, keşifler, pusular çoğaltılmış. Herkes hareket halinde, kimi kabus görüyor, kimisi vurdum duymaz bir durumda. Kendini savaşın akışına bırakmış, yalnızca emredileni yapıyor. Ferhat oturduğu yerde yine kalem, defterini çıkardı, savaşa rağmen yazmaya başladı;

Nerdesin bilmiyorum. Bugün günlerden çarşamba, sekiz elli beş. Bir haftadır operasyon devam ediyor. Düşman yüksek zirveleri tutmuş. Bizde Yekmal köyü-

nün doğusundaki tepelerdeyiz. Biz tepeye ulaşana kadar, bir grup düşman gücü Hakkari tepesi ile aramızdan geçip Zap tarafına geçti.

Diğer düşman güçleri Güneyimize düşen Amediye tarafındaki tepelerdeler. Naylon çadırları parlıyor. Şu anda helikopterler çalışıyor. Bizde intişardayız. Dr. Süleymanla beş kişiyiz. Ne yazık ki, o noktaya döndü. Ben, Battal, Nesrin, Hedar kaldık burada. Büyük plato-yu bilirsin. Hani şu geçişlerde sürekli havan güllelerinin yağdığı düzlük. İşte tam orada beş asker geziyor, çeşmenin başında.

Bizim arkadaşların psikolojik durumunu sorarsan, kimilerine insan gülmekten kırılıyor. Beni yanlış anlamı istemiyorum. Ama operasyonun devamından yanayım. Neden dersen; bizimkilerin biraz daha gerilla-laşmasına yardımcı olurlar, bu da iyidir. Şimdiye kadar ciddi bir çatışma yaşanmadı. Ama hala belirsizlik devam ediyor. Düşman, uçak ve helikopterleri az kullanıyor. Daha çok kullandığı havan ve tanktır. Şimdi hava çok güzel, gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Kuşların cıvıltısı her yerde duyuluyor. Meşe ağaçları, otlar, çiçekler; deyim yerindeyse dans ediyor. Mavi gökyüzünün altında, şu anda Skorski helikopterleri Hakkari tepesine iniş yapıyor. Bizim paralelimizdeki tepelerdeyse bizim arkadaşlar meşe ağaçlarının içine girmiş çevreyi gözlüyoruz. Sağ yanımdaki ağaç kurumuş, üstündeki ise var olan duruma isyan ediyor. Birde sivrisinekler

ortalığı velveleye veriyor. Biraz önce cihazlar harıl harıl çalışıyordu. Bazılarının bu durumuyla savaşıacaklarına inanmıyorum. Bazıları çok korkak, neden gerilladalar bilemiyorum. Çok ilginç değil mi..?

Dostça selam. 28. 05. 98.

On otuz

Nesrin'e döndü:

“ Ne yapıyoruz heval?”

“ Biraz daha bekleyeceğiz. Yerim hoştur, biraz da su olsa?”

“Suya gidenler yolu kaybetmiş, altı saate geldiler.”

“ Desene mahf olmuşlar.”

“Bir görseydin hallerini.”

Battal hemen araya girdi.

“Sanki savaştan çıkmışlardı.”

Zaten savaştayız

Cihaz çağrısına kulak kabarttılar.

Uygun olun dendiğinde eğilerek ağaçları kendilerine kamuflej yaparak oradan ayrıldılar.

Yeni bir günde merhaba.

İlginçliklerle dolu bir güne daha girdik. Dün yeni oluşturulan bölüğümüzün toplantısı yapıldı. Gelişmeler aktarıldı. Ayriyeten neden eylemsizlik, neden yapılmıyor, soruları soruldu. Düşmanın pasifize etme çalışmaları, gerillayı gerilla olmaktan çıkarmak, etkisiz kılmak; bu sorunlar tartışıldı. Gerillanın mevcut durumu-

nu aşabilmesi için saldırı pozisyonuna geçmesi gerekiyor. Bizim bu derme çatma birliğimizin sorunları bol, psikolojisi hazır olmayanın hazır hale getirilmesi gerekiyor.

Savaş sorunları olanlar belli. Çelişkileri olanlar belli. Toplantı esnasında su yüzüne çıkıyor. Bireylerin çatışması var. Bu tarafımızda fark ediliyordu. Bizim birimdekilerin bir kısmının ruhi dünyaları farklı. Burada bir şeyin altını çizmek istiyorum. Bölük komutanımız Fatma arkadaşdır. Benim için ilktir. Saygıyla karşılıyorum. Bazıları kabul etmiyor tabi; nasıl olur da bir kadın komutanın emrinde olurmuş, bu yaklaşımlar sakattır. Kabulenmeme ancak düşman anlayışıdır. Özgürlük hareketine ters düşmektir. Kimileri hala küçümser temelde yaklaşırken, kimi lümpenler de düzen ölçülerine göre yaklaşıyor. Kadını kullanmak, köle yapmak, özgürleşmesini engellemek, küçük burjuva ve feodal yaklaşımlardır. Tabi burada sınıf çatışması da var. Şunu belirtmeden edemeyeceğim, ilginç bir bölüğümüz var. Basıncılar var. Sağlıkçılar var. Sabotajcı, mayıncılar var. Lojistikçiler var. Muhabereciler var. Çok farklı kişilikler, farklı anlayışlar.

Yaşam ve yaşanılanlar, en değme komedi filmlerini sınıfta bırakır. Bizim noktamız meşe ağaçlarıyla kaplı, külrengi kayaların içinde. Suya yakınlığı, gündüz bir saatir. Ama gel gör ki geceleri istinasız altı, yedi saatte, orman ve kayalıkların içinde yol kaybedilerek zorbela

noktaya ulaşıyor . Atla gidip geliyoruz. Onlarca pet şeye su doldurup ata yüklüyoruz. Suya gidip gelmelerimiz kabusa dönüştü, gece aralıksız suyun bulunduğu alana havan atılıyor. Arazi gece çıkmaz sokaktır. Düşman bu yüzden cesaret edip giremiyor. Şimdilik düşmanın o kadar tekniği var. Etkili olamıyor. Bizde ise bazı Donkişot’ça yaklaşımlardan, serseriliklerinden dolayı düşman kazanıyor. Bu tipler hem yaşamı bozuyor. Hem savaşı kaybettiriyor. Önderliğe hakaret ediyorlar.

Burada bir şey daha gelişti, gönüllü eylem için el kaldırılmasını istedi Dr. Süleyman.

Tam bir şarlatanlık var. Anlık gaza gel, sonra imha. Bu benim tarzım değil. Boş sonuç almayan bir pratiğin sahibi olmak istemiyorum. Bu yüzden el kaldırmadım. Kendimi kamufle etmeye ihtiyacım yok. Tedbirli olmak zorundayım. İnsanın insana düşmanlık yaptığı kadar doğa da insan iradesini zorluyor. Bu doğanın kendi yasası olurken, insanın kendisine yaptığı yasalarda insanın düşüncesini zincirliyor, karakola dönüştürüyor. Düşman güçler, ormanlık alanı gerillaya hapishane yapmak istiyor. Çünkü dört yanımız sarılmış durumda. Ama düşman şunu gözardı ediyor; gerillada gelişen iradi güç yeni yaşam alanlarını buldurtuyor, açıyor da. Tabi ki var olan gelişmeler savaşın kahredici yani benim de psikolojimi etkiliyor.

Biliyor musun sevdam, bu ara ne kadar da ihtiyaç duyuyorum sıcak bir gülüşe, sıcak bir merhabaya, sa-

mimi bir kaç cümleye. Etrafımın dolu olupta çektiğim yalnızlık, güzellikleri alıp götürüyor. Kahrolası dayatılan kirli savaş, insanları tanınmaz hale getiriyor, sevgisiz bırakıyor. Ama büyük seven her zaman tanınır. Yüreğinin derinliğinde, düşüncesinde güzellikleri barındırır.

Bir anlatabilsem yüreğimdeki sızıyı

Özlem duyuyorum.

Kara gözlüme

Lüle saçlıma

Yüreğimde yetecek kadar , vatan

Sevda çiçeğim !

Seni vatanla seviyor.

Elbet bir gün yoldaş sıcaklığıyla

Gözlerinden öperim dostça.

Tırvaniş- Metina dağı

diye notunu düştü, defterini kapattı. Saatine baktı.

Saat on altı yirmi beşti. 1 Haziran. Sırtını kayalığa verdi. Boğazı kurumuştu, su içme istemini bastırdı, gözlerini kapattı ve öylece uyudu.

Hava aydınlanmadan önce dört kişilik keşif grubu platonun kuzeyindeki tepede kamuflajlarını yapıp beklemeye başladı. Zaman zaman dürbünle uzakları gözetleseler de her nesne daha net seçilemiyordu. Bu gerilla timi, hem karşısındaki sırtta “İhanet noktası Amediye” boğazının kuzeyindeki kayalıklarda konumlanan TC ordu güçlerini gözetleyeceklerdi. Hava aydınlandıkça

askerlerin konumlandıkları yerlerde hareketlilikleri belli ediyor ve askerler açtıkları çukurlardan tek tek çıkıyordu. Çadıra doğru gidiyorlar. Çukurca'dan gelen helikopterler inip kalkarken her gerilla “ne oluyor” diye birbirine soru sorarken Osman gözlerini önündeki dürbüne biraz daha yakınlaştırdı.

“Hah, dedi”

Hamza hemen sordu:

“Ne oldu heval?”

“Heval koliler iniyor.”

“Ne kolisi? diye sordu.”

Herkes biraz daha meraklanmıştı. Daha iyi görmek için gözlerini kısıp bakıyordum ki devreye Battal girdi:

“Heval şu dürbünü ver, dedi”

Osman heyecanlandı.

“Hayır, hayır biraz daha bakacağım.”

“Vay be çuvallar geliyor, dedi”

Battal hemen karnası aldı, doğrulttu. İşin kötü olacağını düşünerek;

“Ne yapıyorsun Heval Battal? Yerimizi deşifre edeceksin, dedi. Battal cevap verdi:”

“Ateş etmeyeceğim, yalnızca dürbünle bakacağım.”

Ferhat da merak etmişti. İyice baktıktan sonra;

“Heval adamlar erzak taşıyor. Hele biz şu mevzilerdeki hareketliliğe bakalım.”

“Ben bakıyorum, dedi Osman.”

Hamza:

“Heval düşman bir kısmını geri çekiyor galiba. Bir aldatmaca olmasın.”

“Helikopter aldıklarını Çukurca’ya götürüyor.”

“Taktiktir. Bak diğerleri geziyor, volta atıyorlar.”

“Ulan, burası volta yeri mi, dedi Battal”

Ferhat:

“ Biz ise her tarafımızı kamuflaj yapmışız.”

“Bizi kandırmaya çalışıyorlar, dedi Hamza”

Ferhat biraz düşünceli;

“Aslında bizim psikolojimizle oynuyorlar, dedi. “

Osman biraz da alaylı;

“Bizde onlarınkiyle oynarız, dedi.”

Battal:

“Bakalım, onlar rahat uyuyor mu?”

Ferhat:

“Nerde yatıp yatmadıklarını bilmiyoruz. Ama dört taraftan sarılan biziz. Çembere alınan biziz. Onlar değil”.

Hamza:

“Gücümüz bu kadar.”

“Aslında gücümüz bu değil.”

“Nasıl yani?”

“Doğru bir planlama yapılırsa bak neler olur.”

Tartışmalarına devam ettiler. Düşman güçleri günlük hareketini sürdürürken gerilla timi gizlice tepeden ayrıldı. Noktalarına ulaştılar. Keşif hakkında bilgilerini bölük komutanına iletiler. Ormanlıktaki gerilla birlik-

lerinde hareketlenme başlamıştı. Eylem yapmak için gruplar son hazırlıklarını da tamamlayıp eylem noktalarına doğru harekete geçtiler. Eylem timleri yerlerinin son keşfini yaparak sabahı beklemeye başladılar.

Noktalarında kalan gerillalar da intişar halinde beklerken bütün hareketleri gözden kaçırmak istemiyorlardı. Ferhat, kayalığın arasından çevreyi izlerken Osman'ın söylediği koliler aklına geldi, oraya doğru bakarken inen-kalkan helikopterleri sayıyordu. Yanından eksik etmediği defterini çıkarırken:

“Arkadaşlar bugünkü hareketliliği tarihe bir belge olarak bırakmak istiyorum, dedi.”

Yanındaki arkadaşları gülmeye başladı. Bunun üzerine Ferhat;

“Herhalde söylediklerimi beğenmediniz. Ama şu andaki durumumuz bile belgeleniyor,” dedi.

Bugün çok hareketli bir gün

Düşman ortalama kırk sefer indirme yaptı.

Daha çok yığınak yapıyorlar.

Bizim bölük tarafından helikoptere suikast yapıldı.

Bizim hazırladığımız malzemeye

Bir panzer uçuruldu.

Bir tepeye saldırı yapıldı.

Düşmanın kayıpları var.

Ve o iğrenç tüylerimizi ürperten Kobralar geldi.

Güzelim vadiyi roketlediler, kurşunladılar.

Ben toprağa abanarak seyrettim.

Hala bazı yerlerde çatışmalar var.
Savaşın seyri değişiyor.
Gittikçe şiddetleniyor.
Arkadaşlar epeyi silah ele geçirdi.
Ne yazık ki uçaklar.
Yekmal köyünün üstündeki kayalıkları bombalıyor.
Eylem noktasıdır.
Batı Metina'dan gelen arkadaşlar saldırı düzenlemiş,
Ama bizim çember daralıyor.
Savunmada Gökhan arkadaş başından yararlanmış
Bir iç çekti.
“Ne hoş sohbetlerimiz vardı. Yoldaş canlısı. Büyük
ihtimalle şehit düşecek.”
Düşman yoğun teknik kullanmaya başladı.
Bilirsin;
Taş, toprak, ağaç, demir, birer kurşun gibi oluyor.
Masum bedenler toprakla kucaklaşana kadar
Hal böyle yoldaşım. Hal böyle.

3 Haziran 98 on üç otuz

Metina Ormanlık

Çember daraltıldıkça gerilla güçleri de eylemlerini çoğalttı. İmha olmamak için yeni yaşam arayışına giren gerilla komutanları yeni bir karar aldılar. Ormanlık terk edilecekti. İki bölük yönetimleri emrindeki onlarca gerillaya talimat verdiler. Ağırılıklar saklanacak, uzun bir yürüyüşe hazırlıklı olunacak, denildi. Kendisine ağırılık teşkil eden bütün eşyalarını saklayan gerillalar, kendine

kamuflaj yaparken her biri yürüyen birer ağaç, yürüyen birer ot yığını oldular. Dikkatli bakmadıkça fark edilmeyen gerillalar. Gelen komutla ard arda dizildiler. Vadiye, aşağıya inmeye başladılar, helikopterler hala tepelere asker indiriyordu. Kuzeyi kendine hedef eden gerilla son uyarıları da alarak iç içe geçen meşe ağaçlarını yararlanarak yürümeyi sürdürdü. Hava karardıkça mavi gökyüzündeki ay, güneşten çaldığı ışıklarını yeryüzüne gönderiyordu. Geceye sessizlik çökmüştü. Kısa bir mola veren gerilla komutanı:

“Kimse sigara içmesin!” uyarısını yaptı. Yan yana oturan Ferhat Sait’e fısıldayarak:

“Gideceğimiz yer herhalde dört saat çekiyor.”

“Burayı sen tanıyorsun.”

“Doğrudur da hassas noktayı bilmiyorum.”

“Çukurca tarafından bahsettiler.”

“Karakolun alt tarafı.”

“Evet.”

“Ama orda hem termal, bir de lazerli tanklar var.”

“Fark edilirse tam bir katliam olur.”

“Katliam demek bile az. Tam bir vahşet.”

“Ama arkadaşlar çok soğukkanlı”.

“Düşman acaba yarın buralara iner mi?”

“O kadar yığınak yaptıklarına göre saldırırlar, çatışma çıkar.

“Onlar yakın çatışmaya cesaret edemezler, ama teknik.”

“Çok dikkat etmek gerekiyor.”

“O zaman herkes mangasını koruyacak.”

Etrafindakilere baktı.

“Bunları iyi korumamız gerekiyor herhalde.”

“Herkes hazırlansın” talimatıyla her gerilla ayaktaydı.”

“Kimse ses çıkartmasın!” uyarısı geldi.”

“Kimse kopmasın!” denildiğinde her gerilla bir arkasındakine söyleyerek en sona ulaştı. Ağaçlara takılıp düşenler, ayağı kayanlara uyarı geldikçe büyük bir sessizlik çöktü. Herkesin gözleri daha büyümüş, her bastığı yere daha hassas bir biçimde bakarak yürüyordu. Tırvaniş köyü ile Melexte köyünün arasındaki vadiden aşağıya ana yola doğru yürüyüş devam ederken dere yatağında yürümek, ilerlemek zorlaştırıyordu. Saatler geceyarısını gösteriyordu. Asfalt zamanında geçilemeyeceği anlaşılmıca hedeflenen noktaya zamanında ulaşamayacaktı. Gerilla komutanları tekrar tartışıp geri dönme kararı aldılar. O kadar gerillayı tehlikeye atma cesaretini kendilerinde bulamadılar. Gelen talimatla yürünülen o kadar yol geri yürünülecekti. Psikolojisini yeni bir alana hazırlayan gerillalar gelen talimata şaşırılmışlardı. Operasyon güçleri kendilerini sabah orman baskınına hazırlarken gerillalar da tekrar ormana dönüyordu. Bütün gerillalar açtıkları az mesafeyle vadi- den ormanlık alana tırmanmaya başladılar. Saatler gecenin ikisini gösteriyordu. Derin bir nefes aldı.

Bir operasyonun ardından yoldaşıma” diye başladı.

Dün çıktığımız yolculukdan, geri dönmek zorunda kaldık. Bu bulunduğumuz alanı Kürt işbirlikçi güçler ve TC ordu güçleri çembere almıştı, bizi boğmak için.

Girê Sor Çukurca tarafına yolculuğa çıktık. Noktaya ulaşamayacağımız anlaşılınca geri döndük. Bu yolculuk Gre Sor karakoluna bakan bir yamaçta; kayalık, ormanlık bir noktada sonuçlandı. Bütün arkadaşlar bitkin ve yorgundu. Her manga ayrıştı ve yatmaya başladılar.

Saat dört suları. Her kayalık bir labirent parçası. Gözcüler keşif için gitti. Ormandan görünmüyor hiç bir yer. Ben de nöbet tutup yatmaya hazırlanırken, uçaklar hala bombalıyordu Yekmal köyünü. Nefes nefese geldi nöbetçi subayı, Dersim’in asi kızı Azime. Bizler ise göremiyoruz bir kaç adım ötesini.

“Heval acele herkes kalksın. Düşman geliyor noktamıza, Dr. Nerede?”

“Kayanın arkasında.”

Sırt çantamı ve silahımıda,aldım ayrıldık bir grupla. Geçtik sırtın arkasına, güya mevzilenecektik. Bir teşkale, bir hengame başlamıştı. Düşmanda bilmiyordu bizim burada olduğumuzu. Birden iç içe girildi. Ne yapacağımı bilmiyordu. Bölüğün yarısı şaşkındı, kimileri toplanmıştı yanyana ,çatışma başlamıştı . Kurşun vızırtiları ve bomba sesleri. Takım komutanı Kendal geldi . Önce;

“Yanımda kal”, dedi.

Hemen fikrini değiştirdi. Biriken arkadaşları gösterdi.

“Götürün onları.”

Kendisi hala oradaydı. Ben yakaladım o yüzündeki ifadeyi. Bir çığlık duydum kayalığın arkasında. Koştım oraya, son görüşümdü Kendal’ı. Yetiştim, bir grup arkadaşta yaralıyla uğraşıyordu . Fatma arkadaşta. Yaralanmıştı kör kurşunlarla. O ara söylendi, lanet doktor keşifçilerin yanına gitmişti .

Ne bo... arıyorsa. Bütün arkadaşlar toplandı , kayalıkların arasından. Yukarıya doğru çıkılması için talimat verildi. Çatışma hala devam ediyordu. Ormanın doğu tarafında, renkli renkli dumanlar yükseliyordu.

Helikopterler noktamıza yaklaşıyordu, az bir mesafede döndüler geriye. Bizim diğer bölük manevra yapmıştı. Bir kaç metre aşağıda, biz çemberin daraldığını düşünürken, düşman kollar halinde ormanı terk ediyormuş, biz ise çatışma içinde yürüyorduk , yukarı doğru. Onlarda ana yola inerken, biz de daha yukarı çıkıyorduk. Biz geldik eski karagah yerine. Her tarafta yanık kokusu vardı. Bizde çekilmiştik güvenli yere

“Herkes tamam mı, diye soruldu.”

Herkes birbirine baktı

Evet; Kendal, Xebat ,yoktu . Acıdır, ama şehit düşmüşlerdi. Bir grup keşif ve gözetleme için gitti. Biz de bir grup arkadaş döndük, çatışma noktasına. Her taraf barut, kan ve yanık kokuyordu. Tam bir cehennem. Kir-

letmişlerdi yine, bir sürü çöp-naylon, kanlı sargı bezleri. Götürmüştülerdi ölü ve yaralılarını. Kendal ve Xebat yanyana idiler.

Ne vahşet;
Kesilmişti kulakları
Oyulmuştu gözleri, morarmıştı yüzleri
Hiç mi hiç gitmiyor gözünümün önünden
Biz kazdık toprağı kasaturalarla
Tırnak uçlarımızla
Defnettik iki yoldaşımızı yanyana
Uğurladık onları bir dakikalık saygı duruşuyla
Ebediyete kadar.

Şimdi psikolojilerimiz rahat, ama üzücü bir şey daha var, sağlık işlerimize bakan Osman arkadaş kayıp. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Şehit mi, yaralı mı? Kimse bilmiyor. On beş günlük çember kalktı. Arkadaşlarımın yüzünde sevinç, hüznün ve şaşkınlığı okuyabiliyordum. Bu kısa sürede ölüm ile yaşam arasında çok gidip geldik. Zorluklar insanı yaşama bağlıyor, sevgiye bağlıyor. Dileğimdir ki bir gün görüşürüz.

5-6-98 8.30

Eski Karargah Yeri

Günler sonra operasyonda oluşturulan bölüğün üyeleri kendi kurumlarına dönmüştü. Özgün çalışmalarına başladılar. Merkez karargah tekrar eski yerine yakın bir noktada konumlandı. Askeri konsey toplantısına baş-

landı. Yeni eğitim devrelerine başlandı. Metina dağlarının zirveleri operasyon güçlerinden boşalmış; peşmergeler, askerler kışlarına dönmüştü. Ardlarında çöp yığınları, kurşun, bomba, şarepnel parçaları, konserve kutuları, pet şişeleri, kurumuş ekmekler, naylon çadırlar kalmıştı; askeri malzemeler doğayı kirletiyordu.

Zirvelerden aşağı indikçe el değmemiş, çiğnenmemiş yeşil çimenler yeni filizlenmiş ağaçlar, kurşuni renkteki kayalar, küçük küçük sırtlardan platoya iniyordu. Platonun hemen bir kaç yüz metre doğusundaki ki yaşlı meşeler ve kayalıklarla kaplı , küçük vadi de, yüzü aşkın gerilla konumlanmıştı, bölge-eyalet delegeleri toplantıya katılmak için buraya gelmişti. Güneş sıcağından korunmak için okulun üstü yapraklanmış, sıraları dizilmişti. Onlarca gerilla komutanı, savaş sorunları üzerine hararetli tartışırken sabotaj birimindekiler Amediye, Kadişe, arasındaki asfalt yolu delip patlayıcı yerleştirdiler. Üstünü kapattılar. Tekrar asfaltı eski rengine kavuşturup hemen uzaklaştılar. Araziye atılan peşmerge pususuna girmedikleri için sevinçle Metina dağına tırmandılar. Amediye boğazından ovayı üç gün gözetleyerek düşman güçlerinin araçlarını beklediler. Onlarca aracın, yüzlerce insan, habersiz patlayıcının üzerinden gelip geçerken pür dikkat izledikleri asfaltta peşmergeler yolu kontrol ederek geliyordu. Tim komutanı cihazı kaldırdı. Merakla gelenleri izlediler;

“Heval bunlar patlayıcının yerini fark etmesinler.”

“Biliyorum, dedi. Dürbünü iyice gözlerine yanaştırdı.”

“Yer beyazlaşmış fark ediliyor, öyleyse bulurlar.”

Peşmergeler yaklaştı. Asfaltın kıyısında yürüyen köylüler keçilerini, koyunlarını karşı tarafa götürmek için yola girince psikolojiler daha da gerginleşti.

“Heval iki araç geliyor.”

“İyi bak nedir, dediğinde köylüler uzaklaşmıştı.”

“Suçsuz insanların ölmesi bizim işimiz değildi, diyen gerilla;”

“Heval bunlar askeri araçtır, dediğinde parmakları cihazı daha sıkı kavradı. Kanalı açtı, kontrol etti. Araçlar son hızlarıyla asfaltta ilerlerken peşmergeler daha da yaklaşmıştı. Saniyeler saniyeleri kovalarken iki araç tam patlayıcının üzerindeyken, baş parmak mandalın üzerine bastı. Onlarca metre yüksekliğe asfalt parçaları yükselirken demir parçaları çevreye yayıldı. Parmak mandaldan kalktı. O an bütün nefesler tutulmuştu. Gözler daha büyümüşü. Herkes olayın olduğu noktaya doğru şaşkınlık içinde bakıyordu. Patlayıcının sesi her tarafta, dağ yamaçlarında yankılanıyordu. Bütün askeri cihazlar çalışmaya başladığında çevre köylerindeki sakinler, yoldaki peşmergeler şoke olmuştu. Timdeki gerillalar, eşyalarını toplayıp mesafeli kurumuş otların arasından yamaçtan koşar adımlarla patikaya girdiler. Amediye boğazını koşarak geçtiler. Herkes onları me-

rakla noktada bekliyordu. Noktaya ulaştıklarında yoldaşları onları kutladılar.”

Manevi komutanım
Anınıza bağlılığın gereği
Günlerce bir hazırlığın içindeydik
Eylemimiz istenilen düzeyde sonuç almamıştır.
Ama bu ilk ve son olmayacaktır.
Başarı bizim için bir emir niteliğindedir.
Değerli komutanım Zilan,
Yarattığınız kahramanlık tanrıçalığa yakışır.
Ardılların anıya bağlı kaldıkça
Kahramanlar , kahraman olur.
Tanrıçamız yücelerde olur.
Saygıyla önünde eğiliyoruz.
Tanrıçamız, Tanrı Mazlum yoldaşa ulaşmıştır.
Komutan Zilan yoldaşım

1 Temmuz 1998
Metina Dağı

Eylemin başarısız geçmesi sonucunda akşam üzüntüden erken yatan Ferhat şafak sökmeden uyandı. Eşyalarını topladı. Sırtını Kevot ağacına yasladı. Oturduğu yerden etrafına bakarken ta uzaktan görünen Begova'nın ışıklarını bir müddet izledi. Dağ silüetlerinin gökyüzüne, yıldızlara, ufuk çizgisine kurşuni renkteki kayaların çekiciliği belirgin olsa da bir şey arıyordu, tekrar gökyüzüne baktı. Aradığını bulamayınca sanki

bir şey kaybetmişti. Telaşlandı. Ayağa fırladı. Dağın yamacına doğru yürümeye başladı. Birden gözleri karakol ışıklarına takıldı. Olduğu yerde çakılı kaldı.

“Lanet olsun , kilometrelerce uzakta , bile rahat bırakmıyorlar” dedi. Yürümeye devam etti. Gökyüzünün doğusuna bakarken yıldızların azaldığını gördü. “Tek tek kayboluyorlar” dedi. Devam etti. Biraz daha güneye doğru baktı. Aradığını bulmuştu. Yüreği ferahlamışa benziyordu. Gözlerini dikti, derinliklere doğru bakmaya başladı. Onun parlaklığını, çekiciliğini hissettikçe burukluk yerini bir hoşluğa terk ediyordu. Gökyüzü açık mavi rengini aldıkça hava aydınlanıyordu. Nöbetçinin Rojbaş seslenişine birden irkildi. Sabahı unutmuştu. Rojbaş ı unutmuştu. Onun çekiciliğine kaptırmıştı kendini:

“Geldi. Sait onu görünce;”

“Ne o erkencisin, ne yattığını görüyoruz, ne de kalktığını, bu ne biçim iş?”

“Önce roj baş Heval! Tabi görmezsin. İnsan önce kalkar o kadar güzellik var etrafta, dedi. Yaşar’ı işaret etti;”

“Ölü gibi , hala uyanmıyor, dedi. Peş peşe;”

“Rojbaş rojbaş hevalno. Hele kalkın bu güzel havada güzel bir kahvaltı yapalım, dediğinde Sait yerinden kalktı.”

“Heval Ferhat, sen bir kaç çalı çırpı getir ateş yakalım. Ben çay yaparım. Ben sana , on çalı çırpı getireyim,” dedi.

Meşe ağaçlarının kurumuş dallarını kırıp getirdi. Çay hazırlayıp kahvaltılarını yaptılar. Toplantıya katılmak için okula doğru aşağıya indiler.

Sait önden giden Ferhat’a:

“Heval beni bekle.”

“Seni mi? Tamam tamam bekliyorum, dediğinde diz boyundaki otların içine girdi. Otlarla oynamaya başladı. Gelen Sait’e:”

“Ne kadar da güzel uzamışlar, çekicidir değil mi, dediğinde Sait gülümsedi;”

“Haydi gidelim.”

Patikaya indiler. Sol tarafta ağaçların altında oturan gerillalara;

“Rojbaş, deyip yürümeye devam ettiler.”

Delegeler tek tek okula geliyorlardı. Ferhat’ta toplantıyı izleme heyecanı başlamıştı. Gelen delegelerle tokalaştı. En arka sıraya geçti. Divan gelince hep birden ayağa kalktılar. Oturduğunda;

“Ne hoş, heval Berxwedan, Ebubekir , Dr. Jiyan divanlar, dedi. Etrafındakilere bir göz gezdirdi. Kendi kendine;”

“Peh bu serseri de buradaymış, lümpen adam. Böylelerini ne yapmalı bilmem ki.”

Tartışmalar başlamıştı. Tartışmalara ara verilince herkes sigara içmek için okulun dışına çıktı. Eski komutanını görme sevinciyle yaklaştı.

“Heval Berxweden, nasılsınız heval?”

Tokalaştılar, eski komutanı görme sevinci Sait’in çağırmasıyla yarıda kaldı. Ona dönmüştü. O an Sait’i unutmuştu. Etrafındaki gerilla komutanlarını unutmuştu. Yanında dikilen uzun boylu Berivan’ı bile görmüyordu. Hiç ummadığı bir anda onun burada olacağını bile düşünmemişti. Göz göze gelmişlerdi. Gülümsemesi kulaklarına varacak kadardı. Kalbi çatlayacak kadar gümbürdüyordu. Düşünceler bir girdaba girmişti. Eli kendiliğinden uzandı, elini tuttu tokalaşmıştı bile. Çocuklar kadar utangaçtılar. O an saflık-temizlik vardı. Gururluydular Ferhat kendi kendine;

“Uzun ve de kısa bir ayrılıktan sonra tanrı ve tanrıçaların sohbet toplantısında , utangaç çocuklar gibi göz göze geldik. Saflığı ve temizliği temsil etmek, onun pratiğine sahip olmak burukluğu yüreklerimizin derinliğinde atmak çabasına girmek, tanrısallığın, tanrıçalığın bir görevidir. Sevgi selini, emekle yoğurmak , gerçeğine ulaşmak , uygun bir yürüyüşün sahibi olalım” dedi.

“Heval’a Seher nasılsın ? dediğinde birden etrafına baktı. Berivan’a elini uzattı. Seher’den cevap bekliyordu. Kendi kendine: “Ne kadar da zayıflamış” dedi.

“İyiym, dediyse de yüz ifadesindeki o burukluğu saklayamamıştı. Devam etti;”

“Ben buraya geldiğimde adeta çarpıldım. Gözlerindeki kızgınlık mimiklerindeki değişiklik göze çarpıyordu.”

“Peki şimdiye kadar neredeydiniz?”

Acaba yanlış mı sordum, diye düşündü.

“Biliyorsun önce orta tepedeydim.”

“Sonra!”

“Kaşura’ya geçtik, belli bir süre orada kaldık.”

“E sonra?”

“Kuzeye gitmek için Botan’a geçtik. Ne yazık ki gelen talimatla erkek arkadaşlar gitti. Bayan arkadaşlar geri geldi. Yani geri gönderdiler. Buradaki yüz ifadesi kızgınlığını belgeliyordu. Hemen konuyu değiştirdi.”

“Botan güzel miydi?”

“Partinin talimatı olmasaydı o güzelim Katolar’ı bırakır gelir miydik.”

“Demek ki o kadar güzeldi Kato’lar?”

“Katolar çok güzeldi.”

Kızgınlık belirtisinin yerini , yumuşamış sevinçli bir hal aldı.

“Şimdi burada mı kalacaksın? Yoksa gidecek misin?”

Kendi kendine; “daha yeni gördüm, keşke burada kalsanız” dedi.

“Buradayım, toplantılar yapılacak. Ondan sonrasını bilmiyorum.”

“Ne güzel, ben de buradayım. Eğitim bittikten sonra nereye gideceğimi , ben de bilmiyorum. Yalnızca Dersim’e öneri yaptım.”

“Dersim’e mi?”

“Evet”, dedi.

Etrafına baktı, herkes gruplar halinde sohbet ediyordu. Ferhat yandaki grubu işaret ederek;

“Bunların bu toplantıya katılmalarına bir türlü anlam veremiyorum.”

“Katılımları bizi aşan şeydir. Biz bir şey yapamayız.”

Omzunu silkeledi.

“Parti kazanımcı yaklaşıyor. Belki bir gün insanlaşır, devrimci bir çizgiye ulaşırlar.”

O taraftan, elinde fotoğraf makinesiyle gelen Rojhat’ı Sait durdurdu.

“Heval arkadaşlarla bir fotoğrafımızı çek.” Dediğinde

“Poz az”.

“Bir taneden ne çıkar.”

“Peki peki, dedi. Karşıya geçti yanyana dizilen, Ferhat, Seher, Berivan, Sait’in resmini çeken Rojhat hemen ayrıldı. Seher resimleri nasıl alacağını sorunca Ferhat;”

“Heval resimler gelirse ben alırım . dediğinde Seher;”

“Heval biz gitsek iyi olur,” dedi.

Çevreye baktı. Vedalaştılar. Oradan ayrılıp uzaklaştılar. Ferhat Sait’e döndü;

“Heval bir şey fark ettin mi?”

“Ne gibi?”

“Arkadaşların çekingenliği. Sanki bizlerle konuştuklarında suç işlemiş hissini uyandırıyor. Bu da doğal hareket etmelerini engelliyordu.”

“Doğru . Ben de bunu gözlemledim.”

“Korku var, ben de bunu anlamış değilim. Daha önce tanıdığım arkadaşlarla insan konuşamıyor.”

“Bana , bu tutum, davranış , bir devrimcinin değil de , daha çok aklıma ne geliyor , biliyor musun?”

“Ne?”

“Biraz ağır olacak ama ,İran-Arabistan kadınlarının durumu gözlerimin önüne geliyor. Bizde de red etme var. İçten içe bir çürüme, köleleşme var. Karşı cinsin arzulanması, yozlaşmasına neden oluyor.”

“Sevgiler köreltiliyor.”

“Yerinde bir deyim.”

“Bu özgürleşmelerini de baltalıyor.”

“Tabi tabi. Bırak özgürleşmelerini kendilerini tanıyamaz duruma getiriyor. Eski köle kişiliğini aşamayınca ya , feminist yada erkek taklitçiliği ortaya çıkıyor.”

“Önderlik bu tür yanlış anlayışları çözümledi, mahkûm etti. O arada , delegeler içeri giriyordu;”

“İçeriye girelim mi? Biraz daha izleyelim, dedi. İçeri girdiler, yine arka sıraya geçtiler. Toplantıyı izlemeye başladılar. Ferhat Seher’in; “Buraya geldiğinde duyduklarımdan dolayı şoke oldum” dediğini anımsadı.”

Allah kahretsin insan neden konuşmıyor? Neden iki çağdaş insan gibi konuşamıyoruz? Neden? Biz o kadar geri miyiz yoldaş yoldaşa konuşamıyoruz. Biz sosyalizm ile tersleşiyoruz. Önderlik ile tersleşiyoruz. Neden insan kendisini doğma kalıpların içine hapsediyor, diye düşünürken Seher’e sorduğu soru aklına geldi.

“Neden bu kadar donup kalıyorsun? dediğinde ona ağır gelmişti, o bu cevabı vermişti.”

“Eğer böyle olmazsak, sınırlı kalmazsak, kalıpların içine girmezsek , kendini koruyamıyorsun demektir, demişti. Ama nasıl olur insan kendisine bu zulmü yapar. Doğallığını kaybediyor. Bu da zamanla kişilik şekillenmesine neden olur. Bu kadının özgürleşmesini engeller. Sürekli kendisini bastırması, kendini tanımasına neden olur. Öz iradesi gelişmez, bu böyle olmamalıdır. Özgürleşmelidir. Özgürleşmeyen kandan özgür sevgi olmaz ki, ancak kadın-erkek birbirine köle olur,” dedi.

Kendine tartışa dursun delegelerin sertleşen tartışması kendisini düşüncelerinden uzaklaştırdı. Divan ve delegenin tartışmasını olumlamadı.

“Böyle tartışma mı olur, dedi. İnsan çözüm için tartışır. Çözumsuzlük için değil, dedi. Yavaşça yerinden kalktı, arka kapıdan çıktı. Patikaya çıktı, yukarıya doğru yürümeye başladı. Yürüdüğü küçük vadi kendisine caddeyi hatırlatıyordu, dağın yamaçlarına ayrılan küçük dereleri de birer sokak gibi düşündü, sağındaki erkek mangalarını geride bırakarak sol üstteki bayan mangalarına baktı. Sağdaki küçük dereden sokaktan mangaya doğru yürüyüşüne devam etti.”

“Her şeye rağmen güçlü çıkışlar yapılmalıdır. Bana düşeni yapmalıyım, kendimi güçlü kılmalıyım. Güçlü olmayan insanın güçlü sevgisi de olmaz, dediğinde mangaya varmıştı. Oturan Adil ile Yaşar’a selam verip oturdu. Adil Sait’i sordu:”

“Heval Ferhat, Sait nerede?”

“Toplantı yerindeydi.”

“Erken gelseydi de biz eğitime başlasaydık.”

“İyi olur ama cihazlar eksik.”

“Şimdi elimizdeki Yeasu ve Kenwood’la çalışacağız.”

“Ya diğerleri?”

“Bir iki gün sonra başlayacağız, dedi. Bir sessizlik çöktü. Ferhat arkadaşlarını izlerken Yaşar’ın hantallığı son günlerde de Adil’e yamanmasından rahatsız oluyordu. Kendi kendine;”

“ İnsan birini örnek alırken şöyle derli toplu ve dürüst biri olmalıdır. Adil’in lümpenliğine sevdalanması

beni kızdırıyor, diye düşünürken gelen Sait’le konuşmaların düşüncenin yönü de değişti. Her biri eline aldığı cihazı çalıştırmaya başladı. Aç, kapat, tuşlara bas, kayıt yap, hafızayı sil, yeniden kayıt yap, bütün fonksiyonlarını çalıştır. Defalarca tekrarladılar. Akşam olmuştu.”

Günlerden Cumaydı. 3 Temmuz 98. Saat 7’yi on geçiyordu. Herkes heyecanlı. Dağdan aşağı platoya inen vadide , onlarca gerilla dünya olimpiyat maçlarını izlemek için taş sehpa üzerindeki televizyonun önünde dizildiler. Toprak oturaklar, etrafta sararmış otlar, kurşuni kayalar, çeşit çeşit ağaçlarla süslenmişti bu nokta. Fransa-İtalya maçını seyreden Kürt gerillalar ile generaller ve en sıradan rütbesiz savaşçılar. Günler canlı ve hareketli geçerken oturduğu yerden televizyonu izliyordu. “O burada mı?” diye düşündü. Televizyon ekranından yansıyan ışıktan seyreden yüzleri seçmeye çalıştı. Gördüğü o yüzlerde o yüz yoktu. Bulamadı. Televizyonda çim sahada koşturulan futbolcuları tekrar seyretmeye başladı. Futboldaki paslaşmalar sonunda Fransa kalesini tehlikeye sokmuştu. Televizyon seyircilerinin tansiyonları yükselmiş, heyecanları da.

“Hadi, hadi, homurdanmaları, yerlerinden kalkıp neredeyse televizyona hücum edenleri görünce:”

“Ne oldu yahu? Futbolu oynayan Fransızlar, İtalyanlar. Size ne oluyor, dedi. Başını salladı, düşündü.”

“Ama gerçekten adamlar güzel futbol oynuyor, dedi. Hep yabancıların futbolunu seyretmişti. Neden bu kadar kolektif oynadıklarını anlamaya çalışıyordu. Eğer kollektif oynamasalar karşı takıma gol atamazlar, yenebilirler de. Sahada yenilmiş olarak çıkar giderler. Bu oyuncular ve taraftarları da olumsuz etkiler diye düşündü.”

“Bu bizde de böyle, deyip devam etti.”

“Savaşta da kolektif bir çaba, kolektif bir saldırı, birbirini tamamlama olmazsa, iyi taktik yapamazsa düşmanı yenme anını yakalayamaz. Ve düşman tarafından cephede tasfiye olur, imha olur, dediğinde televizyonla oynayanın kim olduğunu anlamak için yanına doğru baktı, oturanlar tepki göstermeye başladı. Dr. Süleyman’ın elindeki kumandayı gördü.”

“Yine bu laçka herifin elinde mi bu kumanda? Her yere kuralsızlığını dayatıyor, nereye gidiyor orayı bozuyor, dedi. Etrafına baktı.”

“Neden Heval Abbas, Ebubekir, Heval Berxwedan neden müdahale etmiyorlar? Buna haddini bildirmiyorlar, dedi ve yerinden kalktı. Oturanları çiğnememek için sol elini televizyondan gelen ışığa siper yaptı. Oradan ayrılıp patikaya çıktığında gözlerinin karanlığa alışması için bir kaç saniye bekledi. Gelip kendisini geçenleri tanıyamadı. Ayın çıkmamasına kızdı.”

“Neden hala dolunay görünmüyor, dedi. Çakıllı patikadan yukarıya doğru yürümeye devam etti. Patikanın

ortasında birden durdu. Farkında olmadan iki yumruğunu sıkırmıştı. Havaya savuruyordu.”

“Ben nasıl bir insanım?”

Bir yoldaşımı seviyorum.

Ama konuşamıyorum.

Neden çekiniyorum.

Yanlış bir şey , yapmıyorum ki,

Diğer namussuzların yaptığı gibi.

Ben kadına yaklaşmıyorum

Bir anda bitiriyorlar her şeyi

Ne sevgi , ne saygı

Kendilerini anlık tatmin ediyorlar.

Ya sonra birbirlerini bitiriyorlar

Lanet olsun böyle bir ilişkiye

Öyle yoldaşlığa

Temiz bir yoldaş bile , bırakmak istemiyorlar

Savaşabilirler mi? Hayır.

Başarabilirler mi? Hayır.

Bundan zafer çıkar mı? Hayır.

Kadın özgürleşir mi? Hayır.

Ancak mantığın yerine güdüler konuşur.

Sevgiyi kirletirler.

Aşk kirletirler.

Özgürlüğü kirletirler” durdu, düşündü. Kendine sordu.

“Peki benim sevmeye hakkım var mı?

Sevgi mi koruyabilecek miyim?

Özgür yaşayabilecek miyim?
Özgür yaşayabileceğimiz bir toprak parçası bile yok.
Her an tecavüze uğrayacak durumdayız.
Peki ben yanlış mı yapıyorum?
Bir ütopya için
Özgürlük için
Bağımsız bir vatan için
Her şeye tekme vurdum.
Bir arabayı şarampole yuvarlar gibi
Enkaza çevirdim. Bıraktım onları
Ya şimdi.
Bir gerillayım.
Ve bir gerilla kadına ilgi duyuyorum.
Ama tek bir söz söyleme cesaretini gösteremiyorum.
Her şey ütopya mı olacak?
Hayır hayır.
Her türlü çirkinliğe , sevgim militanca olacak. İdeal-
lerim var” dediğinde. Neden hala konuştuğuna birden
kızdı. Bağırarak istedi. Mangaya gelmişti. Arkadaşları-
nın yattığını görünce:
“Ya hep yatarsınız ya da yararsız bir iş yaparsınız,
dedi. Çantasını, silahını aldı, yerine gitti. Uzandığı yer-
den yıldızları seyretti. Dolunayı bekledi. Dolunayı bek-
lemesi saatleri almıştı. Yarı mutlu, yarı hüznlenmişti.
Yeryüzü aydınlıktı. Kilometrelerce uzaktaki karakol
ışıkları da geceyi izleyen bir canavar gözleri gibi parlı-
yordu. Kendini çeken bu gecenin loşluğunda ayağa

kalktı. Dağın yamacına doğru yürüdü. Yüksek kayanın üzerine çıktı. Manzarayı izlerken ilham gelmişti.”

“Seni bekliyorum dolunayda” adlı şiirini ay ışığında yazdı. Mangaya döndü. Saatler şafağı gösteriyordu. Yanan gözleri, gelen uykusu göz kapaklarını ağırlaştırmıştı. O aklına gelince:”

“Evet yoldaşım sen şimdi mışıl mışıl uyuyorsun. Hem de yüz metre karşımdaki yamaçta. Sana sabah rojbaş diyeceğim,” dedi.

Gözleri ağırlaşmıştı. Başını çantanın üzerine bıraktığında uyuya kaldı.

Yedi temmuz, günlerden Salı. Onlarca gerilla pür dikkat kesilmiş, okul sıralarında not almaya başladı. Evet yoldaş sen yoksun şimdi. Önderlikle telefon bağlantısı kuruldu. Önce Ebubekir arkadaş tekmil verdi. Toplantının sonuçlarını aktardı. Sonuçlar değerlendirildi. Sınıf dışı anlayışların mahkumu, pratikleşmenin sağlanması, savaş komutası üzerinde duruldu. Ayriyeten alınan kararlar aktarıldı. Özeleştiriler verildi.

YAJK merkezi toplantılar geliştirmek istiyor. Önderlikle bayan arkadaşlar yarın görüşecekler. Genel güçlerin dağılımı üzerine tartışmalar yoğunlaştı. Şu an saat 15.35’tir.

Ara verildi. Tekrar devam edildi. Saatler 17’dir. Önderlikle tekrar telefon bağlantısı kuruldu. Çok yazık üzülüyorum. Önderliğin emeğine cevap vermek militanca değil. Çok sinsice sınıf dışı anlayışlarını ince bir

tarzda pratikleştiriyorlar. Lanet olsun iki yüzlü ve sahtekarca bir pratik sergileyenlere. Bir diğerk taraftan da cinsler arası mücadelede egemen anlayışlar dayatılıyor. Karşılıklı intikama dönüşüyor. Bunu çözmüş değılim. Bu gösteriyor ki parti çizgisini temsil etmede, onu uygulamada bir zayıflık var. Emeklere yazık. Pratikleşmede sonuç çıkarmış yoldaşların dışındaki, farklı sınıf temsilcileri hala yaşam hakkı buluyorsa, ben burada çok üzülüyorum. Bir serseri-lümpen nasıl cesaret ediyor Önderliğin karşısında konuşmaya? Adam resmen rezil biridir. Bunun partiye mal olması söz konusu değildir.

Önderliğimiz buna o özel timlerin, polislerin yoz yaşam tarzını örnek veriyor. Bir kulağından giriyor, diğerk kulağından çıkıyor. Yüzü bile kızarmıyor. Önderliğe yalan söylüyor. Adam resmen maymun. Halkın değerleri üzerinde kendisini yaşıatıyor. Ama şu var; Önderlik çizgisini temsil eden yoldaşlar buna müsaade etmeyeceklerdir. 17.10

Toplantılar, eğitimler sonuçlandııkça; planlamalar da, dağılımlar da farklı boyut aldı.

Bugün 8 Temmuz. Düzenlemeyi heyecanla bekledim. Abbas arkadaş geldi, bizimle sohbet etti. Düzenlemeleri aldı. Ben de önerimi Dersim'e yaptım, ama ne yazık ki Zap'ta kalmamın daha uygun olacağını söyledi.

Bizim birimdeki diğer arkadaşlar da farklı eyaletlere gidecekler. Şimdi bir grup YAJK'lı yoldaş Önderlikle görüşüyor. Önderlik perspektif sunuyor, eleştiriyor.

Evet; yoldaşıma söyleyeceğim şu.

Senin bazı şeyleri aşamadığın gibi , özgürleşmediğin gibi , buradaki kadın yoldaşlar da hala sorunlarla iç içe yaşıyorlar. Şimdi hoşçakal.

16.55

Gerilla için yine ayrılıklar başlamıştı. Her biri yoldaşlarıyla vedalaşırken Ferhat'ta kendisi için kuran kadar değerli küçük anı defterini yoldaşlarının anı, hatıra, temeni yazılarına açmıştı. Şiir defterine yazdığı “sevgiliye mektup” diye yazısını Seher’e götürdü. Okumasını söyleyip bir anı yazısı yazmasını istedi. Mangaya döndü.

“Ne düşünür? Tepkisi ne olur, diye meraklandı. Aşağıdaki mangaya indi, patlayan mayından ayağı kopan Şahin'i görünce sanki üzerine bir kazan su dökülmüştü. Üzülerek oradan ayrıldı. Patikada Seher'le karşılaşınca ne diyeceğini bilemiyordu. Yalnızca;”

“Şahin'in ayağı kopmuş, dedi. Kendisine uzatılan defteri aldı. Onun da üzgün olduğunu fark etti;”

“Benim gitmem gerekir, dedi. Seher uzaklaştı. Ferhat merak ettiği kadar da açıp okumaktan da çekiniyordu. Çünkü hep ayrılıklar peşlerindeydi.”

“Hep uzaklaşmak ne kadar kötü, dedi. Defteri açtı okumaya başladı.”

Yoldaş Ferhat’a ;

Benim için bu deftere yazı yazmak, insanlara kendilerini anlatmak

temenniler de bulunmak , oldukça zor.

Uzun süre birlikte kaldık ve beraber bazı çalışmalarda bulunduk. Benim için oldukça zevkli ve öğretici çalışmalardı.

Son yazı ve şiirlerinde çokça üzerinde durduğun özgürleşme temelinde gerçek ve temiz sevgiye, aşka ulaşma isteminden asla vazgeçmemelisin.

Onu yaratmak için sonuna kadar, her türlü çirkinlik, insanın duygu ve güzelliklerini kirleten yaklaşımlarla savaşmalısın.

Fakat etrafındaki gülleri görüp sevmeye çalışırken de dikenlerinden kendini korumayı unutma!

Uzun soluklu bir devrim yürüyüşü, güzellik arayışı, gerçek bir yol arkadaşlığı için Parti Önderliğinin yaşam ve güzellik ilkelerini kendimizde somutlaştırmalıyız.

Gerçek ve dürüst YOL ARKADAŞ'lığına

Yoldaşça ve dağlarca selamlar.

**A . B ,Seher .
08.07.199 Metina**

Parti Önderliğinin bahçesinden, dedi.

“Biliyor musun gülüm? Ütopyalarımı özgürleştikçe gerçekleştireceğim. Sevgiyi ütopya olmaktan, aşkı platonik olmaktan çıkaracağız. Uzun erimli yol arkadaşlığında gerçek sevgi için militanca çirkinliğe karşı savaşımımız oldukça; sevgiler, güzel aşklar güzel olacak.” dedi. Defterini kapattı. Söylediklerine kendisi de inanmakta bir an tereddütlendi.

“Ama fedakarlık her şeyi gerçekleştirebilecek güçtedir” dedi. Yürümeye devam etti. Mangaya geldiğinde Sait elindeki küçük dünyayı uzattı.

“Can yoldaş Ferhat,

Herşeyin uzun soluklu olması en büyük bir özlem ve istem olsa da bazen bu olmuyor. Savaşan, özgürleşen, yeniyi temsil etmeye çalışan bizler için ayrılıklar belki çok daha fazla, ama anlamlı oluyor. Bazen her şeyi bilmeden girsek de, korkmadan ama doğru anlam verecek ve hep bu sıcak yoldaşlık dostluk ilişkisini korumak daha değerli ve önemlidir.

On iki yıllık devrimci yaşamımda tanıdığım ender arkadaşlardan birisi olman, sevgi saygı dolu bir yoldaşlık ilişkisinde sade, dürüst bir yoldaşım olmandan dolayı gururluyum. Bunun hep böyle kalmasını isterim.

Devrimci yaşamda ilkeli, tutarlı olmak kişinin kendi özüne karşı en büyük saygısıdır. Bunu unutma!

Başarmamız için her şey var.

Bizde ne bitiyorsa vermemiz durumunda başarılarımızla özlemlerimize ulaşırız.

Sonsuz sevgi ve saygılar.

***Yoldaşın Sait
Metina 08-07-98***

Okudu. Bitirdiğinde Adil geldi:

“Heval Ferhat bunu Şahin arkadaş gönderdi.”

Adil’e teşekkür etti. Döndü Sait’e de teşekkür etti.

“ Buradan ayrılıyorsun, beni gördüğünde üzüldün. İnsanın arayışları ne kadar güçlü olursa çirkinlikleri o kadar görür. Güzellikleri de o kadar hayal eder. Bu anlamda yoldaşım Ferhat senin daha çok güzeli araman, yaratman ve sahiplenmeni istiyorum. Bunu yaparken emek olgusunu unutma. Güzel olan her şey ancak güzelin olabilir. Umudunu her zaman yüksek tut.Yaşamımı bırakıp da geldim diye üzülme. Çünkü biz kendimize yeni bir yaşam kuracağız. Sonsuz birlikteliklerin yoldaşına”

Şahin 08-07-98

Şahinin durumuna üzüldüğünü tekrar söyledi. Oturan Yaşar’a baktı. Yılgınlığını, hantallığını bazen belli ettirse de ona “Yine yoldaştır” deyip:

“Heval Yaşar sen de Botan’a gidiyorsun. Ne olur ne olmaz. Sen ne diyorsun?”

“Ferhat yoldaş,

*Hey destan gibi yürüyenler
Ölen kimdir?
Yaşayan kimdir?
Yılgın yılgın düşüp ölenler mi?
Yoksa yaşayıp ezilenler mi?” dedi . Yaşar.*

Ferhat düşündü bir müddet. Sessiz kaldı.

“Kimi ölürken kahramanlıklar yaratırken destan yazdırarak ayrılıyor, ne yılgın yılgın düşüp ölmek, ne de ezilmek. Alnı açık, yüreği pak yürümeli insan,” dedi.

Kalktı oradan tepeye doğru yürümeye başladı.

Gerillalar kaç gündür gruplar halinde kamptan ayrılıyordu. Uzun mu uzun bir ayrılığa vedalaştılar. Bitmeyen, tükenmeyen yollara düştüler. Dokuz Temmuz sabahıydı. Günlerden Perşembeydi.

Şafak sökmeden önce uyandım. Buradan ayrılmanın sevinci ve ayrılığın hüznü sardı beni. Parti bizden başarı bekliyordu. Savaşın kaderini değiştirecek eylemleri, geliştirmemiz gerekiyordu.

Sürece damgasını vuran eylemler bir grup yoldaşla vadiden yukarı

Platodan ayrılıyorduk. Doğuya doğru saat 05 sularıydı. Seher, sırtını meşe ağacına vermiş oturuyordun. Ayrılığı izliyordun.

Rojbaş Heval, Serkeftin” dedim. Oradan ayrıldım. Ne düşünüyordun bilmiyorum?

Özgürlük bahçesinde,

Tek bir sözcük bile konuşmadık. Ayrıılığa dair.

O an şunu düşündüm. Kendime dedim ki; sevgiye layık olmanın militanca başarmaktan başka bir yolu yok ve bunun bilincindesin. Bunun da yolu açıktır dedim. Oradan ayrılalı saatleri bulmuştu. Sergele boğazına yeni bölüğüme geldim.

Yeni gelen talimatlarla eylemlilikler için yeni keşifler yapılıyor. Savaş daha da kızışacaktı. Gerillalar TC ordu güçlerine yardım eden Kürt işbirlikçi güçlerine karşı eylemler planlıyordu. Hazırlıklarını hızlandırmışlardı. Sergele boğazında konumlanan bölüğün komutanı uzun süre TC zindanlarında kalmış, işkenceye uğramış; orta yaşlı, kumral, kır saçlı Ferman yeni görevler için emrindeki gerilla gücünü planlamaya göre görevlendiriyordu. Ferhat'a:

“Heval Ferhat, istihkamacıların yanına gideceksiniz. Size lazım olan malzemeleri alın.”

“Tamam malzemeleri alır dönerim.”

“Tekrar iade edeceğimizi söyleyin.”

“Fazla malzeme varsa geri iade etmemize gerek yok. Çünkü sürekli bize lazım olacak.”

“Öyleyse o arkadaşlarla konuşun.”

“Tamam konuşurum. Bir şey daha söylemek istiyorum. At ile gidersem daha iyi olur. Erken dönerim.”

“Atı sürmesini biliyor musun?”

“Sorun çıkmaz.”

“Öyleyse güle güle. Arkadaşlara selam.”

“Olur. Baş üstüne, dedi. Ferhat oradan ayrıldı. Alınak kızıl ata binip uzaklaştı. Sergele köyünün içinden geçerken hikayeye göre köy Saddam güçleri tarafından yakılmıştı hararbeye dönmüştü . Saatler sonra Zap ırmağına ulaştı. Zap ırmağı boyunca yoluna devam etti. Zeve köyüne geldiğinde istihkamlılar balık tutuyordu. Ferhat’ı başı sarılı gördüklerinde tanımadılar. Hepsi ırmaktan çıktılar. Ferhat attan indi. Başındaki örtüyü çıkardı. Onları selamladı. Şaşırmışlardı. Ferhat eski yoldaşlarını görme sevinci içindeydi.”

“Hoş geldin, diyen Ferhat’a.”

“Sağol heval, diye cevap verdi. Ferman”

“Heval seni köylü sandık, önce tanıyamadık dediğinde Hamza, Fêkri, Sinan ile de tokalaştı. Balık avlamaları yarıda kalmıştı. Tuttukları balıkları aldılar, mangaya gittiler. Eski gerillalar birlikte kızartılan balıkları yediler. Ferhat, lazım olan malzemeleri aldı. Hepsiyle tek tek tokalaştı. Atına bindi uzaklaştı.”

Dün on sekiz saatlik at sırtındaki yolculukla noktaya geldiğimde pestilim çıkmıştı.

Hala yürüyemiyorum. Bir kez Çiyaye Sipi’den Metina’ya on dokuz saat yürüyerek geldim.

Ama bu kadar yorulmamıştım.

Tabi sorgulanması gereken benim

Neden yürümedim de semerli atla gittim.

Ne atı yürütebildim ne de kendim yürüyebildim.

Eksikliklerim konusunda kendimi affetmiyorum.

İyiye ve güzele layık olmam gerekiyor.

Özelde insan sevgisine

Senin şu anda çok yoğunlaştığına inanıyorum.

Buna da seviniyorum. Dileğimdir ki, sonuç alıp oradan ayrılırsın. Daha militanca, ama ya sonra kim bilir nerede ne zaman görüşürüz?

Şu an başım bir arı kovanı gibi. Bazen diyorum acaba çok mu düşünüyorum.

Bizim bir arkadaş diyordu “Prometeos’ların ve Brütüs’lerin çok olduğu ülkenin çocuklarıyız”

Böyle bir ülkenin çocuğu olmak çok zor. Olağanüstü kişilikler istiyor bu topraklar.

Ben de bu toprakların bir çocuğuyum.

Yani bu toprak ananın.

Bugün , Bu güzel anam beni doğurdu.

Dokuz ay kalbinin altında taşıdı.

Kendinden verdi.

Ne yedi, ne içti, onu verdi.

Güldü verdi.

Ağladı verdi.

Üzüldü verdi.

Velhasıl çok şey verdi, yüreğini paylaştı, ağırlığımı taşıdı.

Benimle kalktı , benimle oturdu.

Benimle yıkandı, benimle yattı.

İşte o kadın beni bugün doğurdu.

Bu dünyaya getirdi.

Çılgılığımı ilk o duydu, ağladığımı ilk o duydu, ilk güldüğümü o duydu, o gördü.

İlk konuşmamı yine o duydu.

İşte o kadındı, beni yaratan ilk yürütendi.

Ninniler söyledi.

İşte bu günümü paylaşmak isterdim.

Bugün doğum günümdü.

Şimdiyse savaştayız

Savaş ve ben, sevgi ve ben, aşk ve ben

Savaş ve biz, sevgi ve biz, aşk ve biz

Bizim ütopyalarımız

İşte dün gece , saat ikide noktaya ulaştım.

Tüm yoldaşlar beni bekliyordu. Malzemeleri onlara verdim. Onlar sırtlarında kleşleri, biksileri, B7'leriyle ay ışığında boğazdan aşağı süzülüp gittiler, düşman mevzilerine daha yakın.

Belki de , doğum günü olanlar vardı.

Sessizlik içinde

Biz dört yoldaş da bu akşam gideceğiz

Karanlık dehlizleri yırtmaya

Sevgilerimle 17-07-98

15.30 Sergele Boğazi

23 Temmuz akşamı sekiz kişilik gerilla grubu bütün hazırlıklarını tamamlamış bir biçimde patıkaya girdi. Sergele boğazından aşağı yolu kontrol ede ede Sergele köyüne yaklaştı. Deralok tarafına döndü.

Boşaltılmış eve yaklaştığında öncüler bir şey fark etmemişti. Tam virajı döneceklerdi ki, pusu kuran peşmerge gücü silahlarının tetiklerine bastılar, izli mermiler gecenin karanlığını yırtarken, kurşunlar gerillaların başının üstünden, yanından vızıldayarak geçmeye başlamıştı. Refleksleri güçlü olan gerillalar kendilerini kurşunların hedefinden çıkardı.

Kurşunlar vızıldamaya başladığında ben de anlayamadım. Kendimi yere eğilmiş buldum. Her yoldaş kademelı geri çekilmeye başladı. Bazı arkadaşlar nasıl gelip bizi geçtiler, bende bilmiyorum. Sorumlu arkadaş yolda uyarmışım pusu için, dinlemedi. Eski tarzlarında direnenler var. Sonuçta bizden kayıplar olabilir. Çok kızıyorum bu tür yaklaşımlara. Biliyorsun bu sürecin bizden beklentileri var. Bazı nedenlerden dolayı hedeflediğimiz noktalara ulaşamamanın ezikliğini hissediyorum. Bunu da sevgiye-sevgimize laik olamamanın işareti olarak görüyorum.

Mücadelemizde bazı şeyler şiddetlendirilerek sonuç alınabilir. Devrim içindeki çürümüşlüğü ve kirliliği yok etmek, dönüştürmek için devrimin bir şiddetçisi olmak gerekiyor. Tabi yasalarına göre. Yaptığımız işin kaballığı olsa da o şiddet kadar içinde ince, temiz, yumuşaklığı barındıran bir şiddet. Bu da karşısındakini dönüştürüyor, geliştiriyor. Kaç gündür derin bir vadideydim, arkadaşlarla birlikte , başım uğulduyordu. Yönetime ısrar ettim tepeye gitmek istiyorum diye. Şimdi Serge-

le'nin en üst zirvesinde her yön, her yan açık. İnsan ferahlıyor. Aşağıdaki vadileri ovayı inceliyorum. Kullanmamız gereken noktaları netleştirmek için. Birlikte olduğum arkadaşlarla karşılıklı bir sevgi saygı var. Bu da beni sevindiriyor.

Ben ta zirvelerdeyim
Dostlar sohbetinde
Gülümsüyordu dolunay
Yüzlerce mevzinin arasında
Elimde kleş,
Bekliyordum sonuncu günü
Dündü
Bugündü
Yarın sevdam görünecek diye
Dost seher yıldızı
Yine doğdu
Yani bağrımızda
Sevincimizi paylaşmaya

Senin şimdi nereye, neye hazırlandığını bilmiyorum. Seni son gördüğümde zayıflamıştın hala kulağımdadır sesin “Bazı şeylere şoke olduğun ...” neydi neye karşı. Bunu öğrenmek istiyordum.

Konuşamamanın acısını çekmek çok kötü. Bilirsin yaşamda kendimde bir otokontrol sistemi geliştirmeye çalışıyorum. Evet güzel insan sevgilerimle **06-55-28-07-98 Bahar tepesi**

Ünlerden Cuma 7 Ağustos Ferhat yeni görevden gelme yorgunluğu içinde olsada , eşyalarını topladı mangadan çıktı ,çeşmeye yöneldi .Ceviz ağacının altında uzananı görünce merak etdi .Yüz yandan tanıdık görünüyordu ,Ferhat biraz daha yaklaştı .Zayıflamış bir yüzdü .İçteki acı yüzüne yansiyordu .Yüzü tanıdıktı .Olduğu yerde çakıldı kaldı .Bu ‘Bizim Hêja’ diye düşündü ,hemen seslendi .’Heval Hêja !’Birinci seslenişte cevap alamayınca iyice yanaştı .’Heval Hêja !’ Hêja gözlerini açtı , yüzünü sese çevirdi .Kısa bir sesizlikten sonra .

Hêja

“Heval Ferhat sensin , dediğinde yavaş yavaş geri çekildi .Ceviz ağacına yaslandı.”

Ferhat ,

“Geçmiş olsun , Ne oldu sana ? Diye sorduğunda ,Hêja bir iç çekti.”

“Görüyorsun halimi . Ferhat yanına oturdu .İki arkadaş üzgün üzgün birbirine baktılar.”

Ferhat,

“Peki nasıl oldu?”

Hêja yüzünü yavaşça düşünceli düşünceli Sergelê boğazına çevirdi .

“Metina’dan gelen , bir grup bayan arkadaşı ve bir yaralı arkadaşı Gare’ye götürecektik . Bütün hazırlıklarımızı ona göre yaptık. Sergelê boğazından aşağı inerken , Ben ,Rençber ,Dersim önden keşif

için gitik .Daha önce köyün üstündeki , savunma yerimize , havuzun yanında , Peşmergeler pusu atmışlardı .Rençber ve Dersim , bunu fark etmediler .Ben fark etim ; çünkü ,çok tanıdığım ve gidip geldiğim bir yerdı .Ben , Rençbere söylediğim halde basite aldı . Ben , Rençbere dedim bak adamın elinde Biksi var . O dedi , adamın elinde kürek var , diyerek , gayri ciddi , bir tutumun içine girdi . Hêjar anlatırken kızgınlığı , üzüntüsü , artmıştı . Adam dinlemedi ,ilk ateşlemede Rençber kendini aşağı bıraktı .O an yaralandığımı hisetim , sendeledim , düştüm sol bacağımın ‘Diz kapağının altını göstererek ‘ Kurşun buradan girip çıktı . O esnada Benim ile Dersim arasında B .7 , Roketı patladı . Sağ el bileğimdende yaralandım , kan kaybı artıyordu . Ama kendimi sağlama almam gerekiyordu . Rençberi göremiyordum . Yanlızca Dersim bir ara göründü , kaybıldı . Kan kaybindan güçsüz düşüyordum , bunu fark ediyordum . Dar boğaza ulaşana kadar , çok zorlandım . Boğaz’da savunmadaki Selcanın cihaz çağrısı sesi geliyordu . Berbangı gördüm , onlara seslendim , yaralı olduğumu söyledim . Ama Peşmergeler halla yol güzergahını B.7 , B.K.C’lerle dövüyorlardı . Suikast yapıyorlardı .Arkadaşlar gelip silahımı aldılar . Dıljîn savunmadaydı yaşı küçük olmasına rağmen soğuk kanlıydı .Rêzan ile Dıljîn kolumdan tutup beni oradan uzaklaştırdılar . Kendimizi sağlama aldığımızda ,

erzak getirmek için yanımızda bir katır vardı , Beni ona bindirdiler . Katır sırtında , Dr Rubara ulaşana kadar kan kaybından bitkin düşmüştüm , dediğinde bir sesizlik çöktü .Ferhat elini Hêja'nın omuzuna bıraktı , bir şey söylemedi .Kısa bir sesizlikten sonra Ferhat ;

“Yaşadığına seviniyorum .Sende sevinmelisin . Dediğinde Hêja ile göz göze geldiler . Hêja , yavaşça gözlerini bacağına çevirdi.”

“Aslında çok şey kaybetim .Eskisi gibi yürüemeyeceğim , en acı tarafıda eskisi kadar bir ilgi ve sevgiyide bulamayacağım .Çünkü istediğim kadar görevlere gidemeyeceğim . Belkide horlanırım .Belki rahat bir selam bile alamayacağım . Eski arkadaşlarım , beni anlar ama herkes değil . İşte bu beni kahreder .Bir iç çekti . Hemen ekledi . Her halde buda mücadelemizin bir cilvesi olsa gerek . dediğinde , nöbetçi Subayi seslenir .Herkes hazır olsun gidiyoruz . Dediğinde;”

Gerilla birliği geri kalan gücünü de, harekete geçirerek Metina'nın yoluna düştü. İkibuçuk saatlik bir tırmanışla nefes nefese , Metina dağı, Hakkari tepesine ulaştı. Metina dağının serin rüzgarı yürekleri serinletirken zirve adeta insanı büyülüyor. Uzaklarda görünen karakol ışıkları da geceyi gözleyen canavar ışıkları gibi. Gerillalar, o ışıkları lanetlemişti bu topraklarda

Merhaba yoldaşım,

zaman su gibi akıp gidiyor
şimdi ne yapıyorsun bilmiyorum.
Üç gündür ben rahatsızım
Başım çatlayacak gibi
Sanki gözlerim yuvalarından fırlayıp gidecek
Dün gece yürüyüş boyunca ay ışığında yürüdük.
Aslında takatim kalmamıştı yürümeye
Nasıl yürüdüm ona ben de şaşım
Sonra bölük komutanı Ferman arkadaşla yürüdük
Muhabere tepesindeki arkadaşların yanına da gittik,
Misafirperverliklerine bir şey diyemiyorum.
Orada biraz dinlendik
Çay hazırladılar
Serin rüzgarda serinleyen ürperen bedenlerimiz çay-
la yeniden ısınmıştı. Orası havalıdır bilirsın yıldızlara
daha da yakın.
Vadide, yeşil çimenlerin üzerine uzanmış dinlenen
arkadaşlara ulaştık. Saat gecenin üçü. Bir zamana dam-
gasını vuran o tarihi toplantı yerine geldik.
Bizler 38 yoldaştık.
O an ay ışığından kayalar mahzun ve çok gizemli
görünüyordu. Bir hüznün vardı etrafta. Ha şimdi birileri
çıkarsa da gelir hissi.
O zaman onlarca yoldaşı burada.
Ben mi , öyle gördüm. Ya da hüznün mü vardı . Bi-
lemiyorum.

Sanki; meşe ağacının altında eli çenesinde bir çocuk seyrediyordu dolunay1. Dolunay büyülemişti onu. Oyun arkadaşları bir bir gitmişti.

Yüreğindeki sızıyı oluşturan yoldaşı da. Dolunayın derinliklerindeki izlerde kaybolmuştu.

İşte o zamandı. Onlarca yoldaşı.

Çelişkilerin, çatışmaların yaşandığı o dönem sinirlerin gergin olduğu.

Ama içinde müthiş güzellikleri olan barındıran bir süreçti.

Ve bir sabahı oturmuştuk kutsal meşenin önünde. Bakıyordun. Ütopyaya. O an gözlerinden ırak olmadı.

Gün be gün savaşın boyutları değişiyor.

Düşünceleri de değişiyor.

Kızıyorum kendi kendime.

Görevlerimiz daha bitmedi.

İnan ki düşmanı kalbinde vurmak gerekiyor

Ama bizde hala geriliklerden dem vuran var.

Hani derler ya “davulun sesi uzaktan hoş gelir”

Bizim çaldığımız davulun sesi de hoş geliyor düşmana.

Bence bu davulu düşmanın kulağının dibinde çalmalı. Çalmalı ki beyni sarsılsın.

Yoksa ...

Şimdi Amediye boğazına bakan, kuzey sırtındayım, yalnızım, nöbet tutuyorum.

17.45

Gerilla birliği konumlanmak istediği noktaya ulaşmıştı. Dönemin istediği eylemleri yapmak için tekrar tekrar planlarını gözden geçirdi. Sancısız geçen yaşam, toplantılarda aranan çözümler. Sınıf dışı anlayışlar tarafından engelleniyor. Yapılan planlamalar hayata geçmeden , yapmak istediği atılım da pratiğe geçmeden boşa çıkıyordu.

Bugün Perşembe. 13 Ağustos. Saat 16. şu anda bir toplantıdayız.

Bilinir mi herkes ne yaşıyor.

Kimi fiziki olarak burada olsa da, düşüncede burada değildir.

Düşünüyorum, insan nedir?

Dürüstlük nedir?

Ne olmalı?

Hep aynı şeyler tartışılıyor. Kendilerini yenilemek istemiyorlar gibi.

Bu beni son derece sıkıyor. Neden gerçekliğimizi kavramıyoruz.

Neden göstermelik şeyler yapılıyor. Neden herkes konumunun gereklerini yerine getirmiyor. Neden gerçeğin yaşaması için çaba yok. Yaşanan olaylardan suç ortaklığı. Kayıplar, kolektif ortaklığın yaşanmamasından ileri geliyor. Biliyor musun yoldaş sorunlar bazen değişse de ama kapsam aynı. Aynı çerçevenin içinde dönüp durma var. Soyut şeyler de var. Düşün; ayakları yerde değil de tavanda yürüyen insanı. Yerde yürüyen

kafaları. Yukarı çevirmek, belki düşüncelerdeki muğlaklık, netsizlik netleşir. Belki somut olgular ortaya çıkar.

Herşey çok mu kötü. Hayır. Bir insanın kendisini sorgulaması iyidir.

Gerçekleşmesi zayıf. Bu beni üzüyor. Yakıcıdır şu soruyu soruyorum. Çizgi insanı olmak, ilkel, ölçülü; velakin çok zayıf.

Bölüğümüzde hakim olan anlayış küçük burjuva anlayıştır.

Evet değerli yoldaş hal böyle.

Sana dar günlerimin selamını gönderiyorum

Gerilla birliği “Kaniye Guze” de merkez karargaha yakın üstlendi. 15 Ağustos kutlamaları için çalışmalar başlatıldı. Gerillada moraller gelenek haline gelmişti. Günün anlamını ifade eden, müzik tiyatrosu çalışmaları planlanırken, YAJK karargahı moral çalışmalarını tertipledi. Gerilla birliğinden Ferhat, Şerwan, Baran, Emine kültürel çalışma için çağırıldı. Yüksek bir moral ile çalışmaya katılan gerillalar hazırlıklarını 15’ine kadar tamamladı.

Sana nasıl anlatayım

Kaç gündür buradayız

Seni aradım.

Ama kimseye sorma cesaretini kendimde bulamadım. Bu konuda itiraf ediyorum.

Belki karşılaşırız diye düşündüm. Üzülerek belirtiyorum ki sen yoktun.

Çalışmalardan dolayı YAJK karargahına da geldim.

Sonuçta Newroz arkadaşı gördüm.

Deyim yerindeyse yarım yamalak sordum.

O da bir ara birlikte olduğunu söyledi.

Burada olmadığını da belirtti.

Bilmemen doğaldır.

Newroz’la 92 de temel eğitimde birlikteydim.

Belçikadan bu yana tanırım.

Eski bir hemşire, rahibeydi.

Saygılıyız birbirimize.

Gel gelelim bizim çalışmalarına.

Kaç gündür 15 Ağustos hazırlıklarını yapıyorduk. Günü heyecanla bekliyorduk. Çünkü tiyatroyu kendimiz hazırladık. Agit arkadaşın rolünü kendim oyunda oynuyordum. Layık olmaya çalıştım. Ama ne yazık ki, YAJK karargahı ile merkez karargah program üzerine anlaşamadılar desem doğru olur.

YAJK’lı yoldaşlar kendilerine yakın bir yerde kutlamayı yapmak istediler. Merkez karargah da karargahın bulunduğu yerde yapılmasını istedi. Günü planlaması günü dolduruyordu. Sonuçta YAJK karargahı kadının ekseninde bir kutlamayı ayrı gerçekleştirdi. Bizim ortak çalışmamız boşa gitti.

Abbas arkadaşına sorduğumda günün planlamasını anlattı.

Bir ara sinirlendi. Ama haklıydı. Benim üzüldüğüm taraf şu bizim kavrayamadığımız, uyanık olamadığımız şeyler var. Bu yüzden 15 Ağustos sürecindeki iki çizgi sorunu bilince çıkarılmalıdır diye düşünüyorum. Bu ortak ruhu yakalatır. Ama bugün yaşanan, gerçekleşen pratik onun esasları doğrultusunda gerçekleşmediğini gösteriyor. YAJK temsilcisi arkadaşların tarzı zarar verir. Kendi kendini yaralama tarzıdır. Merkez karargah ile çatışık olmaları anlamsız , anlayışların öne çıkarılması 15 Ağustos ruhuna yakışmıyor.

Bu ayırıksı duruşlar, iradi bağımsızlığı ve çok güçlü olduklarını göstermez. Tersine bir zayıflıktır. Burada büyük komutanı saygıyla selamlıyorum. Sana sevgilerimle yoldaşça selamlar.

15 Ağustos 98 17.20

Metina

Gerilla güçleri ve karargah, sabah erkenden resmi on beş Ağustos törenini yaptı. Günün programı başladı. Karargah komutanı yoldaşlarıyla tek tek tokalaştı. Günün anlam ve önemi üzerine konuşmalar yapıldı. Gerilla için derslerle dolu olan konuşma, öğretici ve eğitici olurken konuşmasını tamamlayan merkez karargah komutanı Abbas, alkışlar arasında toplantıyı bitirdi. Karargaha çekildi. Ferhat oturduğu yerden kalktı,kadın gücünün törene katılmamasına içerlendi, sık ormanlığa doğru yürüdü. Kendi kendine tartışmaya başladı.

“Bu tutum ve davranışlar mücadeleye zarar veriyor. Kadın gücü kendi kendini içe büzüyor. İçten içe bir tepki zamanla kadın gücü, feminist, erkek düşmanı ke-silecek. Bu zararlı olur. Karşıtını da doğurur. Feodal ağalar, küçük burjuvaların bunu istismar etmesini bile düşünmek istemiyorum. Daha da tehlikeli bir duruma gelir. Tasfiyeciliği geliştirir.”

Önderliğin emeklerine yazık olur.” dediğinde meşe ağaçlarının uzunluğu dikkatini çekmişti.

“Ne kadarda uzamışlar. Düşman yakmazsa iyi” dediğinde hemen geri döndü. Program hala devam ediyordu. Yoldaşlarının yanına geldi. Program bittikten sonra gerilla birliği ceviz ağaçlarının altına geldiler. Günlerce keşif yapan keşif grubu sonuç alamamıştı. Bölük komutanı Ferhat’ı çağırdı. Keşfi yapılan yerin çatışmaya uygun olmadığını, patlayıcılar için uygun olduğunu söyledi. Giderken de dikkatli olmasını söyledi. Ferhat sinirlenmişti. Belli ettirmemek için kendini çok sıkıyordu. Sonunda konuştu:”

“Heval neden neden daha önce böyle düşünülmedi? On beş Ağustos bile geçti. Önce yapılmış olsaydı daha anlamlı olurdu bence” dedi.

Bölük komutanının, yanlışlığın utangaçlığını teorik düşünceleriyle kapatmaya çalıştığını, ondaki çaresizliği görmüştü. Yapılacak bir şeyin olmadığını kanaatine varmıştı. Verilen talimatla bir mangalılık güçle gece yarısı yola çıktılar. Metina dağının Kanimasi tarafına ba-

kan yamaca yukarı tırmanarak zirveye çıktılar.Amediye boğazının batısında Gare dağlarına bakan Amediye kasabasına bir saatlik mesafede konumlandılar. Gündüz karakol yerinin keşifini yaptılar. Patlayıcıları da hazırlayıp ,inişe geçen gerilla gücü vadiden aşağı sarp araziden indiler.

Hava kararmıştı. Savunmada bıraktıkları arkadaşlarını geride bırakarak ana caddeye indiler. Güvenlik için Bedran ve Rençber ellişer metre uzaklıkta nöbet tutmaya başladılar. Karakola giden patikayı gezen Ferhat, uygun bir yer bulamayınca patlayıcının üzerinde değişiklik yapmam gerekiyor diye karar verdi. Elindeki patlayıcıya baktı. Bir anlık “Yanlışlık yaparsam, parçalayırım” dedi.

Silahını ve kefiyesini bir metre uzağa bıraktı. Kasaturayı yanına aldı, çömeldi. Bağdaş kurup kurumuş tozlu patikaya oturdu. Patlayıcının elektirik bağlantılarını sökmede, değişiklik yapmakta bir an tereddütlendi. Ama yapacak bir şey yoktu.

“Yapmaktan başka bir çarem yok “ dedi elektrik bağlantısını söktü, patikaya bıraktı. Patikayı kasaturayla kazımaya başladı. Toprağı derinleştirdi. Heyacanı bastırmak için derin bir nefes aldı. Elli metre uzaktaki karakolu, aşağıdaki köyü, ana cadeyi düşmanı düşünmek bile istemiyordu. Son bir kaç günlük gelişmeler morali ni bozmuştu. Yerden aldığı patlayıcıyı kazıdığı çukura hafifçe bıraktı. Bağlantılarını yapmadan patlayıcının

basınç yönünü köye çevirdi. Bağlantıyı yaptıktan sonra yönünü değiştireceğini düşündü. Bağdaş kurduğu yerden öne doğru iki elini uzattı. Karanlıkta el yordamıyla kablo uçlarındaki bantları söktü. Tüm dikkatini yaptığı işe vermeye çalıştı. O an ilk hata son hataydı. İki baş parmak uçlarındaki kablolar milimetrik uzaklıktaydı. Birbirine dokunan iki uç elektirikli füyneyi patlattı. Patlama sonunda yoğunlaşan kıvılcımlar TNT’yi patlatınca yüksek basınç ve ateş içinde kalan Ferhat sanki bir girdabın içindeydi. Basınçla geri düştü. Şiddetli patlama, ateşle yanan eller. Bir an elerinin koptuğunu düşündü. Etrafına baktı. Her taraf ateş içindeydi. Kurumuş otlar tutuşmuş yanıyordu. Arazinin yanmasıyla

“Hemen buradan ayrılmalıyım” dedi. Alevlerin aydınlığından yerdeki silahını, kefiyesini gördü. Elini attı. Silah elindeydi. Elinin sağlam olduğunu görünce,

“Ellerime bir şey olmamış, kopmamışlar” dedi sevinmeye başladı. Yeleğinin cebinde çıkardığı pet şişedeki suyu ellerine döktü. Kendine gelmişti. Silahını, kefiyesini aldı. Nöbet tutan arkadaşlarına doğru koşmaya başladı. Kasaturayı unutmuştu . Bedran onu görünce şaşkınlığını gizlemedi.

“Heval ben şehit düştüğünü düşündüm, bir baktım ki alevlerin arasında kalktın, çok sevindim. Bir şey olmadı.”

“Heval Rençber nerde? Hemen uzaklaşalım.”

“Yukarıda olması gerekiyor.”

“Tamam öyleyse gidelim, dedi, hızla yukarı doğru yürümeye başladılar. Kuruyan otlar tutuştukça meşe ağaçlarını da tutuşturdu. Yangın gittikçe yayılıyordu. Ferhat ellerindeki acıyı hissetmiyordu. Sol eliyle elini kontrol etti. Yanmış derinin kalktığını hissetti, avucunun içine saplanan elektrik kablosunu çekip çıkarttı. Dağın eteklerine doğru yürüdüler.”

“Yamacı kısa sürede çıkmalıyız, yoksa tehlikeli olur, dedi Bedran’ı, Rençber’i uyandırdı:”

“Tüh allah kahretsın araziyi de yaktık, deyince Bedran hemen müdahale etti.”

“Sen dua et ki, sana bir şey olmadı.”

“Ama yine de iyi olmadı, dedi. Savunmadaki arkadaşlarının yanına geldiler. Her gerilla patlama şaşkınlığı içindeydi. Anlamak istiyorlardı. Yangın hala genişliyordu. Patlayıcının Ferhat’ın elinde patladığını öğrendiler üzüntülerini belirttiler. Boğaza çıkmak için mesafeli yürüyüş kolu, sırttan kendini vadiye bıraktı. Diz boyu kurumuş otların içinden boğazın altına geldiler. Grup sorumlusu Rençber grubu durdurdu:”

“Heval Ferhat, karşı tepeye patlayıcı yerleştirecektik, dediğinde herkes Ferhat’ın vereceği cevabı bekledi. Karanlıkta zorbela gördüğü ellerine baktı. Sıcak kan akıyordu.”

“Heval ben bu ellerle patlayıcıyı nasıl yerleştirebilirim? Birde bağlantılarını yapamam.”

Rençber patlamanın etkisini, hassasiyetini kavrayamamıştı. Kazanın önemini anlamamıştı. Konuşmasına devam etti:

“Heval eylem sabote oluyor.”

“Doğrudur heval, eylem sabote oldu.Ama yine de patlayıcıyı yerleştirebilecek arkadaş varsa ben tarif ederim. Ama sorumluluğu alamam, dedi Bedran müdahale etti.”

“Heval nasıl olur da arkadaş yaralıyken patlayıcıyı yerleştirmesini bekliyorsun. Arkadaşı bir an önce doktora ulaştırmamız lazım, deyince herkes onaylamıştı. Ferhat çaresizlik içinde, iki elini öne doğru uzatarak zikzaklı patikadan , boğazdan, dar vadiden yukarı yürümeye başladı. Önde yürüyen Bedran . Ferhat’ın silahını da sırtlamıştı.”

“Heval rahtını da alabilirim, dedi Ferhat duygulanmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra yutkundü sessiz. Kendi kendine:”

“Böyle yoldaşlığa can kurban” dedi.

“Sağol heval.”

“Ne zaman yorulursan mutlaka bana söyle.”

“Tamam heval söylerim, dedi. Vadinin dar kayalıklarını nefes nefese çıktılar. Zirveye uzanan yamaca ulaştıklarında bir dinlenme molası verdiler. Ferhat derin bir nefes aldı. Aşağıya doğru baktığında yangın daha çok büyümüşü.”

“Ne talihsiz bir gecem. Eylem de sabote oldu. Herkes bizi bekliyor. Bölükteki, karargahtaki arkadaşlar eylem haberi yerine kaza haberi alacaklar, dediğinde Bedran’da üzüntüsünü belirtti. Anlatırken heyecanlandı.”

“Heval senin ateş içinden çıkıp gelmen daha önemlidir. Kaç arkadaşımız öyle parçalanıp gitti. Yazık tabi emeklerimize. Şimdi önemli olan senin sağlığındır. Savaş bitmedi. Daha birlikte yapacağımız eylem çoktur, dediğinde,”

“Sağ kaldığına sevindim, dedi. Elini Ferhat’ın omzuna bıraktı. Komut geldi.”

“Hazırlanın geliyoruz.”

Ferhat’ın yarası soğumaya devam etikçe , sızısını da hissetmeye başlamıştı. Yüzünde de aynı acıyı hissediyordu. “Herhalde yüzümde yanmış” diye düşündü. Zirveye, Çarçela tepelerine yaklaştıkça dönüp geri baktı, yangın daha da büyümüşü. Amediye’nin ışıklarında parladığını görünce gökyüzüne baktı. Tekrar Amediye’ye baktı.

Beni üzüyor. Senin , düşmanın hainlerin elinde olman beni üzüyor. Düşmanın tankları oradayken . Metina dağlarının zirvesine ulaşınca kuzeydeki TC. karakollarının ışıklarını görünce terleyen bedenler serin rüzgarda ürperdi.

“Her tarafta bu namusuzlar var, diyen Bedran:”

“Haydi arkadaşlar az kaldı, dedi.Hızlı yürümeye başladılar. Saatlerdir Yürüyen gerilla grubu gece yarısını geçmişti ki, YAJK karargahına geldi. Nöbetçilerin dur ihtarına uydular, nöbetçi subayını çağırdılar:”

“Yaralımız var, doktor baksa iyi olur, dedi. Rençber . nöbetçi subayı gidip Dr.Yekbun’u uyandırdı. Meraklı sorulara . Gerillalar, patlama sonucu yaralandığını söylediler. Ferhat’ın yaşadığına inanmadılar. Dr. Yekbun geldi.”

Bu gün Pazartesi yirmi dört Agustos yoldaşıma:

Kaç gündür yürüyoruz.

Hedeflenen noktaya ulaşmış değiliz. Yola çıkmadan önce, yani bir kaç gün önce, yani on yedi Ağustos’ta elimde patlayan patlayıcıdan dolayı ellerimden yaralandım. Hafif yüzüm yandı. Patlama esnasında ellerimin koptuğunu zannettim. TNT’nin basıncı beni geri attı. Bir an patlayan bir volkanın içinde olduğumu zannettim. O an arazi tutuştu.

Düştüğüm yerden kalktım. Anlık körlük vardı. Silahım ve kefiyeme yöneldim. Kefiyem ve silahım elimdeydi. Ellerime bir şey olmadığını, tekrar kontrol ettim. Her taraf karanlıktı. Yangın aydınlatmaya başladı. Yakınımda nöbet tutan Bedran ve Rençber arkadaşla hemen oradan ayrıldık. Saatlerce yürüyüşten sonra Dr. Yekbun arkadaşla ulaştık. Herkes şaşkınlık içindeydi. “Nasıl kurtulmuşum” diye . Bölüğe, arkadaşların yanına gittik. Ben üzüldüğüm kadar onlarda üzüldü. Tabi bu

hengameye rağmen o çalışmamı bitirdim. Üç ayrı çalışmayı; şiir, hikaye, roman denemesini Bülent arkadaşına verdim. O akademiye gidiyordu, götüreceğini söyledi. Artık orada değerlendirirler mi, bilmiyorum.

Yolculuk hala devam ediyor. Yol boyunca kameracı Halil çekim yaptı. MED TV için . otuz iki yoldaşız. Bölükle gelmek için ısrar ettim. Halil, roportaj da yaptı. Şiir okudum.

Ben yine peygamber Gafur arkadaşın komutasındaki mangadayım. Genel gücümüzün komutanı Şoreştir.

Metina, Zap, Çemço derken epey arkadaş gördüm. Ama seni göremedim. Buna çok üzuldüm. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Bizim açımızdan yeni bir süreç başladı.

Şu an 07.00 bulunduğumuz noktanın her tarafı yanmış durumda. Bütün yer alabildiğine simsiyah, hala dumanlar yükseliyor. Her taraf yanık kokusuyla dolu. Ağaçlar, yanmış otlar yanmış kokusuyla dolu.. Kim bilir kaç bülbül, serçe, kirpi, daha nice canlı yandı. Kavurucu bir sıcak var. Arta kalan ağaç dal ve yaprakları da kuruyor. Rüzgar estikçe insan kendisini fırının ağzında hissediyor. Oturduğumuz yerde sırsıklam oluyor, hantallaşıyoruz.

Kim yaktı bu kadar araziyi? Neden yakmışlar? Bilmiyoruz. Bazen bir sigara izmaritinden koca binlerce metrekare arazi ormanlık yanıyor. Dikkatsizlik, geçen gün ; Şikefte Birindaran'ın altında Kaniye Güze'den

geçerken yüksek alevlerin içinden geçtik, ağaçlar gençcik fidanlar büyük bir inlemeyle, gürültüyle yere yığılıyordu. Yangının alevleri büyük bir homurtuyla herşeyi yutuyordu. Savaşın güzel insanları yuttuğu gibi, sevgiyi yuttuğu gibi.

Evet yoldaşım. Bu kadar zalimlik ne diye, insan düşünüyor?

Bir çözümsüzlük var.

Birde bu savaşın uzaması hiç mi hiç hoşuma gitmiyor. Küçük eylemlerle sonuç alınmıyor. Zafer getirecek eylemler olmalı. Olumsuzluklar karşısında zorlanıyorum. Bazı şeyleri kaldıramıyorum. Ben asker olmak istemiyorum. Ben güzellikleri arıyorum.

Özünde karşıımızdaki düşmanda zorlanıyor. O da çözümsüzdür. Kuru ve zalimce bir imhayı dayatması on-dandır. Bir gün bir karton bina gibi çöküp gidecek çözümsüzlüğü dayattıkça.

Ben kendimi çok yalnız hissediyorum. Bu da beni ürkütüyor. Ve de düşündürüyor. Marjinal bir insan olmak istemiyorum.

Birey olarak kendi zindanımdan kurtulmak, özgürleşmek istiyorum. Militanlaşmak isterken onun gereklerini yerine getirmedeki zayıflık hayıflandırıyor beni.

Lanetlenmiş bir dünyadayız.

Çılgılığımız duyulmak, istenmiyor.

Hoşçakal, Kalo köyü ve Avaşın.

Nitekim gerilla gücü Barzan bölge güçleriyle cihaz bağlantısı kurdu. Verilen noktaya ulaşmak için tekrar belirlenen yol güzergahından harekete geçildi. Yürüyüşe devam edildi.

Bir haftalık yürüyüşümüz, dün akşam saat sekizde sonuçlandı.

Bilirsin yolculukları

Gece gündüz yürüdük. Yürüyüşümüzün acı yanları olduğu kadar tatlı yanı da vardı. Zor yanı olduğu kadar güzel yanı da vardı.. Zap Dola Şive'den çıkarken gece zifiri karanlıktı. Vadiden çıkış zorlaşınca el feneri kullanılmak zorunda kalındı. Gelen talimatlar zincirleme sona kadar geliyordu. Halil'in sesi geldi:

“Heval dikkat edin!”

“Nereye dikkat edelim, diyen Osman:”

“Aşağı mı, yukarı mı? Nereye, diye sorduğunda bir talimat daha geldi:”

“Arılara dikkat.”

“Yahu! Ne arısı?”

“Sarı arı.”

“Nerden biliyorsun sarı arı?”

“Ses ses, dediğinde o ara ben kayıp düştüm.”

“Heval nereye dikkat edeceğimiz anlaşıldı, dedim. Halil:”

“Demek ki her tarafa dikkat edeceğiz, dedi. Osman durur mu,”

“Her zaman her şey olabilir, dedi. Ben de:”

“Öyleyse çok dikkat etmeliyiz, dedim. Her neyse biz Şexmahmut köyüne geldik. Ne görelim? Bahçeler; sal-kım saçak renga renk üzüm, incir, badem, armut, cennet bahçesi gibi, bir huriler eksik. Ya bizim huriler ? Kızma ha. Tabi insan yokluktan varlığa gelince hepimiz taarruza geçtik. Aç karnımızla yediğimiz incirler dokundu. Başladı sancılar.”

Gece yolculuğumuz başlamıştı. Epey yol yürümüş-tük. Bir çeşmenin başında mola verildi. Takım komuta-nı Şoreş:

“Herkes mataralarını doldursun, dedi. Bizim manga-dan kalkan olmadı.”

“Kimse su içmiyor mu, diye soran Aras’a Gafur he-men cevap verdi:”

“Heval bizden kimse su içmiyor, ağırlık yapar” diye.

“Olur mu heval, herkes ağırlığına katlanmak için içiyor, dedi. Herkes hazırды yürüyerek uzaklaştık. Yü-rüyoruz, yürüyoruz yol bitmiyor. O kadar dere tepe do-laştık ki, sonunda Avaşın’ın kenarında bir derenin kıyı-sında mola verildi. Yine su. Elde el feneri arkadaşlar suya gitti. O ara biri sordu; - Suda kimse var mı? Ben de

“Arkadaşlar yıkanıyorlar, dedim. Herkes katıla katıla gülmeye başladı. Aras bana döndü:”

“Sen şu yıldızlardan ne istiyorsun?”

Ne hep onlardan bahsediyorsun, diye sordu. Yarım, yamalak Türkçesiyle , Ben de;

“Zaten başka bir şeyi göremiyoruz ki, her taraf karanlık, diye cevap verdim. Ona yıldızların özgürlüğünden, gizeminden bahsettim. Sabahın erken saatinde eski hastahanenin bulunduğu noktaya geldik. Sal (kelek) Avaşın’ın mavi sularında siyah bir ben gibi süzülüyordu. Kayalığın altındaki manga yerine geldiğimde . Dersim’in güzel kızı Ekin yaralı, sancılı haliyle güzle-
rimin önüne geldi, tam burada yatıyordu. Çok üzüldüm. İmkansızlıklar onlarca, yüzlerce yoldaşı götürdü. Burarlarda onlarca arkadaş yatıyordu. O güzel kız hala gözle-
rimin önündedir. Sonra kelekle karşı tarafa geçtik. Bir iki arkadaşın dışındaki arkadaşlar gittiler. Biz atla gelecek arkadaşları bekledik. Bu bölgedeki arkadaşlar erzak taşıyorlardı. Nurhak oradaki erzaklara baktı;”

“Heval ekmek yapalım mı, diye sordu. Ben de;”

“Makarna da yapabileceğimizi söyledim. O benim şaka yaptığımı düşünerek ters ters baktı. Ben de çuvalı gösterdim.”

Aradan bir kaç saat geçmişti. Beklediğimiz arkadaşlar geldi. Ertuş karakolunda erzak çeken Dılgeş geldiğinde , dedi ki;

“Diğer arkadaşlar patikanın dar yerinde bekliyorlar, yardım istiyorlar. Biz de hemen gittik. Biz gidene kadar kayalık yerden geçemeyen at intihar etmişti. Şaşılacak bir durum, ama intihar etmişti.”

Bizler de Avaşın’ın berrak sularında yıkandıktan sonra yola çıktık. Beraber olduğumuz; Botan, Nurhak,

Urfalı Ferhat, Diyar, Berivan, Berbang, Necbir arkadaşlarla derin vadiden yukarı üç saate belirlenen noktaya ulaştık. İlk gözüme çarpan arkadaşların canlılığıydı. Diğer birliklerdeki arkadaşları da gördüm. Cana yakındılar.

Ben şimdi dünden yarım kalan giysilerimi yıkama işini biraz önce bitirdim. Dere yatağı arkadaşlarla dolu, her taraf yüzyıllık yemyeşil çınar ağaçlarıyla, ceviz ağaçlarıyla doludur. Doğumuzda Govende dağı, güney doğumuzda Sılav, güneyde Miros, batımızda Avaşın var. Yaşamımız ilginçliklerle dolu. Bakalım önümüzdeki günlerde neler olacak?

Yoldaşıma; ayrılıkları sevmiyorum. Ama yaşamımız ayrılıklıdır özgürlüğe kadar.

Sağlık durumumu sorarsan elerim biraz daha iyileşti. Yaşamı seviyorum.

28.08.98 11.45 Miros

Sana bir yoldaşımı tanıştırmak istiyorum.

Kıymetli yoldaşım Ferhat.

Hemen hemen bir yılı aşkın savaş pratiği içinde beraberliğimiz oldu. Bu beraberlik esnasında sizden en fazla etkilendiğim yan, yoldaşlık ilişkilerinde doğru tarzı tutturmanız, kollektif yaşamda emekçi olmanız, şahsınızda yüceliği göstermiştir. Bu süreçte beraber olduğumuz, üzüldüğümüz ya da sevindiğimiz bir çok olayla karşılaştık.

Temennim olumsuz durumlardan güçlü olarak çıkmamız ve çıkmanızdır. Bu temelde gelecek askeri yaşamınızda üstün başarılar ve en mutlu günlerin sizin olmasını dilerim.

Bu sayfayı benim için ayırdığına minnettarlığımı belirtmek istiyorum.

Sizin gibi yoldaşlara layık olmak için var olan bütün gücümüzü kullanacağız.

İbrahim Yekbun, ZAP.

“Belki mutluluğu yazımda resmedemesem de, bu güzel sözlerini aldığımda çok sevindiğimi belirtebilirim. Ama çok üzüldüğümü de söyleyebilirim, eyleme giderken düşmanın döşediği mayına basmışsın, ayağında patlamış, ayağının kopması beni çok üzdü. Özellikle eylem değerlendirme toplantısında:”

“Eylemin, benim yüzümden sabote olmasından dolayı yoldaşlarımdan özür dilerim, demen de beni derinden etkiledi, dedi. Sana sıcak selamlarımı gönderiyorum.”

Her bir günümüz bir trajedyken

Bugün dünya barış günüdür.

Can yoldaş,

İnsanlar yine tutuklanıyor.

İnsanlar yine işkenceden, zulümden geçiriliyor.

Ve de öldürülüyorlar.

Emeğin insanlarının dudaklarında
Dökülen bir kaç sözcük
“Savaşsız bir dünya istiyoruz”.
Ya bizim için barış var mıdır?.
Yaşamı elerinde alınanların barışı olur mu?
Nasıl bir barış?
Başımızda kılıçlar sallanırken
Boynumuzda ipler hazırken:
Barış ha.....!
Tanrılar daha çok kan isterken
Barışı , yaşayan ölüler mezarlığında.
Evet, güzel insan çirkin insana karşı savaşın meşru-
dur.
Barış istemek güzeldir.
Ona ulaşmak ise çok zordur.
Savaşanlar ve savaştıranlar dünyası
Barış güzelliğedir güzel insan.
Mirasa

1.9. 98. 18.....

Kürt özgürlük hareketi için bir kördüğüm olan Barzan bölgesi, tedavi edilmesi gereken bir hastalıktı. Gerilla gücü birliklerini Barzan’a kaydırarak KDP güçlerine karşı yeni eylemler için keşif yaparak, istihbarat toplayarak yeni planlamalar yapmaya başladı. Barzan bölgesi; yüzlerce peşmerge, asker, gerillanın yaşamını yitirmesine sahne olmuş, bir çatışma alanı ünvanını almıştı.

Yoldaşıma uzak ve zorlu bir alandan.

Her gerillanın ruhunda ihanete karşı savaşım fırtınaya dönüşüyor. Bizim için burası bir kördüğüm niteliğindedir. Tarihin derinliklerinden günümüze kadar akıp gelen Kürt ihaneti işbirlikçilikle vücut bulmuştur. Buradaki ihanetin gücünü kırmak ve etkisiz bir konuma getirmek için günlerdir keşifler yapılıyor. Geleceğin yaşamında örgütlemeyi ihmal etmiyoruz. Çünkü burada yıllara yayılan bir tarih yaratılmış, daha yaşamlarının baharındayken birer tohum gibi düşmüşler toprağa, tekrar filizlensin diye.

İhanetin kör inadı yüzlerce ananın gözyaşına yenilerini katmış burada, feryada dönüşmüş , genç kızların çığlıkları. Burada üryan ana rahminde geleceği karartılan yetim bebekler doğurtmuştu. Bu topraklara, bu acıyı dindirmeye geldik.

Acıyı bal eyleyen gerilla.

Her birimiz bunun umudu içinde geldik buraya.

Sana bir çift söz söyleyemedim.

Bir ömür geldi geçti.

Saatler gün, günler ay, aylar yıl oldu.

Bakakaldım koca zamanın ardından

Gizemli yıllar aldı götürdü , baharımı.

Bir damla yağmurda soldu , çiçekler.

Yine kapıda yaprak dökümü

İstemem yanlış anlamanı

Dilim kördüğüm olmuş :lal Û mal !

Bilirsin suskunluğumu
Yüreğimdeki yangın büyüse de
Belki kalmam soğuk kış gecelerine
Tek bir sözcük yeterli miydi , acaba?
Hala ruhumun derinliklerindeyken
Dertlerimiz bir, neşelerimiz bir

Yüreklerimiz bir, ereriz insanlığın sıcaklığına Sevdam; dediğinde, her gerilla gibi gelen talimata uydu, çantasını sırtladı, silahını omuzladı, bütün gerilla gücü; birlik birlik, takım takım, manga manga şose yola dizildiler. Kameracı Halil kamerayı omzuna yerleştirmiş, yolun kıyısındaki ağacın dibinde geçen her gerillayı kaydetmeye devam ediyordu. Fark eden gerillalar el sallarken, fark etmeyenlerse geçip gidiyordu. Kimileri:

“Biz tarih olacağız, torunlarımız bizden sonra bizi seyredecekler” dedi. Ses duyulunca Bedran kahkahayı bastı. Diğer gerillalar da hemen eşlik etmeye hazırды. Caddede yürümek rahat olsa da, birden öndeki grup toprak yoldan çıkıp tam belli olmayan patıkaya girdi. İstikrarsız talimatlar takımdakileri rahatsız etmişti.”

Gafur’un sesi duyuldu;

“Kim o tevli hev? Öyle yürüyüş mü olur? Önce aydınlıkta yürütüyorlar. Şimdi de herkes dikkat etsin diye talimat gönderiyor, dediğinde sinirlenmişti. Burundan soluyordu. Açık tarladan çıkıp kamışların arasında yürümeye başladılar. Kamışların arasında birbirini kaybeden manga üyelerinden;”

“Heval nerdesiniz, sesleri yükseldi. Gafur cevap verdi:”

“Nerde olacağız heval! Önündeyiz, diyene kadar kamışların içinde trafik sıkışmıştı. Herkes birbirinin izini takip ediyordu. Önde kamışlara takılıp kalan bayanı Gafur’a işaret eden Ferhat arkaya döndü:”

“Heval yavaş olun, dediğinde Gafur’a baktı. Gafur’un yüzündeki güleyim mi, kızayım mı ifadesine güldü. Gafur;”

“Heval bunlar hep başımıza bela oluyor. Bu Sılo’nun yüzünden başımıza gelenlere bak, dediğinde Bedran;”

“Heval canını sıkma, dediğinde ise Gafur daha da sinirlendi;”

“Ben de düşünüyordum aramızda en sabırlı sensin ama....”

“Ne ama heval?”

“Hah işte! Kurtulduk kamışlardan, dediğinde öndeki gerilla birliği dereye varmıştı. Yine önden gelen talimatla, “herkes sırayla yerinde otursun” denildi. Bir kaç gerilla bidonlarla su almaya gitti. Geldiklerinde bidonlar yarımdaydı, dolduramamışlardı. Mangaların sonuna yetişmeden bitmişti. Yeniden gelen talimatla gerilla gücü ince patikadan sık ormanlığa doğru yürümeye başladı. Hava gittikçe kararıyordu. Belirlenen noktaya vardıklarında hava iyice kararmıştı. Büyük ceviz ağaçlarının al-

tında gerillalar el yordamıyla yerlerini hazırladılar. Dinlenmeye başladılar.”

Ceviz ağaçları adeta birer şemsiye gibiydi. Gökyüzünü kapatmışlardı. Güvenlikçiler nöbetçileri hemen çıkarttılar. Kimi gerillalar noktanın güvenliğini alırken, kimi gerillalar da soğuk su akan pınara geldi. Kimi gerillalar karanlık olsa da üzüm topluyordu. Komuta kademeleri toplandı; keşifçi ve tepecilerin çıkması için karar aldı. Kimisi hala hoş sohbet içindeydi. Saatler gece iki buçuğu gösterdiğinde bir manga gerilla uyandırıldı. Erzak ve suyu da alıp tepeye gitmek için yola çıktılar. Ardından bir tim gerilla da KDP nin konumlandığı mevzileri keşfetmek üzere gönderildi. Hava aydınlanmadan önce tepeciler tepeye ulaştıklarında sabahın serin rüzgarından korunmak için mevzilere yerleştiler. Hava aydınlandıkça keşiflerini yaptılar. Güvenlikli olduğundan emin olan manga komutanı nöbetçi çıkardı. Diğer savaşçılar da dinlemek için önceden hazır olan kayalığın altındaki meşe ağaçlarıyla gölgelenmiş, kamuflajı yapılmış yere geçip dinlenmeye başladılar. Noktada ise günün programına göre gerillalar çalışmalarına başladı. Doğanın nimetlerinden de yararlanmayı ihmal etmiyorlardı. Doktorun çağırması üzerine Ferhat doktorun yanına gitti.

“Heval beni çağırmışsınız.”

“Hazırlan! Sen, ben, Halil, Halit gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Tepeye.”

“Tamam ben hazırım, dedi mangaya geldi. Silahını alınca Gafur seslendi;”

“Heval gidiyor musunuz?”

“He heval gidiyoruz.”

“Tepeye mi?”

“ Doğru, tepeye.”

“Ne için gideceğimizi söyledi mi?”

“Keşif için gideceğiz herhalde. Büyük ihtimalle bizim iş için.”

“Dikkat et ha! O adam delidir.”

“Olur dikkat ederim.”

“Serkeftin Heval.”

“Sağol heval, dedi ve ayrıldı. Yola çıkan Halit, doktor, Halil, Ferhat noktanın yüzlerce metre uzaklığındaki çeşmeye vardıklarında saat on sularıydı. Çeşmenin üstündeki büyük meşe ağacına dolanan üzüm salkımlarını koparıp soğuk çeşme suyuna koydular. Bir kaç dakika da soğuyan üzümleri midelerine indirdiler. Patikaya çıkıp yürümeye devam ederken Azime ile Rengin de onlara yetişti. Hava sıcaklığı öğle saatlerinde hissedilmeye başlandı. Alınlarından, bedeninin küçük hücrelerinden sızan terler yanaklardan aşağı inerken, mendiller yüz ve alınlarda, boyunda nem bırakarak ayrılıyordu. Sıcaktan kan yanaklara hücum ediyordu. Yüzler kızılımsılaşıyordu. Ferhat tepeye doğru baktı. 97 sonbaharında, karanlıkta el yordamıyla tırmandıkları, yağmurun bir si-

cim gibi indiği, toprak kokusunun yayıldığı küçük bir atırtıya bile tahammül edilmediği sırt sırt yrndğ “toprağa basmayın, taşlara basın yürüyün” talimatları- nın kulaktan kulağa fısıldaşıldığı günleri anımsadı. Gerilla saldırı gurubu, yağmurdan ıslanmamak için kaya- lığa sığındığı anda, birinci takviye gurubu ve birinci saldırı gurubunun geçtiğinden haberi yoktu. Birinci sal- dırı gurubu harekete geçtiğinde, takviye gurubunu düşman sanarak eller bomba pimlerine, parmaklar tetik- lere gittiğinde, burun buruna geldiler. Ferhat;”

“Emin heval em, dediğinde bir katliam nlenmişti. Tartışmalar başlamış, eylem yerine zamanında ulaş- madıkları için geri çekilmenin tehlikeli olacağından karar verilip geri dnlecekti. Yamaçtan aşağı grup- lar inerken , peşmergeler mevzilerinde gerilaları fark edince kurşun yağmuruna tutular .Ferhat hedef olma- mak için koşarken düştüğü kayalığı seçmeye çalıştı. Birden of çekince birlikte yürüdüğü Azime;”

“Ne oldu heval?”

“Doksan yedi savaşı aklıma geldi. Bu yamaçtan aşa- đı inerken düşmüştüm. Bir gün sonra da yedi arka- daş şehit düştü. Bu tepede şimdi aynı yere gidiyo- ruz.”

“Demek ki o zaman buradaydınız.”

“şimdi ki gibi , geldik gittik.”

“Arkadaşlar için çok zldm. Ama bu sefer onların intikamını almalıyız.”

“Mutlaka.”

Bu halimle geldim, dediğinde . Azime’nin yüzündeki üzüntü yerini gülümsemeye bıraktı. Yürümeye devam ederken dik yamaca geldiler. Güneşin ışıkları da dikleşmişti. Hava daha da ısındı. Tepeciler gelenleri merakla izlerken karşılıklı el sallamalarla tepeye çıktılar. Çiyaye Mamreş, Avaşın, Çemço, Kurujahro ayaklar altındaydı. Derin nefes alındıktan sonra yoldaşların sıcağı karşılamaları, nöbetçinin yerinden gizlenerek görünümü vermeden eğilerek yanlarına gelmesine sevindiler. Ferhat kuzeye doğru baktığında, Çarçela’nın burçlarına takıldı.

“Ne de heybetli , dediğinde . Serhıldan’ın uzattığı çayı aldı.”

“Sağol heval, deyip yudumlamaya başladı. Arkadaşlarının mevziye girip Pentru’yu, Selke’yi izlemelerine katılmak için eğilerek mevziye gitti. Çömeldiği yerden Barzan dağının altındaki Selke köyünü, köyün üstündeki tepede konumlandırılan doçka alanının tarif edilirken izledi. Dr. Süleyman birden araya girerek köyün girişine,”

“Patlayıcının yerleştirilmesi iyi olur, demesine Ferhat olumsuz anlamda kafa salladı . Kendi kendine;”

“Olmaz, dedi Halit.”

“ Orada olmaz, farkına varırlar. Kimse de kurtulmaz dediğinde Dr. Süleyman ısrar etti, ne de olsa Barzan

bölge sorumlusuydu. Her iki köyün arasına yerleştirilmesine de karar verdi. Elini uzattı. Parmağıyla.”

“Virajın hemen aşağısındaki eğimli yere, deyip tekrar işaret etti.”

Ferhat onu izlerken

“Nasıl olsa kendisi yapmıyor. Maceracı, dediğinde Pentru’ya baktı, Selke’ye baktı.”

“Topu topuna birkaç yüz metre mesafe.Düşündü . Yolun parlaklığını fark edince yoldaki araba izleri parlıyor.’ En ufak kırılma belli eder , dedi, tekrar baktı. Pentru’daki düşman gücünün bunu fark edeceğini düşündü. Halil’in geldiğine baktı. Halil,”

“Heval patlayıcıyı iyi yapın. Kameraya alacağım. Şimdi alanın hepsini kameraya kaydediyorum.”

“Yani eylemi görüntüleyeceksin?”

“Tam da burada.”

“İyi olur herhangi bir sorun çıkmazsa, dedi. Keşifler bittikten sonra herkes noktaya döndü.”

Patlayıcı hazırlandı. Planlamaya göre tekrar tepeye çıktılar. Gün boyunca peşmergelerin hareketi izlendi. Her sabah yolun kontrol edildiğini herkes biliyordu. Yola yerleştirilecek patlayıcı ya kontrolde ele geçer ya da patlar diye düşündüler. Ferhat hazırladığı patlayıcıyı çantaya yerleştirdi. Sırtına aldı. Bir mangalılık güçle tepeden ormanlığa geldiler. Mesafeli Pentru’nun kuzeyinden aşağı indiler. Düzlük araziye indiklerinde artık hava kararmıştı. Kurumuş otların içinden Selke’ye doğ-

ru yürüyüşlerine etrafı kontrol ede ede devam ettiler. Ferhat Serhıldan'ın panikli halini görünce kendi kendine kızmıştı.

“Bu paniklenirse savaşçılar ne yapar, diye düşündü. Pentru'daki peşmerge mevzilerini geçtiler. Düzlük alandan da çıktılar. Hafif yamaçlıklı yola doğru yürüdüler. Yolun altında ağaçların içinden durdular. İki kişi Selke tarafına pusu atacaktı. İki kişi de Pentru tarafına pusu, geri kalan üç kişi ağaçlığın içinde, bir kişi de yola kadar gelip yardım edecekti. Herkes yerine ulaştığında yolun sert zemini kasatura ile kazmaya başladı. Pentru'dan burası görünüyordu. Kazım yarımlanmıştı. Tepedeki cihaz devreye girmişti. Selke köyünden araç geliyordu . Ferhat birden;”

“Tepedekilerin ne işi var . diye düşündü. Malzemeleri topladı, çantaya yerleştirdi. Yoldan sürünerek kıyıya ulaştığında tekrar geri döndü.”

“Çukuru açık bırakamam, doğru olmaz, dedi. Çukuru tekrar doldurdu. Tekrar sürünerek yolun kıyısındaki kanala atladı. Ağaçlığa geri döndü. Herkes geldiğinde konuşulup geri dönmek için hareketlendiler. Cihaz tekrar çalışmıştı.”

“Bilinen araç geri döndü, denildiğinde Ferhat;”

“Ya şimdi ne yapacağız? Bilmiyoruz, diyen Serhıldan'a; “

“Siz biliyorsunuz.”

“Yapamaz mıyız, diyen arkadaşına Ferhat döndü, Serhıldan’a;”

“Eğer herkes yerini alırsa hemen bitirip uzaklaşalım, ama biriniz bana yardım etsin dediğinde Serhıldan;”

“Tamam ben yardım ederim, dedi. Artık heyecanlanmaların yerini soğuk kanlılık almıştı. Ferhat Serhıldanla yola ulaştığında kasaturayı çıkardı. Sürünerek yola iyice abandı. Kazımaya başladı, kollarının yorulmaya başladığını hissedince Serhıldan’a işaret etti. Bu sefer Serhıldan kazımaya başladı. Çevreyi gözetleyen nöbetçi hızla yaklaştı. Ferhat;”

“Yine bir şey mi var? diye sordu. Gelene iyice baktı, gelen nöbetçi eğildi.”

“Heval Peşmergeler geliyor.”

“Peşmergeler mi?”

“Evet evet, dedi. Hızla uzaklaştı. Serhıldan kasaturayı bıraktı;”

“Heval ben bir bakayım, hemen haber veririm, dedi. Uzaklaştı. Ferhat kazımaya devam etti. Açtığı çukurun anti-tankın yerleşebileceği şekilde olduğunun kanaatine varınca; sevinç, heyecan, korku birbirine karıştı. Derin nefes aldı. Basmalı-çekmeli-bilyalı anti- tanka baktı.”

“İlk hata son hatadır, dedi. Kaldırdı çukura yerleştirdi. Elektrik bağlantılarına sıra gelince elleri titredi. Sanki başından aşağıya su kaynar döküldü. Kendisinin patlamanın içinde olduğunu hisseder gibi oldu.

Silkindi, kendi kendine ellerini sıktı, yüzünü ovuşturdu.”

“Kendine gel Ferhat. Bunu yapmak zorundasın” dediğinde Serhıldan yanına geldi.”

“Bir şey yok, dediğinde”

“Heval buradan uzaklaş, bağlantıyı yapacağım, ne olur ne olmaz, dediğinde Serhıldan uzaklaştı. Uzandığı yerden gülmeye başladı;”

“Gözünü sevdiğim korku, dedi. Patlayıcıya baktı. Ne olursa olsun parçalansam da, derken iki kablo ucunu iki elinin parmakları arasında yaklaştırdıkça iyice yola kapandı. Başını iyice yapıştırdı. Kablo uçlarını birleştirdi.”

“Bir aksilik yok, dedi. Gerilen bütün kasların yerini hoş bir gevşeme aldı. Acele etmeye başladı. Kablo uçlarını bantladı. Etrafını toprak doldurarak kamuflajını yaptı. Yolun eskisi gibi olmadığını, fark edileceğini düşünerek son kez avuçladığı toprağı patlayıcının üzerine serpti; çantayı, kazı malzemelerini topladı. Geri sürünerek yandaki su kanalına indi. Küçük dereden aşağıya indi. Diğer arkadaşlarına “Gelin” işaretini yaptı. Yamaçtan meşe ağaçlarının bulunduğu yerde toplandılar. Son verilen talimatla mesafeli bir şekilde aşağıya doğru, Pentru’nun altındaki düzlüğe indiler. Ay ışığı yatay vurduğundan gölgelikler oluşmuştu. Hızlı adımlarla Miros’a doğru yürümeye devam ettiler. Kendilerinin güvenlikte olduğunu düşünerek geldikleri çeşmenin su-

yuyla yüzlerini, ellerini yıkadılar. Su içip üzüm bağlarının arasından yola çıktılar. Sılav'ın yamaçları gölgelemişti. Yol yürüyüşü kendilerini fazla yormamıştı. Saatler gece yarısını geçtiğinde sık meşe ağaçlarının içinden belirlenen noktaya ulaştıklarında nöbetçi kendilerine dur çekti.”

“Heval biziz biz, diye cevap verdiler. Hava son derece karanlıktı. Söğüt ağaçlarının altında yatan arkadaşlarını çiğnememek için el yordamıyla çevreyi kontrol ettiler. Arkadaşlarının yanlarına uzanıp yattılar. Yüz yıllık söğüt ağaçlarının altında yatan gerillalar sabahın erken saatlerinde kalktılar. Dr. Süleyman korumasına çağırttığı Serhildan’la Ferhat . Yanına gittiler.”

“Ne zaman geldiniz?”

“Gece yarısını geçiyordu.”

“Erken gelmişsiniz, diyen doktora;”

“Erken mi?”

Erken gelmişsiniz tabi.”

Ne yapmak istediğini anlamaya çalışan Ferhat dikkatlice onu izledi. Doktor:

“Şimdi Peşmergeler gelip o patlayıcıyı kaldırıp götürcekler.”

“Nasıl kaldıracaklar. diye soran Ferhat, Doktor’un alaylı konuşmasına kızmıştı. Teşhirvari konuşmasına tahammül edemiyordu.”

“Heval yer yakın, bir de oyalanmaya gelmiyor. İşimizi bitirdik geldik. Bir de tepedeki arkadaşlar, iki de

bir araç geldi, peşmergeler geldi, diye sesleniyordu. Bir de öyle bir şey yoktu, dediğinde doktor kahkahayı bastı. Alay etmesine iyice iççerlenen Ferhat;”

“Heval ne demek istiyorsunuz?”

“Bizim amacımız peşmergeleri korkutmaktı. İşte desinler ki iki köyün arasına nasıl patlayıcı yerleştirmişler,” dedi.

“Haydi noktaya gidiyoruz, dedi. Patikadan aşağıya inmeye başladı. Ferhat orada kalanlara iyi günler, sonra görüşürüz, dedi. Elini kaldırdı. Hızlı hızlı patikadan yürüyerek korumalara yetişti. Ferhat doktorun konuşmalarına anlam vermeye çalışırken “şimdi gelir kaldırırılar” demesini defalarca tekrarladı. Ama o,”

“Patlayıcıyı kaldıramazlar, ya uzaktan patlatırlar ya da peşmergelerde patlar, diye düşündü. Kendi kendine çekmeliyi-basmalıya kendi adı gibi emindi.”

“Ya bilye, ama imkansız, mutlaka patlar. Hafif oynadın mı cehenneme çevirir, dediğinde Şoreş aklına geldi.”

“Eğer kabloyu milim oynattıysa patlayıcı havaya gider, diye düşündü. Artık güneş yükselmişti. Çeşmenin başına geldiler. Akan soğuk suyu avuç avuç yüzüne çırptı. Avuçladığı son bir avuç suyu da yudumladıktan sonra dönüp kih kih gülen doktora baktı. Meşe ağacına çıkmış, dallara dolanan üzümde salkım salkım üzüm topluyordu.”

“Heval ya düşerseniz, ya bir şey olursa, bunu hesabını kim verecek? Bize demezler mi bir komutanınıza bile sahip çıkamadınız, dediğinde doktor yine gülmeye başladı. Ferhat ,arkadaş olmasaydı insanın aklına kötü şeyler geliyor. Gülmesini küçük eniklerin sesine benzetti. Bunu söylerken kendi kendine söyledi. Bu sefer kendisi ağaca çıktı. Sarkan üzüm salkımlarından toplamaya başladı.”

“İnsan hep sorunlarla meşgul olursa herhalde patlar, insan mutlaka farklı şeylerle de uğraşmayı bilmeli, dediğinde, siyah üzüm salkımını dalından kopardı. Yukarıya doğru kaldırdı. Salkımın altından dişlerinin arkasına aldı. Ağzına yayılan hoş tadı hissetti.”

“Ne hoş bir tadı var, dedi. Salkımı bitirdi.”

Tepeciler heyecanla yol yol gelen peşmergeleri izlemeye başladılar.

“Herhalde son yürüyüşleridir, diye konuşmaya başladılar. Halil kamerasını patlayıcının olduğu noktaya kilitledi. Sabırsızlıkla yolu kontrol eden peşmergeleri izliyordu.”

“Ha az kaldı, ha az kaldı, diyen Halil yeni bir haberi yerinde, zamanında, anında kimsenin yakalayamadığı bir görüntüyü yakalama heyecanı içindeydi. Halil nefes nefese gelen peşmergeleri izlerken, peşmergeler patlayıcıyı fark etmişlerdi. Önce telaşlanan peşmergeler etraflarına baktılar. Yavaş yavaş kazınmış yere geldiler. Patlayıcı ha şimdi patlayacak, diye düşünen tepeciler ve

Halil şaşkınlık içinde patlayıcının yerinden söküldüğünü izlediler. Tepeciler ve Halil kızmıştı. Halil gözlüklerini çıkardı.”

“Tüh Allah kahretsin, bir sürü emek boşa gitti. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Kamerasını topladı, çantasına koydu. Tepecilerle tokalaşıp “üzgünüm” dedi. Kendisini yamaçtan aşağıya bıraktı. Ferhat noktada sabırsızlıkla haberi beklerken tepeciler cihazdan çağrı yaptılar.”

“Heval bilinen şeyi kaldırdılar, diye haber verince”

Doktor;

“Hih hih hih kaldırdılar hah, dedi, etrafındakilere baktı;”

“Ben dedim ya kaldıracaklar, cihazı dinlemeye devam etti.”

Ferhat;

“Nasıl olur kaldırdılar? Mutlaka birinin patlaması gerekirdi. O kadar emek boşa gitti. Acaba patlayıcılar konusunda uzmanlaşmışlar mı? Yoksa kaldıramazlardı. Ama yine de bir bit yeniği var. Hadi basmayı kaldırsınlar, çekmeninde kablosunu koparsınlar, ya bilye bu gizliydi. Nasıl olur, dedi. Yerinden kalktı. Doktorun söyledikleri beynini kemiriyordu. Döşemede sorun yoktu ki, her yaptığını gözlerinin önüne getirdi. Tekrar tekrar yaptıklarını bir film şeridini izler gibi izledi. “Ama bir yanlışlık yok” dedi. Yine Şoreş gözlerinin önüne geldi.”

“Ben çalışmamda niye başkasına güvendim, sonunda yine kontrol etmeliydim, küçük bir hata her şeyi kaybettiriyor. Kahrolsun! Çalışma sabote oldu, serseri lümpenin diline düştük, adam zaten olumlu davranmıyor. İnsanın moralini bozuyor. Sanki özel bir çaba harcıyor. Tuhaf bir kişilik, basit bir kişilik. Parti bu tür insanlara nasıl görev veriyor? Bunu anlamada zorlanıyorum, diye düşündüğünde,”

Gafur yanına geldi.

“Arkadaş savaş daha bitmedi. Üzülecek ne var? Tabi sonuç alsaydı iyi olurdu. Sol elini kaldırdı. Ferhat’ın omzuna bıraktı.”

“Patlasaydı iyi olurdu, en azından adamın diline düşmezdim. Bir de takım için iyi olurdu.”

“Doğrudur heval.”

Gafur, ben de üzülüyorum. Takım için iyi olmadı.

“Moralini bozma yenilerini yaparız.”

“Mutlaka yenilerini hazırlarız. Ama bu yaptığımız az değildi.”

“Ders çıkaralım.”

“Ders mi?”

“Evet. Haydi gidelim. Arkadaşlar çay hazırlamış.”

“Gidelim...”

Karşıdan gelen orta boylu, kumral, gülümseyen Bedran’ı görünce, kendi somurtkanlığının yerine gülümseme aldı.

“Yine çuvalı doldurmuşsun . Ne getirdin?”

“Doğrudur heval . Üzüm, incir vb.”

“Gel gidelim.”

“Hemen geliyorum.”

Asırlık cevizin altında bağdaş kurup oturan manga üyeleri çaylarını huzurlu bir biçimde yudumlarken, ceviz ağacının kocaman dalları, sık yaprakları serin bir gölgelik oluştuyordu. Sıcak çayların yudumlandığı anda serin hafif esen rüzgarda . Damaklar da farklı bir çay tadı bıraktırıyordu.

Bedran çayın sonunu yudumlarken birden

“O da sahibine benziyor,” dedi.

“Kim sahibine benziyor?”

“Hele aşağıya doğru bak.”

“Ta kendisi, Bedran gülmeye başladı.”

“Yanlışım yok değil mi?”

“Tam on ikiden vurdun, dediğinde araya Gafur girdi.”

“Neyi on ikiden vurdun?”

Bedran elini kaldırdı. İşaret parmağıyla köpeği işaret etti.

“Yine de anlamadım.”

“Ben sana sonra söylerim.”

Şoreş’in gelmesiyle konuşmaya ara verildi.

“Heval hazırların yarım saat sonra buradan ayrılıyoruz.”

“Ayrılıyor muyuz, diye soran Gafur’a;”

“Doğrudur heval, arkadaşlar hazırlansın, kimse yerinde bir şey bırakmasın, Rençber arkadaş da söyle.”

“Tamam söylerim, diyen Gafur söylemeye gitti.”

“Ferhat Şoreş’e;”

“Nereye gidiyoruz heval?”

“ Miros köyünün hemen altına.”

“Orası açık değil mi? Yani güvenlik açısından.”

“Halit arkadaş orası iyi, diyor.”

Bölük komutanı arkadaş;

“Evet . Sen orayı biliyor musun?”

“97’de o noktanın üst tarafında arkadaşlar kalıyordu. Uçaklar orayı bombalarken biz de yakından izledik. Bombardıman da bizim Ekin arkadaş yaralandı. Sonra şehit düştü.”

Saat geldi, herkes hazırды.

“Herkes yerini alsın gidiyoruz. Gidiyoruz komutu geldi.”

Şoreş önde, ceviz ağaçlarının altından hareket ettiler. Patıkaya kadar düzensiz yürüyen gerillalar patıkada da düzenli yürüyerek Miros’un kuzey doğusunda ki sırttan Miros’un girişindeki çeşmeye geldiler. Çeşmede oluk oluk akan temiz suyu görenler kollarını sıvadı. Yüzlerine suyu çırpıldılar, sularını da içtikten sonra ceviz ağaçlarındaki cevizleri de indirdiler.

Bedran;

“Heval burada ne kadar da ceviz varmış, dedi şaşkınlığını dile getirdi. Kimi gerillalar salkım salkım

üzümleri, soğuk çeşme suyuna tuttu. Üzümler elden ele tüketildi. Gelen talimat üzerine doğal olarak gerillalar sıraya girdi. Yıkılmış evlerin arasından, tarlaların içinden aşağıya doğru yürümeye devam ettiler. Noktaya vardıklarında bir grup gerilla çeşmenin önünde toplanmıştı. Çeşmenin doğusundaki ceviz ağacı sanki çağrı yapıyordu. “Herkese yetecek ceviz var bende” der gibiydi. Ferhat çeşmeye vardığında kendini tutamadı. Gülmeye başladı. Bisiving borusundan çeşme yapılmış, içinden su akıyordu. Aklından geçeni yanındakilere söyledi.”

“Heval bu nokta bisiving noktası olsun. Yani yanlış anlamayın, yanlış anlamalara mehal vermemek için de bisiving çeşmesi denilebilir, deyince . Bedran kahkahasını patlattı. Çakır gözlü yoldaşının gülmesine herkes güldü. Her gerilla kendi planlamasına göre hareket etmeye başladı. Görevliler manga yerlerini düzeltti . Her manga ayriyeten günlük görevlilerini meyve toplamaya gönderdi. Ferhat ise doktorun çağırması üzerine onun yanına gitti.”

“Heval beni çağırmışsınız.”

“Otur, Hakkı da gelecek, birlikte çalışırsınız.”

“Bir de patlayıcıları getirecek.”

“Gelirse iyi olur.”

“Hazır olanlar varsa personel mayın hazırlayın, bir grup arkadaş araziye çıkacak.”

“Kim mayınları döşeyecek?”

“Bir bayan.”

“Sorun çıkmasın.”

“Mayıncılık yapmış.”

“Tamam öyleyse hazırlarım ben gidiyorum.”

“Hazırlayın akşam gidecekler.”

“Tamam, müsaadenizle deyip ayrıldı. Mangaya döndü TNT’yi aldı manganın yanında mayınları hazırladı.”

“Kimbilir kaç kişinin ayağı kopacak, dediğinde Şervan geldi.”

“Yine kimi parçalamayı düşünüyorsunuz?”

“Paçalamak mı?”

“Herhalde yaralamayacak?”

“Bilmem , belki ölür, belki yaralanır, belki de bir inek basar sonra cennete gider.”

“Desene et yiyeceğiz.”

“Domuz eti yetmiyor mu?”

“İnek eti daha güzel, Sabri hızlı hızlı yanlarına geldi.”

Eline sağlık, yine katkını sunuyorsun tozları hava da uçuşacak.

“O kadar da değil, bunlar küçüktür.

“Yine de düşmanın canına okuyacağız . dediğinde bu kısa boylu, esmer zayıf saçlarını yana taramış genç, çevik hareketleriyle mayını yerden aldı. İnceledikten sonra yere bıraktı. Sanki parçalanan düşmanını görür gibi güldü. Oradan ayrıldı.”

Bedran çeşmeden dönerken

“Heval Ferhat bir bayan arkadaş seni sordu. Yeni gelmiş.”

“Yeni mi?”

“İsmi ne?”

“Newroz.”

“Newroz mu?”

“Evet orta boylu, kısa şaılı.”

“Hemşerin olduğunu biliyor musun?”

“Fazla konuşmadım.”

“Sonra birlikte gidelim mi?”

“Gidelim.”

“Gafur arkadaşa söyleyeyim Dedi yerinden kalktı. Gafur’u aramaya gitti. Ceviz ağacının altında yatan Gafur’u uyandırdı.”

“Heval Gafur, bayan arkadaşların yanına gideceğiz. Bedran arkadaşla.. saatine bakan Gafur. “Öf! Saat amma da ilerlemiş, tekmile geı kalmayın tamam mı?”

“Kuşkusuz geı kalmayız.”

“Aras nerde?”

“Diğer mangada oturuyordu.”

“Tamam gidelirsiniz.”

Ferhat, Bedran sık ağaıların arasından ışmeyi geı-tiler. Bayan mangasının yanına geldiğinde.

Ferhat .

“Heval müsaade var mı, diye seslendi.”

“Buyrun heval, diyen bayan gerillaya “

“Heval Newroz arkadaşla görüşecektik”.

“Bir dakika çağırıyorum.”
Newroz ince sesiyle.
“Heval buyrun ayakta kalmayın, gelin oturalım.”
“Merhaba heval Newroz.”
“Merhaba heval Ferhat”
“Nasılsın heval?”
“Sağol heval.”
“İyi görünüyorsun.”
“Demek ki buraya geldin.”
“Evet burada kalacağım, ‘Kısa bir esten sonra ‘
belki fiziki olarak biraz zorlanırım.”
Ferhat ,
“Zamanla alışırsın, ama geldiğine sevindim.”
Newroz ,
“Ben de sevindim. Birde pratik birlikler iyidir.”
“Uzun süredir görüşmüyoruz, değil mi?”
“Doğru uzun bir zaman oldu.”
“İnsanın hiç aklına gelmediği, bilmediği, beklemediği bir yerde, mekanda insan tekrar görüşebiliyor.”
“Partinin sayesinde gezmediğimiz yer kalmadı.”
“İnsan gezdikçe, gördükçe, yaşadıkça anlamlı oluyor. Daha da gezeceğiz çalışacağız da göçüp gitmezsek tabi.”
“Hayır hayır, daha yapmamız gereken işler var ve görülecek güzellikler.”
“Doğrudur. Bu güzelim dağlarda daha görülecek güzellikler var. Ama tabi insanı daraltan şeyler olmazsa.”

“Tabi olmazsa, ha...sana bir arkadaşın özel selamı vardı.”

“Özel selam mı?”

Ferhat meraklandı. Kim olabilir ki? Hemde özel selam.

“Peki selam gönderen arkadaş kim?”

“Seher arkadaştı. Çok çok selamları vardı.”

“Senden bahsetti. Samimiydik. Açık konuşurduk.”

“Peki nasıldır?”

“İyi sayılır. Ama rahatsızdı. Ameliyat olması gerekiyordu, gönderilmedi...! Yol güvenliği, bir de demişler gönderilmezse ne olur? Şehit düşen arkadaşlardan ne farkı var?”

Ferhat ,

Öyle şey mi olur? Sinirlendi; İnsan yoldaşına öyle mi yaklaşır? Biz bir arkadaş kurtarmak için ne zorluklara katlanıyoruz.

“ Ben doktor Yekbunla birlikte biraz ilgilendik iyiydi. Epey bir süre birlikte kaldık.”

“Ben oraya geldiğimde göremedim. Rahatsızlığına ise çok üzıldüm, daha önce gördüğümde konuşamadım. O zaman zayıftı, dediğinde epey bir süre sustu;”

Ferhat ,

“Biliyor musun? İsviçre’ye bir bayan arkadaş göndermişlerdi. Arkadaşın beyninde ur vardı. Biz o arkadaş hastahaneye yatırmak için kırk bin frank borç ettik . Velhasıl arkadaş ameliyat oldu. İyileşti, şimdi ülkede-

dir. 97’de gördüm. Beni tanımadı. Her neyse yoldaşımıza haksızlık yapmışlar.”

“Bilmiyorum ama elimizde bir şey gelmiyor.”“

“Bizimkisi , dürüst bir yoldaşıktır.”

“Benimle gizlisi saklısı yoktu.”

“Dürüst yoldaşlıkların, doğru sevgilerin yanlışı olmaz.”

“Peki sen küçükleri özlemedin mi?”

Ferhat biraz duraksadı. Bir iç çekti;

“İnsan özlemez olur mu? Özler tabi. Şimdi büyümüşlerdir.”

“Peki resimleri var mı yanında?”

“Var, dediğinde sol cebindeki fotoğrafı çıkardı.”

“Üzerine hiç şiir yazdın mı?”

“Yazdıklarım var. Ama onların üzerine değil.”

“Denemelisin.”

“Denemek mi? Yerini bulur mu?”

“Denesen daha iyi olur. Seher yıldızını okudum.”

“Okudun mu?”

“Arkadaşın defterin de okumuştum.”

“Peki nasıl buldun?”

“Onun için yazabileceğini düşünüyorum.”

“Yazmaya çalışırım, sana bir şey itiraf edeyim mi? Partiye katıldığımdan bu yana sevgi-saygı anlayışım değişti. Aileye ilişkin anlayışım da değişti. İnsan en azından ne için, neden sevdiğinin bilincine varıyor burada. Mesela , orda ki evliliğim, resmi sistemin ölçü-

leri dışına çıkmıyordu. Ne yapsam değiştirmek için gücüm yetmiyor. Kuşatmaya alınıyorsun. Ne evli olduğun kadın geliyor, ne de erkek. Tersine çoluk çocuğa karışyorsun, insan kaybolup gidiyor. Sorunların içinde boğuluyorsun. Sonra sevgi adına, aile adına, ne kadar değerli ve insana has güzellikler varsa tek tek çekip gidiyor. Ne kadını sevebiliyorsun, ne de çocuklarını. Ama insan orada şunu düşünüyor ben kadını seviyorum. Ben çocukları seviyorum. Annemi babamı seviyorum diyor. Erkek kadını mülk olarak görüyor. Kadın da mülk olarak görüyor. Bunu bilinçli mi yapıyorlar? Hayır. Bunu; sevgi, saygı, mutluluk adına yapıyorlar.”

“Bu kadar değişeceğini düşünmüyordum. Demek insan isterse değişebilir.”

“İstem olursa insanın yapamayacağı şey yoktur. Ama yinede onları yüreğimin bir köşesinde saklamışım .’ Kısa bir suskunluktan sonra ‘ Zaten koşullarda zorluyor. Ben Avrupa sürecinde mahfolmuştum. Bir tarafta aile, bir tarafta örgüt, bir tarafta devletler, bir taraftan aileden edindiğimiz alışkanlıklar, resmi sistemde aldıklarımız tam bir kozmopolitizm.”

“Bir kadın olarak ben de zorlandım. Bazı şeylerin farkına yeni varıyorum. O süreçte Çürükkayaların yanındaydım. Beni çok incittiler. Gururumla oynadılar. Her gittikleri yere beni birlikte götürüyorlardı. Yoldaşlık ilişkilerinde saygı, sevgi denen bir şey yoktu.”

Ferhat ,

“Halk çok değer veriyordu. Ama o namussuzların cevabı Alman ajanlığı oldu. İhanet ettiler. Ne yazık ki ulusal meclis konferansında ben de seçilmeleri için oy verdim.”

“Newroz,”

“Peki, ‘dediğinde heyecanlandı’ Sen bizim ilk eğitim devresinden kimseyle karşılaştın mı? Altı yıl oldu.”

Ferhat ,

Biraz düşündü.

“Deyim yerinde olursa , ülkede senden başka hiç kimseyle karşılaşmadım. Ama zindanda olan arkadaşlar var. Şehit düşenler var.”

Eğitim ortamını tekrar düşündü;

“Hatırlıyor musun? Sana rahibe eleştirisi gelmişti.”

“O Aydın arkadaş var ya , bir filozoftu. Onun eleştirisiydi değil mi?”

“O da bizim Charlie Chaplinimizdi. Ciddi bir komedyen-öğretmen. Ama , burada da çok değerli arkadaşlar var. İnanıyorum ki onlarla iyi ilişkiler kurarsın.”

“İyi yoldaşlara kapımız her zaman açıktır.”

“Doğrudur. Dürüst yoldaşlara. Bildiğim kadarıyla Önderlik sahasında uzun süre kaldın.”

“Uzun bir zaman kaldım.”

“Önderliği yakından tanıdım. Eğitimini aldın. Bu konuda şanslısın.”

“Büyük bir şanstı.”

“Ben çok istediğim halde gidemedim. Hatta gideceğim söylendi. Söz de verilmişti. Adamlar eleştirilerin karşılığında göndermemekle cevap verdiler. Tabi sonradan kaçan ihanet eden onlar oldu.”

“Nerede öyle oldu?”

“Yunanistan’da.”

“Önderliğin eğitimini görmüş olsaydın daha da güzel olacaktı.”

“Önderliği yakinen tanımak, gerçeğini yaşayarak öğrenmek daha değerlidir. İnsan daha da gelişir.”

“Biz bir grup bayan arkadaş özel yoğunlaştırılıyorduk. Eğitim görüyorduk. Önderlik bizzat ilgileniyordu.”

“Peki önderliği yakinen tanıdın, o süreci yazamaz mısın? İnsan romanlaştırabilir.”

“Düşün ki farklı bir dünya. Bir ulusun iradesi . Politikanın en yoğun yapıldığı yer, İdeolojilerin çatıştığı, İradenin üstün geldiği bir merkez ve doğal bir insan, özgür bir insan, öngörülü, açık, bunu nasıl yazabilirim?”

“Ben yanında bulunmadım.”

“O dünya çok geniş , bir derya, bazen bir kasırga, bazen de dingin berrak bir pınar.”

“Bütün güzelliklerin toplandığı, üretildiği, derya, güneş kadar aydınlık; toprak kadar verimli.”

“Su kadar da hayati.”

“Ne kadar dile getirsek de azdır. Sorun bizleriz, iki sefer telefonla görüştüm. Büyük komutanın önünde put kesildim.”

“Put mu kesildin?”

“Sonra farkına vardım. Dedim yahu, ben telefonla görüşüyorum. İtiraf etmek gerekirse o ses insanı büyülüyor, disiplinize ediyor.”

“Doğrudur büyülüyor, dediğinde Ferhat saate baktı;”

“Saat çok ilerlemiş, biz gitsek iyi olur, dedi, Bedran’a döndü;”

“Sana çok haksızlık yaptım, tam kalkmak üzereydiler, Newroz defterin arasından çıkardığı yazıyı uzattı. Yazıyı alan Ferhat;”

“Hatırladım, dedi. Ha Bedran arkadaş sizin oralıdır. Bir de biz burada bir takım olarak hareket ediyoruz. Bir manga bayan arkadaş, iki manga da erkek arkadaşdır. Daha çok görüşme fırsatımız olacak.”

“Tamam görüşürüz.”

“Başarılar, dedi. Son bir kez daha baktı, kendi kendine; “epey değişmiş, gelişmiş” dedi. Uzaklaşırken yazıya baktı.”

Yoldaş Ferhat;

“Samanyolu galaksisinin küçük bir gezegeni olan dünya da insanlar birbirine teğettirler.

Ezerler ve geçerler.

Ondan sonra herkes kendi meçhulüne doğru yol alır” diye bir kitapta okumuştum.

Ancak ben APO’cu yoldaşlıkların böyle olmadığına inanıyorum. Belki bizler değişik yerlerde birbirimizi göreceğiz.

Ancak yeniden buluşacağız.

Ayrılacağız, ama yeniden buluşacağız.

Ayrılacağız ama yeniden buluşacağız.

Newroz Nehir

.“Doğrudur. Zamanın yoldaşı olmaya çalışan yoldaşım. Doğanın diyalektiği neyse O olur” dedi, sustu.

Yoldaki sessizliği Bedran bozdu;

“Bu kadar şeyi tartışmanıza sevindim. İnsan birbirini daha iyi tanıyor.”

Ferhat ,

“Dürüst yoldaşlıklar oldukça . Dedı .Bedran’a döndü;”

“İnan ki önümüzdeki günlerde daha çok dürüst yoldaş tanıyacağız, dediğinde patikadan yürüyüşe devam ettiler.”

YÜREĞİME DAHA YAKIN (2)
-CİNAYET-

Ferhat ile Bedran tekmile geç kalmamak için hızlı hızlı yürüyüşlerine devam ederken çeşmeye yaklaştıklarında, Ferhat Bedran’a;

“Heval ben çeşmeye gidiyorum. Hemen gelirim, dediğinde ise Bedran;”

“Olur, dedi. Bende mangaya gidiyorum, diyerek meşe ağaçlarının arasından mangaya gitti.”

Ferhat çeşmeye geldiğinde, buraya geldiğinin ilk gününü hatırladı ve güldü. Çeşmenin berrak ve soğuk suyunu yüzüne çırıptıktan sonra, avuç avuç suyu yudumladı, kalktı, büyük ceviz ağacının altından geçerek patıkaya girdi. Çevresi meşe ve dikenli ağaçlarla kaplı patikadan ilerlerken takımın patikanın sağında bulunan mutfağın önüne geldiğinde yemek yapan Rojda:

“Vay vay. Herhalde aynı takımda olduğumuzu unutmuşsunuz. İnsan gelir bir sorar. Yahu arkadaşlar, sizler öldünüz mü, kaldınız mı diye sorar. Ferhat utan-
gaç utangaç başını önüne eğdi.”

“Heval aslında unutmadıkta, ama koşullar.”

“Koşullar mı?”

“Yani olaylar bazen ilişkileri etkiliyor.”

“Ama gerçekten unutmadım.”

“Yok heval. Öyle sağa-sola çekmek yok.”

Saygı duyduğumuz bir arkadaşsın.

İnsanın beklentisi oluyor.

“Ben de saygı duyuyorum”

Bende ,saygıya layık olmaya çalışıyorum.

“Ama pratik?”

“Ziyarete geleceğim.”

“Geleceğim mi?”

“Evet. Gerçekten geleceğim, dediğinde orta boylu, arpa tenli, ela özlü yoldaşının samimiyetine güveniyordu. Dostluğuna inandığı için; ‘ inan ki geleceğim. Şimdi gitmem gerekiyor, tekmil var tekmilden sonra Bedranla geliriz,’ dedi uzaklaştı.”

Ardından Rojda seslendi ! Ferhat ona döndü ,
Rojda ,

“Tamam bekliyorum, dediğinde yüreğindeki aydınlık, gözlerindeki sevinç yüzüne yayılmıştı.”

Bütün manga üyeleri toplanmıştı. Herkes üç günlük tekmil için hazırlanmıştı. Gafur Ferhat’a oturmasını işaret etti. Solunda oturan Aras’a baktı gülümsediler.

Gafur;

“Arkadaşlar hazırsa üç günlük tekmilimizi alıyoruz, söz hakkı arkadaşlarındır, dediğinde manga üyeleri birbirine baktı kim konuşacak diye. Lezgin heyecanlanarak müsaade istedi.Konuşmaya başladı, konuşma uzadıkça tekmilin zaman süresi geçmişti. Gafur’un peygamber sabrı taşıtı.”

“Heval tekrara gerek yok. Farklı bir şey söyleyen var mı, diye sorunca, Ferhat arkadaşlarına baktı, kimse el kaldırmayınca derin bir nefes aldı.”

“Oh be, dedi kendi kendine.”

Gafur;

“Arkadaşlar serbesttir, dedi tekmili bitirdi.”
Ferhat;
“Heval ben su almaya gidiyorum,” dedi
Gafur ardından seslendi;
“Heval çay için bekliyoruz.”
“Tamam, dediğinde meşe ağaçlarının arasından
çeşmeye vardı. Geldiğinde Urfalı Ferhat ellerini yıkı-
yordu. Ferhat’ı görünce;”
“Aman efendim aman, sizleri gören hacı olacak.”
Ferhat ona ,
“Daha iyi ya bedavadan hacı olacaksın.”
“Bedavadan kim, hacı yapar.”
“Allahaşkına , biz de herkes nerdeyse hacı olacak.”
“Ben hariç.”
“Sen mi? Senin gibi kurnaz...”
“Ben mi kurnazım!”
“Tabi tabi sen. Her neyse şakamız buraya kadar, ar-
kadaşlar su istiyor. Peki sen nasılsın?”
“Nasıl olabilirim ki.”
“Eh iyi görünüyorsun.”
Nöbete gitmek için çeşmeye gelen Bedran, cebinde
çıkarıldığı küçük defteri Ferhat’a uzattı.
“Tam yoğunlaşamadım, ama bir iki satır yazdım.”
“Önemli olan bir iki satır yazmandır. İnanıyorum ki,
yüreğinde ve düşüncenden ne geçmişse onu yazmışsın-
dır.”
“Bilmem, okursun.”

“Teşekkürler, dedi Bedran nöbet noktasına gitti. Ferhat doldurduğu su bidonunu aldı mangaya geldi. Cebindeki küçücük defterini çıkardı, sayfalarını tek tek kaldırdı, Bedran’ın yazdığı anıyı okumaya başladı.”

*Zaman birbirini kovalıyor
Geçen yıllar dün gibi geliyor.
Aramızda canlar bir bir ayrılıyor.
Her biri yaşamda bir destan
Bir tarih yaratıyor.
Kürdistan ana can ve kan.
Çoraklaşmış topraklar
Kanla sulandıkça
Yeşeriyor , Ana Kürdistan
İhanet yerin dibine gömüldükçe
Açtıkça güller , faşizm tükeniyor.
Babil’in asma bahçeleri.
Ve Amazon ormanlıkları yaratıldıkça
Sonu geliyor kapitalizmin, emperyalizmin.
Sonuca gitmek Parti Önderliği şahsında
PKK yaşamını kesin uygulamakla
Gerekli olduğu kadar can verdik
Can vereceğiz
Sevilebilecek güzellikler yaratmak için.
Kan verdik , kan vereceğiz.
Kendimizden başlayacağız
Yeni insanı yaratmak için.*

Böyle bir günde yazmamı istemen önemlidir, anlamlıdır.

Yazılan bu tarih içinde , belirgin bir yerin olacağına inanıyorum.

Güzellikler yaşımını belirlesin , dileklerimle.

Bedran Yılmaz

9 Eylül 98 .

Ne diyebilirim'ki , dedi . Duygulanmıştı Ferhat, belki de beklememişti bu kadar derin yazacağını sustu, taa uzaklara baktı. Sanki bir şey arıyordu. Yüreğini kavuran ateşi gözleriyle yakalamak istiyordu. Evet can yoldaşım seninle paylaşmak istedim, tanımanı istedim bizim Bedran'ı, okumanı istedim, ince kalemin ucunda beyaz sayfaya dökülen sözleri tanımanı istedim bizim emek işçimiz Bedran'ı.

Değerli yoldaşım Bedran; çoraklaşmış topraklar kan ister, sevillebilecek güzellikler yaratmak için. Anlamlıdır, önemlidir tabi senin de bu tarih içinde önemli bir yerin olacak dedi. Saatine baktı; saat akşamın altısıydı, zaman ne de çabuk geçmiş farkına varmadan diye düşündüğünde .

Cıwan geldi.

“Heval Ferhat yine yazıyorsun.”

Seviniyorum yazdığına.

“Ben de seviniyorum ama....”

“Heval, Haki arkadaş geldi, Türk.”

“Nerde?”

“Dr. Süleyman’ın yanında. Senin onların yanına gitmeni istiyordu.”

“Şimdi?”

“Doğrudur, şimdi.”

“Eski manga yerindeler mi?”

“Evet.”

“Öyleyse gidiyorum, dedi kendi kendine, Dr.’un tilkiliğini biraz anlamıştı. Onun olduğu yerde, işlerin ters gittiğini düşünmeye başlamıştı,”

“Bakalım yine ne söyleyecek?”

“Gittikçe canımı sıkıyor.”

“Bir de iki de bir fünüye soruyor.”

“Fünüyeyi ne yapacaksın be adam.!”

“Fünüye adamın ağızını parçalar mı,” diyor.

“Manyak mıdır nedir?”

“Başıma bela açacak, dediğinde mangaya vardı. Doktoru gördüğünde; “Bu yılışık suratlı adam yine gülüyor, ne kadarda sinir bozucu” diye düşündü. Haki ile merhabalaştı, hal hatır sorduktan sonra Doktor konuşmaya başladı.”

“Ferhat, Haki geldi. Artık birlikte çalışırsınız. Patlayıcıları hazırlayın. Ha birde Şoreşlerin döşediğini kaldırmışlar.”

“Kaldırmışlar mı?”

“Kaldırmışlar.”

“Ama ben orası olmaz diye ısrar etmişim.”

“Nasıl olmaz?”

“Oraya kaç tane d  şersen d   e kaldırırlar.”

“Ya elle patlatacaksın ya da uzaktan kumanda ile. Geçen gün az kaldı ki, hepimiz pusuya d   uyorduk. Yedi arkada tan ya kurtulan olurdu ya da olmazdı.”

“Size s  ylediklerimi hazırlayın.”

“Biz hazırlarız, dedi ve Hakiyle birlikte ayrıldılar.”

“Ne de kuru kafa adam. Olmayacak duaya amin diyor.”

“Heval ne oluyor, diyen Haki’ye.”

“Bilmiyorum. Adam ne yapmak istiyor bilmiyorum. Bölge komutanıdır. Her şeye müdahale ediyor. O kadar Takım komutanı, bölük komutanı var, hepsini bo a çıkarıyor.”

Benim dediğim dediktir diyor.

Israr ediyor.

D   man orayı sürekli kullanıyor, su alıyor.

 ki sefer başka arkadaşlar yerleştirdi, kaldırdılar bir seferde biz gittik, pusu atmı lardı. Zorbela geri döndük.

“Nasıl oluyor ki?”

“Adamların bizim  itimimizden haberleri oluyor.”

“Nasıl?”

“Bizimkiler cihazları kullanmasını bilmiyor ki, biz vadiye girer girmez. Adamlar “hoş geldiniz” diyor.”

“Ho  geldin mi diyorlar, dediğinde Haki kahkahayı patlattı.”

“Acı olsa da doğrudur. Kabul etsekte, etmesekte durum böyle.”

Kahkahaya ara verip biraz düşünen Haki;

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bildiğim bir şey var. Doktor canımı sıkıyor.”

“Canımı sıkma sav gitsin.”

“Savmak mı? Adam bile bile hem de çok ucuzca bilmem nereye gönderiyor. Adamın umrunda değil. Köpeğine verdiği değeri bile arkadaşlara vermiyor.”

“İyi, Doktoru biraz tanıyorum. Biraz malzeme getirdim.”

“İyi yaptın, eskileri bitirdik.”

“Bitirdiniz mi?”

“Bitirdik yok yere, peki karakolda patlayıcı yok mu?”

“Vardı kullandıklarınızdı. Biraz daha var.”

“Havanları da Kobra Celal götürdü.”

“Yolda gelirken karşılaştık. Turaç onunla kavgalıydı. Buraya geldi ilginç insanlar.”

“Öyle mi, dediğinde gözlüklerini yukarı itti, gülme-ye başladı.”

“Ben bu şey meselesini daha çok tuzaklı düşünüyorum.”

“Sonuç alırız. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Buradaki düşman gücü biraz daha deneyimli.”

“Deneyimli tabi. Bir de TC ordu gücü tarafından eğitilme duruma var.”

“Biliyorsun eylem hazırlığı var.”

“Doğrudur. Geçen gün, gece gittik arazide cephane getirmeye, önce yerini bulamadılar. Sonra Xezal diye bir arkadaş buldu.”

“Biz de hazırlıklarımızı yaparız.”

“Yaparız,” dedi.

Her gerilla psikolojisini eyleme hazırlarken bir yandan da silah, raht temizliklerini de tamamlıyorlardı. Gerillalar, sabah erkenden rojbaşla uyandılar. Her mangaya saat sekizde tabur toplantısı var denildi. Herkes saatinden önce büyük cevizin altında yerini almaya başladı. Saatinde yerini alan doktor, taburun önünde bir sağa bir sola gelip gitmeye başladı, tabura bakarak;

“Bizim mayıncılar bilmem ne yapıyor. Her şey boş, dedi konuşmasını sürdürdü, teşhir etmeyi sürdürürken dünyanın bir ucundan girdi diğer ucundan çıktı. Parti militanı kesildi. Parti kadrolarını nasıl harcadığını tek tek anlatmaya başladı.”

“Bir parti kadrosunun gidilmemesi gereken yere gönderilmesi, yanlış talimat verilmesi, yanlış eyleme konulması, bireysel çıkarlara kurban edilmesi partiye kaybettiriyor, dediğinde tanımayan için bir militandı.”

Ferhat yanında oturan Hamza ya;

“Adam parti militanı kesildi.”

“Doğru, parti militanı kesildi.”

“Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.”

“Ya sonra?”

“Herhalde yalanı sonra açığa çıkar.”

“Tabi çıkar, dediğinde toplantı devam ediyordu. Toplantı bitince, Ferhat hemen Zeynel’in yanına gitti.”

“Nasılsın yoldaş?”

“İyidir.”

“Gidip oturalım. Hamza arkadaş da gelecek, dedi mangaya geldiler. Ferhat nereden başlayacağını düşünürken Hamza’ya döndü;”

“Sofya’da masana kurşun sıkılmışlardı.”

“Ha...hatırlıyorum.”

“Ben geldiğimde sen orada yoktun. Arkadaşlar ayağından yaralandığını söylelediler.”

“Bir kaç gün derneğin üzerindeki odada kaldım.”

“Munzur anlattı. Görüşemediğim için üzüldüm.”

Ben de görüşmek istedim olmadı.”

“Munzur arkadaşla, Sofyayı epey dolaştık, dediğinde Zeynel’i ihmal ettiğini düşünerek, Heval Zeynel’i Avusturya’dan tanıyorum.”

“Çok değerli arkadaşlar var.”

“Doğru, kimileri pırlanta gibi, ama çoğaltmak gerekiyor.”

“Çoğaltmakta bizlerin görevi.”

“Engeller çıkıyor.”

“Ê, aşmakta bizim görevimizdir, dedi Zeynel.”

“Zorluklara katlanmayı gerektirir.”

“Zorlukları aşmak için zaten buradayız.”

“Her zorluğun aşılması için daha da derinleşmek gerekiyor.”

“Bu da ideolojik derinleşmeyle bağlantılıdır.”

“Tabi önemlidir. Esastır da.”

“Bu konudaki izlenimim, gördüklerimde büyük bir zayıflık var, dedi Zeynel.”

Ferhat;

“Zayıflıklarımız birbirini besliyor Doktor gibi, dediğinde Hamza gülümseyerek;”

“O deşifre olmuş, sorun deşifre olmayanlardır.”

“Yani maskeli olanlar.”

“Maskeleri düşürmek gerekiyor.”

“Buna da yoğun sınıf mücadelesi gerekiyor.

“Tabi mevcut koşullarda, bazı şeyleri göze almayı gerektiriyor.”

Düşmeyi göze almazsak, hendekten geçemeyiz, dediğinde Gafur sırtında çeyrek çuval Biksi mermisiyle geldi. Terlemişti, elinin tersiyle alnını sildi.

“Arkadaşlar bu mermiler temizlenecek.”

Şahin sen biraz yağ getir.

“Heval nerden getireyim?”

“Mutfağın orda.”

“Tamam gidiyorum.”

Hamza yerinden kalktı;

“Arkadaşlar müsaadenizle biz gideceğiz. Daha da tartışacağız, ihtiyaç da var, dedi ayrılırken, gerilla arkadaşlarıyla vedalaştı. Eylem hazırlıkları devam ederken bütün gerillaları eylem heyecanı sarmıştı. Herkes “Mutlaka iyi bir eylem çıkmalıdır” konuşmalarını yapıyordu.

Haki göreve gitmek için iki gerilla arkadaşıyla kamptan ayrıldı. Görevleri bir cephane deposunda ki patlayıcıları almaktı. Depoya vardıklarında etraflarını iyice kontrol ettikten sonra depoyu açtılar. Anti-tankı çıkardı. Diğer eşyalarında kontrol ettiğinde, eline gelen paketi çıkardı kontrol etti. Gördüklerine inanmak istemiyordu. Dereceli gözlüklerini tekrar kontrol etti, tekrar baktı. “Parti Önderliğine” diye yazılı paketçikleri tekrar kontrol ettiğinde daha da şaşırmişti “Nasıl olur bu raporlar Parti Önderliğine yazılmış neden göndermemişler ki?” dedi tekrar alel acele paketi kapattı. Eşyaların arasına bıraktı. Depoya kapatıp ayrıldılar. Noktaya vardıklarında Ferhat onları karşıladı.”

“Kolay gelsin arkadaşlar.”

“Sağol heval. Haki sabırsızlanmıştı. Oturduğund”a Ferhata;”

“Kimseye söylemezsen bir şey söyleyeceğim.

Başını sallayan Ferhat;

“Parti Önderliğine yazılı olan raporlar depoda. Biraz düşünen Ferhat şaşkınlığını gizlemedi.”

“Nasıl olur. Raporların ne işi var depoda yanlış görmeyesin?”

“Yok heval kendim okudum.”

“Çok yazık, demek Önderliğe yazılan raporlar depoda. Niye birlikte getirmedi?”

“Getirmedim.”

“Yukarı bildirsen iyi olur.”

“Nasıl? “

“Rapor yaz.”

Günlerden Perşembe, On Eylül, bütün hazırlıklar tamamlanmış oniki buçukluk doçka hala deneniyordu. Savaşın heyecanı, korkusu, başarısı beyinlerde yankılanıyordu. Gerilla yeni bir hamlenin tadını almak istiyordu. Aylardır Barzan alanında eylem için hazırlıklarını sürdürüyordu. Bu zor koşullarda cephanesini, lojistiğini, günlerce uzak yoldan kan-ter bedenlerini çatlatırcasına dağ keçilerinin bile zor yürüdüğü patikalardan, tökezlenmesi yada kayması onlarca metre aşağılardaki derlere düşüp ölmesi an meselesi iken artık bir gerilla için olağanüstü değildi, yaşamın bir parçası olmuştu. Tükenen erzağın yerine yenisini getirmesi için taburda yeniden bir görev düzenlenmesi yapıldı. Bölge yönetimindeki Azime'nin komutasında bir takımlik güç hemen hazırlandı. Saatlerce sürecek erzak taşıma macerası yolculuğuna başladılar. Miros'tan aşağı inerek vadiye vardılar.

Asırlık çınarların sardığı dere yatağı berrak suyunu gönüllere aktırır gibi, Avaşın'e katılmak için hızlı hızlı ardında köpük kabarcıklarını havaya uçuşturarak kayadan-kayaya çınarların gövdelerine çarpa çarpa derin dar vadiden aşağı inerken, gerillalarda dere yatağından kayadan-kayaya, sanki sek-sek oynayarak eski çocukluk günlerine dönüyor, kah suyun üzerine uzatılan ağaçların üzerinde bir sirkte oynayan bir cambaz edasıyla ge-

erek mavi Avaşın'ın kıyısına indiler. Mavi Avaşın kendisini terbiye etmiş derin vadide derin derin akar-ken, daha da çekici görünüyordu. Gerillalar teleferiğın yerine şamdellerden yaptıkları salla karşı tarafa geçtiler. Ertuş karakolundan getirilen erzakları karşı tarafa, doğu yakasına taşıdılar. Azime bütün gerillaların yüklerini kontrol etti, kendisi de bir yük hazırladı. Yağ, marna, pirinç, un gibi erzaklarını sırtlayıp ince ,dar, kimi yerde el ele tutuşarak patikadan ilerlediler. Saatlerce yürüyerek Govende' ye uzanan vadiyi, miroısun altından ayrıldılar. Güneyde hala havalar sıcak, kızgın güneşin altında yokuşları tırmandılar. Boncuk boncuk terler bedenleri ıslatıp elbiselerden dışarı verirken elbiselerde beyaz tuz izleri bırakıyordu. Sararıp solan diz kapasını geçen otlar ayak altlarında çatırdıyor, yere yığılıyordu. Gerillanın korkusu bir gün bu kuruyan otların tutuşarak güzelim ormanları saracak yangınlardı. Gerillalar noktaya vardıklarında bedenlerindeki ter ılık havanın etkisinde, kuruyup buhar olarak havaya karışıyordu. Yoldaşlarının hazırladığı tavşan kanı çayları şeker- sız de olsa şekerliymiş gibi yudumladılar.

Akşam olmuştu, tepeciler hazırlıklarını tamamlayıp gecenin büyük bölümünü uykusuz geçireceklerini düşünerek hemen yattılar. Manga üyeleri gece sırayla nöbete kaldırıldılar. Geceyi ortalayan saatlerdi. Nöbetçi;

“Heval Ferhat nöbetisin, kalk nöbete gideceksin.”

“Tamam kalkıyorum, dedi. Kimle nöbetiyim?”

“Harun’la.”

“Harun’la mı?”

“Evet.”

“Peki liste, Diyar elinde ovuşturduğu listeyi uzattı. Karanlıkta beyaz listeyi aldı. Yerinden kalktı baş ucuna koyduğu silahını omuzlamadan eşyalarını topladı. Çantanın üzerine bıraktı silahını omuzlarken Diyar’a;”

“Heval, bizim diğer manga hepsi mi tepeye gidecek , yoksa?”

“Hepsi değil. Diğer bölükteki arkadaşlarla karışık gidecekler, dedi. Karakoçanlı Diyar bir kaç yıl olmuştu gerilla saflarındaydı. Bölüğün en atik savaşçısıydı. İstisnasız her saldırı grubunda yer alırdı. Dürüst-açık oluşuyla arkadaşlarının saygısını kazanmıştı. Birlikte patikaya çıktılar.”

“Diyar mangasına gitiğinde Harun’u bekledi, Harun kendisine ulaşınca;”

“Çavayi heval Harun?”

Yarı uykulu genç Harun;

“Sıpasdikim heval, dedi. Birlikte patikadan yukarıya doğru ceviz ağacını geçtiler, küçük tepeciğe çıktılar. Nöbet noktasına ulaştıklarında yerde ağacın dibinde oturan Munzur ayağa kalktı;”

“Heval herhangi bir şey yok, deyip ayrıldı. Gecenin sessizliğini dinlemeye başlayan Ferhat ve Harun çevresinde olabilecek hareketliğe kulak kabartırken, havanın güzelliği, bulutsuzluğu, gökyüzündeki milyonlarca yıl-

dızın binlercesini çıplak gözle seyrederken, kimi yıldız kümeleri daha parlak ve canlıydı. Ferhat birden “İlginç”dedi. Harun’a baktı. Harun iki ay önce peşmerge-ler tarafından üst komutanlara suikast yapması için gönderilmişti. Merkez karargahtaki komutana suikast yapıp geri dönecekti. “Ama şimdi ben onunla taburun nöbetini tutuyorum. Ve o da bir gerilla oldu. Ve şimdi gönderenlere karşı savaşmak istiyor. Takımımızın portatifi dedi ve kendisinden iki metre uzaktaki Harun’un yanına gitti.”

“Ne oldu . Heval Harun , bu gece köpeğin sesi gelmiyor.

Harun güldü;

“Heval Sait doktorun köpeğini öldürdü.”

“Neden?”

“Çok ses çıkarıyordu, herhalde ondan.”

“Doktor Süleyman ne yaptı?”

“ Bilmiyorum.”

“Bir taraftan iyi oldu. Noktayı deşifre ediyordu. Bir taraftanda yazık oldu hayvana, dediğinde saatine baktı. Saat ikiye çeyrek vardı.”

“Heval Harun nöbetçileri kaldırırsın.”

“Kimdir?”

“Listeye bakmadın mı?”

“Ben listeyi okuyamam ki.”

“Niye?”

“Yazı latinidir.”

“Tüh. Ben unutmuştum. Tamam o zaman ben gidebilirim, dedi. Acele mutfağa geldi ocağın küllerini karıştırdı köz vardı. Sevindi, kopardığı kurumuş otun ucunu közlerin üzerine tuttu. Yanan ucu listenin üzerinde gezdirdi. Nöbetçi Lezgin ve Bedran’dı. Nöbetçileri uyandırdı. Nöbet yerine gönderdi. Kendisi nöbetçi subayının yanına gitti.”

“Heval Rengin nöbetçileri uyandırdım.”

Yalnızca , tepecileri nasıl yapalım?”

“Sen sizin takımdaki arkadaşları uyandır.”

“Çeşmeye gelsinler. Ben de bizim bölüktekileri.”

“Olur uyandırırım. Bir şey diyor musunuz, diye sor-du.”

“Hayır. Şevbaş heval.”

“Şevbaş heval, dedi uzaklaştı. Mangaya döndüğünde ikiyi yirmi geçiyordu. Uzandığı yerden gülmeye başladı. Kefiyesini yüzüne kapadı. Sarsıla sarsıla gülerken “demek ki Sait arkadaş , Doktorun köpeğini öldürdü ha” gülerken ses çıkarmamak için kendisini zor tutuyordu. Biraz sakinleştğinde “birileri göreseydi herhalde, bu gecenin yarısında bu adam delirmiş derlerdi” diye düşündü. Uzandığı yerden gözlerini meşe dal ve yaprakları arasından gökyüzüne dikti, yıldızlar hala berrak parlıyordu. Son günlerin yoğunluğu insanı bir hayli yıpratıyor diye düşündü. İnsan yoruluyor ve daha çok kendi içine çekiliyor yalnızca yapılacak işlerle baş başa kalıyor. Arkadaşlarla insan fazla sohbet edemiyor

sınırlı kalıyoruz. İlgilenilecek çok arkadaş var. Kimbilir hangi arkadaş içten içe neyi yaşıyor. Neyi paylaşmak istiyor, dediğinde güneyden kuzey kutbuna doğru akan yıldız , yüreğini burkar gibi yaptı. Hafif hafif gelen uykusu da kaçmıştı. Çevresine baktı karanlıktan bir şey görünmüyordu.”

Allah kahretsin, ne lanet bir dünya.

Biraz insanlık

Biraz özgürlük

Biraz sevgi ne olur yani

Bana, bana yaşayabileceğim bir toprak parçası.

Evet evet, toprak parçası. Bu yoldaşlığı dostluğu, güzelliği tatmak için, dediğinde saatin ilerlediğini biliyordu. “Uykusuz kalmanın bir anlamı yok. Yatmalıyım” dedi!

Yatmalıyım. Yoksa sağlıklı düşünemem.

Güzel insan bu gecenin sessizliğinde, sana sevgilerimi gönderiyorum. Yıldızlarla tekrar toprağın üzerine kaydı. Başını çantasının üzerine bıraktı. Yanda duran silahını kontrol etti gözlerini kapadı.

Kimi gerillalar rojbaşı sevmiyordu. Sabah erkenden son nöbetçiler roj baş çekti.

“Rojbaş heval...rojbaş.”

Kimi uyuşuk uyuşuk kalkarken, kimi de kalkmada atikti. Her kalkan yağmurluğunu katlayıp çantasına bağlıyordu.

Sabah çayını ateşe koymak için havanın aydınlanmasını, kızıl alevlerin önünde ısınmayı sabırsızlıkla beklerken, kimi gerillalar ağaçların arasına dağılmıştı bile. Çalı-çırpı ateşi hızlıydı. Ekmekçiler, yemekçilerde çıktı günün çalışmaları böylelikle başladı. Diğer günlük görevlendirmeler de yapılıyordu. Günün son hazırlıkları da noktada tamamlandı. Eylem noktasına yakın olmak için bütün güç nokta değiştirdi, Sılav dağının uzantı kayalığının altındaki Miros'a uzanan sırtın güneye bakan hafif yamaçlı söğüt ağaçlarının altında konumlandılar. Tepeciler son keşiflerinde kontrollerini de yaptılar. Bir kısmı noktaya çağrıldı. Yeniden bir grup ekmekçi çıkarıldı.

Zor koşulların eksik lojistiğine gelince, düşmanın terkettiği karakoldan alınan taş, toprak, cam karışımı un şütüğe vurularak hamur yapıldı. Hamur ekşiyip ekmekler saç üzerinde pişirilip indirildiğinde, dişlerinin arasında kırç kırç ses çıkartıyordu. Ekmek yeme iştahını kessede başka çare yoktu. Yenilmek zorundaydı. Artık bunu kimse düşünmüyordu. Eylem düzenlenmesi yapıldı. İki saldırı, iki takviye, iki savunma, bir pusu ve bir genel savunma, bir de gözleme grubu planlanmıştı. Düzenleme okunduğunda bütün gruplar tekrar hazırlıklarını kontrol etti. Ferhat saldırı grubundakileri tek tek kontrol etti. Sait'in canlılığı hemen govende yansımıştı. Govendin başını tutan Sait boynundaki yazmayı çıkardı salamaya başladı. Govendin ritmine göre oynarken,

Bedran tepeden yeni gelmişti. Mordem, Xezal, Necbir, Zeynel, Talan, Rençber saldırı gruplarındaydılar. Birden Rengin ile doktor Süleyman tartışmaya başladılar. Tartışmaları sürdükçe gerillaların dikkatini çekiyordu. Rengin eyleme katılmak istediğini söyledi. Doktor olmaz diyordu. Ferhat her ne kadar dinlemek istemese de tartışmalar dikkatini çekiyordu. “ Her arkadaşın morali benim için önemlidir. Ne var yani hangi arkadaş nerede verimli oluyorsa orada olsun” dedi uzaklaştı. Takım komutanı Şoreşe ;

“Heval Şoreş ne zaman hareket ediyoruz?”

“Heval hava kararınca hareket edeceğiz, pusucular daha erken gidecek “

“İkinci saldırı grubu- takviyesi çoğunlukla bizim takımdan demek? “

“He doğrudur.”

“Gideceğiniz yeri iyi biliyorsun değil mi?”

“ Yer biraz düzdür, çok dikkat etmek gerekiyor. Gideceğiniz yer çok çıplaktır, yani açıktır. “

“Hiç bir kaygın olmasın. Arkadaşlar tercübeli.”

“Ona inanıyorum. Ama...”

“Yine de güven. Sorun çıkacağına inanmıyorum.

“Mutlaka her arkadaşın duyarlılığına bağlı, eğer iyi sonuç alınırsa siyasi sonuçları da olumlu olur. Hem halk hem gerila üzerinde olumlu etkisi olur.”

“Doğrudur. Etkisi olur. Özellikle Barzan da eylem yapmak!”

“İşte orası çok önemli, ben buna inanıyorum. Seçilen arkadaşlar en bağlı arkadaşlar sorun koordine etmektir. Benim korkum orasıdır. “

“Koordine mi? Biraz düşündü. O arkadaşın pratiği biraz belli. İnsiyatifimizi kullanırız

“Bundan kuşku yok, rolünüz önemlidir.”

“Sizin de savunmadaki arkadaşlar rolünü oynarsa başarılı olur. Peki sizin patlayıcılar hazır mı?”

“Hazır. Haki zaten diğer savunmada. Ben de Rêzan arkadaşların yanındayım.”

“Rêzan tercübelidir.”

“Fazla tanımıyorum. Ama dürüst bir insana benziyor. BKC rolünü oynarsa kuş bile uçmaz. Sekiz biksiydi değil mi?”

“Sekiz biksi, dört bisiving, üç karnas onlarca kış, bir doçka. Az silah değil.”

“Nerdeyse bir eyaletin cephanesi “

“Doğru sorun kullanmadır, dedi ayrıldılar. Ferhat patlayıcıları kontrol etmeye gitti. Asırlık söğüdün kökündeki patlayıcılara bakarken her tarafı karınca dolmuştu. Yüzlercesi birlikte hareket ediyordu.”

Kimi erzak taşıyordu. Kimi boş dolaşıyordu. Yerden kaldırdığı küçük çubukla onları rahatsız etti, rahatsız olan karıncalar savunmaları için kendilerindeki sıvıyı püskürtmeye başlayınca, Ferhat bir adım geri attı. “Kokusu berbat” dedi. “Karınca karınca iken kendini savunuyor” dedi oradan ayrıldı. Az yukarda toplanan arka-

daşlarının yanına geldi. Saldırı grubundakilerle roportaj yapıliyordu. Uzaktan izledi.

“Çok sıcaklar, deyip uzaklaştı.”

Her gerilla üzerindeki eşyayı bırakıyordu, daha çok cephane alıyordu. Nuktada kalanlara eşyalarını, çantalarını teslim ediyorlardı. Özel korudukları albümlerini, günlüklerini ısrar edercesine.

“Aman bir şey olmasın geldiğimde alırım. Eğer gelmezsem sende kalsın, denildiğinde yutkunmalar başlıyordu.”

“Hayır, daha görülecek güzel günler var, dense de eylemler ayrılık getiriyordu.”

Ferhat Bedran’ın geldiğini görünce ondan taraf bir kaç adım yürüdü. Bedran sevinçliydi. Gözleri gülüyordu. Saldırıya girmek büyük bir güvendi.

“Heval Bedran dikkat et. Tamam mı yoldaş.”

“Savunmamızı iyi yaparsanız sorun olmaz.”

“Elimizden geldiği kadar yapacağız.”

“Tabi önemli olan sen kendini koruyacaksın.”

“Koruyacağız tabi, kendilerine doğru gelen Osman’ı görünce;”

“Bizim komedyen geliyor.”

Her hareketi insanı güldüren Osman, Dr. Osman olmuştı. Her arkadaşının baş ağrısına, mide ağrısına, yaralarına dermandı. Bedran Osman’a;

“Heval Dr. Osman hazırsınız değil mi?”

Osman her iki elini yanlara açtı, önde şaplattı.

“Her an , her yerde halkımızın, yani gerillamızın hizmetindeyiz, dediğinde. Ferhat Osman’a;”

“Yani diyorsun hızır servis.”

“Hızırdan da öte, dediğinde üçü birden güldüler.”

“Peki noktada kim kalacak?”

“Newroz arkadaş ile Ümit arkadaş kalacaklar. Olumsuz bir şey olursa onlar da müdahale edecekler.”

“Newroz arkadaş eski bir hemşiredir.”

“Yok yahu!”

“Tabi hemşiredir, diyen Ferhat’a;”

“Bak heval bana yaralı gelmeyin.”

“Ferhat senin gibi bir doktorumuz olursa sorun yoktur.”

“Beni şişiriyorsunuz, diyen Osman’a;”

“Ne şişirelim, ünün her tarafa yayılıyor, dediklerinde üçü birden güldü.”

“Doçkayı yedi numarayla taşıyacaklar herhalde. Yine güldüler.”

“Taşıyabilir mi?”

“Taşır,taşır!”

“Herhalde birazdan yola çıkacağız, diyen Ferhat’a;”

“Her şey hazır, dedi Bedran. Üç arkadaş ayrıldı.”

Bütün gerilla gurupları hazırды. Pusu grubu önceden yola çıkmıştı. Saldırı ve takviye gurupları ikiye ayrıldı. Birinci saldırı, takviye doçka, pusu grubu Sılav dağının yoluna düştü.

Eşeğe yüklenen doçka ve cephanesi altında, eşek patikayı yavaş yavaş adımlarken gerilla grupları uzaklaşmıştı. Yedi numara geride kalınca Dr. Süleyman talimat verdi;

“Herkes dursun! Yedi numara öne geçecek, her bir ağızdan bir ses yükselmeye başladı.”

“Heval biz eşekle nasıl yürüyeceğiz? Oflamalar-poflamalar başlamıştı. Ağır ağır yürüyen eşek hiç bir şey umursamıyordu. Yoluna devam ederken saatler gece yarısına yaklaşıyordu. Yol gittikçe uzuyordu. Yürüyüş gerilla yürüyüşünden çıkmıştı. Sıradan bir yürüyüşe dönüşmüştü. Ferhat bulunduğu grubun takım komutanına;”

“Heval Rêzan bu nasıl yürüyüş? İnsan böyle yoruluyor. Biz eşeği takip etmek zorunda değiliz ki.”

“Heval talimat öyle.”

“Talimata saygım var, ama bizim grup seninle on beş kişiyiz saldırı, takviye on kişide elli kişiyiz, hepimizin kendisini eşeğe göre ayarlaması bence işkencedir.”

“Ben de biliyorum, yanlış olduğunu, benim yapacak bir şeyim yok.”

“Yoksa Dr Süleyman’la tartışmamız gerekir.”

“Ama biz taa aşağıya ineceğiz, onlar ise taa yukarda kalacaklar, dediğinde bir mola verildi. Gökyüzü, parlaklığından hiç birşey kaybetmemişti, yıldızlar parlıyor, yeryüzü karanlıktı. Gerilla için gece yürümek yaşamı-

nın bir parçası olmuştu. Geceyi gündüz gibi yürüyecek yetiye kavuşmuştu. Tekrar talimat geldi;”

“Herkes sırasında yürüsün, denildi. Pentro’nun kuzeyindeki yüksek Sivri Sılav dağına doğru uzanırken, kimi yerler geniş kendi içinde küçük küçük tepeler, küçük-küçük ovacıklar yer alıyordu. Gerilla pentruya doğru yoluna devam ederken bir su kuyusunun üzerinde mola verdi. Aşağıda sivillerin olmadığı Pentruda, peşmerge ışıkları görünürken vadinin güney doğusuna düşen Selke köyünün ışıkları da taş duvar evlerin pencere-lerinde sızıyordu. Selke köyünün güneyinden doğuya ve batıya uzanan Barzan dağının eteğine bir grup gözcü gönderilmişti. Bu grup bir BKC, bir karnas, beş kış ve bombaları olan bir gruptu. Pentrunun kuzey doğusuna yerleşmek için bir pusu grubu yola çıkmıştı. Pentrunun batısındaki tepeye bir takımlik savunma grupları yerini almak için yola çıkmıştı. Saldırı ve takviyede tepenin altında yerini almak için hala yoluna devam ediyordu.

Su kuyusunun üzerinde molla veren birinci saldırı ve takviye grubu, savunma gruplarıyla gelen komutla kalktılar , saldırı ve takviye grubu ayrılarak biraz batıdan aşağıya doğru dağ yamacındaki küçük derecikleri inerek noktasına konumlandı. Savunma grubu su kuyusunun bulunduğu noktada direk aşağıya doğru yerini almak için inişe geçti. Mesafeli inerek Pentrunun beşyüz metre yukarısında konumlandı, esas savunma noktasına ulaşmak için şafağı beklemek zorunda olduğu-

muza belirten Rêzan nöbetçilerin çıkması için talimat verdi, hemen ekledi.”

“Diğer arkadaşlar dağınık olmamak kaydıyla uyanık dinlenebilirler.”

Peşmergeler kendi mevzilerinde normal nöbetçilerini çıkararak sabahlarken, gerilla her ihtimali gözönüne alarak peşmerge sızmasına karşı her konumlandığı yerde tedbirlerini alıyordu. Sabahın ilk ışıkları tepelere vurmadan, bütün gruplar yerlerini aldılar. Doçkadan en üstten genel savunma için konumlanmıştı. Her gerilla heyecanlı kendisine mevzi edindiği yerden başını kaldırıp gizliden düşman mevzilerine bakıyor ve tekrar yerini alıyordu. Her mevzi hakkında yorumlarını geliştirirken saatler öğleyi gösteriyordu. Her gerilla noktada dağıtılan ekmekleri yeleklerinin ceplerine koymuştu birlikte getirdikleri pet şişelerdeki suyla kurumuş ekmeklerini yedikten sonra tekrar tekrar keşifler yapıyorlardı.

Birinci savunma grubu kendi savunmasını iki yüz metre yukarıda bıraktı. Ana savunma üçyüz metre peşmerge mevzilerinin üzerinde konumlandı. Pentru köyünün boşaltılmış evlerine peşmergeler yerleşerek her evi karakola çevirmişti. Her evin altına, önüne mevziler kazırmıştı. Hemen evlerin kuzeyine on dört buçukluk doçkasını yerleştirmişlerdi. Her peşmergenin hareketi savunma grubu tarafından izlenirken Rêzan komutasın-

daki gerillalarla ilgileniyor, tekrar tekrar nerelere nişan alınmasını anlatırken Ferhat;

“Patlayıcıyı ne zaman yerleştirmem gerektiğini bana söyleyin? Ben hazırlarım, diye sordu. Her ağır silahın sağına ve soluna birer kleşçi yerleştirildi. Ferhat mevzi-lendiği yerden biksici Civan’a aşağıyı işaret etti. Hiç beklenmedik bir gümbürtü koptu Birinci savunmanın konumlandığı tepede, her gerillanın bakışları tepede yükselen dumana takılırken, birden ortamı buz kesti, herkes pür dikkat ne olduğunu anlamaya çalışırken, patlamanın bir mayın olduğunu kısa sürede kavradılar. Patlayan mayının boşuna patlamadığını herkes düşü- nürken, peşmergeler de patlayan mayının neden patla- dığını anlamaya çalışırken, kimileri alarına geçmişti. Peşmergeler mevziden mevziye koşmaya başladılar, iki peşmerge mevziden çıkıp evlere gelen patikalara perso- nel mayınlarını yerleştirmeye başladı. Gerillalar olup biteni canlı canlı izlerken, olup bitenin peşmergeler ta- rafından anlaşılmaması için dua ediyordu.”

Saatler ilerliyordu, her gerilla sabırsızlanıyordu ki, iki peşmerge evden çıktı, birinci saldırı grubunun bu- lunduğu tarafa doğru yürüyerek çeşmeye geldiler. Ci- hazları devreye girdi. Eylemi koordine eden doktor Sü- leyman, ikinci saldırı grubuna ve takviyesine “ilerle- yin” talimatını verdi. Okula kadar sürünerek gelen sal- dırı ve takviye grubunun komutanı Şoreş;

“Arkadaşlar daha fazla ilerleyemiyor, önümüz açıktır, dediğinde Doktor talimat verdi;”

“Gidin.”

“Önümüz açık.”

“Gitmiyorsanız Sait’i göndereceğim.”

“İlerleyebileceğimiz kadar ilerleyeceğiz. Önümüz açık, korunmak için bir şey yok imha olunur, dediğinde ise doktor;”

“Saiti gönderiyorum, dedi Şemdin’i aradı;”

“Şemdin-Şemdin, Sait’i gönder.”

Sait gözükara bir biçimde küçük dereden aşağı sızarak, ağaçların arasından çeşmeye doğru ilerledi. Peşmergeler çeşmede su mataralarını doldururken Sait grubuyla çeşmeye ulaştı. Peşmergelere teslim ol çağrısı yaptığında silahını doğrultmuş, emniyetini açmıştı. “Ellerini kaldır” dediğinde ise peşmerge karşısında donup kalmıştı. İkinci peşmerge kaçmaya başladığında Sait’in parmağı tetiğe dokunmuştu. Kleşteki mermiler seri bir biçimde boşalırken, peşmerge yere yığıldı. Silah sesini duyan diğer peşmergeler, mevzilere girip silahlarının tetiğine basmak için pürdikkat çevreyi izlemeye başladılar. Gerillalar da heyecan doruktaydı.

Savunmalar peşmerge mevzilerine Biksi ve B7’lerle ateş etmeye başladılar, mevzilerden toz-duman yükseliyordu. Saldırı grupları sızmalarını hızlandırmaya başladı. Peşmerge mevzileri delirmişçesine sağa-sola ateş ederken birinci saldırı grubu birbirini savunarak düş-

man mevzilerinin içine, aralarına girdiler, pentru cehenneme dönmüştü. Gerilla BKC'leri paslı mermilerden dolayı durmaya başladı. Çalışmıyor. Kleşler yoğun ateşlenirken, karnaslar suikast için ateşleniyorlardı. Cephane tükenmeye başlamıştı. Sait evin köşesini dönerken peşmergelerin kurşunlarına hedef oldu. Uzun boylu, iri yapılı, atik genç insan gözü karalığını, cesurluluğunun sonucunda evin köşesine bir çınar gibi yığıldı kaldı. Her taraftan kurşun vızıltılarının arasından Nejbir peşmerge mevzisinin yanından evin duvarına ulaştı. Sait'in yerde yattığını gören Necbir;

“Bir an karar verip vermenin zamanıdır, deyip Sait'e yöneldi, belindeki rahtı çözdü, cebindeki cihazı çıkardı, silahının alarak gerisin geriye sürünerek duvar dibine ulaştı. Kısa, zayıf, ince boylu bu gerilla kanbarut içinde cihazın mandalına bastı “Heval Sait gitti” dediğinde heyecan kalmamıştı. Duygusallığın zamanı değil, mantıklı hareket etmenin zamanıdır. Dedi. Cihazı dinleyenlerin üzerine sanki soğuk su dökülmüştü. Diller tutulmuş, ölümün kokusu Sılav'ın yamaçlarına yayılıyordu. Sait'in şehit düşüşü, Necbir'in beyninde yankılanıyordu. Seri ve çevik hareketlerle düşman mevzilerinden kurşunlarından geri çekilen Necbir, yıkık evin arkasına geçti yıkılmış evin içinden Talan B7 roketini hazırladı, yoğun ateş eden mevziye ateşledi du-manlarla yüksek ses dağın yamacında yankılandı. Savunmadan gelen biksi, mermisi Rençber'in suratını ya-

rıp kulağın altından geçerken, konuşamaz durumuna gelen Rençber, cihazın mandalına basarken yalnızca homurtusu duyuluyordu. Koordine koordine olmaktan çıkmıştı. Savunmaların beklemediği felaket gelmişti biksiler çalışmıyordu. Rêzan eğilerek tek tek gerillalara;”

“Mevzilere nişan alın, tek tek atın, dediğinde Ferhat, Rêzan’ın moral bozukluğuna, hal hareketine baktı. Kötü bir şey mi var heval? Arkadaşlar geri mi çekiliyor?”

“Tam bilmiyorum.”

“Şehit düşen var mı?”

“Var, dediğinde çok üzgündü.”

“Allah kahretsin. Nasıl oldu?”

“Ben de senin gibiyim.”

“Peki cihaz açık değil mi? Bak o namussuzlar saldırıyor.”

“Onun için diyorum cephaneyi idareli kullanalım, arkadaşlar geri çekilene kadar. Civan’a döndü;”

“Heval boş kovana çıkaramadın mı?”

“Heval uğraşıyorum. Silahın şışıyle vuruyorum çıkmıyor, dediğinde Ferhat Rêzan’a;”

“Heval, bunlar eski fişekler değil mi arkadaşların temizlediği?”

“Doğrudur. O eskileridir.”

“Yukarıdaki biksi de çalışmıyor.”

“Niye?”

“Bilmiyorum, dediğinde bir arkadaşını yukarı savunmaya gönderdi Heval ben yerime dönüyorum, dedi sürünerek Dorşin’in yanına gitti;”

“Heval Dorşin karnası iyi kullan. Yalnızca bu karnas sağlam kaldı. Bir de kleşler. Ferhat insiyatifini kullandı. Patlayıcıyı yerleştirmeye gitti. Ardından Rêzan seslendi;”

“Dikkat et, dediğinde; “

“Tamam, cevabını aldı. Savunmaya atılan kurşunlar. Vızıltıyla mevzilerin üstünden geçip yamaçta patlıyor. Peşmerge mevzilerinden gelen bisiving güllesi büyük bir gümbürtüyle yamaçta patladı. Ardından başlayan yangın , rüzgarında etkisiyle yayıldıkça etrafı toz duman kapladı Ferhat yeri kazıdı, patlayıcıyı yerleştirdi. Bağlantılarına iki kablo bağlayıp taşın arkasına geçti, uçlarını temas etirdi. “Bir sorun yok” deyip patlayıcıyının yanına uzandı. Kefiyenin ortasına bağladığı ipi çekti, kabloya bağladı, sanki kefiye unutulmuş imajı vererek yere düşmüş gibi bıraktı, ara kabloyu çözdü, kapaklandığı yerden ellerini uzatarak iki kablo ucunu bantlandı, üstünü toprakla kapattı, uzaklaştı. Üst savunmada çalışan doçka sesi geldikçe peşmergelerin silah sesleri de susuyor. Tekrar başlıyordu.”

Peşmerge mevzilerinden Selke köyünün hemen üstündeki tepeden atılan havanlar gürültüyle savunmanın kuzeyindeki yamaçta patlarken her taraf yangın alevleri yayıldıkça dumanlar yükseliyor, arazide kalan cephe-

lerde kendiliğinden patlıyordu. Vadi cehenneme dönmüştü. Yükselen duman genizleri yakıyordu, saldırı grupları kendi insiyatifleri içinde geri çekilirken Mor-dem harabenin arkasından sürünerek çalılığa ulaştığında yoğun ateş altındaydı, kalktı, hızla koşmak isterken, bu uzun kumral iri yapılı gerillanın bedenine saplanan kurşunlarla sarsıldı. Son kez gözleri etrafı öfkeyle seyrederken yüzükoyun yere yığıldı. Ağ değişimini fişek patlamaları boğmuştu. Necbir; ufak-tefek boyuyla bir ceylan hassaslığıyla çalılıkların arasından yağmur gibi yağın ateş hattından çıkarken avazı çıktığı kadar “Heval xwe bîparezin zû” dediğinde. Orta boylu buğday tenli, güleç, ela gözleriyle çevresindeki araziye nereden geçebilirim, yoldaşlarımı da kurtarabilirim düşüncesindeyken , kurşunlara hedef oldu. Sendelendi, kurşun yaraları yakıyordu, sarsıldı, yere düştü. Silahını kaldırdı, dikti, iki eliyle bastırarak dizlerinin üzerine kalktı, son bir hamle daha yaptı. Gücü takati kalmamıştı, yaralardan akan kan halsiz düşürmüştü kendisini. Ölümün soğuk yüzü Bedran’ın bedenini sarmıştı. sarsıldı. “Tüh! Ne güzelikler yaratacaktık” diyerek uzandığı yerden eli silahında kaldı.

Düşman güçleri peşmergeler mevzilerinde rahatlıkla düşenleri izlerken cesaretlermiş, vahşice ölüm kusan silahlarını onlara yöneltmişlerdi. Zeynel yılların kiniyle dolmuştu. Dersim’in katliamları süngülenen kadınları görür gibi oldu.

Zelal'ın kurşunlara hedef olduğu anda. Zelal yıllar önce Tatvan'dan kopup gelmişti gerillaya. Çok ağır acılar görmüş , tatmıştı. Şehit düşen abisinin ardında göz yaş dökmüş, amcalarının TC ordu güçlerinin zulmünde şahadetlerini , yurtlarının yıkılışını, ailesinin darmadağın edildiğini yaşamış, acılarını yüreğinin derinliklerine damıtarak daha fedakar, daha cesur, daha atik olmayı öğrenmiş, çelikleşmişti. Zelal kurşun yaralarına gülererek “O kadar acıya direndim, beni yeneceğinizi mi zannediyorsunuz? Ey alçak düşman!” dediğinde dizüstü çökmüştü. Bedenin ağırlığını , alında alnında biriken soğuk teri elinin tersiyle sildi. Yerden kaldırdığı silahını göğsüne bastırdı, yerde kurumuş otlara elini attı. Titreyen eli kurumuş otların üzerinde gezindi. Kendisine yaklaşan Zeynel'e doğru çevirdi. Yüzündeki acının, gözlerinin içindekinin yerini mutluluğun bakışı sardı bedenini. Birden saplanan kurşunlar yüzündeki ifadeyi sildi, Zeynel'e kaldırdığı elini tutamadı, gözündeki tek yaş yüzünden sıyrıldı, toprağa kapaklandı. Zeynel toprağa düşen Zelal'i görünce deliye dönmüştü. Silahını doğrulttu, düşman mevzilerine ateş etmeye başladı. Göğsünde aldığı darbeye sendelendi, geri geri “İntikam...” derken sesi yarı da kalmıştı. Yere düşerken Zelal'e ulaşmak istediye de, düşman mevzilerinde kurşunlar yağmur gibi yağıyordu. Zelal'in bedenine hain kurşunlar, hain parmak uçlarından ateşlenirken, hain beyinler hain bedenlerini de unutmuş sarhoş olmuştu-

lardı. Mevzilerinden çıkan hainler tek tek düşen gerilla naaşlarına doğru koşmaya başladılar.

Savunmalar son mermilerini de sıkıyordu. Gerilla yaralıları da alarak geri çekilirken, sadırıda kurtulanları takviyeler; yaralıları da savunmaların ardına aldı. Birinci savunma grubu mesafeli dereye yukarı yürümeye başladı. Grup komutanı Rêzan;

“Heval tek tek mesafeli dereye yukarı hızla çıkılacak, komutunu verdi; Munzur, Civan, Ferhat, Dorşin önden küçük sırtı aştılar, dereye yukarı yürümeye başladılar. Ferhat olanlara anlam vermede zorlanmıştı. Ne oldu? Düşmana ne kadar darbe vuruldu? Bizden kim şehit düştü? Ne oldu? Bilmiyoruz sorular, birbirini kovalarken, Civan’a döndü;”

“Heval Civan sen bir şey anladın mı? Ne oldu? “

“Bilmiyorum. Senin gördüklerini gördüm, dediğinde Selke’den atılan havan büyük bir gümbürtüyle patlayınca hepsi dere yatağına eğildiler. Talimat gelmişti;”

“Çabuk hızlı, dereden çıkın! Herkes nefes nefese dere yatağından tepenin arkasına geçtiler, hemen dinlenmeye başladılar. Sonuncusu dereyi bitirirken az önce bırakılan savunma mevzilerindeki ‘Tetrit Tnt ‘el yapımı patlayıcı peşmergelerde patladı.”

Büyük bir gümbürtü kopmuştu. Cihazdan “Mayın patladı” anonsu duyuldu. Savunma grubu sevinmişti. Ama düşmanın hemen mevzilere gelmesini de yadırgamıştı. Ferhat , kuşkularını gideremediğini düşmanın

bizden hemen mevzilere gelmesi pek iç açıcı değil diye düşündü. Tepede patlayan mayın niye patladı? Kimde patladı? Arkadaşlar geri çekildi mi? Sorular-sorular. Bir havan daha patlayınca bütün gerillalar yerinden kalktılar. Yürümeye başladılar güneşli havanın yerini artık karanlık alırken büyük kayalığın önünde durdular. Pusu gurubunun gelmemesi dikkatlerini çekmişti. Grubun cihazı var-yok tartışması başladı. İki gerilla pusucuların konumlandığı noktaya yürümeye başladı. Yangın alevleri kararan havayı kızıl aydınlığıyla aydınlatırken artık silahlar susmuştu. Yerini ölüm sesizliğine bırakırken, günün ağır gürültüsü beyinlerde zonkluyor, belleklerde unutulmayacak anlar, izler bırakmıştı. Gerilla grupları belirlenen noktaya doğru yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Buluşan gruplar birbirlerinde ayrıntılı bilgi alıyor aktarıyordu. Üzüntüler, sevinçler paylaşılıyordu, savunma grubu yokuşa tırmanarak çıktığında pusu grubu kendilerine ulaşınca, su kuyusunun çevresinde oturdular. Tarihi su kuyusuna iki gerilla indi, pet şişeleri doldurup yukarı gönderiyorlardı. Su içen gerilalar dinlendikten sonra yürüyüşlerine devam ettiler. Yürüyüşlerini hızlandırarak tepeye çıktılar.

Bu eylemin ardında yorgunluk olsa da, yıldızlı bir gecede yürüyüş her zaman güzeldi bir gerilla için. Çünkü yürüyüşünde kendisiyle başbaşaydı. Hayelleriyle umutlarıyla başbaşa, bir gerilla her zaman yıldızlarla gecenin karanlığında telepatilidir. Sevinçlerini-

üzüntülerini onlarla paylaşır. Ferhat her yoldaşı gibi gecenin sesizliğine gömüldü, kilitlenmişti. Kendinin solu-
duğu havaya kan ve barut kokusu sinmişti Gün on iki
eylül karanlığına devrimci eylemlerle cevap verilecek
gündü, güne gölge düşmüştü kısa bir zaman sonra belki
bir saat, belki iki saat sonra öğrenecekler erdi. Gölge
düşmüştü eyleme. Kimbilir sessizliğe mi gömülecek-
lerdi? Kimbilir belki de en sert bir biçimde dile gele-
cekti, hesap sorulacaktı. Ucuz mu ucuz ölümler. Gece-
nin karanlığında noktaya ulaştıklarında hava dahada
ağırdı.

Bu ağırlığın altında omuzlar çökmüş, göz pınarları
kurumuş, diller kilitlenmişken yaralıların inlemeleri ge-
cenin sesizliğini bozuyordu.

“Ne oldu? Ne var? Kim şehit? Kim yaralı? Kim?
Eyvah Sait ha? Nasıl olur ? Hamza mayın belasından?
O yiğit insan, o güzel insan demek ki öyle ha. Kan
kaybından. Ey zalim dünya Mordem mi? O mutevazi,
o saygılı, sevgi dolu insan.”

Yiğit militan.

Bedran’da mı? İnanmam, inanmak istemem. O mo-
ral, coşku dolu insan o, emek işçisi.

Zelal’da mı? Duygu yüklü insan da ha. Bu ne za-
limlik, bu ne çirkinlik. Yok yok, artık inanmak isteni-
yorum.

Zeynel’de mi? Ölümde şaka olur mu? Bu bir cinayet ölüm sessizliği bundan mı? Bu bir cinayettir cinayet.

Uçsuz bucaksız gecenin pırıltılı samanyolu boylu boyunca gökyüzüne uzanmıştı. Her galaksinin hızlı hareketleri fark edilmezken dağ gölgeleri donmuş, vadiler zifiri karanlığa boğulmuştu. Pınarlar, dereler, ırmaklar çığlık çığlığaydı. Denizler sessiz homurtulu, homurtular içinde inliyordu. Ferhat oturduğu yerden iki eliyle avuçladığı başının uğultusunu dindirmek istercesine Dr Osman’ı, Newroz’u, Ümit’i, yaralıları el feneri ışığında tedavi ederken izlemeye devam ediyordu.

Teni çimenlerin üzerinde birden ürperdi, ürpetiye gözlerini yumdu. Gözlerinin önünde bir kan deryasını görünce irkilerek kalktı.

Canım yoldaşım.

Bu gün on iki eylül

Faşızmin karanlığı. Bu gün oniki eylül

İhanetin karanlığını yaşadık.

Acımız büyük. Boynumuz bükük.

Çocuklarımız kaldı düşman mevzilerinde.

Gözlerinden gözlerinden öperim. 00,25 .

On üç eylül sabahıydı. Hava aydınlanınca gerilla kuvveti manga düzeni aldı. Yaralılarını da alarak yamaçtan aşağı inişe geçtiler.

Mangalardaki sayı eksikliği yüreklerin burkulmasına neden olurken, “Mutlaka hesap sorulacak” dedirtiyor-

du, tedbir amaçlı toprak yolla yapılan barikatlardaki ge-
çiş için.

“Dikkat edin” talimatı geldi. Tuzakları bilen gerilla-
lar öne geçti. Toprak yoldan ilerleyen gerillalar öne
geçti. Toprak yoldan ilerleyen gerillalar Miros köyüne
vardılar. Gerillalar yaşlıydı. Zeynelsiz, Mordemsiz,
Bedransız, Saitsiz, Hamzasız, Zelalsiz yürüyorlardı.
Hüzünle bakıyorlardı; toprağa, çimenlere, ağaçlara,
dağlara, yüksek zirvelere, gökyüzünün derin mavilikle-
rine; sıcaklığını, aydınlığını bahşeden güneşe. Miros
“Ben çok gördüm; yiğit delikanlılar, genç kızlar, her bi-
ri bir filintaydı. Yaz bunları” der gibiydi yıkılmış du-
varlar. Sahipsiz, bakımsız tarla-bostan, yaşlı ceviz
ağaçları, boynu bükük fidanlar. Noktaya vardıklarında
eyleme gitmeden önce her gerilla arkadaşıyla-
yoldaşıyla yaşamlarının bir parçası olan eşyalarını sak-
ladıkları kuytuluklardan çıkarıp uzun yolculuk hazırlık-
larına başladılar. Merkezden gelen talimatla Miros alanı
terkedilecekti. Düşman güçleri operasyon düzenleyebi-
lirdi. Yorgun, bitkin, moralmen çökmüş, kuvvet erken
imha olabilirdi. Saatler dokuzu gösteriyordu. Bütün
kuvvet yürüyüş düzeni aldı. Şen-şakrak alana gelenler
şimdi hüzünlü ayrılıyorlardı.

Vadiye doğru inişe geçen gerillalar Mamreş etekle-
rine geldiğinde yönlerini kuzeyden batıya, Avaşin’e gi-
den patikaya girdiler.

Derin vadiden Avaşın'e vardıklarında saatler ögle üzerini gösteriyordu. Salla, Avaşın'ın batı yakasına geçen gerillalar, Tabure Araban mıntıkasına gitmek için eski hastahane vadisine, yukarı yamacı batıya doğru tırmanmaya başladılar. Üzüm bağlarına geldiklerinde, domuzlar bir salkım üzüm bile bırakmamıştı. Zorlu çıkışı tırmanarak çıkan gerillalar, hava ağarmaya başladığında, hedeflenen noktaya geldi. Manga, takım ve bölüklere ayrılan güç konumlandı. Güvenlikliydi, uçaklar saldırmadıkça. Her manga ateşini yaktı, siyah çaydanlarını taş ocaklara bıraktılar, yemeklerini yapma hazırlıklarını da tamamladılar. Günün yorgunluğunu bir an önce dinlenerek geçirmek istiyorlardı. Karakoldan bu alana taşınan hazır erzaklar işlerini biraz daha kolaylaştırmıştı. Aras yerinden kalktı, çeşmeye gitti, dönüşünde;

“Tek muhabirimiz, kameramanımız Halil arkadaşı getirdim, dediğinde Gafur, Şervan, Civan gülmeye başladı.”

“Gafur; “

“Heval Aras, bir şey unutun , gerillamız, dediğinde.”

“Aras;”

“Hah! Oldu şimdi, dedi oturmaya davet edilen Halil gözlüğünü çıkarıp sildi. Moralinden güleç yüzünden bir şey kaybetmemişti

“Arkadaşlar beni şımartıyorsunuz, hepiniz çok mutevazi arkadaşlarsınız, dedi oturdu.”

Çantasının hassaslığını göz önüne alarak kimsenin yaslanıp kameranın kırılmayacağı biçimde ağacın köküne yasladı. Her yoldaş hal hatırını sorup eylemin çekimlerinin ne olduğunu soruyordu.

“Arkadaşlar ben de eylemi böyle beklemiyordum. Hayal kırıklığına uğradım. Bu konuda çok üzıldüm, dediğinde Ferhat konuşmaların arasına girdi.”

“Hiç beklemediğimiz bir kayıptır, dediğinde.”

Civan gelmişti;

“Heval çay hazır, yemeğimiz de hazır, dediğinde Gafur bir iç çekti;”

“Haydi arkadaşlar, manganın atmosferi yine değişmişti. Halil yeleğinden çıkardığı küçük defteri Ferhat’a uzattı;”

“Heval küçük kuranını yazdım, dediğinde Ferhat Halil’e, teşekkür etti. Bağdaş kurup oturdular. Çaylarını yudumlarırken Ferhat kendi kendine bizim de savaş muhabirimiz, yoldaşımız, dağ dağ, vadi vadi, köy köy, bölge bölge gezip çekimler yapıyor, yazıyor ve televizyona gönderiyor. “Bir basın gerilasısıdır” dedi. Hatıra defterini okumaya başladı.”

Uyanacağın gün.

Uyanacağın gün..

Uyanıp silkinip.

Bize yeniden.

Yaşama yeniden.

Kapı aralıklarında, yalnızlıklarımız.

*Tüm yakıcılığıyla savaşa.
Tüm güzelikleriyle yaşama.
Yeniden “MERHABA”
Diyeceğin gün.
Şüphesiz daha çok yakışacaktır.
Gözlerin*

**Halil
Eylül 13.**

“Kuşkusuz değerli yoldaşım; uyanacağımız gün çok yakın, güzelikler yüreklerimizde, düşüncemizde var oldukça daha da yakışacaktır.” dediğinde kararan havada yeryüzünün silueti görünüyordu. Ateşin çevresinde oturup gecenin koyu sohbetine başladılar. Konumlandıkları yerden gözler istemese de kayıyordu Miros alanına karanlıkta bir şey görünmese de, acılar daha hissedilmeye başlamıştı. Yüreklerinin bir parçasını orada bırakmışlardı. İlerleyen saatlerde ateşin közleri küllenirken gözler ağırlaşıyordu, yavaş yavaş yatmaya çekilen gerillalar kimi nöbette, kimi de ağırlaşan uykularına, uçsuz bucaksız dünyalarına girdiler.

Şevbaş heval.

Şevbaş uzun bir yürüyüşün ardında.

Rojbaşla uyanan gerillalar sararmış uzun otların içinden yeni patikalar açtılar. Uzun sararmış otlar yerlere boylu boyunca uzanırken kanal görüntüsünü veriyordu.

çarpıtarak doktoru korumaya başlayınca, Taylan söz hakkı istedi. Konuşmaya başladı;”

“Eylemde şehit düşen arkadaşların tek sorumlusu Dr. Süleymandır. Eylemin koordinesini yaparken, koordinesizliği dayatmıştır. Dr. Süleyman buradaki sorumluluğunu görmeli. Eylemi yanlış yönlendirerek Sait arkadaşın peşmerge mevzileri içinde şehit olmasına ve geri kalan arkadaşların geri çekilirken şehit düşmesine neden olmuştur. Sorunu esas özünden saptırıp sağa-sola çekmek yanlıştır. Yanlış hedefler göstererek, Rengin’de, Tanya’da kilitlemek istiyorlar. Bu sorunun tek suçlusu doktordur. Görevden alınmasını merkez karargaha rapor yazmasını öneriyorum, dedi konuşurken hiddetlenmişti. Konuşmasını bitirdikten sonra oturdu. Söz hakkı alan Tanya, eylemdeki yanlışlıkları dile getirirken, doktorla çelişkilerinin Dersim’de başladığını ve böylece buraya kadar sürdüğünü, şimdi de burada dikkatleri başka yerlere çekmek için farklı yöntemlere başvurduğunu belirtti. Oturdu. Doktor söz hakkı alarak değerlendirmeye başladı.”

“Eylem hazırlıkları yapılırken bazı arkadaşlar kendisini dayatmıştır.”

Bunlar Rengin ve Tanya arkadaşlardır. Farklı farklı yerlerde yer almak istediklerini, söylenileni yapmamışlardır. Rençber arkadaşın yaralanması da Rengin arkadaşın kullandığı BKC’deki merminin isabet etmesi sonucu yaralanmıştır, diyerek kendini savunmaya başla-

mıştı. Şehit düşenler hakkında hiç bir şey söylemeden tartışmaların yönünü bayanlara çevirmeye, herkesi orada tartışmaya çekiyordu.

Ferhat tartışmaları ibretle izlerken ha patladı ha patlayacak gibiydi. Eylemden önceki toplantıyı hatırladı. Toplantının başında kendisini teşhir eden doktor, şimdi de burada farklı kişileri teşhir ediyordu. Toplantıda parti kadrolarının nasıl yıpratılarak harcandıklarını anlatan doktordu. Söylediklerini harfiyen uygulayan da kendisi oldu. Eylemdeki sorumluluğunu görmüyor. Ya da bilinçli dikkatleri başka yere çekerek kendisini içinden sıyırmak istiyor. Herkesi tehdit ederken kimilerine de şantaj yapıyordu. Ferhat düşündükçe üslubumu bozmak zorundayım. Bu alçak kendi sorumluluğunu dile getirmiyor, dikkatleri başka yere çekmeye çalışıyor. Utanmadan sanki eylemin sorumluları Tanya ile Rengin’miş gibi gösteriyor. Aklim almıyor diye düşündü. Çevresine baktı. Yoldaşlarıyla göz göze geldiğinde. “ Ne oluyor? Bu ne pişkinlik, bu ne zalimlik” diye düşündüğünde doktora baktı. O konuşmasına devam ediyordu. İyice ortamı provake ediyordu. Doktor oturunca el kaldırdı. Divan başkasını kaldırıncı iyice sabırsızlandı. Kalkan konuşmacıyı dinledi. “ Bu doktorun piçidir. Onu savunuyor” derken gözlerini divana dikti. Bölük komutanı Halit’e baktı. Sabırsızlıkla elini kaldırdı. Kendisini fark eden divan söz verdi, Ferhat yerinden kalkarken heyecanlanmıştı. Hafif titriyordu.”

“Arkadaşlar çeşitli yönleriyle eylemi, değerlendirdiler. Ama çarpıtma var, Kürtçe’de bir bir söz var. “Siya-seta Periti” esas tartışılması gereken sorunlar tartışılmıyor. Yok bilmem Hakkı silahları bırakmış, yok Rengin kimi yaralamış. Yok Tanya itiraz etmiş. Olay çarpıtılıyor. Bunlar doğru olan şeyler değildir. Objektif değerlendirilmiyor. Peki şehit düşen yoldaşların hesabını kim verecek? Her kalkan birbirini tehdit ediyor, diyerek konuşmasına devam etti. Arkadaşları dürüst olmaya davet ediyorum. Öncelikle şehitlerin hesabını verin, dedi ve oturdu. Olup biteni defterine not ediyordu. Divandan Halit söz hakkını kullanmaya başladı.

“Arkadaşların söylediği doğrudur. Tabi şehitlerin hesabını vereceğiz. Ama önce söyleyeceklerim var. Ben hep bu zamanı bekledim. Doktor Süleyman bölge üzerinde duruyor. Ama takım, bölük manga komutanı gibi davranıyor. Plansız-programsız.”

“Her şeye müdahale ediyor. Bütün yönetimleri boşa çıkarıyor. Bizde insiyatif bırakmamıştır. İki aydır bu böyle devam ediyor. Yaşam bozuldu. Kural-kaide, disiplin kalmadı. Bunlar başta doktordan kaynaklanıyor. Ayriyeten burada doktor eylemi çarpıtarak anlatıyor, dedi ve konuşmasına devam ederken çektiği ızdırabı hareketlerine de yansıtıyordu. Ferhat söylediklerinin doğrulanmasına ve bu değerlendirmeye sevinmişti. Daha da dinlemeyi yeğledi. Halit konuşmasını bitirince yeni söz alanlarla toplantı devam etti. Öneriler netleşti-

rildikçe toplantı sonuca götürüldü. Öneriler oylandı. Dr Süleymanın görevden alınması, merkez karargaha rapor yazması, eylemde eksikliği olan komuta kademedekilerin görevden alınması onaylanarak toplantı sonuçlandırıldı. Ferhat arkadaşlarıyla konuşurken doktorun korusu geldi;”

“Heval Ferhat siz ne demek istediniz konuşmamızın ardından?”

“Ne mi söylemek istedim? Çok açık; paçavra bir siyaset, yalan, dolan, tehdit, şantaj.”

“Bizim konuşmamız için mi söyledin bunları?”

“Sizin konuşmanız mı?”

“Çünkü bizden sonra konuştunuz.”

“Çarpıtma var. Söz konusu olan şehitlerimizdir, dedi. Defterindeki yazdığını gösterdi, okumaya başladı.”

Sınıf dışı,

Bu şantajlar,

Bu komplolarınız, bu sınıf dışı anlayışlarınız.

Biz nasıl askerleriz.

Zil takıp şalla oynarız.

Rahtsız-şütüksüz gezeriz.

Zayıfı gördük mü boynuna bineriz.

Yokuşu çıktık mı tekmeleriz.

Ensesine tokadı indiririz.

Çok iyi tahlil eder, değerlendirme yaparız.

Öneriler sunar, sonra boşa çıkarırız.

Talimat verir, ee sonra kuralları çiğneriz, biz nasıl askerleriz?

Pusu-keşif deriz.

Bar-bar bağırırız.

Eleştirir, mangalda kül bırakmayız.

Kendimize hiç dokunmayız.

Hep çuvaldızı başkasına batırırız.

Ayaklar havada

Başımızın üzerinde gezeriz.

Kefiyemizi sonuna kadar

Kulaklarımıza tıklarız.

Parmaklarımızı gözlere batırırız.

Sonra ormana davet ederiz.

Tekme-tokat girer, yaşamı bitiririz.

Sorunların içinde sıyrılmayı iyi biliriz

Biz bunda ustayız.

Toplantılarda ustalaşırız.

Önderliği örnek almayız.

Çünkü biz feodaliz, küçük burjuvayız.

Olur ya! Köylüyüz anlamayız

Teşhir, tecrit ederiz

Bazen makinalı

Bazen martini oluruz.

Olur ya! Bomba gibi patlarız.

Bazen zülfikar

Vel hasıl kör testere oluruz.

Nitekim çok iyi konuşur.

Sonra idam isteriz.

kimini susturur.

Kimini baş tacı yaparız.

Sonra kalayı basar, bölgeden kovarız.

Kısmet olursa bir gün doğru tarzı yakalarız.

Belki de barış içinde yaşarız.

O zaman şimdi yakındığım gibi yakınmayız.

Belki bir gün kendimizin sahibi oluruz, dedi.

İşte bizim halimiz böyle.

“Ver doktora verelim.”

“Hayır, dediğinde Halil geldi.”

“Heval konuşman tam bir şiir gibi.”

“Bir şey diyemem, saatine baktı üçü on geçiyordu.

Bu gün on altı eylül doksan sekiz , tabure eraban alanı diye yazdı. Defterini kapattı. Arkadaşlarının ardından bakarken tarlalar bakımsızlıktan dolayı yabani otlarla dolmuş diye düşündü. İzlerden açılan kanallara baktı. Bu da doğanın estetiğidir herhalde.”

“Acaba doğa bizi afedecek mi? Yoksa idealistlerin dediği gibi başımıza taş mı yağacak? Ağaca yasladığı silahını omuzladı, oradan ayrıldı. Mangaya gelirken yolda armut ağacından topladığı armutları mangaya getirdi, her yoldaşına birer tane verdi. Şervan, Ferhat’a;”

“Heval ben defterini yazdım, dedi, uzattı.”

“ Teşekkürler heval.”

“Bizden de, dediğinde ikisi birden güldü.”

*Kara toprağa düşen o canları düşündükçe .
Öfke, nefret ve kin doluyorum.
Ve kimse duymaz yüreğimin ateşinde
Yanan öfkenin çılgılığını.
Kimse bilmez, kalbimdeki barış bahçesinin çiçeğini.
Belimdeki , bomba duyar.
Ve omuzumdaki silah bilir bunu.
Şarkısı söylenmez , çılgık atan öfkenin.
Ve şiiri yazılmaz barış bahçesindeki sevgi çiçeğinin.
Namludan fırlayan mermi anlatır , ancak bunu
Evet Ferhat yoldaş.
Namlulardan fırlayan.
Mermilerle geldik bu güne.
İhanet etmeyeceğiz gerçekliğimize.
Bağlı kalacağız bizi yaşatanlara
Ve kendilerini feda ederek anlamlı kılanlara
Üstün başarı dileklerimle, derken
Kapalı gözlerim!
Doğarken güneş Kurejahrodan
Bakıyorsun sanki bahar tepesinden.
Göçüyor yüreğim Geliye Zap'tan
Ve hep seni görür kapalı gözlerim
10 mart 98'i gösterir takvimler.
Sana benziyor Zap'ta açan nergizler ihanete doğru,
çınlayıp gider mermiler.
Yine seni görür kapalı gözlerim.
Kurtuluşumuz oldu şu yüksek dağlar*

*Erip gidiyor bozguncu karlar.
Çalarken şarkımızı o kırık sazlar
Seni görür gibi olur.
Kapalı gözlerim.
Gel katıl sen de gidiyor kervan
Bundan başka yoktur derdine derman
Sırtında biksi ile bekliyor Şervan
Bekledikçe sesi kapalı gözlerim.
Hamburg'un güzellikleri kara geldi bana.
Uygurluk diyerek hep kıydılar canlara
Anlatıysam da bir türlü kavratamadım sana.
İnaçtı bakışlarını görür kapalı gözlerim.
Nasyonal sosyalistler gibi çıldırmış bunlar.
Halepçe karşısında hafifler, Berlin'deki kamplar,
Yarasız beresiz yatıyor yerde canlar.
İntikam gününü görür, kapalı gözlerim.*

Şervan Mezray.

Ferhat yerinden kalktı, yürümeye başladı.
“Pırlanta gibi yoldaşlar var” dediğinde gözleri Govende dağına takıldı. “Evet yoldaşım ihanet etmeyeceğiz gerçekliğimize” dedi. Govende'nin güzelliğini gördükçe anlatılan hikaye aklına geldi. “Umutsuz olmak gerekir, güzeliği olan zorluklar güzeldir.” Sıra sıra kayalara baktı. Sanki binlerce insan dans ediyordu. “Bizim de dansımız milyonların dansı olacak” dediğin-

de Şervan'ın yazdığı şiir Mart'ta yazılmış, daha da yazmalı, dile gelmeyenler gelmelidir. Daha, daha da yazılmalıdır, dediğinde gelen Hakkı'yı karşıladı. Uzun, kumral gözlüklü yoldaşını selamladı.

“Söyle bakalım yoldaş nasılsın?”

“Nasıl olayım. Az kaldı adamlar bizi götürüyordu.

“Götürürler tabi. Peki o öneriyi yapan arkadaş bilmiyor muydu senin silahı getirdiğini?”

“Bilmiyorum.”

“Kalkıp söyleyecektin. Yanlış anlaşıyor.”

“Doğrudur.”

“Akşama takımın toplantısı var.”

“Katılırız.”

“Katılacağız tabi, dediğinde . Peyman ile Berivan'ın gelişini selamladılar. Berivan Ferhat'a;”

“Heval toplantı başlayacak gelmiyor musunuz?”

“Geliyoruz.”

Takım üyeleri keziban ağacının yanındaki boşluğa toplandılar. Toplantının sağlıklı geçmesi için bir divan seçildi. Bir dakikalık saygı duruşuyla şehitlerini anan gerillalar “Anıları mücadelemizde önderdir” diyerek herkes oturdu. Toplantı resmi başlamıştı Şoreş divan adına;

“Arkadaşlar geçmiş pratik faaliyetleri değerlendirebilirler. Zaten eylemin toplantısı yapıldı. Arkadaşlar daha çok takımla ilgili, yaşama ilişkin düşüncelerini di-

le getirebilirler, dedi. Değerlendirmeler ileriki yaşam için iyi olur. Söz hakkı arkadaşlarındır.”

Söz hakkını alan Ferhat;

“Zaten bölükten kopup geldik Tabi ki, takım olarak olumsuz şeyler yaşadık, takımımızda iki şehit bir yaralımız var. Ayriyeten alanı tanıdık. Bu son süreçte üç mangada da sorunlar yaşandı. Karşılıklı tepkilenmelerden oldu. Oluşumumuz sıradan bir oluşum değil. Bir kısmımız akademiden gelen, bir kısmımızda uzun zamandan beri savaşın içinde olan arkadaşlarız. Mangalar arasındaki sorunlar da benim ile Gafur arkadaş arasında çıktı. Kendisiyle konuştum. Çizgiye hakim bir arkadaş-tır. Ama bir türlü anlayamadım. Neden bu duruma düş-tü. Tabiki benden de kaynaklı şeyler vardı. Bireyden çok mangayı karşımıza aldık. Herkes burada özeleşti-rirsel yaklaşmalıdır. Gafur arkadaşı daraltan noktaları açmalıdır. Bayan arkadaşlara uzak duruyoruz. Ayriye-ten bu süreçte kenidimi manga işlerine verdim, her şe-ye hazırım, diye Urfalı Ferhat’tan sonra Hakkı söz hak-kı aldı;”

“Ben takıma yeni geldim, gözlemlerim var. Tartış-malar çok basit şeylerden kaynaklanıyor. Ve bir de dün Aras arkadaşla, Fedakar arkadaş arasında bir tartışma yaşandı. Bu iyi değildir. Yaptırımlar olmalı. Aras arka-daş kendisini gözden geçirmelidir. Bir de lojistik için yardımcı seçilmelidir. Konuşmasını bitiren Hakkı’dan sonra.”

“Aras söz hakkı aldı.”

“Biz buraya geldik geleli hemen hemen diğer bölüklerle yaşadık, yoğun görevlendirmeler sonucu mangalar bir araya gelemedi. Resmi toplantılarımız olmadı. Küçük sorunlar büyüdü. Ve patladı, burada resmiyet işlemedi. Eksiklikler yalnızca bizim takımda yaşanmadı. Diğer bölüklerdede yaşandı. Alt-üst ilişkilerde aşınmalar yaşandı. Bizim ile Şoreş arkadaş arasında ilişkilerde bir uzaklaşma yaşandı, özellikle bu dönemde. Tabi ki nedenleri de vardı.”

Bireysellikler var. Diğer bölükle aramızda lojistik konusunda otuz kişinin yarısı olarak görülüyoruz. Dağılımda ona göre yapılıyor. İyi değil.

Takım için de sorunların çıkması normaldir. Çünkü şehitler ve yaralanmalar oldu. Ve bu arkadaşlar üzerinde olumsuz bir tesirde bulundu, şimdi ise ilişkilerde bir sıcaklık var. Bir de bir mangada çok başlılık oldu mu insanın morali bozuluyor. Benim fedakar arkadaşla aramızda bir tartışma oldu. Yer konusu tartışmaya neden oldu, karşılıklı konuşmalar farklı sonuca götürdü. Neden dilimi kesiyor. Ne yapmak istiyor. Cesareti nereden alıyor. Ne olursa olsun tekmiller alınmalı, sorunlar çözülmelidir. Divanda Şoreş müdahale etti. Sorunumuz; Aras, Fedakar olmamalıdır, dediğinde Dorşin söz hakkı aldı. Konuşmaya başladı.

“Diğer bölükle karşılaştığımda bizim bölükteki kuralları hatırladım. Ama şimdi görüyoruz ki bizim ta-

kımda da aşınmalar yaşandı. Buna da zemin hazırdı. Diğer bölükte bir sürü sorun yaşıyor. Bu bizi fazla etkilemedi. Diğer bölükte görevlendirmelerde bir zayıflık var. Bizimki biraz daha derli topluydu. Bizim arkadaşlarda biraz uslupsuzluklar, daralmalar yaşandı. Tekmiller alınmalı. Yoksa yaşam alt üst olur. Tekmil-ler takım düzeyinde değerlendirilmelidir. Ve diğer bölük, eleştirilerek yardımcı olunmalıdır. Zaten Azime arkadaş bizimle toplantı yaptı. Görevlendirmelerde denetleyici olunmalıdır,” dediğinde.

Şervan söz hakkı aldı.

“Arkadaşlar belirtti. Bir aydır bölükten ayrıldık. Amaç nedir biliniyor. Hedef vardı. Buraya geliyoruz, yürüyüşümüz çekiciydi. Arkadaşların belirttiği gibi bu son dönemde sorunlar, ufak-tefek şeylerden kaynaklandı. Bu da esas sorunların üzerinde yoğunlaşmamalarından kaynaklanıyordu. Yoğun görevlendirmeler, yorgunluk ilişkileri de etkiledi. Kardoğ arkadaşın şahadeti beni etkiledi. Alana yüzeysel yaklaşımımız sonucu morallemizi bozdu. Herkes birbirini etkiledi, mangalar arasındaki ilişkiler bozuldu. Kayıplardan sonra sorunlar derinleşti. Ancak alan üzerinde yoğunlaşarak sorunlar giderilir. Takım yönetimi yaşama hakim olmalı. Takımın aşamayacağı öyle ciddi bir sorun yoktur. Son eylemde ruhi bir çöküntü yaşadım. Aşabilirim, dediğinde Mardin’in eli havadaydı. Heyecanlanmıştı. Güney Kür-

distan'dan katılan Mardin düzgün Türkçe konuşuyordu. Söz hakkı aldı;”

“Arkadaşlar epey noktaları anlattılar, katılıyorum. Zaten toplantı yapıldı. Orada epey şey dile geldi. Takımın yaşamını da arkadaşlar dile getirdi. Bu süreçte epey önemli adımlar da atıldı. Diğer bölüğün yaşamı bizde şaşkınlıklar yarattı. Bazı durumlar yaşandı. Normal görüyorlar. Ama benim için normal değil. Birinci ve ikinci mangada ve bizde de manga yönetimi olsa da, Şoreş arkadaş daha toparlayıcı olabilir.”

Dağınıklık yaşanıyor. Moral gerekli. Arkadaşlardan bunu istiyorum. Kaynaklanan sorunlar bizim bireyci yaşam tarzlarımızdan kaynağını alıyor. Eylemden sonra ilişkilerde bir uzaklaşma ve saygıda da öyle soğukluk var, dedi oturdu. Uzun boylu, esmer, iri yapılı uzun yıllar metropolde kalan Civan söz hakkı isteyip kalktı. Etrafına bir göz gezdirdikten sonra;

“Ben de arkadaşlara katılıyorum. Bu son eylemlerden sonra morallerde, coşkuda bir kırılma yaşandı. Günlük yaşamımızda bunu görmek mümkündü, tıkanan kişilikler buna sebep oluyor, dedi iki elini yanlara açtı, bir daha önde birleştirdi, oturdu. Takımın portatifi yavaşça elini kaldırdı. Saçlarını öne doğru taramıştı. Gözleri zorbela görünüyordu. Tiz sesiyle müsaade isteyip kalktı, Şahin konuşmaya başladı;”

“Bu süreçte takımdaki eksiklikler, eylemden sonra sorunlar daha da ortaya çıktı. Mangalar arası çelişkiler

çıktı. Birinci manga ile ikinci mangalarda yaşandı. Aram arkadaş manga yönetimidir. Eksiklikleri yaşıyor. Diğer tarafta kimse kimseyi kabul etmiyordu. Aras ve Fedakar arkadaşlar arasındaki tartışma. Birde Aras arkadaş “ben ne yaparsan benim hakkımdır” anlayışına sahiptir. Ben bunları söyleyebilirim, dedi oturdu. Uzun yıllardır parti saflarında olan Agri küçükken hayallediği o küçük kırmızı arabanın yerine şimdi koskocaman boydan boya güzeliklerle dolu bir ülkeye sahiptir; sözlerine başlarken;”

“Arkadaşlara katılıyorum. Bu alana gelişimizin bir sebebi vardı. Tabi yaşam içinde bizim diğer bölükten kaynaklanan eksikliklerden sıkılma, daralma yaşandı. Yoğun görevlendirmelerde yorgunluk, bizim tekmillerimiz alınmaması bizim eksikliklerimiz tüm zayıflıklar birbirini tamamladı, bir patlamaya neden oldu. Kardox arkadaşın şahadeti beni çok etkiledi, tartışmalar çözümlenmeyince düzeyler düşüyor. Düzeyimizi unutuyorum. Tabi ki olumsuzluklar savaşa da yansıyor. Tabi ki usluptan da kaybediyoruz. Bunlar bende de yaşanıyor. Söylenilenler resmiyette söylenilmeli. Tabiki Şoreş arkadaş hazır bulunmalıdır, dedi oturdu. Etrafına baktı iyi konuştum değil mi? İzlenimini veriyordu. Konuşanların arasındaki, ortaboylu, kumral, bazen durgun bir deniz, bazen de çağılayan bir şelale gibi olan Rojda’nın eli havadaydı, konuşmak istediğini söyledi, kalktığında yeleğini düzeltti. Konuşmaya başladı;”

“Konusmak istemiyordum. Fakat konuşmak gerekiyor. Gelirken büyük bir moralle geldik. Takım için söylemek istediğim şey şu. Takım yönetimi kendi içinde kollektif bir çalışma yapmadı.”

“Bu konuda zorlandı. Düşünsel anlamda bir dağınıklık var. Bu alana geldiğimizde her manga komutanı yalnızca kendi mangasıyla uğraştı. Diğer mangalarla ilgilenmedi. Sınırlı kaldı. “Benim mangama bir şey olmasın” diyor. Bu Şores arkadaşta da yaşandı. Neden? Ne olursa olsun en azından yaratılan boşluk doldurulabilirdi. Önemli bir süreci yaşıyoruz. Arkadaş bazen moralli gözüküyor, bazense merhaba etmekte bile çekiniyoruz. Gafur arkadaş son üç gündür kendisini yaşıyor. Kendisini toparlamalıdır. Diğer mangalara destek sunmalıdır. Bu duruşunda bir şey anlamadım. En azından biraz tartışmalı, bu bizi de etkiliyor. Kendi moralimizi kendimiz kazana bilmeliyiz. Gafur arkadaş böyle bir durumda yaşıyor. Ben Bedran arkadaşın şehadetinden etkilendim. Ben ilk defa böylesi bir durumla karşılaşıyorum. Tabi burada herşeyi yönetime bırakmamalıyız yapı buna destek sunmalıdır. Bedran arkadaş eyleme giderken radyosunu bana teslim etti. Ben bunu yönetime teslim etmedim. Bir eksikliktir, dedi, oturdu. Ferhat, bir ara verilmesini istese de gerçekleşmedi. Parmakları yazı yazmakta yorulmuştu. Elindeki tutanağı evirip çevirdi. Divan;”

“Konusmak isteyen var mı, diye tekrar sordu. Berivan;”

“Farklı bir şey yok,” dedi.

“Arkadaşların eleştirileri var.”

“Onları burada açıklayamam, diyen Berivan oturdu. Raperin kalktı;”

“Arkadaşlar çok yönlü açtılar. Eleştirilecek şey karışıklıklardır. Diğer bölüğün yaşamı bizi de etkiledi. Eğer yönetimde bir soğukluk olursa, alta da yansır. Mangalara da yansır. Toplantı var, denilince benim aklıma takım yeni geldi, dediğinde oturanların hareketinde, bakışlarında şaşkınlık vardı. Diyar ve Lezgin söyleyecekleri farklı bir şey olmadığını belirtirken; uzun boylu, esmer, sakallanmış, son günlerde bitkin düşmüş, morali bozulmuş Gafur iki elini önünde birleştirdi uzaklara bakarak.”

“Arkadaşlar düşüncelerini belirttiler. Bizde katılıyoruz. Şehadetler yaşandı. Bir çok şey daha yaşandı, kısa bir suskunluktan sonra; Tabi yorulmalar da oldu sorunlar yaşanırken. Bu demek değildir ki devrimcilik bırakılsın. Tabi ki burada bireysel sorunlarda yaşandı.”

Etki altında kalmalarda yaşandı, dedi iki ellini yanlara doğru açtı, söyleyeceklerim bunlardır, dedi ve oturdu. Ardından kumral, ortaboylu güleç, açık, dobra konuşan Ayfer;

“Heval farklı belirtecek bir şey yok, dedi oturdu. Ardında Fedakar kalktı. Başındaki şapkayı çıkardığında doğal kellik ortaya çıkmıştı.”

“Ben takıma yeni geldim. Epey bir sıcaklık vardı. Diğer bölüğün, dağınıklığı takımı etkiledi. Eylemlerde psikolojik hazırlıkta bir zayıflık vardı. Daralmalar yaşandı. Hakim olmada zayıflıklar vardı. Ruhsal olarak hazırlıklı olmalıyız. Yaşamda sorunlar çıktı. Savaş bireylerle yapılır. Herkes hazır olmalıydı. Halit arkadaş sorduğumuzda bu alana nasıl gelindi? İstekli gelinmediğini, söyledi. Benim Aras arkadaşla yaşadığım sorun onun ağılık anlayışından kaynaklanıyor. İnsan etrafındaki yoldaşlarını küçük görmemelidir. Tartışmalarımız karşılıklı oldu. Benim karşılık vermemem gerekiyordu. Bazı noktalara şakavari yaklaşıyor.”

Ayriyeten eleştirilere saygım var. Dikkate alacağım söylediklerim doğrudur fitne fesatlık olunca ortam karışıyor, dedi. Oturdu. Üzerindeki gerginliğin yerini bir gevşeme almıştı. Yıllarını gerilla saflarında geçiren Nejbir;

“Söyleyecek bir şey yok, dediğinde Lezgin söz hakkı aldı. Aras ile Fedakar’ın üzerine değerlendirmesini yaptı.”

“Aras’ın yaklaşımlarında yanlışlık vardı. Fedakar arkadaş tepkilenmemeliydi, dedi oturdu. Gelen eleştiriler karşısında sabırsızlaşan Aras kalktı;”

“Eger gerekiyorsa arkadaşlar kalksın konuşsun, ben Velit arkadaşı da tanımıyorum. Tartışmaları oraya bağlamamak gerekir, dedi. Son derece temizlikte titiz olan Aras yere serdiği mendilini tekrar düzeltti oturdu. Ellerini oğuşturduğunda gülümseme yüzüne yayıldı. Gafur ikinci kez elini kaldırdı konuşmak istediğini belirtti. Müsaade aldı. Son derece sakın, sabırlı konuşacaklarına hakim edasıyla sözlerine başladı;”

“Bu alan için güçlü, derin arkadaşlara ihtiyaç var. Biz bir devrimcinin kişiliğine döneme cevap verecek güçte değiliz. Askeri bir kişiliğe sahip olmadığımız için etkileniyoruz. Diğer bölüğün eksiklikleri bizim de eksikliklerimizdir. Burada rolümüzü oynamadık, özelleştirel yaklaşıyorum, başta sorunun kaynağı biziz, bunda kendimizi eleştiriyorum. Yaşamın önündeki engelleri kaldırmamamız bizim eksikliğimizdir. Eğer iyi şahsiyetler olursa etrafındakileri de etkiler. Bu örgütündür. Mesele yoğunlaşma sorunudur. Pratikte o olur.”

“Eğer yoğunlaşmalarda savaş ve yoldaşlık olsaydı bunlar yaşanmazdı, dedi oturdu. Etrafına baktı, yerden aldığı ağaç parçasıyla yeri kazımaya başladı. Portatif Harun’a;”

“Ne diyorsun, diye sorulduğunda; “

“Heval söyleyecek bir şey yok, dedi oturdu. Kefiyesini sıfıra vurduğu kafasına tekrar örttü. Divandaki Aram söz hakkı aldı, düşüncelerini dile getirmek için konuşmaya başladı.”

“İnsan tabi ki şahadetlerden etkileniyor. İnsanın kendisini sorunlar karşısında sorumlu görmelidir,” dedi . Şoreş’e baktı, Şoreş defterinin iki sayfasını karıştırıp oturanlara baktı.

“Arkadaşlar ben toparlamak istiyorum. Esas sorunlar dururken her arkadaş mangaların içine girdi. Buraya neden geldiğimizi herkes biliyor. Otuz kişilik güç az bir güç değil. Gelirken moraller iyiydi, tabi tümünden kaybedilmedi. Alanın sorunları var. Diğer birlikten etkilenme de vardı. Her şey resmi olmadığından dolayı zayıflıklar da ortaya çıktı. Dedikodular Berivan ve Gafur arkadaşta iyi biliyor. Tabi sorun başta bende kaynaklanıyor. Tamam şehitlerden etkilenme olur. Ama doğru temelde olmalıdır. Daha çok bazı şeyleri oturtmak için etkilenme olmalıdır. O anlamda yaklaşılmalı, yaşamı öyle oturtmalıdır. Bende etkilendim. Ama sizler gibi yapmam ki. Sizler gibi küçük şeylerle uğraşıp, birbirini kırmak yanlışır. Ters etkilenmelerin önünü açmamalıyız. Düşmana karşı kinli olmalıyız. Öyle hazırlanmalı. Bizde görevlendirmeler üzerinde durulacaktır. Birde saygı yönünde zayıflıklar var. Her arkadaş buna dikkat etmelidir. Gafur arkadaştan beklentilerimiz var. Yerine getirmelidir. Tabi Aram arkadaş da pasif kaldı. Radikal olmalı, iki karpuz bir koltuk altında taşınmaz, onu bilmelidir. Aras ve Fedakar arkadaşları daha önce de tanıyorum. İki arkadaş uyarıyorum, yaklaşımlar dürüst olmalıdır. Kimse ağalık yapmamalıdır. Tepkiler, öfkeler

düşmanda patlatılmalıdır. Kendimizde değil. Kuru kuru talimatlar olmamalıdır. Bir de tekmiller için öneri olmaz, zaten yapılacak. Ayriyeten Gafur ve Urfalı Ferhat arkadaşların tartışmaları var. Dikkat etmeliler. Berivan arkadaşına eleştiri var. Manga sorununu açmalıydı. Tabi bazı şeylere müdahale etmeliydik. Burada benim de zayıflığım vardı. Gelen eleştirileri dikkate alıyorum kararlıyım, iddialıyım. Zağrostan bir bölük gelecek, düzenlemelerin yapılma ihtimali var. Yarın üst yönetimin toplantısı var, dedi konuşmasını bitirirken tekrar takım üyelerine sordu. “Başka bir şey söylemek isteyen var mı?” Dorşin elini kaldırdı;”

“Heval neden Diyar arkadaşın durumu toplantıda tartışılmadı. Şoreş arkadaş Diyar arkadaşla tartışmalıdır, dediğinde Diyar’ın protestocu yaklaşımından dolayı toplantıdan kovuldu. Toplantıda kovulması doğru değil insan psikolojisini anlamalı.”

“Ben psikolog değilim, diyen Şoreş’e Urfalı Ferhat;”

“Ben Dorşin arkadaşına katılıyorum? Bir psikolog değilsiniz, ama bir komutanımanızsın, dedi oturdu.”

“Gerekirse konuşulur, tartışılır. Arkadaşın tavrı toplantıya karşıdır. Manga komutanını dinlemeyen, yarın kimseyi takmaz. Tavır koymak gerekir.”

“Yönetim arkadaşla görüşmeli sonra da karar alınmalıdır, diyen Nejbir’in ardında Rojda;”

“Bence arkadaşın rapor yazmasına gerek yok. Konu-
sulsa daha iyi olur, dediğinde Fedakar kalktı, öneri yap-
tı;”

“Ben merkez karargaha gitmek istemiyorum. Başka
bir yerde olabilir, deyince herkes güldü. Şoreş müdaha-
le etti. Üzerinde yorum yapmadı. Diyar’ın rapor yaz-
ması oylanarak kabul edildi. Şoreş Ferhat’a işaret etti;”

“Bir şey söylemek istiyor musun, diye sorunca, Fer-
hat;”

“Zaten herşey söylendi, dedi tutanağı gösterdi. Her-
kes mangasına gittiğinde Ferhat kalkmadı. Yoldaşları-
nın ardından bakakaldı.”

“Ne yoldaşlar var. Her Kürdistan parçasında arkadaş
var. Herkes geldiği parçanın veya sistemin özelliklerini
taşıyor. Kişilikler şahsiyetler farklı, farklı” dediğinde
etrafındaki ağaçlara baktı “çeşit çeşit ağaçlar var, ama
hiç biri birbirine zarar vermiyor, ya bizler? Birbirimizi
kırıyoruz, döküyoruz, küsüyoruz” dedi. “

Defteri sağa sola çevirdi

“Can yoldaş aslında bu toplantıyı izlemiş olsaydın,
sorularımın cevabını verirdin. “

Sana sevgilerimi yolluyorum.

Bu sonbahar yeliyle ürperirsen bil ki ben geldim.”

Sabahın erken saatleriydi, güneş yeni yeni zirveleri
kızıl sarı ışıyla aydınlatıyordu. Kuş cıvıltıları ibibik
kuşunun çağrıları, yamaçlardaki keklik nağmeleri pati-
kadan Mervanos köyüne doğru ilerleyen gerillalar, kü-

çük tepeleri, dereleri aştılar Mervanos'un doğusundaki yamaçtan aşağı indiler, köyün kuzey doğusunda yükselen dağdan aşağıya sarkan yüksek kayaların arasında akan pınarlarıyla, bahçelerinde tepelerle ölçüşen ceviz ağaçlarıyla salkım salkım sarkan üzümlerle süslenen meyve ağaçları, dallarını sincaplar, kuşlar yurt edinmişti.

Mervanos köyü yıllar önce sahipleri olan Ermeniler tarafından terk edilmiş, sahipsiz kalmış, evleri harabeye dönmüştü. Saatler sabahın altı otuzunu gösteriyordu. Günlerden Pazartesi yirmi bir Eylüldü. Mervanos yeni konuklarını ağırılıyordu. Yeni konuklar kahvaltısını; cevizle, üzümle, sofralarında eksik olmayan çaylarıyla yaptılar. Günün planlamasında ceviz toplama vardı. Her gerilla eline uzun çubukları, buldukları yağ tenekelerini, boş çuvalları alıp ceviz ağaçlarını tek tek gezmeye başladılar. Dallardan indirdikleri cevizleri torbalara doldururken kimi cevizler inat edip aşağıya düşmüyordu. Kiminin kabukları düşerken soyuluyordu. Kimi ise inat edip kabuklarını atmamada direniyordu. Her gerillanın elleri siyahlaşmaya başlamıştı. Günler birbirini kovalarken gerillalar onlarca cevizin meyvesini toplayarak köy meydanında düzlüğe serdiler. Güneş vurduca daha da olgunlaşıyorlardı. Kimi gerillalar cevizlerin kabuklarını soyarken kimileri ise cevizin en ince dalına çıkacak cesaretini göstererek daldan dala sincaplar gibi

ceviz indiriyordu. Her dalı sallayıŖta onlarca ceviz patır patır yere dökölüyordu.

Yeni bir iŖ yapma heyecanı içindeki gerillalar gemiŖlerini anılarında, hatıralarında bırakmıŖtı. Sohbetler, Ŗakalar, gülmeler her gerillayı ocuklaŖtırmıŖtı. Cevizin dallarından indirilen cevizleri yerde toplayan gerilalar, ömeldikleri yerde küçük taşlarla cevizlerin kabuklarını çatlatarak yağlı, besleyici ceviz içini çıkarıp yiyiyorlardı. GemiŖ acılı, zahmetli zorluğunu ektiğı günlerin yerini kendini toparlama almıŖtı. Gün be gün her gerilla güçleniyordu. Bu alıŖma kendilerini dinlendiriyordu. Uzun düz pütürsüz ceviz ağaçları geniş yapraklarıyla serin gölgelikler bırakıyordu toprağı. Dağıdan aŖağıya dereden akan su sesi daha da dinlendiriciydi. YeŖilliklerin yerini yavaş yavaş kuruyan otlar almıŖtı. Doğayı renklendiren yapraklar sonbaharın farklı duygulanmalarını birlikte getiriyordu. Ferhat küçüklüğünde öğrenmiŖti. Ağaçlara tırmanmayı, çekinmeden cevizlerin zirvesine kadar, daldan dala inip çıkarken, her yoldaŖı gibi moralli, oŖkusuyla cevizleri indirip kendisi de ceviz ağacından indi. Cevizin altındaki Rojda, Tanya, Azime, Berbang, Newroz, Ŗahin, Urfalı Ferhat, Lezgin, Ŗervan, ceviz topluyorlar, çuvallara dolduruyorlardı. TaŖın dibine yuvarlanan cevizleri aldığında gözlerinin önüne Rojda geldi, doğırulup bakmaya baŖladığında, daldaki son cevizini almak isteyen Rojda bir sıçradı, ikinci sırayıŖına katıla katıla gülmeye baŖladı. Etrafin-

daki yoldaşları da gülmeye başlayınca Rojda son sıçrayışını gerçekleştirdiğinde cevizin dalıyla birlikte yuvarlandı, gülmelerden etkilenmişti, Ferhat katıla katıla gülerken karnı ağrımaya başlamıştı.

Çöktüğü yerden artık karnını tutmaya başlamıştı. Gülmelere şaşırان Rojda Ferhat'a döndü.Cevizi elindeydi;

“Heval sen gülerken beni şaşırttın, dediğinde kendisi de gülmeye başladı. Gözleri yaşaran Ferhat, yerinden kalktı. Elindeki cevizlerin yarısını Rojda'ya verdi. Bütün gerillalar çuvaları sırtlayıp köy meydanına geldiler. Harmana serilen cevizlerin etrafında bağdaş kurmuş cevizlerin kabuklarını soyan yoldaşlarını selamladılar. Getirdikleri cevizleri meydana döktüler. Saatler öğleni gösteriyordu. Güneş daha da dikleşmişti. Dr. Süleyman korumalarıyla gelmişti.”

Gafur arkadaşlarına;

“Heval büyük cihazı dinlemek isteyen arkadaşlar , gelsin, gidelim, dediğinde Ferhat kendisiyle gitti. Büyük cihaz açılmıştı. Herkes tekmilleri dinliyordu. Roj tekmilleri alıyor, şifre veriyordu. Avaşın alanı aranırken doktor cihaza çıkmadı. Birinin bakmasını söyledi.”

“Yeni bir şey yok deyin, dedi. Her halinde belliydi ki iç dünyadındaki çatışmalar kendisini ele veriyordu. Saçlarını çekiştiren doktoru izleyen Ferhat, “Sanki bu adam delirmiş “ diye düşündü. Kendisinin izlendiğini farkedenden doktor kalktı. Dut ağacına doğru yürümeye

başladı. Psikolojisi alt üst olmuş, sorunların altında ezilmiş, büzülmüş, kurumuş izlenimini veriyordu. Durup dururken gülmesi etrafındakilerin de dikkatini çekmişti.”

Gafur;

“Her zaman ki hali , uyduruk adam, dediğinde oradan ayrıldılar.”

“Ferhat Şoreş’i cevizin altında oturur halde buldular.”

“Heval doktor delirmeye başlamış,” dedi.

“Her zamanki hali.”

“Nasıl her zamanki hali? Gittikçe aşırılaşıyor. Her gelen mermi sesine nerdeyse bir şarjör mermiyle cevap veriyor, hem de yerimizi deşifre ediyor, dedi. Hazır olan çaydan kendisine bir bardak çay doldurdu. Deşifre sözcüğüne sakallarını sıvazlıyarak gülen Şoreş;”

“Acayıptır. Bir tuhafılık var. Zaten deşifre olmuş bir yer. Eğilerek cevizin dalları arasından Ertuş karakolunun olduğu yeri göstererek;”

Karakol boşaltılmadan önce arkadaşlar buralarda konumlanıyordu. Saldırıları buralarda planlanıyordu, dedi çayını yudumladı. Karşıdan gelen Newroz ile Azime dikkatini çekti, çay içmeye davet etti.

Azime düzgün Türkçesi ile;

“Başka zaman gelir çayınızı içeriz, dedi uzaklaştılar. Şoreş Ferhat’a;”

“Heval hemşerin gelmedi.”

“Herhalde işleri var. Başka zaman, dedi. O an, ona hayranlık duymaya başladığını, ona karşı saygısının arttığını hissetti.”

“Başka zamanda biz onlara gideriz.”

“Gideriz komutanımla.”

“Gideriz, deyip ikisi birden güldüler. Yanlarına gelen Gafur;”

“Sohbetiniz kaynıyor, dediğinde Şoreş;”

“Gel birlikte kaynatalım, sıcak çayımız da var,” dedi.

O an Gafur cebine doldurmuş olduğu cevizleri naylonun üzerine döktü.

“Eh birlikte kaynatalım, dediğinde üçü birden güldüler. Ferhat’ın aklına Rojda gelince daha çok gülmeye başladı. Yerinde sarsıla sarsıla gülerken gözleri yaşardı.”

Şoreş Ferhat’a;

“Heval ne oldu sana?”

“Hiç sorma Rojda arkadaş geldi aklıma.”

“Ne oldu ki?”

“Rojda arkadaş cevizi indirmek için iki de bir zıplıyordu, ben de güldüm. Benim gülmeme şaşırdı. Paniklendi. Cevizin dalıyla yere yuvarlandı. Şimdi gülmem ondandır, dedi. Gülmelere öğle yemeğine davetle ara verildi.”

Günlerden Cuma, yirmi beş Eylüldü. Küçük bir dünya ve küçük bir evren elden ele dolaşıp duruyordu.

Bir kelebek ömründeydi her elde. Haki aslen Türk olmasına rağmen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine katılmış, enternasyonalist görevini yerine getirmek için. Kürdistan dağlarında, Nazım Hikmetin şiiriyle bu dünyayı, küçük evreni süslemişti.

Yaşamaya dair !

*yaşamak şakaya gelmez
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
mesala bir sincap gibi,
yani işin gücün yaşamak olacak.
Diyelim ki ağır hastayız
Kalkmama da var.*

Ameliyat masasında

*70'inde bile zeytin dikeceksin
ayı öyle ciddiye alacaksın ki
İnsanlar için ölebileceksin
Hem de yüzüyle çocuklara kalır.
Filanda değil*

Yaşamnü görmediğin

İnsanlar için

*Bu dünyamız bir gün soğuyacak
Boş bir ceviz gibi yuvarlanacak
Yıldızların arasında*

Bir yıldız hem de en ufacıkları

O zaman , diyeceksin ki

Ne mutlu bu dünyada yaşadığın için değerli Ferhat yoldaş

Görüyorsun ki yaşamak bize ne kadar basit geliyorsa da öyle değil. Yaşadığımız bu zorlu günler yarınlar içindir. Senin de olumlu yaşam içinde yerin vardır. Bunları koruyabilmelisin yarınlar için.

Sendeki sabır gücünü, yoldaşlığını saygıyla karşılıyorum. Yaşamın bütün mutluluğunun seninle olması dileğiyle.

25.9.98.

Mervanos Köyü

Oturduğu cevizin altında, sırtını iyice cevize dayayarak başını kaldırdı.

Cevizin zirvesini görmek istedi, ama fikrini değiştirdi. “Hey ulu ceviz; insan her anını ciddi yaşayamazsa tükenir, biter, hiç olur.” Yerinden kalktı, cevizin pütürsüz gövdesinde elini gezdirdi. “Yaşamak şakaya gelmez. Büyük bir cidiyetle yaşayacaksın” Öyle demişti değil mi Nazım? Saygıyla eğiliyorum, dedi. Uzaklaştı.

Günlerden pazartesi yirmi sekiz Eylül'dü; hava parçalı bulutlu, gün cevizleri torbaya doldurmakla başladı. İki gerilla yüksek kayanın üzerine çıktı. Altan verilen çuvalları düzgün bir biçimde istiflemeye başladılar. Büyük kayanın yarık kısmından etrafa yayılan incir ağacı ayrı bir güzellikle kayalığı süslerken çuvalları kamuflej ediyordu. İncirlerini gerillaya bahşetmekten memnundu. Şoreş yüzündeki izi kamufle etmek için uzun ince sakallarını kesmiyordu. Şoreş takım komuta-

nıydı. Bir bölük komutanı edasıyla yaşıyordu. Yoldaşının o küçük dünyasına katılmakla mutluluk duyuyordu.

“Yoldaş Ferhat. 98 yılının baharında tanıştık, bir tartışmayla tanıştık. Acı tatlı günleri beraber yaşadık.

Yoldaş!...

Senin için önümüzdeki süreçte yazabileceğim tek şey bütünleşmen, bu konuda epey tartıştık. Kürt insanı ne kadar geri, ilkel de olsa, devrimimizin malzemesi budur.

Yoldaşımızdan başka , bu dağlardan başka kimsemiz yok. Yaşadığın sosyal ortam ile buranın ortamını karşılaştırıp bir çözüm bulacağına inanıyorum. O gücün de var. Eğer bunu başarırsan ben birey olarak, bir yoldaşın olarak mutlu olacağım. Yoldaşlık; birbirini güçlendirme, destek sunmaktır. Sahtekarlık, komploculuk, iki yüzlülük, çıkarıcılık değil. Ben yoldaşlığın dürüst ve temiz olmasını isterim. Bu süreçte var olan eksikliklerini görebileceğine inanıyorum.

Ayrıca yazarlığını da sürdür, bizleri unutma, önümüzdeki süreç ve yıllarda üstün başarılar dilerken, her günün neşe mutlu ve başarıyla geçmesini diliyorum.

Yaşam ebedi osaydı.

Hatıralara gerek kalmazdı.

Hain karanlık gecelerde yol almak değil

Zalimin kallesçe çemberine düşmek değil

İdam sehpasında son sözümü,

Söylemek değil

*Acı veren özlemindir içimi burkan
Romantik yoldaşım!
Devrimci selam ve saygılarımla.*

Şoreş Şevger

28. 9. 98. Mervanos köyü.

Doğrudur epey tartıştık. Tartışmalar benim, için çok değerliydi. Ben geriliği, ilkeliliği kabul edemem, etmeyeceğim de, bir söz vardır; **“kötülüğün kaynağı cahilliktir.”** Bu yüzdendir ki kaybediyoruz. Aydınlanmış toplumlarda ağa yoktur, paşa yoktur. Deyim yerindeyse kölelik yoktur. Köleliğin olmadığı yerde özgürlük vardır. Özgürlüğün olduğu yerlerde güzellikler gelişir, güçlenir. Hemfikir olduğumuz şudur; dürüst temiz yoldaşlıklar. Bunun olduğu yerde alçaklık, sahtekarlık, komploculuk, çıkarıcılık ve iki yüzlülük yaşayamaz. Ve biz de diğer halklar gibi onurlu oluruz. Bir özgür toprak parçasına sahip oluruz, yoldaşım, dedi ve defterini kapattı. Kalktı. İnsan boyunu aşan dallanmış, budaklanmış ince kahverengindeki simah ağaçlarının içinde dolaşmaya başladı. Yaprakları renklenmiş simah ağacına;

“Belli bir süre sonra yaprakların senden tek tek ayrılacaklar” diye söylendi, hüznü. uçlarındaki simahları kopardı, mangaya döndü.

Gerillanın doğal meyve suyuydu. İster tuzlu ister şekerli diye düşündü. Artık saatler Mervanos’tan ayrılacağı, vedalaşacağını söylüyordu. Her gerilla; çantası-

nı, çaydanını, kaşığı, bardağını, su bidonunu silahını omuzlayıp patikaya dizildiler. Mervanos'un kuzey yamacından aşağı inerlerken; asırlık cevizleri, viraneye dönmüş köyü ve çuvaladıkları cevizleri bırakıp uzaklaştılar. Mervanos'tan vadiye indiklerinde, yüzyıllardır. Kullanılan nice kervanlara geçit veren, vadiden kuzeye doğru Ertuş karakoluna doğru yürümeye devam ettiler. Nerve'ye ulaştıklarında geniş dere kenarında konumlandılar. Bir tabur ve bir takımlık güç, manga, bölük, takım, sistemine göre konumlanırken sonbahar yağmuru tutuldu. Çiseleyen yağmur , aylardır bir damla su yüzü görmemiş bu topraklar çektiği yağmurlardan sonra güzel kokusunu yeryüzüne yayarken, gerillalar bu hoş toprak kokusunu ciğerlerine teneffüs ediyordu. Her teneffüs hoş bir ferahlanma bedenlerini sarıyordu. Nerve'nin; uzun kavak, söğüt, dut sarmaşıkları çeşit çeşit ağaçları birbirine sarmaş dolaştı.

Beklenen gün saat gelmişti. Merkez karargah komutanlarından Ekrem gelmişti. Bu yiğit komutan uzun yol yürümüştü durmaksızın, işine koyulmuştu. Soruşturmayı derinleştiriyordu. Bölük, takım yönetimleriyle tek tek gerillalarla görüşüyordu. Her gerilla meraklanmış toplantının sonucunu bekliyordu. Genel bölge toplantısı başlamıştı. Gerillada sistemleşen toplantı düzeni örgütlenmesi gerekenleri yerine getirilirken değerlendirmeler yapılmaya başlandı. Gerillalar tek tek dinlendikten sonra genel sonuç değerlendirmesine geçen komutan Ek-

rem, Ferhat'ın dikkatini çekti, dikkatlice dinleyen Ferhat, kendinden emin konuşan Ekrem'in ses tonu yükseldi, el hareketleri, mimikleri birbirini tamamlarcasına hidetlendi.

“PKK’de önderliğe oynanılmaz”

“PKK’de yaşamla oynanılmaz”

Dedi ses tonu yumuşayarak. “Oynayanlar yanar” dedi, konuşmasına devam etti. Ferhat önce söylenileni kavrayamadı. Kendi kendine tekrarlardı. “PKK’de yaşamla oynanmaz, oynayanlar yanar” kerelerce tekrarlandı. Bilince çıkardığını düşünmeye başladı. Kendisinin bilmediği şeylerin olduğunu düşündü.

Bölge yönetiminin tümünden görevden alındığını açıklandı. Düzenlemelerin yapıldığını açıklanacağını söylerken, Ferhat küçük defterini Gafur’a uzattı. Günlerdir yazmayı ertelemişti. Gafur defteri aldı. Erteleyemeyeceği bir andı yazmaya başladı. Toplantı aydınlatıcı olurken gerilla daha da moral almıştı. Toplantının iyi geçtiğini düşünen Ferhat, “doktor buradadır.” cevabını aldı diye düşünürken ona baktı, zaman geçtikçe Gafur yazdı, defteri Ferhat'ın eline bıraktı. Avuca sığan, yüreklere, beyinlere sığan bir hatıraydı.

Gafur şöyle başlamıştı:

“Çok hasas ve çok önemli bir alan toplantısında bulunuyoruz.Yine bu toplantı yapımızla yeni bir düzenlemeye gidiliyor. Bazılarımız kendisine göre toplantıyı

yorumlarken, bazıları da partinin genel kaygısıyla hem toplantıya yaklaşıyor, hem toplantı için yoğunlaşıyor.”

Yine alanımızda yaşanan şahadetlerden dolayı parti müdahale etmiş durumda yine her ne kadar sonrunlar yaşandıysa da bizde yoldaşlık ilişkilerinde bir sıcaklık yaşanıyordu. Bu esnada can yoldaşım Ferhat benim yanımda oturuyor. Benim hatıra defterime yazı yazmadığımı dile getirmesi, benimde bu durumdaki yoğunlaşmamla , bir kaç satır yazmışsam da, önemli olan bu yaşamı yaşamak ve yaşatmaktır.

Buda ancak bizden istenilen yoldaşlık ilişkileriyle mümkündür. Bizlerden geldiği kadar , bunu yaşamda uygulamak ve sergileme , çabasını vermemiz insanlığa yakışır.

Bu temelde bizlerden beklenen, beklentilere cevap olabilmek için yoğunlaşma ve parti içi kolektivizmi esas alarak başarabiliriz. Bu temelde yaşamında üstün başarılar diler. Devrimci selam ve saygılar ...Gafur...”

“Evet değerli dostum, yoldaşım, komutanım eğer istenilen güzelikleri kendimizde yaratmış olsaydık, belki de bir kaç kez devrim yapmıştık.

Şu an bulunduğumuz toprak parçası daha cıvıl cıvıl olacaktı. Silahların sesleri yerine; çocukların, kadınların, erkeklerin kahkahaları, nağmeleri duyulacaktı ve günlerdir uğraştığımız o sahte şahsiyetler ortaya çıkmazdı.” dedi, toplantı yerinden kalktı.

Dereden kuzeye doğru yürüdü. Uzun kamışlara baktıkça kızılderililer aklıma geldi;

Apaçiler komeçerolar, yeni otlaklar, savaşçılıkları, çektikleri acılar sanki o an apaçilerleydi. Yeleğin cebindeki kitaba baktı.

“Kalbimi vatanıma gömün “okudu, tekrar yeleğinin cebine bıraktı. “Bir iki gün içinde bitirmeliyim, Azime yoldaşa vermeliyim. Yoksa asi kız benden küser.”

Akşam saatleriydi. Hava ağarmış, karanlık çökmüştü. Büyük söğüt ağacının altında yapılan ‘Çarber’de ateş yakılmıştı. Ateşin; kızıl sarı, mavi alevleri gizemli bir dünya yaratıyordu. İnsanı çekiyordu. Ferhat cebinden çıkardığı defterine bunları düştü.

“Can yoldaşılar özgürlüğe

Bağdaş kurmuşlardı Ateşe.

Seyrediyorlardı , kızılı erkekli gerillalar

Kimisi yeni

Kimisi eski

Sohbetleri bal tadında

Nice niceydi hikayeleri

Ateşten gömlekti , özgürlüğün bedeli

İşıltılı ateşin

Gölgeliyordu güneş yüzleri

Hepsi de savaşçılardı özgürlüğün.”diye noktaladı.

Saatine baktı, saat ondokuzu dokuz geçiyordu. Saatler ilerledikçe sohbetlerde derinleşiyordu. Sonunda gelip düzenlemelere dayandı. Ayrılıkların tekrar başlayacağı,

burukluğu güneş yanığı yüzlerde, gözlerde hissediliyordu. Ferhat tek tek Azime'ye, Rojda'ya, Dorşin'e, Berivan'a, Ayfer'e, Urfalı Ferhat'a, Diyar'a, Gafur'a baktı. "Kimbilir belki de yarın öbür gün birbirimizden ayrılacağız." diye düşünürken uzun siyah saçlı asi kız kendisine hatıratı uzattığında:

"Teşekkürler heval" dedi avucunda tuttuğu hatıratın sıcaklığı ateşin sıcaklığıyla birleşmişti. Yukardan söğüt dallarının arasından süzülen yıldız ışıltılarıyla bütünleşti."

"Merhaba yoldaşıma!

Bilir misin yoldaş bu yaşamımızda

En erdemlice şey

Bireyin kendisine olan saygısı, bağlıdır.

Evet senin gibi içten yoldaş bunu bilir.

Kur'an gibi kutsal

Bu küçük, ama özü büyük olan

Defterinde sevgi, samimiyet içtenlik, çılgınlıklarının sesi yükseliyor. Ama her zaman özümüzü bularak temel ilkeler temelinde yürürsek.

Her şeyin gerçek anlamı bulunacaktır.

Uzaklaşmamacasına , siyaset gerçek politikayla işlenmiş duygusallık kazandıracaktır.

Hepimize , sana sonsuz başarılar.

Azime, 29. 9.1998."

Tarihini düşmüştü.

“Sevgili yoldaşıma,

Samimiyette, saygınlıkta ,sevgi de kavrularak anlam kazanır. Ateşteki gizem, sözlerdeki gizem, güzellikteki, çekicilikte öyle .

Gerillada tarif edemediğim yoldaşıklar, dostluklar ortaya çıkıyor. İnsan bunu ifade edemiyor.

Ben şuna inanıyorum, insan kendi özüne kavuştukça sevgiyi kazanır.”dedi. Saatler dokuzu gösteriyordu. Ferhat yerinde “Müsadenizle hevalno biz gidelim.” dediğinde Gafur, Urfalı Ferhat, Diyar’da kalktı. Saygıyla başlarını eğip,

“Şevbaş”

“Şevbaş heval” dediler. Oradan kapkaranlık gecenin kucağına yürüdüler. Göz gözü görmüyordu. Sık ağaçların arasından ilerlerken böğürtlenlerin dikenlerine takıldılar. Çakmaklarını çaktıklarında böğürtlen kümesinin içine düştüklerini görünce yollarını değiştirdiler. Bir kaç metrelik yol zifiri karanlıkta uzamıştı.”

Sabah erkenden uyandırılan takımın üyeleri yeni düzenlemeyle yol hazırlıklarına başladılar. Takımın sayısı azalmıştı. Şehitler yaralılar ve yeni düzenlemeye göre, diğer gerilla birliğince aktarılanlarla takım eksik sayıyla öğlen saatinde yola çıktılar. Sonbaharın yatay vuran güneşin ışınları biraz daha havanın serinlenmesine neden olurken, gerilla kuveti ince uzun patikadan kuzeyden güneye Çemço’ya doğru vadi vadi, yürümeye başladı. Asırlık çınarların gölgesinden, dere suyunun ho-

şurtulu akışı eşliğinde kısa molalarla gece yarısı Çemço'ya vardılar. Günün yorgunluğunu Çemço suyunun kıyısında çınar ağaçlarının altında gidermeye başladılar. Güvenlik için nöbetçilerini de çıkardılar.

Sabah erkenden rojbaşla uyanan gerillalar yorgunluklarını gidermiş, daha dinçtiler. Hazırlanıp şose yodan, gerillanın uğrak yeri, geçiş yeri olan yarım mağara biçimindeki kayalığa geldiler. Mola verip Çemço suyunda balık avladılar. Suda yıkanıp yüzdüler, bu sefer sofralarında balık vardı. Çemço'ya yıllar önce gölge düşmüştü. Yıllar önce bu toprağın sakinleri, tarlalarını, bostanlarını ekip biçerlerdi. Üzüm bağlarını budar, ürünlerini toparlardı. Şimdi ise Üzüm bağları, bostanlar, sahipsiz ve bakımsız kalmıştı. Gerilla son hazırlıklarını da yaptı. Herhangi bir tehlikeye karşı ikişerli mesafeli yürüyüşlerine başladılar. Çemço'nun batısındaki yokuş zikzaklı yolu çıkarken, hafif hafif yağmur çislemeye başladığında Çemço'yu geride bırakmışlardı. Meşe ağaçlarının içinde kısa bir mola verildi. Artçıların gelmesiyle herkesin hazırlanması söylendi.

Doğudaki Barzan dağı kale görünümündeydi. Hemen güneyinde doğudan batıya doğru uzanan Şirin dağını, Avaşın üstündeki Kurejaro'ya bağlayan Balanda köprüsü Avaşın'den başlayan Kurejahro dağı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Doğudan batıya doğru dağın ortalarına doğru gelindikçe yükselen kurejahro, batıya doğru geldikçe inişe geçiyordu. Bu sıra dağ silsilesi

kimi yerde sarp geçit vermez asi kayalıklarla kaplıyken, hemen güneyinde  elad ze kasabası Derelok kasabası iskan edilmiş iki kasaba arasında Kurejahro eteklerine konumlandırılan köylerin bir kısmı KDP güçleri tarafından bo altılmı tı. Kurejahro dağı Zap suyuna dik uçurumlarla bitiyordu. Gövdesini ise Zap’a vermişti. Bu kadar hoş bir manzara karşısında Ferhat b y lenmi ti. Gafur’a döndü:

“B y lenmemek elde değil” dediğinde

Gafur Ferhat’a:

“Doğrudur. Elimizde büyük bir arazi parçası var.”

“Ne yazık ki, i letemiyoruz, hala hırsız kedi misali saklanıyoruz”

“Koşullar! Düşman!”

“Doğru düşman!”

“Kalk” komutu gelince herkes patıkaya dizildi. Yağmurdan sonra uzun otlar yere yatmı tı.  z m bağları daha renkli görünüyordu. Doğa bu sonbaharda bir c mb  e d nm  tı. Saca köyüne geldiklerinde, her gerilla sırayla su içip yerlerine geçtiler. Saca köyü hala ayakta duran evleriyle bacası t tmezken gerillaları konuk ediyor, ağırlıyordu. Nerve köyünden getirdikleri metod defterler Gafur’u yormu tu. Ferhat elinde taşıdığı daktiloya baktı:”

“Kollarım artık tutmuyor “dedi . Saatlerce elde taşınan malzemeler kurallar gereği elde taşımak yasaktı.  stinai durumlarda ta ınıyordu. Ferhat:

“Daktilo düşüp kırılrsa bunun hesabını vermek zor olur. Hemde öyle büyük bir toplantıda kullanılacak sorumluluk gerekiyor.” dedi, kimseye vermedi. “Uzun bir yürüyüşdür. Başka bir arkadaşıma vermemde doğru olmaz. Her biri zaten kendi yüklerinin altında iki büklüm oluyorlar.” deyip fedakarlık benimdir. Haydi yoldaşım sonuna kadar götüreceksin. On bir kiloluk raht ve silah, çanta, daktilo, epey ağırlık teşkil ediyordu. Uzun yürüyüşlerine kısa aralıklı molalar vererek karker sırtının, güneyinden geçerek Şikefta, Birindara’nın hizasındaki ‘Kaniye Güze’nin altındaki noktaya akşam saatlerinde vardılar.

Noktada ekonomi grubu kalıyordu. Ekonomi grubu kış hazırlıkları içinde ceviz de topluyordu, depoluyordu. Geceyi büyük ceviz ağaçlarının altında geçiren gerillalar sabah uyandıklarında siyahlaşmış cevreyi, yanmış toprağı, kül olmuş otları, dallarında kurumuş yaprakları, yanan ormanı da seyreden Ferhat “Of of! Mahf olmuş her taraf” dediğinde düşünmeye başladı. “Kimbilir ne kadar; serçe, bülbül, kaplumbağa, tavşan nice canlılar yanmış kavrulmuştur.” dediğinde Şikefta Birindaran’da yanan ormanlar, Karker sırtlarındaki Şores tepesinin batısındaki tepeler, Kaniye Xöe, tuz kuyusunun etrafındaki ormanlar, gencecik fidanlar yanmış kül olmuştu. Yürek burkuyordu.

Ferhat bu kadar şeyin karşısında duygulanmıştı ki ne yapacağını şaşırmıştı. Kapandı. Kendisine çaresiz kal-

mıştı. Doğanın tahrip olmasına, insanın tahrip olmasına, yok edilmesine tahammül edemiyordu. Dere boyunca doğuya doğru yürümeye başladı. Suyun şırıltısı, ahenkli akışı, kendisini çekse de çınar ağaçlarının arasından geçerek derenin içindeki taşın üzerine oturdu.

Dünyasındaki homurtuyu dinliyor. Tılsımı bozmak istemiyordu. Yine kalemini, defterini çıkardı. Sözcük sözcük kalemin ucundan beyaz sayfaya aktardı

“Kanaatin olsun yoldaşlığıma.

Ne bakarsın öyle solduğuma

Ben dermansız

Ve

Doktorsuz

Yaram ağırlaştıkça

Ölmek istemem çorak çorak

Daha kavuşmadım sevdama.

Nasıl bakarım dünyaya.

Diyemem ki!

Alın yazım

Kara yazım

Ben sevdasız gidemem.

Çok görme bana.

Sevdamla ayışığını seyreylerken

Güneşin batışını

Tan yerinde , beklerken seher yıldızımı

Anlayın ağırdır illet yaram

Tabi isterim yaramı saram

Bitsin derim sızımız.
Bizim de olsun bir altın sözümüz.
Terk etirmeyin beni ölüme!
Sessiz sessiz , yaşam olmaz ki
Ben neyleyeyim çiçeksiz, aysız ve güneşsiz
Beni terk ettiniz
Baharsız baharsız :Kurban
Dilan tutulur mu sazsız ve sözsüz
Ayrılığı kabul etmezki: özümüz
Bizimde vardır elbet
Bir çift sözümüz
Bak sevda kokar bağı yanımız
Ben neyliyeim
Özsüz , sevgisiz

Seher yıdızsız” deyip yüreğindeki acıyı dindirmeye çalıştı. Akan suyun berraklığına bıraktı gözlerinin aydınlığını, birden gelen sese irkildi. Dönüp çınarların arasından baktığında yoldaşları patıkaya dizilmişlerdi. Alel acele dönüp noktada çantasını aldı Nusret ile ve diğer arkadaşlarıyla vedalaştı, hızlı hızlı yürüyerek yol arkadaşlarına ulaştı. Ulaştığında nefes nefeseydi.

Günlerden Cuma, iki ekimdi Kurejahro’nun kuzeyindeki geniş uzun vadiden ilerleyerek iki saatte Dola Şive’ye ulaştılar. Vadinin girişindeki ceviz ağaçlarını, pınarı geçerek dere suyunun eşliğinde zikzaklı, taşlı patikadan aşağıya inmeye başladılar. Dar, derin vadi girişi bostanları, mağaralarıyla gizemliliğini ortaya koyuyor-

du. Kuzey topraklarından cehennem tepesinin doğusundaki dereden akıp gelen, kuzeyden güneye derin vadi, daraldıkça üçgene ulaşıyordu. Üçgende birleşen sular daha da çoğalırken suyun berraklığı doyumsuzlaştırıyordu. İnsanın kendisine bakmasına, vadi boyunca uzun ceviz ağaçları dut ağaçları sarmaş dolaş olmuş üzüm ağaçları, ağaçları saran sarmaşıklar daha da güzelleştiriyordu. Vadi daraldıkça patika asileşiyordu. Dengesini kaybedip düşmemek için her gerilla dikkat ediyordu. Vadideki su çoğaldıkça, dere yatağında çınar ağaçlarının köklerine, kayalıklara çarpa çarpa inerken küçük şaleler köpüklü sularını doğal havuzlara bırakıyordu. Vadiyi bir kuzey yakasına, bir güney yakasına, taşların üzerinden sıçrayarak , gerillaların heyecanları, moralleri, gözlerine dudaklarından yanaklara yayılan gülüşlerle kendisini yansıtıyordu. Uzun bir inişten sonra Dola Şive'nin Zap'la birleştiği vadinin çıkışına geldiler.

Çok hareketli vadi yürüyüşü kendilerini canlandırmıştı. Kuzeyden gelen Zap suyu, Dola Şive'nin birleştiği üçgene gelirken çok hırçın akıyordu. Her yanı yüksek asi kayalıklarla, kalelerin duvarlarına taş çıkartırcasına yükseliyordu. Kahverengi külrengi, beyaz, siyah kayalıklar Zap suyunun yeşilliğini süsler gibi tamamlıyordu. Teleferikten batı yakasına geçen gerillalar, teleferiğin bitişiğindeki kayalıklardan doğan süt pınarından avuç avuç suyu yudumlarken, son avuçladıkları suyu da

yüzlerine serperlerdi. Kayaların üzerine bıraktıkları çantalarını sırtlayıp Zeve köyüne doğru yol aldılar.

Kuzeye doğru yürüyüşleri Zap ırmağından Zeve köyünden ayrılarak Metina dağ silsilesinin Zap'a uzanan Cudi tepesinin batısındaki yükseltiye doğru patikayı zorlu bir tırmanışla akşam saatlerinde Asuri köyü, Kurko köyüne vardılar. Bölüğün diğer takımı burada konaklanmıştı. Sıcak bir karşılamayla yoldaşlarını karşılayan gerillalar yorgunluk çaylarını birlikte içtiler. Gerilla birliği toplanmanın heyecanı, sevinci içindeydi.

Gerilla birliğinin ikinci takımı kış üslenmeleri için hazırlıklara başlamıştı.

Metina'dan kervanlarla erzak taşırlarken depoluyorlardı. Yaban ayılarının depolarına musallat olmasına çaresiz kalıyorlardı. Çareyi uzaktan gözlemekte buluyorlardı. Günler geçti, haftalar geçti, gerilla birliği Sergele cephesini denetimde tutmak için "Gunde bilave" bir noktasının altındaki Keziban ağaçlarının altında konaklandılar günlük güney cephesinde güvenliği sağlarken, Gare dağlarına gidiş gelişleri kontrolde tutuyorlardı. Birlik üyeleri kuryelikte yapıyordu. Misafir yoldaşları eksik olmayan bölük, misafirperver davranmak bir lokma ekmeklerini yoldaşlarıyla paylaşırdı. Bölüğe gelen bir grup kadın gerilladan tanıdığı eski yoldaşlarını görünce sevinen Ferhat, uzun bir ayrılıktan sonra tekrar buluşması , gerillada farklı bir duygu yaratıyordu. Ferhat orta boylu siyah saçlı ela gözlü arpa tenli, birbirini

tamamlayan beni ile ayrı bir anlam ve güzelliği olan Melsa ile yeniden buluşmasına sevinmişti. Küçük dünyanın sayfalarına bunları düşmüştü

Melsa:

Değerli yoldaşım merhaba

Merhaba diyorum çünkü,

konusup tartışma fırsatını yakalayamadım mahçubum.

Bir daha hiç görüşmiyecekmiş gibi ayrıldık.

Tekrar tekrar görüşüyoruz

Ne garip değil mi?

Ama bu sefer uzun bir yolculuk var önümde ve bu yolculuk nereye , nasıl bilemiyorum.

Eğer şehadet olmazsa , mutlaka ama mutlaka görüşeceğiz,bundan eminim.

Bu küçük deftere çok şeyler yazmayı isterdim ama.....

Henüz yeni duyduğum acı bir haber beni çok etkiledi.

Değerli yoldaş, Helin Çerkez'in şehadetini duyuyorum. Kalemimi çalıştıracak gücüm kalmadı. Belki doğru bir etkilenme değil, ama inan ki yürek kaldırmıyor artık.

Sana saddece güzel bir yaşama ulaşmak için kendine iyi bak diyorum. Çünkü.

Üç yürek seni bekliyor.

Tüm içten selam ve sevgilerimi, gönderiyorum. Beklenen gün gelecekse çekilen çilleler kutsaldır

29. Ekim 98.

Melsa Amed

Misafir gerillalar tekrar yola çıkmışlardı. Her ayrılıkta çıkarsız yoldaşlıkların duyguları gözden göze, yürekten yüreğe akıp giderken avucunda tuttuğu küçük dünyayı sıkı sıkı incitmemecesine tutuyordu. Gidenlerin ardında bakarken renga renk keziban ağacına yaslandı. Helin'i düşündü, Helin'i bir yıl önce görmüştü. Şaşkınlıklarını sözcüklerle dile getiren iki yoldaş nasıl da oldu burada, Metina dağının zirvesinde karşılaşmışlardı. Helin gelişmişti, güzelleşmişti. İyi bir gerilla olmaya çalışmıştı. Enternasyonalist bir devrimci olma çabası Kürdistan dağlarında kendini adamayla, Kürt ihanetine karşı feda etmişti. Helin'in bitmeyen tükenmeyen, yanaklarına yayılan gülümseyişini hiç unutmamıştı. Sanki Helin karşısındaydı. Gülümsedi. Elveda güzel kız, elveda güzel insan." dediğinde devam etti. "Melsa yoldaşım, acımı kederini anlıyorum, güzel anıların yoldaşı, inanıyorum ki bir daha görüşeceğiz. Şahadetler olsa da o kutsallığa erişildikçe, belki uzun ya da kısa bir sohbetimiz olmadıysa da bu küçücük dünyamızı renklendirdin yüreklerimiz kaldırdıkça. Evet güzel insan, üç yürek beklese de sınırsız yürekleri yüreğime doldurdum. Tabi beklenen gün gelecekse çekilen çileler kutsaldır. Hasretlikler yüreklerimizde oldukça" dedi

uzaklaştı. Saatler akşamın beşini gösteriyordu. Bölüğün filozofu Mahir, Ferhat’a:

“Hele yoldaş. Gel oturalım” dedi. Havalar gittikçe hem soğuyor, hemde yağmurlar yağmaya başlıyor. Çi-seleyen yağmuru gösterirken defteri uzattı. Yüksek içe doğru kavisli yağmurun olmadığı kayalığı altında, alevleri yükselen ateşin etrafında oturup tartışmaya başladılar. Filzofun kaleminde ak sayfalara dökülen cümleler.”

*Daha dün karanlık diyarında
Çıktılar güneş ülkesinin yoluna
Kavgalıydılar korkunç karanlığa
Sevgi ve yaşam dolu yürekleri
Bir oldu aydınlığa doğru.
Ve yürüdüler vuruşarak
Adlarını sorarsınız , Apocular
Kürdistan devrimcileri onlar
Ki sevdalıydılar, gülümseyerek gidiyorlar
Güneş ülkesine....*

*Yazdıkça kalemi bırakmak istemiyorum
Çünkü benim ve tüm yoldaşlarımın,
Yaşadıklarını hep o belgeleyecek,
Anlatacak Ferhat yoldaş!
Nasıl ki çelik dövüle dövüle sertleşiyorsa
Bizde mücadelemizin zorluklarıyla
Pişecek irade kazanacağız.
Bu da yeni insana , devrimcilere özgü bir şeydir.
Zorluklar karşısında.*

Yılmamak, Apo'cu ruhla onu alt etmek gerekiyor.

Bunun bilincinde olduğunu biliyorum.

Umudum, inancım, kavgamızın

Yiğit bir neferi olmandır.

Mücadele yaşamı boyunca,

Sana üstün başarılar diliyorum.

Tüm içtenliğimle saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Mahir Tolhildan. 29. Ekim 98.

“Bu küçük dünya gittikçe büyüyor, derinleşiyor nice yiğitlikleri sevgi dolu yaşamla varlıklarını sürdürüyordu. Evrene sığmayacak hızdaydı.”

Evet yoldaşım mücadelenin lekesiz onurlu neferi, yılmaz savuncusu olmak kadar , çelikleşmiş iradeler , bütünleştikçe, güneş ülkesinden akın olacağız evrene” dedi kızgın alevler ardında Venüs kadar çekici , ateş közlerini bırakmıştı. Çiseleyen yağmurda ateşin gizeminden, sihrinden koparmamak için yavaşça kalktı, uzaklaşırken yoldaşlarının akşam hazırlıklarını tamamlamak için koşuşturmalarını izledi.

Günlerden pazardı, sabah erkenden kalktılar

“Rojbaş heval”

“Rojbaş” Rojbaşlar her gerillanın iki dudakları arasında yükselirken, kimileri hala uykunun mahmurluğundaydı. Ferhat su bidonlarını alıp su kuyusuna doğru yürümeye başladı. Gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu. Mavi gökyüzü pırıl pırıldı. Daha noktaya

güneşin ışıkları vurmamıştı. Küçük tepenin gölgesi hala noktanın üzerindeydi. Hafif hafif mırıldandığı melodiyi mutfağın altında bitirdi. Su kuyusuna vardığında, kuyudan su çeken Berbang'ı selamladı.

“güçlü bir yoldaştır, yoksa BKC'yi ve o kadar mermiyi nasıl taşır?” diye düşünürken, Berbang asi bakışları arasında :

“Rojbaş heval Ferhat”

“Roojbaş hevala Berbang”dediğinde, sol tarafta elini yüzünü yıkayan Rojda'yı görünce:

“Rojbaş heval” dediğinde de yüzünü sabunlayan Rojda gözlerini açtı. Sabun gözlerine girince gözleri yanmaya başladı.

“Rojbaş Robaş, gözlerim yanıyor”. dedi Ferhat Rojda'ya

“Seni gördükçe cevizin dalıyla düşüşün gözlerimin önüne geliyor. Gülüyorum o zaman çok komikti” dediğinde Berbang bidonlarını doldurdu, mangasına gitti. Ferhat tenekeye bağlı ipi eline doladı. Tenekeyi kuyuya bıraktı. Çektiği suyu bidonlara doldururken Rojda elindeki defteri Ferhat'a uzattı. “Yazıyı dün yazdım. Bugünün tarihini attım. Ancak o kadar yazabildim hoşçakal” dedi. Su bidonlarını alıp patikadan aşağı yürümeye başladı.

Ferhat Arkadaşa !

Bilir misin yoldaş

Söz verdik bir kere

*Ya kazanacağız
Ya kazanacağız
Kaybetmek yazmaz defterimizde!
Yoldaş bu tertemiz sayfayı bana ayırdığın için,
Bende bütün içtenliğimle, ve tertemiz duygularımla,
Sana içten ve de sıcak duygularımla,
Senin günlük yaşamdaki fedakarlığına,
Dürüstlüğüne inanarak , mücadele boyunca
Hiçbir, çirkinliğe ve sahtekarlığa boyun eğmeyece-
ğime inanıyorum.*

*Sevgiyi,
Çirkin özeliği taşıyan insanların yanında, açıklama-
yasın,*

*Bunun için , sevgiyi
Günlük yaşamda ifade edesin
Çünkü sevgiyi , bazen kirletiyorlar, diyorum .
Bunun için .*

*Mücadele boyunca ,sana ,üstün başarılar diliyorum
Ferhat.*

Rojda Engizek 1.11. 98. Zap.

He ya....sevgi kirletiliyor. Dünyamızda duygularının temizliğine, saflığına, yoldaşlığına inanıyorum. Tabi söz verdik kazanmaya, güzel yoldaşım”dediğinde döndü, kuyuya baktı, su berraktı “Su kadar ömrün olsun.” Dedi. Oradan ayrıldı.

Dokuz Kasım sabahıydı, yine hüzünlenmişti.
“Sevgili yoldaşım!

Nasıl demeli!
Bilirsin zaman su gibi akıp gidiyor.
Yaşam bazen zehir ediliyor.
Güzelikler harap ediliyor.
Daha önce de kullandığım bir deyim var.
Bizler girdabın içindeyiz
Hükmedemiyoruz zamana.
Önderlik hariç: çünkü o zamanı yönlendirebiliyor.
Ama bizim bulunduğumuz alanlarda sorun var.
Aşınmalar var.
Düşmana kaçışlar var.
Deyim yerindeyse savruluyorum.
Gitmek istiyorum bu alandan.
Ne yazık ki öneri dikkata alınmadı.
Eğer şimdi bir parça yaşıyorsakta bu önderliğin sa-
yesindedir.
Bir iki gün önce çok daraldım.
Sinirlendim.
Tabi ki üslup bozuluyor. Yöntem sorunu çıkıyor. Bu
eski geniş, sabırlı yoldaşının
Sinir sistemleri bazen alt üst oluyor.
Neden mi?
Bilirsin bize göre, yanlış sınıf dışı anlayışlar.
Kaybettiren eğilimler, tabi ki buda düşmanın işine
yarıyor. Bu son süreçte çok şeyler yaşandı. Önderliğe
yapılan bombalı saldırı vb. Düşman hala saldırıyor, çok

zalimce yöneliyor, kökümüzü kazımak istiyor. Köksüzler ve de pratiğini uyguluyorlar.

Son günlerde operasyonlarda yoğunlaştırıldı. Benim bildiğim şey şu: eğer biz düşmanı merkezinde vurmazsak ona geri adım attıramayız. Öneri yapmakta bile insan çekiniyor.

Çünkü yanlış yerlere çekenler var.

Farklı değerlendiriyorlar.

Ama gerçekte samimi ve dürüst yoldaşlarda var.

Saygısızlık yapmak istemiyorum.

Ama bazıları tam serseridir.

Sosyalist yaşamın

Sosyalist düşüncenin bile yanından geçmiyorlar. Ve bazı şeyler ahlaki sorundur. Feodaldır, küçük burjuvacıdır. Ne üdüğü.....

Bilirsin sonbahar ayıdır. Doğa yeniden kendini şekillendiriyor. Doğa rengarenk bir renk cümbüşü, sonbahar yeli vurduğunda dallarından kopan yapraklar, hışırtılarıyla sanki isyan ediyorlar. Ben bu sonucu kabul etmiyorum. Diyorlar altın sarısı otlar ise, bize bazen döşek oluyorlar, bazen de hüznün çöküyor. Kimileri için sonbahar yaşlanma belirtisidir. Yaşlı kıtada sonbaharın genci, yaşlısı intihar ediyor. Hüznün var, sararıp soluyor. Sevinçte var. Kış uykusuna yatacaklar, dinlenecekler, hazırlıklı olacaklar, yeniyi karşılamaya evet, soğuklar başladı. Yarı uykularda tirtir titreyerek kalkıyor. İnsanın dişleri aralıksız birbirine çarpıyor.

Bizde hazırlanıyoruz, geleceği belli olmayan her şeyin her an değiştiği bir kışa , bir şiirim de belirtmişim, belki kalmam soğuk kış gecelerine, belki de nice baharlara, belli mi olur? Savaştayız!

Bilirim rahatsızlığınızı, çok üzülüyorum.

Bir daha görüşmek onu bilmiyorum.

Bazen dünya küçülüyor.

Ama bu yürüyüşle dünya büyüktür.

Dileğim ki iyi olmandır.

Ne düşündüm biliyor musun?. Ne düşündüğümü sana söyleyebilirim. Dün kendi kendime sordum ve de yoldaşlara da sorayım dedim.

Devrimden sonra ne yapmak istiyorsun?

Kendi kendime cevap verdim.

İyi bir tiyatrocı, iyi bir aktör, gerçek için

sen: ne düşünürsün?

Dileğim odur ki, bu yeni başlayacak olan süreçten itibaren sağlıklı ve iyi olmandır. İslamcı kardeşlerimiz belki kızacaklar, ama bilirsin küçük kuran'ım var.

Bazı yoldaşlarım yazıyor. Eleştiriyorlar. Öneri yapıyorlar. Güzellikleri korumamı istiyorlar. Tekrar tekrar okuyorum. Kendime biçim vermeye çalışıyorum. Özümü kaybetmek istemiyorum. Dürüst yoldaşlığın sevgisine layık olmaya çalışıyorum!.

Beklerken baharı

Sevgilerimle, 9.11.98.08,15” diyerek noktaladı Ferhat. Keziban ağacının renklenen; pembe, sarı, kahve-

rengi, kırmızı rengindeki yaprağı bantlayıp defterin yaprağına yapıştırıp defterini kapattı. Günler geçmişti, gece nöbetine kalktığında dolunay ışığını dünyaya yansıtıyordu.

“Ay ışığında:

Yapraklar bir yağmur gibi çiseliyordu, toprağa sonbahar yelinde

Dere melodiydi ay ışığında.

Soğuk sonbahar ayında

Soğuğa mırıldanıyordu gerilla

Taş yastık- toprak döşekte

Saklamıştı yılların pempe umudunu yüreğinde

Şarkısı eksik olmaz.

Mırıldanır patikalarda

Buharlaşan nefesinde

Hayalindeki küçük şehir yaratılırken,

Dağ zirvelerinde”

Nöbeti bittiğinde mangaya döndü. Yıldızları başına çektiği kefiyenin altından izlerken uyuya kaldı.

Saatler üç kırktı. Ondört Kasım gecesi dolunay vadilere gölgeler bırakarak uzaklaşırken, gerilla dostluğu yaratıyordu gecesinde , nöbeti bittiğinde mangaya vardı. Belki “Çarberde birkaç köz kalmıştır” diye düşündü. Elindeki odunla külleri karıştırmaya başladı. Sıcak küllerden başka bir şey kalmamış.

Ferhat için ayları bulan ayrılıktan sonra Metina dağlarını yeniden aşmıştı. Eski yoldaşlarını görme sevinci

her halinden belli olan Ferhat yoldaşlarına sarılmayı isterken uzun ince Hüseyin'i kollarından kavradı. Selamlaştılar. Nice acıları, kederleri paylaşmışlardı. Birlikte sohbetleri bakışlardı , samimi gülüşlerdi. Karker hala gülüyordu. Devrim sonrası hayelleri vardı. Birlikte gezilecekti. Yeni bir Balkan turu, Avrupa turu olacaktı, güzellikleri birlikte paylaşacaklardı.

Başarılarının ardında . gizli saklı yoktu, dobraydılar doğrular temelinde, çekinmezlerdi yanlışlar karşısında, direnmeye , bedel ağır olsa da, Metina'yı adım adım gezmişlerdi. Her vadi de, her tepede, her noktada bir anıları kalmıştı. Gülüyorlardı, ağlıyorlardı, hüznleniyorlardı, umutlanıyorlardı yarınlara. Ferhat defterini her iki yoldaşa uzattı:

“Ne olursa olsun yazacaksınız, birer anınız olur, sabahleyin döneceğiz Zap’a.Kimbilir belki görüşemeyiz” dediğinde Hüseyin Ferhat’a:

“Görüşürüz be heval “ardından Karker:”

“Tabi görüşeceğiz “dediğinde bütün dişleri görünüyordu. İki dişi parlıyordu. Elini kaldırıp Ferhat'ın dizine vurdu:”

“Unutma planlarımız var devrim sonrasında” dediğinde

“Elbet hayeller, umutlar, devrim sonrasında” deyince, Hüseyin'de: “Acaba devrim sonrasında görebilecek miyiz?” diye sorduğunda Karker Hüseyin'e:”

“Sen bak yoldaşıma, daha neler neler göreceğiz, şimdiden kırma umudumuzu” diyen Hüseyin’e, Kar-ker’e Ferhat cevap verdi:”

“Daha Amed’de milyonların yürüyeceğini göreceğiz. Önderliğin nutuklarını dinleyeceğiz, o coşkuyu gözlerimin önüne getiriyorum müthiş heyecanlanıyorum.” dedi Ferhat.

Değerli yoldaşım Ferhat.

Seni yeniden görmek beni çok sevindirdi. Gerçekten seninle hep aynı mücadele sahasında kalmak isterdim.

Fakat sende görüyorsun, işte birazdan yine ayrılacağız.

Sen hep aklıma geldiğinde, diyorum acaba şimdi yine neye daralmıştır. Ve sıkılmıştır. Neyse herhalde sıkılacak ve daralacak şeyler bitmeyecek.

Onun için daraldığında, önerim bunları halletme için uygun bir yöntemle dışa yansıt, sana bu zorlu ve zevkli mücadelemizde üstün moral ve başarı dileklerimi sunuyorum.

Sıcak ve samimi görüşünü sonsuza dek devam etmesini dilerim. Değerli savaş yoldaşım ne yazacağımı artık bilemiyorum...

Gundinin oğlu Hüseyin. 23.11.98. Metina”

“Evet bıyığı yeni terlemiş; uzun, ince, dürüst, fedakar yoldaşım kırılacak, daralacak, kızılacak o kadar şey var ki , dostluğun, samimiyetin karşısında her şey tuz

buz oluyor. Bu zorlu ve zevkli mücadelemizde senin sevindiğin kadar bende sevindim. Gundinin oğlu” “deyip .

Karker’in yazdığını okumaya başladı.

Mutlulukların en güzeli

Neşelinin gözdesi

Yine dim, dik duruyor karşımda,

Ayrılıkların buluşturduğu kadar

Güzel duygular var mı?

Yoldaş; güç, kuvvet, moral veriyor insana

Bu doğrultuda mücadelemiz öyle bir döneme sürükleyip getirmiştir ki, mutluluklar kadar acı bir dönemi kucaklamaya ve daha sıkı sarılmaya davet ediyor.

Soylu insanlar, büyük yürek, büyük sevda, yıldızlara çağrı yapıyordu.

Direniyor haylaz ve hırçın kız yada oğlan. Bak yine dağlarda oluşuyor. Kar ve duman gerçekliğinden, dürüstlüğünden taviz verme ha aman.

Yoldaşım zamanı uygun, olmayan günde karşılaşmayı hiç istemezdim.

Ama buna rağmen yine seni görmek en sevindirici olsa gerek. Sevinci; hitapta, kelime de, ya da yazı da dökmede, bir dağınıklığı yaşamakla birlikte ne yazdığımı bilmiyorum.

Okuduğunda beni anlamayı diler ve tüm soylulukların, mutlulukların, savaşan yoldaşlarımın olmasını di-

ler, en temiz duyguların mutluluklara, ayrılıkların yerine ise birlikteliklerin olmasını diler, devrimci saygılarımı belirtirim. Karker 23.11.98. Metina

.“İnanki, Hüseyin’i, seni de anlamakta zorluk çekmiyorum. Yaşadıklarınız ve sorunlarla iç içe oluşunuzu yadırgamıyorum. Seni anlarız tabi. Tartışma, konuşma fırsatımız fazlasıyla yok. Ama inan ki hayellerimize, umutlarımıza ihanet olmaz. O asi kız, o asi erkek, özgürleştikçe çoğalacaktır. Biliyorum acılı bir dönemi yaşamak insanı zorlar tabi. Ama şunu unutma, hayaller ve umutlar oldukça başaramayacağımız, aşamayacağımız hiç bir engel kalmaz. Eğer dağ doruklarını kar ve duman tutuyorsa zamanıdır. Hoşçakalın yoldaşım.

Metina’ya gidiş geliş epey yormuştu, gecenin yarısı olmuştu, hala gözüne bir damla uyku girmemişti. Yanı başında uzaklaştırmadığı kalem defterini aldı. El feneri ışığında yazmaya başladı.

Sevgili seher yıldızım!

Tüh demekten kendimi alamıyorum.

Ne diyeceğimi de bilemiyorum.

Kendi kendime soruyorum.

Ferhat nereye gidiyorsun? Koskocaman bir soru işareti, gözler kısılıyor, kaşlar çatılıyor. Gerilen alında çizgiler oluşuyor. “Bilmiyorum” diyor. Bu akış nereye?

Aha bir kaç yüz metre aşağıda akan Zap nereye gidiyor. Belli akarken çok hırçın akıyor.

Külrengi kayalıklara çarpa çarpa, beyaz köpükler çıkarak hoşurtulu akıp gidiyor. Sağıma soluma bakıyorum. Etrafımda yüzlerce metre yükseklikte asi uçurumlar var. Çıkılamayacak kayalıklar var. Onlar gerçek. Sonbahar ayının son günleri dökülen yapraklar, çıplak ağaçlar, kuruyan otlar ve de çıplak doruklar meçhule doğru mu gidiyorlar?

Ama ya ben ,aynı alanın diğer bir vadisinde, dünya gerçekliğinin bir zerreciği fırtınaya tutuldum, savrulup gidiyorum, nereye ama....?

Aklıma ne geldi bilir misin? Peru’lu bir ihtiyar bana ne söyledi. Ferhat arkadaş, siyaset ve politika kirlidir. “Peru’nun durumunu anlattı. Kirliliğin sonucunda herkes birbirini yiyor” demişti. İnsanlar arasındaki samimi ve dürüst olmayan ilişkilerden bahsetmişti. Tabi ki ben bazılarına katılmışımdım. “Ama bizde ise politika, siyaset temizleniyor.” demiştim dört duvar zindanda, ama şu gerçeklik var. Bizde reel sosyalizm gelişmiştir. Bir sistem halini almış durumda. Buna karşı savaşım zorlu olacaktır.

Şunu da soruyorum. Acaba ben rüyada mıyım?

Ama hayır diyorum. Çünkü her şey karşımda, gerçek, herşey hareketli.

Benim burada oluşumda gerçektir.

Kızıl gül bilirsin!

Güneşimizi karartmak istiyorlar.

Ama ben nafile diyorum.

Güneşimizin sıcaklığından eriyecektir onlar , seher yıldızı, iki de belirtmişim. Üçün üzerinde yoğunlaşıyorum.

Ben asker olmayı sevmiyorum. Olmakta istemem.

Çünkü boyun eğmeyi sevmiyorum.

Kendimden boyun eğmenin nedenlerini dışlıyorum. Döneme cevap vermenin 99. taktiği yakalayıp görevimi yerine getirmek istiyorum.

Şu anda yerinde yapılmayan düzenleme sistemsizlikten ileri geliyor.

Ah hangi mantık? Lanet olsun!

Güneş, kasırgası sonrası biçimlenmiş doğa, biçimlenmiş coğrafyada özgür bir yaşam! GÜNEŞİMİZLE, hasretle öperim.

28.11.98.01-Zap

Tarih beş aralıktı, yoğun üstlenme çalışmaları devam ederken Zap'ın derin vadilerinde yürümekte yorucu oluyordu. İnsan yalnızlaştıkça güzellikler hasretlik, sevgi ütopya oluyor. Güzeli, güzelliği aramak dervişçe oluyor.

Evet yoldaşım!.

Şimdi mağaradayım. Yarım saat önce geldim. Diğer yoldaşlarım daha dışardalar, dere kenarında suyun önündeler, bir görevden geldik. Birim olarak yedi kişiyiz, bu mağara arkadaşlar tarafından genişletilmişti. Şu anda mağara bana öyle güzel görünüyor ki, iç manzarası çok güzel sanki özel işlemeciler tarafından işlenmiş.

Sana doğru dip köşede ateş yaktım. Ateşin alevleri yükseliyor. Bende yorgunluk, terleme, havanın ayazıyla birleşince üşümeye başladım. Ama ateşin alevleri beni ısıtmaya başladı. Külrengi kayalık çok çekici, iç manzara ateşle birleşince en değme saray şömineleri bunun yanında hiç kalır. Düşünüyorum da neden bu kadar çekici geliyor bana. Bana tarih öncesini hatırlatıyor. Sanki ben tarih öncesini yaşıyorum. Bin yılları: Ara vermiştim çeşitli nedenlerden dolayı.

Şu anda saat epey ilerlemiş durumda.

Bilinir taş evimizin zemini kayalık üst ve yanlarda öyle, birimdeki arkadaşlar yatıyor şu an uyuyorlar. Sabah dinç kalkmak için

Tabiki sohbetler bitmez.

Ne sohbeti mi diye, meraklanma...!

Herkes bir şeyler tartışıyor.

Ama ben boş tartışmayı sevmiyorum.

Ben hala oturuyorum. Şöminemiz hala yanıyor. Meşe odunları sarı, kırmızı, közlerini biriktiriyor. Sıcaklığını etrafa yayıyor. Gerçek dostlukların sıcaklığı gibi koskocaman güller açarken yanakların da. Evet yoldaşım yaşananlar birer tarihtir. Acaba mağara insanı mı oluyorum? Oluyor muyuz? Bizler ise konuşuyor, tartışıyor, yorumluyoruz. Yazıyoruz da binlerce kilometre uzakta yayın yapan radyoyu dinliyoruz. Bazen de televizyon seyrediyoruz. Bilirsin ateş insanı psikolojikmen hem rahatlatır. Bir de tedavi ediyor. Çok çekici-

dir. Birde ateşin önünde kap kara bir çaydanımız var. tabi içi dışı gibi siyah değil, bir çay doldurdum. Yarım sac ekmeğini de közlerde ktır ktır yaptım.

Ha biraz önce gerçekleşen olayı sana anlatayım. Bizim birimin atlarına, katırlarına kurtlar saldırdı. Kimileri uluyarak geldiler. Kimileri sızarak. Nöbetçi olan Botan arkadaşımız aynı zamanda portatifimizdir. İki el ateş etti. Bağırdı, el fenerini yaktı. Kurtlar kaçarken biz derin sohbetedydik. Serhatlı Şükrü arkadaşla, neyi mi tartışıyordunuz dersen, biz önümüzdeki süreçte bizi geliştirmeyecek engeller üzerinde tartışıyorduk. Anlaşırları tartışıyorduk. Ve o kurtlar vesilesiyle taş evin dışına çıktım. Dolunayın ışıkları gece yeryüzüne indikçe karanlık gölgeliklerde aydınlanıyor.

Gökyüzünün derinliklerindeki yıldızların güzelliği yerküreyle daha da güzeleşiyordu. Onlar “Bizi seyredin” diyorlar. Güzelliklerimizle güzelleşin yıldızlı dolunay gecesinde. Sevgilerimle, geçici taş evimizden:

Gerila birlikleri kış kamplarına çekilirken kimileri hala yoldaydı. Zirveler kar tutmuştu. Havalar daha da soğumuştı. Yüzlerce gerilla kongre çalışmalarında yoğunlaşıyordu.

Günlerce yürümüşlerdi. Ferhat kaygılanmıştı. Gidenlerin ardında kimler gitmemişti ki.

“Nasıl olur parti buna nasıl izin verir.” derken gün be gün yalnızlığa itiyor kapatıyordu kendini.

“Bir günün ardından yoldaşıma”

Şimdi neyi dinliyorum biliyor musun?

Taşlara çarpa çarpa, dere yatağını yalayarak kıs kıvrak, bazen hızlı, bazen yavaş bazende ninniler söyleyerek, bazen ise uyuyan bebek gibidir. Avuçlarken parmakların arasından süzülüp gider. Durudur. Şırıl şırıl bir melodi gibi onu dinliyorum. Gözlerim küllengi bulutlarda aceleleri var. Galiba kuzeydoğuya doğru sanki, davete geç kalmışlar. Uzayın boşluğunda tayin ettikleri yöne doğru gidiyorlardı. Dolunayın ışıklarını benden alıyorlardı. O da inadına yaklaşık yirmi metre dereden yüksek günlük ekmek pişirdiğimiz ocağın yanına ışıklarını süzerek gönderiyor. Ha ocak mı? Hala kızıl közleri göz kırptıyor bu soğuk kış gecesinde saat dokuz sularındır. Bir bilsen ekmek pişirilirken kimler gelmedi ki, isimlerini saysam taş evin kapısına kadardır. Kapısı dedimde benim gibi kaç kişi geçer oradan. Öyle büyük bir kapı ki kaç metre kare olduğunu bilmiyorum desem doğru olur. Ha. Şimdi içerde arkadaşlar var. Derin sohbetler ünlü şöminemizin önünde sesleri dışarı kadar yayılıyor.

Evet ocak meselesi değil mi?

Hamur yapılırken, pişirilirken bir görseydin kesin bir kahkahayla gülerdin dere yankılanırdı. Bazende gerginlik vardı bizde, sonra düşündüm. Yine zamanı değerlendireyim. Yanımıza gelen misafir birlik yaklaşık yüz metre batımızda konumlanmıştı. Ve kararagahımızda beş yüz metre doğumuzda konaklanmıştı. Onlarda mi-

safirdi. Karar verdim. Epey tanıdık arkadaşla hoş geldin demeliydim. Oraya doğru yöneldim. Bizim misafir kuryeler birden önüme çıktılar.

“Heval bizde oraya gidiyoruz. “dediler yarı bozulmuş patikadan peş peşe yürüdük. Tabi şaka yaptım onlara bende kurye olacağım velhasıl mangalara ulaştık. Yoldaşlarla canlı el sıkışmalar ve hal hatır sormalar derken biçimde önemli tabi.

Üç mangayı dolaştım. Hoş geldin faslı bitti. Aşağı döndüğümde dere suyunun kuzey yönünde bayan arkadaşların mangaları karşımdaydı. Orada da tanıdığım ve tanımadığım yoldaşlar vardı. İtiraf etmek gerekiyor. Önce çekine çekine mangalarına yaklaştım. Saniyelik bir duruşla bir kaç adım daha attım.

“Müsaade var mı” diye sordum?

Ve ben yalnızdım. Buyur ettiler, biraz rahat nefes aldım. Evet saygılıydılar. Onalarda oturdukları yerlerinden kalktılar. Usul gereği ben onlara hoşgeldiniz dedim, onların ısrarı sonucunda oturdum. Kısa bir sohbet başladı. Zekiye arkadaş bir kaç soru sordu. Cevapladım. Naylon çadır önündeki çarberle ısınıyorlardı. Zekiye yoldaşı tanıyor gibiydim, ama sormadım. Beni raporumdan dolayı tanıyordu. Asi bir kürt kızına benziyordu. Yanılmak istemem ve kalktım diğer mangadaki yoldaşları gördüm. Onlar halay çekiyorlardı.

Onlarla kısa bir konuşmamız oldu. Berivan arkadaş ısrar etti, “Oturalım” dedi. Oturmadım. Kızıl alevler

yükseliyordu çarber'den ayrılırken tanıdığım bazı yoldaşları göremedim. Geçmiş olsun demek için ve bu arkadaşları erkek arkadaşlarla karşılaştırma gereğini duydum. Kendimce bayan arkadaşları daha canlı buldum. Erkek arkadaşların morali bozuktu.

Neden bilmiyorum..!

Hala kendime soruyorum.

Bunun cevabını biraz da olsa biliyorum.

Bilirsin, bir çiçeğin boynuda bükülse üzülürüm

Birime döndüm, misafirler taş evdeydi, birimdeki yoldaşlar odun toplamak için koşuşturuyorlardı. Bende onlara katıldım.

Sana bir sırrımı söyleyeyim mi? Şimdi nöbetçiyim, neyi düşünüyorum biliyor musun? benimkisi delilik nereden bilesin. Zekiye arkadaş raporumu okumuş söyleyince şaşırmadım. Öneriler konusunda baharı beklememi söyler gibiydi ve şimdi bu birimde olduğumu bilmediklerini söyledi. Nedenlerini biraz açtım, rapor hakkındaki düşüncesini soramadım.

Neden mi? Bilmiyorum?

Ama sormuş olsaydım doğru da olmazdı, o an.

Sana bir şeyi açmak istiyorum.

Berxwedan arkadaşların kongreye gitmelerine sevindim. Ama şu bazı bozuk kişiliklerde gitmiş, aklıma geldikçe yerimden irkiliyorum. Parti nasıl bu bozuk, lünpen, komplocu kişilikleri kongreye delege, olarak alıyor. Ya çoğunluk sağarlarsa aman yarabi, dindar de-

ğilim ama düşünmek bile istemiyorum. Bu konuda çok huzursuzum.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Şimdi biraz üzgünüm.

Neden mi?

Biliyorum aslında tahmin edebilirsin, bilmekte gerekir.

Bu gün taş evde oturdum. Yanlızdım. Neler düşündüm. Madde madde saydım. İnsanın insan olarak kalabilmesi için, iyi yönleri kaybetmemesi için küçük kura da ki öğütlerle birleştirdim.

Sana niçin burada bu birimde olduğumu söylemedim. Ben bir eleştirinin yöntemsizliğinden dolayı sürgün edildim. Ama onlara göre ihtiyaçtan dolayı gönderilmişim. O işin kamufle yanı.

Sana geçici taş evimizin yanından devrimci selamlar temiz duygularımla. Hoşçakal yoldaşım. Dünyanın o kızıl noktasından 21. 30. 9. Aralık 98.

Ferhat, çaresizliğini çare aramaya götürürken arayışını resmiyete döktü tanrılar ülkesinin adalet divanına. Bu sevgili kulunuz bu nedenlerden dolayı:

Merkez karargah yönetimine.!

Bilgilendirme raporudur.

Geldiğimiz aşama artık bazı olay ve olguları yaşananları kabul etmediği, sosyalist ahlak ve anlayışın, kural ve disiplinin aşındırıldığı, yaşamın yozlaştırıldığı her türlü sınıf dışı anlayışın savaşçılık adına dayatıldığı, çetecilik ahbab çavuş ilişkilerinin, bölgeciliğin, adam

kayırmanın kendi sınıf dışı anlayışlarına göre kadro örgütlemesine gidildiği, şehit yoldaşlarımızın damla damla kanıyla yaratılan her değerın ayaklar altına alındığı, uşağın uşağı ilkel milliyetçiliğe kaçışın olduğı yerde ...ve bunun karşısında çözümsüz kalındığı ilkeli bir devrimciliğın dayatılamadığı ve taşıdığımız silaha laik olamadığımızı, önderliğe ve şehitlere hakaret etiğımız gün ışığı gibi açık olduğı gerçeğı karşısında birey olarak, partinin bir neferi olarak kendimi silahsızlandırarak cezalandırıyorum. Devrimci selam ve saygılarımla.

Ferhat 9.12.98.Zap

Kendimde bir yargılama sürecine girerken vebali ağır asırların yükü altında ben özgürlük savaşçınız yüce divanınızın demokratik muhtevasına olan güveninden dolayı var olan memnuniyetsizliğini, yüce anlayışınıza sığınarak, özetten kısa olarak velhasıl olan nedenleri tarafınıza açmış bulunmaktadır. Gerçekleşen olayın kendisi yüce mercilerimize bildirerek konumum gereğı özgürlük savşçılığım, emir olarak değil,görevimin sorumluluğı gereğı bir yöntemi olarak gerçekleştirirken, dikkatleri yalnızca ve yalnızca meselenin ağırlığına ve gelecekte bir hastalık derecesine gelmemesi için bir çabamızdı.

Bu olay gerçekleşirken farklı değerdendirilmemesi daha doğru olacaktır. Bir dürüstlük gereğıdir. Burada yüce adeletinize kendi kendimi dört günlük silahsızlandırma sonrasında tekrar bir karar düzeyine ulaşarak

kendimi silahsızlandırdım. Sevgili adalet tanrıçamızın bilgisine sunulur. Uyuyan güzelikler ülkesinin savaşçılarından Ferhat devrimci selam ve saygılarımla. Onbeş aralık tarihini” düştükten sonra neden bu aşamaya geldiğini, “düşünmeye daha çok ihtiyaç var.” dedi. Ama ben kimseye bir talimat vermedim ki, ben kendimi silahsızlandırırken, merkeze talimat ta vermedim. Ama Şükrü arkadaş:

“Arkadaşların memnuniyetsizliği var.” dedi. “Talimat vermişim kendimi silahsızlandırmamında yanlış olduğunu, bana yakıştıramadığını” söylerken, bende sorunu daha nasıl dile getireyim, esas sorumlu yoldaşlar burada yok. O arkadaşları da temsilci bırakmışlar yerlerine. Adamlar sorunun kaynağına inmiyor. Benim “ayıp ettiğimi” söylüyorlar dediğinde taş evin üst yamacında aşağı baktı.

“Ben çaresiz miyim? Çözumsuz müyüm? Yaşananlar beni çözumsuz mü bıraktı? Ne yapmalıyım? Tek başına sorun çözülür mü?” dedi, defterini kapattı. Meşe ağaçlarının arasındaki patikadan yürümeye başladı. Dereye vardığında berrak suyun akışını seyretmeye başladı. “Tanrıçamız kimdi? Adalet neydi? Neye çözüm olacaktı? Bu kadar yaşanan sorunu kim çözecekti. Ya kongre nasıl olacak? Ne kararlar çıkacak?” dediğinde dereye aşağı yürümeye başladı. Günler geçtikçe operasyon söylentileri de yayılıyordu. Kim nasıl yayıyor-

du? Amaç neydi? Neden gerillanın psikojisiyle oynanıyordu?

Kasıtlı mı? Bilinçli mi? Eğer kasıtlı ve bilinçli yapılıyorsa bu ajanlıktır oynamadır” dediğinde düşünürken taş eve geldi.

Taş evden ayrıldılar, Zeve köyünün karşı yamaçlarından Rubar tepesinin eteklerine yerleştiler. Yüzü aşkın gerilla eğitime alınmıştı. Behdinan eyaletindeki erzak ambargosu daha da sorun haline gelmişti. Gerillanın ihtiyacını karşılamada zorlanma yaşanıyordu.

Lojistik çareyi buğday, nohut, öğüterek un yapacaktı. Mardinli Ferhat kollarını sıvadı. Değirmen çalışmaya hazırdı. Dere suyunu kanala bıraktılar. Kanaldan gelen dere suyu büyük bir gürültüyle oluktan pervanelere inerken değirmen taşı dönmeye başladı. Mardinli Ferhat yeni bir çalışmasını başarma sevinciyle ata binip istihkama döndü. İstihkam, hastahane, lojistik birleşmişti bir takım olmuşlardı. Karargah yönetimi takım ile toplantı yapmak için bütün takımı topladılar. Dr. Rubar hariç bütün takım üyeleri katılmıştı. Ferhat sırayla yoldaşlarını izledi, yaşlı gerillalar istihkamda görevliydi. Çalışmalarını illegal yürütmelerine sevinmişti. Dr. Rubar’ın toplantıya neden katılmadığını sonradan öğrendi. Yılların fedakar doktoru Rubar, kaç yıldır Zap’ın derinliklerindeydi. Her gerillanın derdine deva olmuştu. Yaralarını sarmıştı, ilgilenmişti, onların acılarını paylaşmış, dertlerine ortak olmuş, acılarını dindirmişti. Bu; orta

boylu, kumral, orta yaş grubundaki doktor daha kaç yoldaşının derdine deva olacaktı. Osman'la tekrar buluşmanın sevincini paylaşırken anılara takılmıştı. Güzellikleri, üzüntüleri paylaşmıştı.

Yoldaş Ferhat.

Yeni bir bahara doğru giderken,

En içten duygularımla merhaba, kısa bir sürede olsa birlikte bir pratik sürecimiz vardır. Bundan sonraki pratik süreçte daha güçlü partileşmeyi esas almalıyız. Partileşme; Kürdistan'da cesaret, fedakarlık, akıl kazanmaktır. Güç kuvvet olmaktır. Kısacası kayıp edilen her şeyin tekrar kazanılmasıdır.

Bundan sonraki yaşamında üstün başarılar dilerim..”

Osman Kurtalan .

“Doğrudur o kadar şey kaybedilmiştir ki, elde bir şey kalmamış derecesine gelmiştir. İşte zor olanı başarma burada başlıyor. Kürt özgürlüğü göz önüne alındığında bunu başarmak daha da zorlaşıyor.

Kaybedilen her şeyin kazanılması daha da zorlaşıyor. Bende sana üstün başarılar dilerim. Çünkü çok yoldaşın yaralarını sarmak, onların acılarına ortak olmak bence kutsaldır.” dedi oradan uzaklaştı. Akşam saatleriydi, hava soğumaya başlamıştı. Botan ile odun toplamaya gittiler.

Günlerden Salı, öğlen üzeriydi. Saatler ikiyi gösterirken Zap suyunun kıyısına indi. Patika patika yürüyerek Kelek'in hizasından tekrar geri döndü. Huzursuluğu hareketlerine yansıyordu. Kayalığa oturdu.

Canım yoldaşım!

Çılgılığımız ikibinli yıllara taşacak gibi , bahar arife-sindeyken, her bir günümüz ömürden alıp gidiyor.

Zap'ın derinliği yürek derinliğidir. Birlirsin sevgili BAŞKANIMIZ ayrıldı. İtalya'dan tanrılara yakışır bir yürüyüşü. Şimdi büyük muhabette. Ya sen dünyanın her hangi bir noktasındaydın sevindim. Düşünürde yazarım unutamam!

Afacan halini , ya gözlerin

Bazen Zap'la sohbet ediyorum.

Çılgılığımı duyan olur mu diyorum?

O diyor bilmiyorum.

Ama ben diyorum ki duymalılar.

Çılgılığımı özgürlüğün

Yazılarıma devam ediyorum.

Yeni yazıma da , devam ediyorum.

Özgürlük arayışım, yüzelli sayfadayım. Kısa sürede bitirmek istiyorum. Ama engeller var. İşlerden yoğunlaşmamda zayıflık yaşanıyor.

Yoğunlaşmamı bozuyorlarda gündüzleri boşluk yok gibi.

Geceleri el feneri ışığında çalışıyorum. Benden daha çok çalıştığını da biliyorum. Bahara buradan ayrılmam söz konusudur. Görmek isterdim. Seni

Duymak isterdim seni. Bir çift sözünü , okumayı da ihmal etmiyorum. Hoşçakal esen yel.” diyen Ferhat tarih

On dokuz ocak doksan dokuz Geliye Zeve, Zap notunu düştü. Kayalıktan inmek isterken patikadan gelen Sarya’yı gördü.

“Evet bizim güzel kızımız geliyor “dedi bekledi bir yoldaşıyla gelen; orta boylu, ince, uzun saçlı, kumral, ela gözlü cici Serhatlı portatife selam verdi. Gençlerin genç komutanı sıcak bir selamlamayla:

“Nasılsın heval?” diye sordu.

“Ben iyiyim” diyen Ferhat: “Bize geliyorsunuz değil mi?”

“He heval size geliyoruz.” Dedi. Sarya:

“Biraz ihtiyaçlarımız var. Hazır bir şey var mı yok mu? Bilmiyorum. Onun için geldik.”

“Heval Şükrü mangadadır. Gidelim. Ona soralım daha iyi olur. Geldiğine sevinir.”

“Tabi bende sevindim.” dedi Ferhat. Mangaya geldiklerinde selam verip mangaya giren iki portatif genç gerilla yaşamlarının ilk baharındaydılar. “Büyüdüklerinde iyi birer kadın gerilla olacaklardı.” diye düşünen Ferhat Sarya’nın samimi açık tartışmalarını izlerken Şükrü’nün ilerlemiş yaşı, samimi yoldaşlığı, birde hem-

şerisi oluşu tartışmalarını daha da zirveleştiriyordu. Ferhat karar vermişti. “Mutlaka bu genç yoldaşla rapor-taj yapmalıyım bu küçük yaşında ve kaç yıldır da Geril-lada. Yaşam öyküsünü yazmalıyım. Yaşadıkları acıları, hayalleri umutlarını sevgilerini, o güzel dünyasını mutlaka açmalıdır.” diye düşünürken iki genç gerilla müsa-ade isteyip gittiler. Şükrü ve Ferhat onları uğurladılar. Onlar okullarına dönerken Ferhat atları seyre daldı. Genç siyah tay anasıyla şakalaşıyordu. Diğer tay’da ge-lince iki tay, birbirini kovalamaya başladılar. Zap kıyı-sındaki kumluktan koşmaya başladılar. Onlar birbiriyle şakalaşırken sanki iki çocuk birbiriyle şakalaşıp oyna-şıyorlardı. Onları seyre daldı.

Günlerden Salı, bugün yedi şubattır. Saatler öğleden sonrayı dördü gösteriyordu. Hava bulutlu birazda so-ğuk.

“Can yoldaş!

Zap suyunun yüzmetre kuzey yamacında mangada-yım. Diğer yoldaşlarım oturuyor. Mevsimin ilk karı de-rin vadiye yağıyor.

Şimdi lapa lapa kar yağıyor.

Şu anda beyaz yaldızlar toprağa dökülüyor.

Geçmiş günlerde tarihi ipek yolunun merdivenlerini, zik zaklarını dar patikasını kerelerce yürüdük.

Yürüdük, yorulduk, terledik, bazen kahkahalarla, bazen kısa sohbetlerle bazen hüznü, bazen sinirli öy-lesine bir hikaye yaşadık ki.

Neler taşınmamıştır ki, bu patikada yüzyıllarca işleyen bu yol şimdi bizim tarafımızdan işletiliyor. Bazen derin uçumlardan geçersin. Bazen yokuşu tırmanırsın. Bazen ise yokuştan aşağı düzlüğe inersin.

Belki yüzlerce, belki de binlerce yürek durmuştur bu patikalarda. Kimi sevgi taşır. Kimi silah.

Kimi ipek taşırdı; inci boncuk, gelinlik, çeyizler, halhal, tütün tabakası. Biz günlerce buğday taşıdık değirmene. Katırlar, atlar, birde eşeklerimiz vardı. Bazen atlarımızla ravandaydık. Yel gibi süzüldük.

Bazen ise nefes nefese kaldık. Çuh çuh diye katırların ardından

Değirmende nefes alırdık. Bir hoştu değirmen; biraz nemli, birde un kokusu çekilirdi ciğerlerimize.

Bir bakarsın üstün başın un tozu. İndirirsin bir torba buğdayı havuza. Berrak mı berrak değirmen suyu, bir de mis kokulu ekmek.

Yudumlardık kızıl çayımızı; değirmencimiz, Zerdeşt, Fekri, Mardinli Ferhatımızla.

Hala dallarında koparılmayı bekliyor kızıl narlar

Bilir misin can yoldaş?

Soğuktur şimdi yükseltiler

Vadinin sıcaklığına indiler.1

Kuşlar, keklikler, ceylanlar.

Bir de azgın kurtlar.

İnsan hiç unutmur mu sevgi melodilerini, dillendiriyor bülbüller.

Ve de sincaplar daldan dala, ürkek ürkek koşuşturuyorlar.

Zap'sa yeşil mi yeşil akıyor. Bazen sohbet ederiz onunla. Sal yakındır bize.

Bu sezon çok mu çok canlı.

Bazen gözyaşlarım karışıp gidiyor yüreğime.

Geceleri uyanırız; tilkilerin, çakalların sesiyle. Bazen de seyrediyorum dolunayı bu derin vadide

Aysız gecelerde gözlerimiz yıldızlar denizinde, vatanımın özügürlüğü hayalimde.

Yüreğim sessiz yanar.

Bazen Zap'taki balıkları izlerim.

Asi'ya gözlerimi ayıramam kale dağ duvarlarında

Hayal'dir ama tarihi kervanları izlerim ipek yolunda.

Şimdiyse modern gerillalar.

Anlatmak isterdim yoldaşlarımı sana

Kimi pırlanta

Kimi hain.

Tanırsın bilirsın.

Gün gelir anlatırım sana.

Zap'ın güzeliği de çıldırtır insanı

Evet can yoldaşım.

Dileğim odur ki güzeleşiyorsundur.

Yoğunlaşmaya çalışıyorum.

Amaç disiplinize olmak, yeni hikayede

Güzelliği yaratmak kirlenmemek için.

Ve hala yazmaya devam ediyorum.

Geleceğimiz aydınlık olsun kızılderilim.
Yüreğim yanıyor, gözlerim nemleniyor.
Kan yüzüme hücum ediyor. Özgürlüğe....”
Onaltı otuz..Geliye Zeve..

Yazısını bitirip dışarı çıktığında yerler karla kaplanmıştı. Beyaz örtü yamaçları kaplarken, kar ağaçların dallarında kalmıştı. Zap suyunun gittikçe azaldığı, eski heybetliliğini kaybettiğini, sessizleştiğini düşündü. Tekrar mangaya döndüğünde arkadaşlarının hala sohbet ettiğini görünce kendi kendine “Yeter be heval! İnsan boş sohbetlerle yaşamını geçirir mi? Yapılacak bir sürü iş var.”

İnsan hiç değilse bireysel eğitim yapar. Kitap okur ya da insan yazar.

Ben bu halinizi hiç kabul edemiyorum.
İleri bir hareketin geri bir üyesi olmak istemiyorum.
Ne yazık ki bu arkadaşlar hallerinden memnunlar.
Ben zamanı boş geçiremem.
Boş sohbet edemem.
Boş yaşayamam, yaşamakta istemem.

Kirliliğin dayatıldığı bir dünyada kaybolmak istemem” dediğinde şiir defterini cebinden çıkardı. Sayfalarını tek tek açmaya başladı. Okuduğunda yazdıklarını beğenmedi.

“Daha derin olabilirdi. Daha nasıl yazabilirim?”
diye düşünürken, “Lanet olsun imkanlar el vermiyor ki insan yoğunlaşabilsin, yazabilsin” acaba diğer halk-

ların ozanları, şairleri, yazarları bizim gibi mi yaşıyor, yaşadılar. O an gözleri manganın naylon tavanındaydı. Nasıl bizim gibi olurlar ki yada yaşasınlar. Farklılık var tabi” dediğinde üşüdüğünü hissetti. Kalkıp sobaya üç parça odun attı. Kapağını kapatırken bir şey hatırlamış gibi

“Neden üç parça
Neden daha fazla değil de!
Niye üç parça
Üç çıkış!
Üç yol !
Üç şık
Uç kategori!
İnsanda da öyle!
Ölü yaşayanlar.
Boş yaşayanlar.
Dolu yaşayanlar.

Fakirler, zenginler, orta halliler, direnenler, ortada kalanlar, teslimiyeti yaşayanlar.

Tarih, gün, gelecek biribirinin ardında saydı kendine geldi.

Ya ben...?

Geçmişim, günüm, geleceğim.! Ya onun ne olduğunu bilmiyorum. Yüreğimi kemiren, beynimi kemiren.”

Her mevsimde bir sonraki mevsimin hazırlıkları üzerine tartışmalar yapılır, düşünceler belirtilir. Kararlara varılır. Zap güçleri içinde bu kaçınılmaz bir çalışmaydı.

Kış boyu çektikleri zorlukları bir nebze de olsa hafifletmek isteyen gerilla eğitimlerine devam ediyordu. Bir mangalık güç ve on dört at ve katırı, Metina'ya göndermek için görevlendirdiler. Vadilerde ki, sıcaklık artık hisediliyordu. Eriyen kardan sonra otlar filizlenmeye başlamıştı. Yeni su kaynakları doğmaya başlamıştı. Gerilla bir mangalık gücüyle erzak almak için Metina yoluna düştü. Zeve Melexte, Tırvanış köyleri hattını izleyerek Yekmal köyüne ulaştı. Gece boyunca yürüyerek şafak sökmeden Şelaze köyüne de geçti. Sabah erkenden atlarını, katırlarını Metina dağının eteğinde küçük düzlükte bağladılar. Vadiden yukarı gerilla noktasına geldiler. Daha kimseler uyanmamıştı nöbetçilerin dışında. Rojbaşla uyandırılan yerli güç yerine Zap'tan gelen misafirler dinlenmek için uzandıklarında mangadan mangaya yayılan fısıltı;

“Herkes hazırlansın operasyon var.” Bir şakadır diye düşünen misafirler için ciddiyetini anlayana kadar kampta kendilerinin dışında bölük komutanı ve bir kaç kişi kalmıştı. Mangalar mevzilenmek için kayalıklara, tepelere koşarken, düşman güçlerin suliyetleri tepeden görünüyordu. Talimat geldi. Kampta kalanlar “Şelaze'ye doğru vadiden hızla insin” talimatı gelince çantasını silahını alan gerillar hızla koşmaya başladılar.

Üst zirveleri tutan peşmerge ve TC. ordu güçleri ağır silahlarıyla ateş etmeye başladığında kurşunlar yağmaya başladı. Vızıldayarak sağdan- soldan, üstten- altan

kurşunlar ağaçlara, kara toprağa saplanırken kayalardan sıyrıp geçiyordu. Gerillalar hızla zikzaklar çizerek, zıplayarak, koşarak vadiden aşağı indiler. Ateş alanından hedef olmaktan çıkmışlardı. Gelen talimatla doğruya doğru Şelaze köyü geçilip karşı tepelere konumlanılacaktı. Ferhat, “atları, katırları götürelim” ısrarına rağmen sorumlu arkadaşları “sonra alacağız” demişlerdi. Manevra yapan gerilla gücü kamptan uzaklaşınca, peşmerge gücü hemen kampa dadandı. TC. ordu güçleri de orta tepede hareketlenirken Kobralar devreye girmişti. Kayalıkları tutan gerillalardan biri yerini değiştirirken kayalıktan düşmüş peşmergelere esir düşmüştü. Peşmergeler kampı talan ederken atları da katırları da savaş ganimetidir diye hepsini alıyor, uzaklaşıyorlardı. Kobralar havada turlarını tamamladıktan sonra Yekmal köyünün güney tepeleri, Çarçela’yı vurmaya başlamışlardı bile. Gerilla gücü tepelere mevzilenirken görüntü vermemeye çalışıyordu. Çıplak ağaçlar içinde kamuflaj yapmak zordu. Dağın eteğinin hemen üstünden zirvelere doğru kar hala duruyordu. Akşam karanlığından yararlanmak için toplanan gerilla gücü imhadan kurtulmak için alanın darlığını da hesaplayarak Zap’a gitme kararı aldı. Metina güçleri, Zap yoluna düştü. Gece yürüyüşlerine devam ederken Tırvanış köyünün arazisine geldiklerinde Zap tarafında da operasyon güçleri tepelere de, araziye de ateş yakmıştı. Gerilla gücü gitmenin riskli olacağını göz önüne alarak geri dönüş yaptı. Tır-

vanış boğazını aşmak üzereydiler ki tanklar vurmaya başladı. Saniyelerle ölçülecek bir zamanda gerilla gücü tankların atış alanından çıkmıştı. Tankın ilk vuruşuyla yerden ateş yükselirken, şarapnel parçaları çevredeki kayalıklardan aşağı ses çıkararak gecenin karanlığında kayboluyordu. Gerilla gücü sabaha kadar yürüdü. Tekrar Şelaze köyünün tepelerine döndü.

Operasyonun kapsamını kimse bilmiyordu. TC. ordu güçlerinin bütün cihazları devreye girmişti:

“Teröristler gelin teslim olun. Başkanınız elimizde. Terörist başını yakaladık. Şimdi Ankara’da” dediklerinde anonslar devam ediyordu. Gerilla gücü böylesi bir habere inanmak istemiyordu. Gerilla için kara bir haberdi. İmkansızdı. “Böyle bir şey olmaz” diyorlardı. Bütün radyo haberleri birinci haber olarak veriyordu.

Haberler bir karabasan gibi gerillanın üzerine çökmüştü. Herkesin dili tutulmuştu. Yalnızca gözler konuşuyordu. Yürekləri ağlıyordu. Herkes bir gerginlik içindeydi. Ferhat ile Felat tartışmaya başladılar.

“Heval insan kabul edemiyor böyle bir şeyi.”

“Neresini kabul edelim ki.”

“Büyük bir alçaklık”

“Elimiz kolumuz bağlı, insan bir şey yapamıyor.”

“Hareket sahamız dar. Kış ortası.

“Düşmanın hesaba katmadığı bir şey var.Halkın gücünü küçümsüyorlar.”

“ Düşman çok zalimdir. Her yerde baskı ve zulümü arttıracak”

“Bizler burada suçluyuz bir önderliği koruyamadık. Beynimizi, yüreğimizi düşmana teslim ettik.”

“Şimdi de gerillaya yönelecek imha etmek için, sonra halka dönecek, zaten onlara göre halkı halletmişler, hareketi halktan tecrit etmişler su balık misali.”

“Onlar bu konuda yanılıyor. Şehirler ceheneme dönecek, intihar saldırıları gelişir. Halk önderliğe sahip çıkar, her yer savaş alanına dönecek. Pişman olacaklar.”

“Halka baskı yaparlar, katliam yaparlar.”

“İşte onu yapamazlar. Önderlik daha önce de söylemişti, avukatları söylemişti bu yolculuğun sonu Türkiye olabilir. Bazı anlaşmalar sonucu Türkiye de sonuçlanır.”

“Bu söylediklerini başkasına söyleme! Arkadaşlar tepki gösterebilir.” dediğinde

“İşim var “dedi uzaklaştılar. Ferhat mangaya dönerken:

“İnsan bu durumu kabullenemiyor. İnsan hayal bile edemiyor....dedi kendi kendine düşünürken, Civan geldi. Civan gerillanın deyimiyle küçük güneyliydi. Suriye parçasından farklıydı. Arapça yazdığı yazıyı Ferhat’a uzattı.

“Ferhat arkadaş için!”

Bilinen cümle ve sözden sonra gerek ki insan onu sürekli hatırlasın ve temsil etsin.

Canlı varlıklar içinde yaşayan bir insan düşüncesiyle yaşadıklarıyla maddi ortamdan

Daha üstün olduğunu ispatlayabilir.

Başkan Apo zaman suratını aştı.

Ses duvarlarını aştı.

Bir insanın gücü doğayı ve insanı etkiledi. Biz hepimiz bu büyük insanın öğrencileriyiz. Gerek ki biz bu düzeye layık olalım. Başkan Apo'nun okulu özgürlüğün okuludur.

Özgürlük, aşk, adalet ve insaniyet biz bu anlayışlar içerisinde birbirimizi tanıdık, bu dağlar da şerefli ve asil bir yaşamdır.

Bu dönemde mahrumiyet ve acılar olsa da vicdan rahattır.

Çünkü erdemli anlayış, insancıl anlayışlar dürüst yoldaşlığı üretti. Bizim sloganımızı bizsiz hiç bir şey gerçekleştiriyor.

Civan Avaz, Şubat 99. günlerden Pazar.

Değerli yoldaşım acıyı birlikte paylaşıyoruz, soluyoruz. Yüreğimiz burkuluyor. Şaşkınlıklarımız gözyaşlarımız bu karanlık günlerde hep üst üste geldi. Alanımıza geldik, bir düşman operasyonu yaşadık, bu yetmedi güzel insana, büyük öğretmene, büyük öndere yapılanlar ve esaret acılarımıza acı kattı. Bir kara basan

gibi çöktü üstümüze. Kimilerimiz yıkıldı. Herşeyin bittiğini zanetti, ama ben öyle düşünmüyorum. Özünde her şey yeniden başlıyor.

Tufan kopacak, halkın kasırgaya dönüşü engellenemeyecek, her kent ateşe dönüşecek, düşmanlar yanacak, inan ki Kürtler daha son sözünü söylemedi. Belki bizim burada bu kış ortasında elimiz kolumuz bağlıdır. Ama güzel insan zaman suratından da ileri, ses duvarlarını da aştı.

Tek insan çok şeye kadirdir.

Doğayı da toplumları da etkiler.

Onda; Özgürlük, aşk, adalet ve insaniyet oldukça o, güzel insan onu yaratır.

Şerefli ve asil bir yaşamı bahsetti.

Dürüst yoldaşlıklar üretti.

Büyük insanın öğrencileri oldukça” dedi. Naylon çadırdan eğilerek çıktı, kuzey hatlarında orta tepeye yerleşmiş TC. ordu güçleri işbirlikçi peşmerge güçlerinin sürekli denetim altında tutmak için havanlarla, tanklarla dövdüğü Metina dağının kuzey yamacının hemen altında ki Yekmal köyünün güneyindeki üst sırtın güneye bakan yamacında konumlanan gerilla birliği mangalarının arasında volta atmaya başladı. Kaç gündür buradayız. Artık buradaki güce ağırlıkta olmaya başladık. Bir an önce yerimize ulaşıyorduk ne kadar iyi olacaktı. Acaba oradaki arkadaşlar ne yaptı? Kayıp var mı? Düşmanın eline geçen değerler var mı?” diye kendi

kendine konuşup soru sorarken, kendisine doğru gelen ortaboylu, kumral, ela gözlü, çocuk saflığındaki Urfalı Ferhat'ı gülümser görünce sevindi. “Kaç gündür kim-senin yüzü gülmüyordu. Çoğu dünyasına kapanmıştı. Kiminin gözlerinde umutsuzluk okunuyordu. İşte bu gülüş, işte bu temiz ruhlu gerilla bir çiçek gibi açıldı.” dedi, gelen Ferhat'ın omzuna elini koydu.

“Evet yoldaşım, gel sen bir anı yazısı. Dünya hali ne olur ne olmaz, bir hatıra kalır ardımızda” dediğinde, Urfalı Ferhat:

“Heval ne yazayım? Ne yazabilinir ki?”

“Ne mi? Dürüst yoldaşlığa yaz.”

“Eleştir, öneri yap, güzellikleri yaz. Bilirsin anılar unutulmaz.”

“Doğrudur unutulmaz.” yüreğindeki sevinç gözleri-ne yansıdı.

“Biliyorsun? Uynı bölükte uzun süre kaldık. Ve bir kaç gündür de yanınızdayım. Misafiriz. Bir kaç gün içinde yine Zap yoluna düşeceğiz” dediğinde Ferhat defteri aldı. Mangaya gitti. Ferhat'ta Şelaze köyüne doğru azalan kardan yürüyerek yamaca yukarı devam eti. Hala kuzeye bakan yamaçlarda kar olduğu gibi duruyordu.

Havanın güzelliği daha da çekici hale getirmişti karlı dorukları. Kar zerrecikleri yüksek zirvelerde parlarken, o sırtın altına gelmişti, sırttaki ağaçların arasından eğilerek tepedeki taşın arkasına geçip kuzeydeki düşman

mevzilerine doğru baktı. Orta tepeye baktığında bir zamanlar gezdiği tepe şimdi düşman güçlerinin elindeydi.”Her taraf ablukaya alınmış” diye düşündü. Batıya doğru baktığında gözleri on üç şubattaki düşman operasyonunun olduğu kış kampına takıldı. “Az kalmıştı ucuz ölümün kucağına düşücektik, hem de çok ucuz” dedi. Sanki kurşun vızıltıları hala kulağında vızıldıyordu. Jihat’ın kendisine şaka yaptığını düşündüğü operasyon gerçektir. Aklına geldikçe gülüyordu. Düşmana görüntü vermemek için gerisin geriye eğilerek geri çekildi. Sırtın arkasına mangaya döndüğünde Urfalı Ferhat defteri uzattınca:

“Yazdım mı?”

“Doğrudur yazdım kısa oldu.”

“Önemli olan yazmandır.”

“Belli ki herkes gibi güzel yazamadım.”

“Herkes gibi yazman gerekmez ki mutlaka farklılık olur.” Ama yine de teşekkür edip defteri aldı. Manganın bir köşesine çekildi Urfalı Ferhat’ın dünyasına döndü.

“Kini öfkesi, gericiliğe karşı olan aşkı, sevgisi, ilericiğe özgürlük delisi olan bir halkın sevgisini yüreğinde bulunduran kendisini yakan, patlatan özgürlük mücadelemize meşale olan komutanlarının emri altında yürüyen Ferhat yoldaşıma başarılar.”

Ferhat Korkmaz

“Dünyadaki fırtınaya katılıyorum.Bir halkın sevgisini yüreğinde taşımayan militan militan olamaz. Olmadığı gibi de, fedakarlık yapamaz. Senin fedakarlığının zirvesine ulaşacağına inanıyorum.” dedi noktaladı.

Metina’nın köylerine lojistik için giden gerillalar tanklara yakalanmamak için her türlü yönteme başvurarak, Şelaze boğazından geçip noktaya ulaştılar. Ferhat yoldaşlarıyla hazırlıklarını tamamladı, bölgenin verdiği katırları yüklediler, karanlık çökmeden yola çıktılar. Yolda Zap’tan gelen YAJK grubuyla karşılaştılar. Her biriyle tokalaşırken sıra Sarya’ya gelmişti:

“Sende geldin.”

“Evet düzenleme yapıldı.”

“Bu kadar erken”

“Bir kısım arkadaşın düzenlemesi yapıldı. Operasyonda kamp düşman tarafından yakıldı. Kobralar saldırdı.”

“Kobralar mı?” Ferhat şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Burada da operasyon vardı. Az kaldı ki öbür dünyayı boylayacaktık.

“Kimseye bir şey olmadı.”

“Buna sevindim”dediğinde üzölmeye başladı. Demek ki hayat hikayeni yazamayacağınız diye düşündüğünde basındakilere küfretti. Bir teyp vermediler. Bir kaç günlüğüne hiç değölse Sarya ile röpartaj yapardım. Sonra da yazardım dediğinde arkadaşları mesafeli Kaniye Güze’den Yekmal köyüne giden patikalardan iler-

liyordu, yavaş yavaş kararan havada orta tepedeki düşman güçleri kendilerini fark edemeyeceğini bildiklerinden biraz daha hızlı hareket etmeyi yeğlediler. Yekmal köyünün altından geçerek yollarına devam etiler. Gece boyunca yürüyerek Zap’a öğlen saatlerinde Zeve’nin doğusundaki kamp yerine geldiklerinde mangaların yandığını gördüler. Yanmış mangalar, dağıtılmış erzaklar öldürülmüş atları, çocuk gibi oynayan tayların cesetleri yerdeydi. Mangaların yanmasına bir anlam verdiğini düşündü. Ama bu tay’ların neden öldürüldüğüne bir türlü anlam veremedi. Kobraların bombaladığı yerlerde inadına Newroz çiçekleri açmıştı. “Evet barbarlığınıza karşı çiçekler açmış bu toprak parçasında” dedi, arkadaşlarından ayrıldı. Operasyonda arkadaşları çantasını depoya koymuşlardı. Kayalıkların arasındaki deponun kapağının üstündeki toprağı ve taşları kaldırarak kapağı açıp gömme varilden çantasını çıkardı. Defterlerine ve albümüne baktı. Ve oradan ayrıldı.

Kadro eğitim okuluna döndü. Lojistik ve istihkam, kadro okulu kampına yerleşmişti. Patika patika ilerlerken düşmanın her tarafa girmediğini düşündü, “Hedefledikleri yerlere kadar saldırı yapmış düşman” diye düşünürken son iki hafta içinde çok şey yaşamıştı. Yoldaşlarına ulaştığında tek tek tokalaşıp hal hatırlarını sordu. Operasyonun nasıl geliştiğini nereye çekildiklerini sordu. Sosyalist Hamza, ekmek pişiriyordu. İç anadolulu şivesiyle konuşan Hamza: “Görüyorsun düşman

geldi biz manevra yaptık. Şimdide buradayız.” dediğinde kızgın saçta pişirdiği sıcak ekmeği Ferhat’a uzattı. Sosyalist Hamza’nın anlattığı hikayeye katıla katıla güldüler. Sosyalistin bu kadar komik bir hikayeyi yaşayacağını düşünmemişti, düşündükçe de kendini gülmekten alıkoyamadı.

Günler birbirini kovalarken Zap sakindi. Gerilla bahar hazırlıklarıyla meşguldü. Havaalar ısındıkça dağlardaki karda eriyip derelere karışıyordu. Zap ırmağına ulaşıyordu. Sanki Kobralar, uçaklar Zap’ı unutmuştu. Ya da dinlenmeye almışladı.

Baharın ilk günleri ilerledikçe Zap’ın vadileri, dağların etekleri renga renk çiçeklere süsleniyordu ki doğadaki, dünyadaki, insandaki değişiklikler, yenilikler birbirini etkiliyordu. O’na yazmayı sohbet etmeyi pratikleştirme istemi daha da artmıştı. Kalemine davrandı.

Zaman ne de acımasız.

Su gibi akıp gitti.

Hüzünde, mutlulukta

Can yoldaşıma!.

Uzun bir zamandır seninle sohbet edemeyişime çok üzüldüm.

Zamanı canavarca yediler.

Güneş’imizi balçıkla karartmak istiyorlar.

Güneşimizi karanlıklara hapsetti zebaniler.

Mutluluğumuza, hürriyet kavgamıza yenilgiyi dayatıyorlar.

Ama bence bu çılgınlıktır.
Bu kadar kan, bu kadar can
Emek çiğnenmek isteniyor.
Kim bana müsaade eder ki
Ayıptır değil mi?
Bizler daha son sözümüzü söylemedik ki, bizler bahar gibiyiz.
Yenileniriz, yenileneceğiz.
Kahramanlaşmalar, ilahlaşmalar daha da çok olacak.
Buralar bahardır;
Laleler, papatyalar, menekşeler, daha nice nice renkler.
İnsan bir an çocuklaşıyor.
Oynamak gülmek istiyor.
Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum.
Yemyeşil çimenlerin üzerinde yuvarlanıp yapraklarını açan süsleyen ağaçların dalları arasından koşmak istiyorum.
Bazen ceylanlar gibi, bazense kaplan kesiliyor süzülüyor bu güzellikler içinde.
Pınarlar suyunu derelere akıtırken.
Dereler ırmağa billur sularını döküyor.
Medya ülkesinin topraklarının derinliklerine süzülüyor.
Ama çok mu çok üzgünüm.

Medyalılar bu topraklarını esaret altında kurtaramadığı için işletemiyor, hasatını toplayıp geleceğin canlarına gıdasını vermede zayıf kalıyor.

Bir kaç gündür: Gare dağlarında operasyon var.

Sömürgecilik ve işbirlikçilik.

Çok canavarlaşmış. Canım milyonlarca fidanı ateşe verdiler.

Yüreğim sızlıyor. Orada dumanlar yükseldikçe nerede olduğumu söyleyeyim mi? Hani ipek yolunun üzerinde hemen Zap'ın kenarındaki parlamento “Şikeftinin” doğusundaki yüksek asi tepenin üstündeyim. Her taraf ayaklarımın altında etrafı seyrederim.

Buraya küçük Şoreş tepesi diyoruz.

Sırtımı Kurajahro'ya verdim.

Kuzey ise yapay sınırdır.

Tepelere kondurulan, Gire ve Gire Sor karakolları.

Batımızda, karşımda Metina dağları uzanıp gidiyor.

Güneyimde ise Derelok kasabası

Bergare dağları Heft Tebax dağları ve de Gareler. İnanırsın bu derin vadiler yeşillikle kaplı, zirveler ise mor karışımı kayalıklar.

Özellikle kuzey dağlarının zirveleri dorukları beyaz karla kaplı. Bu esaret altındaki topraklar özgürleşmedikçe:

Bir insanın kendisine ben onurlu bir insanım demesi: Büyük bir ayıptır.

Belki bir gün duyarsın. Bir yoldaşım kaharmanlık sözü vermiş.

Onun için yola çıkmış, bu yoldaş tarihin istediği, beklediği görevi yerine getireceğini söylemiş bu yoldaşım ben gidiyorum.

Belki dünyaya ya bir çiçek olarak geleceğim yada bir çocuk olarak döneceğim. Kürdistan'ın kuruluşunu, kurtuluşunu göreceğim.

Bunda mutlu olacağım. Evet biz de mutlu olacağız.

O bir sanatçıydı. Yaşamda sazını dillendirirdi.

O bir millitandı, bir yoldaştı.

Saygı duyduğumu, güvendiğimi. Birlikte çok çalıştık, şunu hiç unutmuyorum. Bir toplantı sonrasıydı.

Ne söylemek istediğini bazıları anlamamıştı. Kızgındı. “Heval Ferhat bunlar beni anlamıyor” demişti.

Önderliğe bağlılığın gereği bu karar düzeyine ulaşmıştı.

Saygıyla anıyorum!..

Küçük kuranıma bir anı yazısını almıştım. Buna seviniyorum.

Evet yoldaşım yeni bir sürece hazırlanıyoruz. benim için sevdiğim bir şarkıyı söyler misin? Duygunun, düşüncenin birleştiği an. Mutluluğun şiirini yazmaya çalıştım. Savaş pratiği, zülüm,

Buna pek müsaade etmiyor.

Diğer yazımın 232 sayfalık bölümünü bitirdim. İkincisine başladım.

Fırsat bulursam onu sonuçlandırmak istiyorum. Şiir-
lere devam ediyorum, epeyce yazıyorum. Resmin asılı
duvarda, ikincisini yazdım.

Kutsal ateşin insanları

Son sözlerini söyleyecekler. Kutsal sevgimize..!dedi.
26 Nisan notunu düştü,defterini kapattı, kayalıktan indi.

Küçük küçük sokakları andıran kayalıkların arasın-
dan yürüyüşüne devam etti. Kendini gözü yaşlı Laleş-
lerden alamadı. Her birini pamuk yumuşaklığında ok-
şadı. Her biriyle sohbet etti. Dertlerini Laleşlerle pay-
laştı, koparmayı hiç düşünmedi, kökünden koparmanın
ölüm olduğunu biliyordu. Laleşlerle çektiği resim belki
ebediyete kadar anı olarak kalacaktı. Yoldaşlarının re-
simlerini de çekti. Sabah erkenden sızarak girdikleri te-
pede şimdi rahatlıkla dolaşıyorlardı. Akşam üstüydü,
bir grup yoldaşıyla Şoreş tepesinin eteklerinden aşağı
Heliz deryasının içinden yürüyerek geçtiler.

“Koskocaman bir bodur ormanlık” gibi düşündü.
“İnsan içinde saklana bilir.”dedi.

Aradan bir ayı aşkın bir zaman geçmişti. Her bir gün
gerillanın yaşamı bir romana değerdı.

“Sevgili yoldaşıma!”

Deli miyim? Divane miyim? Bilmiyorum. Eski dost-
ları gördükçe çocuklaşıyorum. Seviniyorum da!.

Anılar birden gözlerimin önünde canlanıyor; kimi
mutluluk, kimi hüzn, ve yıllar sonra tatlı, cana can ka-
tan gülümseyişler.

İnsan gülümseyişlerin arasındaki hüznü de fark ediyor. Özlem dolu gözler.

Evet bizim çocuk gülüşlü gundiye de gördüm.

Biraz'da olsa değişmiş. Evet burada anmadan geçemeyeceğim.

Özgürlük sevdalısı, Güneş'in kızını!

Uzun bir zamandır aramızdan ayrılışı.

Bir yıldız gibi kayıp gitmesi, sonsuzluğa Saryamız.!

Üzülüyorum biliyor musun talihsizlik.

Bu zamanda Güneşimizin istemiyken yazmak. Ama gel gör ki, ben ve benim gibi yazanların

“Yaşamın içinde yaşama hakları yokmuş”

bazı serseriler bunu söylüyor.

Suç işlemişiz yazmakla

Faşizmde yaşama hakkı tanımıyor.

Beşikçi yıllardır zindanda

Göktepe ise mezarda.

Acıdır değil mi?

Bu olumsuzlukların içimizden çıkması.

Faşizmle aynı anlayışı taşımaları çok acıdır. Kendimi bulduğumda yine de kendimi aramak ilginçtir.

Yazmaya kendimi borçlu hissediyorum.

Sarya'yı anarken evet güzel kız; güzellikleri, acıları, hüznü, mutluluğu ve de burukluğu yazmaya çalışacağım.

Onu ancak ve ancak büyük zaferde.....!

Can yoldaş kısa da olsa acaba bu halleri anlatabildim mi?

Ben girdabı bekliyorum. Tufanlaşana kadar. Gelecek günler tufana gebedir. Çılgınlığımı affet, şu anda ne yapıyorsun bilmiyorum.

Yoğunlaşma derecen nedir? Bilmiyorum!

Ummaktan çok özgürleşmeni daha çok bekliyorum

Bizim gundiye göreçeğime tekrar sevinyorum.

Aradan uzun yıllar geçti.

Bizim Zelal yoldaşımı gördüm, iyiydi, sevindim. Saygı duyuyorum.

Bilirsin, yaralı aslanımız demir parmaklıklar arasında.

Esaretli , kahrolası zindan.

Ben düşmana bir isim bulamıyorum.

Literatürlerde de yeri yok.

Bu kadar canavar, bu kadar barbar.

Bu konuda mantık zorlanıyor.

Bu gün aslanımız canavarların karşısında kükreycck.

O karanlık dehlizleri aydınlatacak. Yoldaşım, ayrılıklar acı veriyor insana. Heval babanın canlarını özledim. Belki bir gün anlatırım.

Bu geçen gece dolunay vardı.

Berrak bir havaydı.

Ay ışığı meşe ağaçlarının yaprakları arasından süzölüyordu gözlerimize, yüreklerimize. Üç otuz da kalktık.

Dört otuz da yükseltilerdeydik. Mahsun mahsun, seyrediyordu bizi dolunay. Daha tanyeriydi, o kaybolmadan güneş Çarçela'nın burçlarında.

Göründü , bülbüller eşliğinde

Ressam fırçası bulutlar kızılımsıydı.

Bizim Roj yoldaşla bazen güzellikleri tartışırız, yoktur birbirimizden fazla farkımız.

Bir gün sana komutanım Hamza'yı anlatmak istedim.

Ve de hoşçakal sevgili yoldaşım.

31. 5. 99. Şikefta Birindaran”

diye yazarken yaslandığı meşe ağacının altından etrafı seyre daldı. On yılların meşe ağacı kimlere gölgelik olmamıştı ki” dediğinde, yoldaşları:

“Heval gel çayımızı hazırdır. Dediler. İntişar günlerin ardından gerilla birliği yerleşim noktasını tekrar değiştirirken, yürüyüşünü uzun yıllar bu topraklarda kök salmış toprağın derinliklerine sarmalamış, boylarını mavi gökyüzünün boşluğuna uzatırken. Gelen- giden bütün misafirlerine yazın kavuruculuğun da serin gölgeliklerini sunan, yaşları yüzyılları bulan pütürsüz meşe ağaçlarının altında noktalayıp, hemen yanı başındaki billur bilur berrak akan pınarından hayat bulurlardı. Bir karınca sürüsü gibiydiler; keçilerinden, koyunlarından sağdıkları sütü pınarın serin- soğuk suyuna gömerlerdi. Akşam kaynatır, mayalarlardı. Sabah kahvaltılarında

ekmeklerine katık yapıp karınlarını doyururlardı. Genç, orta yaş grubundaki erkekli-kızlı, Şehit Sait gerilla birliği sabahın dördünde rojbaşa uyanırlardı. Her gün bir grup gerilla göreve giderken bir takımlık gerilla gücü de Şirin dağına keşif yapmak için yola çıktılar. Yaz hamlesi hazırlıkları için gerilla komutanları karar almışlardı Çemço suyunun kuzeyine Karker sırtlarının eteğine yerleşmişlerdi. Bu şirin köy doksan yedi de TC. ordu güçlerinin operasyonu ve Savaş uçaklarının bombardımanından dolayı yurtlarını terk etmişti köylüler.. Köy viraneye dönmüştü. Köyün ayakta kalan dut ağaçları, kar tanesi meyvelerini gerillaya sunuyordu. Uzun bir görev için Zübeyir Besam, Ferhat, hazırlıklarına Saca'nın harabelerinde bulunan katırlarını getirip semerlerini bağladılar. Getirecekleri cephaneyle belki bölgenin kaderini değiştireceklerdi. Ferhat manga komutanına:

“Heval Zübeyir. Bizim dışımızda başka kim gelecek?”

“İki de bayan arkadaş gelecek.”

“Peki kimin geleceği belli mi?”

“Hayır bilmiyorum. Onların komutanları ayarlayacak.”

“Ama yalnızca bizim hazırlık yapmamız yetmez ki” dedi oradan ayrıldı. Pınara doğru meşe ağaçlarını geçti. Etrafına baktığında neyi aradığını bilmediğini düşündü. Voleybol sahasına geçtiğinde salondaki ağaçların altın-

da ekmek yapan yoldaşlarını selamladı, pınara ulaştığında iki elini birleştirdi suyu avuçlamaya başladı. Pınarın soğuk suyunu yudumladığında, gelen ayak seslerine başını çevirdi, baktı. Karşısında altı ay önce tanıştığı, son bir aydır da aynı bölükte yerini aldığı; ela gözlü, kumral, lüle saçlı, orta boylu, moralli-coşkulu, saf gülümseyişiyle çevresine sevgi-moral dağıtan genç, yeniye açık temiz duygularıyla yaşamını sürdüren bir gerilla adayıydı. Ellerindeki iki su bidonunu yere bırakarak çeşmeye eğilen yoldaşına “Merhaba heval” dediğinde:

“Merhaba.”

“Nasılsın yoldaş..?”

“İyiyim.”

“Peki sizden kim geliyor göreve?”

“Göreve mi? Ben geliyorum.”

“Şaka yapmıyorsun ya?” dediğinde mimiklerindeki ciddiyete baktı, samimiydi.

“Doğrudur. Ben geliyorum. Bir de Mahabat arkadaş geliyor. Peki sizden?”

“Bizden; Ben, Hoca, Besam geliyoruz.”

“Hoca arkadaş mı dedin.?”

“Evet evet Hoca arkadaş”

“Geçen sefer ki görevde Hoca arkadaşla gitmiştim. Tuhaf sorun çıkıyor.

“Biliyorum Hoca arkadaş biraz dardır, ama birlikteyiz Besam da fedekar bir arkadaşdır. Biraz hazırlık

yapmamız gerekiyor. Bir kaç günlük erzak almamız gerekiyor. Yolumuz uzak.”

“Yolumuz üzerinde güç yok mu?”

“Var, ama büyük ihtimalle uğramayız.”

“Uğramaz mıyız?”

“Evet.” Bidonlarını su dolduran Pelda ellerini yıka-
dığında bir çocuk gibi suyla şakalaşmaya başladı.

“Su beraktır değil mi?” Suyu izleyen Pelda.

“Güzel ve berrak bir su.”

*İnsanlarda su gibi berrak olsaydı, ne kadar güzel olurdu.” dediğinde Pelda biraz düşündü.

“Su gibi berrak olmasalarda, dürüst insanlar var.”

“Doğrudur, epey dürüst insan var. Misal şu anda karşıdan gelen arkadaş dürüst biridir. Yoldaşına karşı kurnaz değil, samimidir.”

“bir insanın dürüst kalması, saf ve temiz kalması, partiyi anlamakla dürüst yoldaşlarıyla ilintilidir.”

“Katılıyorum. Anlamak ve de kavramak, tabi ki pratikleştirmekle bağlantılıdır.Tabi hepsi olmasa da büyük çoğunluğu temizdir.”

“İlkeli olmayınca zamanla bozuluyorlar.”

“Yardımcı olmak gerekiyor.”

“Tek kişinin belirleyiciliği olmuyor. Etkilenmeler olsa da.”

“Teşvik önemlidir.”

“Tabi ki ikna önemlidir.”

“Bu biraz da doğayı ve insanı sevmeyle olur, bu in-sanda biraz yaşanır.”

“Bizdeki sevgi ve doğaya bakış, biraz da olsa çarpık-laşmıştır. Onun içindir ki bozulmalar oluyor.”

“Söylediklerin yerindedir.” dediğinde çeşme başı sohbeti zaman almaya başlamıştı. “Evet hevala Pelda yolumuz uzundur. Ben tartışmakta istiyorum.” dediğin-de:

“Tartışırız.”

“Tamam öyleyse gidip diğer hazırlıklarımızı yapalım. Akşam serinlikte yola çıkacağız.”

“Desene sabaha kadar yürüyeceğiz.”

“Doğrudur. Bir şey diyor musun?”

“Yok. Nasıl olsa birlikteyiz.”

“Tartışırız heval Ferhat.” deyip, su bidonlarını alarak yukarıdaki mangalarına yürümeye başladı. Ferhat çeşme-te tek başına kalmıştı. Avuçladığı suyu yüzüne çırp-tı.

“Fedekar bir arkadaştır. Her zaman görevlere gönderiyorlar. Tahminim de doğru çıktı. Bir taraftan gelmesi iyidir. Moraldir. Ya diğeri için ne demeli? Hoca onu hiç sevmiyor, yolda sorun çıkarırlar. Bu da bizi zorlar. İnsanların birbirini, mutlaka insanların sevecek bir tarafı vardır. Ama ben... Biraz düşündü, “Kimini çok kimini de az seviyorum değil mi?” Kendi kendine sordu. Kimileri soğuktur. Ama yine de sıcak bir tarafı vardır.

Bazen bazılarına çok kızıyorum. Bazılarına ise nefret eder gibi oluyorum.

Sevmesem de beni bağlayan şeyler var. Koşullar gereği anlaşılmam da gerekiyor” dedi. Mangaya doğru yürümeye başladı. Manga ya geldiğinde Hoca ve Besam oturuyordu:

“Heval Hoca bayanlardan Pelda ve Mahabat geliyor.” dediğinde Hoca başını salladı. Besam güldü. Hoca: “Hadi Pelda için bir şey demiyorum. Fedekardır, mütevazidir, çabası da var. Ya diğeri için ne diyeyim? Başkasını bulamadılar mı? Onu gönderiyorlar.” dediğinde yerinden kalktı. Mangadan uzaklaşınca; esmer, ela gözlü, orta boylu, siyah geri taranmış saçları, açık alınlı Besam bastı kahkahayı gülerken yerinde. Sanki laz oyunu oynar gibi yerinde sarsılıyordu. Mangaya gelen Cihan:

“Ne oldu? Ne gülüyorsunuz?” diye sorduğunda Ferhat:

“Görevimiz renkli geçecek gibi görünüyor.” dediğinde Besam:

“Ben hoca arkadaşın kafa sallamasına gülüyorum.” dedi. Cihan

“Hoca arkadaşına yardımcı olsanız iyi olur.”

“Biz iki arkadaşta sorun çıkmaz Pelda arkadaş dahil” diyen Ferhat’a Cihan:

“O zaman Muhabatla Hoca arkadaşlardır.” Besam cevap verdi:

“Turnayı gözünden vurdun.”dedi. Ferhat ile Besam yeni yeni samimi olmaya başlamışlardı. Aynı mangada oluşları, işlerdeki kolektif çalışma düşüncelerine ve yoldaşıklarınada yansiyordu.Bazen günlerce birbirlerini göremezlerdi.

Xebat ve Necmi’de göreve gitmişti. Ermeni asılı Erman’da taburun tuz ihtiyacını gidermek için tuz üretmek için gitmişti. Birliğin emekçisi Guyi Tekin’de mangadan gitmişti. Manganın sayısı her gün azalıyordu. Bu günde üç arkadaş göreve gidiyordu. Akşam serinliği bastığında mangada kimse kalmamıştı. Grup kırıları kontrol etiler. Gurçlarınıda bağladılar. Çantalarını da yanlarına aldılar. Çantalarını arazide sakladılar. “Daha uygun olur.” diye düşündüler.

Bölge komutanı Kobaneli Dijvar hocayı, Mahabat’ı çağırıp konuştu. O ara Ferhatı’da çağırdı:

“Bakın heval gidiyorsunuz. Ferhat sen karargahın yerini biliyorsun. Arkadaşlarla orada görüşüceksiniz. Cephane oralarda bir yerdedir. Gitiğinizde orada durmayın. Cephaneyi aldığınızda geri dönün.” dedi. Hoca ile Besam önden, Pelda, Mahabat, Ferhat arkada yürümeye devam ettiler. Güneş artık son ışıklarını dağların zirvelerine vururken ardından açık kırmızı lekeler bırakıyordu. Hava serinlemişti. Kırkbeş dakika da Kokele köyüne vardılar. Kokele köyü yıllar önce boşaltılmıştı. Evlerin duvar taşları bile üst üste kalmamıştı.

Yolları bozulmuş, bostanlarda sebzelerin yerini yabancı otlar almıştı. El emeği, alın teri su kanalları taş toprak dolmuştu. Sağlam ayakta kalan dut ağaçlarının meyveleri olgunlaşmış, iri, dolu gibi bembeyaz tatlı mı tatlı gelen geçen gerillaların damaklarında tat bırakırdı. Hava kararmaya başlamıştı. Patikayı sağlı sollu çevreleyen meşe ağaçlarının arasından ilerlediler. Kokele’yi geçtikten sonraki berrak serin sudan avuç avuç sularını içtiler. Katırlarını da suladılar. Patikada oturup tütün keselerinden, tabakalarından sigaralarını sardılar. Tütürmeye başladılar. Ferhat arkadaşlarına:

“Arkadaşlar zehirleniyorsunuz. Dolayısıyla doğayı da zehirliyorsunuz” dediğinde Pelda cevap verme de gecikmedi:

“O kadar da değil heval. Hava temizdir. Fazla etkisi olmaz” dediğinde patikada oturan mahabat kayıp patikadan altına düşünce Ferhat:

“Bak gördünüz mü sigara etkisini gösterdi.” dediğinde hoca gülmelerin arasına girdi:

“Eğer iyi gidersek arkadaşların yarım çuval ununu verir ve yanlarında birazda otururuz. Gece saat ikide de Zap’ta olursak iyi olur.” dediğinde kimse kimseyi net göremiyordu. Birbirlerinin karartılarını ve sigaralarının ateşlerini görüyorlardı. Ferhat “Bu biraz şüphelidir. Bu biraz zordur.” diye düşündü. O ara Pelda:

“Heval benim ayaklarım yanmış, o saatte oraya ulaşmak zor.” dedi ve devam etti. “Bu karanlıkta yürümek zor.” dediğinde Ferhat cevap verdi:

“Ayakların yanmışsa yürümede zorlanırsın, ama birazdan ay ışığı çıkar.” Dedi. Mahabat hemen araya girdi:

“Heval Rengin bize dedi ki yolda katırlara binebilirsiniz.” dediğinde hocanın ses tonu değişmişti:

“Heval nasıl olur? Bu katırlar daha kaç gün yürüyecek? Oradan da cephaneye yüklenip geri dönecekler, kimse katırlara binmeyecek” deyince Mahabat:

“Ama binsek ne olur ki heval?” deyince

“Ne olmaz ki? Hayvanlar yorulacak “ diyen Hoca’ya.

“Bizde yoruluyoruz.” dedi Mahabat, Hoca cevap vermedi.

“Hadi! Kalkın gidiyoruz.” Dedi. Kalktıklarında saatler sekizi gösteriyordu.

Ay ışığı zirveleri aydınlatmaya başlamıştı. Patikanın kiminde iniş, kiminde çıkış, kiminde düz, kiminde de dereleri geçtiler. Patikanın o gizemli noktasına geldiklerinde; uzun, ince meşe ağaçları yükseltillerde

daldan dala sarmaş dolaştılar. Meşe ağaçları üstten birleşirken altta tılsımlı bir tünel bırakmışlardı.”Yolun en harika yeri” diye düşünen Ferhat sağ elini sağa açarak arkadaşlarının arkasında yürürken ince meşe ağaçları dokunadokuna, çarpa çarpa ilerledi.

“İnsan burada saklansa kimse göremez.” dedi.

Önünde yürüyen Pelda’ya:

“Heval bu sık ormanlık çok güzel, sanki Vietnam’dayız . İnsana o hissi veriyor. Herhalde yolumuzun en gizemli yeri burasıdır.”

“Gizemli mi ? Ben birşey göremiyorum ki karanlıktan” deyince.

“Doğrudur. Şimdi karanlıktır, göremezsin. Gündüz olsaydı görürdün. Burası çok güzeldir.” dediğinde ise yolun taşlı kısmına gelmişlerdi. İstemeden konuşmalarına ara vermişlerdi. Düşmemek için bütün dikkatlerini patıkaya verdiler. Yarım torba unu tuz yapanlara bıraktılar. Kaniye Xwe, Kaniye Güze, Kaniye Tüye, Şoreş tepesi hattını izleyerek ay ışığında yollarına devam ettiler. Hetüt köyüne vardıklarında saatler gece yarısını geçmişti. Çeşme de mola verdiler. Su içip büyük dut ağacının altına gelen Ferhat, Mahabat, Pelda dut ağacının altında oturdular. Uykuya yenilmemek için direnen arkadaşlarını dut yemeye davet eden Ferhat, biraz dallardan dut toplarken kayanın üzerine serili olanları görünce dallardakini bıraktı. Taşın üzerindeki tatmaya başladı. Ayakta gezinen Mahabat’ı çağırdı:

“Heval gelin! Burada daha tatlı dutlar var.” diye çağırdı. Muhabat geldi yarı uykuluydu. Ayakta zor duruyordu.

“Heval uykun mu var?”

“Hayır uyukum yok.” diye cevap veren Mahabat taşın üzerinde bir avuç dut aldı ayakta salanan Mahabat’a:

“Heval yüzüne biraz su çırpısan iyi olur, düşeceksin “diyen Ferhat ağacın dalını silkelemek için ayağa kalktı. Güneye bakan dalları silkeledi. Kayalığın üzerinde oturan Pelda’nın üzerine dökülen dutlar Pelda’yı ür-kütmüştü. Ferhat doyasıya tut yemişti.

Besam ile Hoca çeşmenin önünde oturmuşlardı. Arkadaşları tembellik yapmışlardı. Tekrar patikaya dizildiler, inişe geçmişlerdi. Yamaç zik zaklı patikadan inerek sabah erkenden Zap suyuna ulaştılar. Zapa dökülen dere suyunun yanındaki kullanılan noktada konakladılar. Dere asırlık çınar ağaçlarıyla, dut ağaçlarıyla süslenmişlerdi. Alımcıların erkenden bu randevu noktasına gelmelerine sevinmişlerdi. Birlikte kahvaltı yaptılar. Dinlendiler. Isınan dere suyunda yıkandılar.

Çevreyi dolaşırken daha önce güvenlik olarak kullanılan kayalık, kazan bombalarıyla parçalanmışlığını gördüğünde uçak saldırıları gözlerinin önünde bir film şeridi gibi geçti Hayretler içinde bombalanan yerin bir kaç metre aşağısındaki külübeyi seyretti. Hala ayaktaydı. Geri döndüğünde arkadaşları hazırlanmışlardı. Yolculukta ayakları dahada kötüleşen Pelda’ya yanık kremi verdikten sonra, Besam ile sala kadar gittiler. Katırların semerlerini salla, kekele karşı tarafa geçirdiler. Kızgın güneşin altında yürümenin zor olacağını bildiklerinden biraz daha beklemenin iyi olacağını söyleyen Hoca

Mahabatla tartışmaya devam ettiler. Alımcıların gelip gitmesinin ardından son hazırlıkları da yapan Pelda, Mahabat, Hoca, Besam, Ferhat, salla batı Zap’a geçtiler. Bu sefer ayağı burkulan Pelda’nın yanına Mahabat’ta bırakıldı. Kuzeye gidecek güçlerin yanında kalan Mahabat ve Pelda, geceyi orada “Gunde Kurko” da geçirdiler.

Hoca, Besam, Ferhat, sabaha doğru Metina dağına, muhabere tepesini aştılar. Amediye boğazına yakın ormanlıkta konumlanan karargaha ulaştılar. Karargah komutanıyla görüştüler. Gelen cephanecilerle de depoda çıkarılan kleş, Biksi, mermilerini katırlara yüklediler. Hemen geri dönüş yaptılar. Metina platosundan dağın doğusundaki doruğa ulaşmak için patikadan muhabere tepesine çıktılar. Muhabereci Hamza’nın yanından Sergele dağına bakan yamaçtan aşağı zorlu, zik zaklı iniş yaparlarken ağır yükler altında ezilen katırlara daha nazik davranmaya çalışıyorlardı. İki bin metrelik iniş saatler sonra inebildiler.

Dersim’e, Amed’e gidecek grupların yanına geldiklerinde saatler gece yarısını gösteriyordu. Dersim eyaletine gidecek grubun komutanı Dr. Agitle konuşan Ferhat.

“Bende gelmek istiyorum. Ne yapmalıyım?” diye sorunca Dr.Agit:

“karargaha öneri yap” diye cevap verdi. Ferhat sevinmişti. Yıllardır özlem duyduğu ülkenin bir parçası

Dersim’i görmek istiyorum.Dedelerimin yurdunu görmek istiyorum.” diye düşündü. Geceyi Asuri köyünde geçirdiler. Sabah erkenden kalkıp, ağır cephaneyi tekrar katırlara bindirdiler, Zap suyuna ulaştılar. Pelda, Mahabat dinlenmişlerdi. İki günlük yola yürümemişlerdi. Öğlenin kızgın güneşinde, cephaneyi salla doğu zap yakasına taşıdılar. Geceyi aynı noktada geçirdiler. Ferhat erken uyandı. Çevreyi kontrol etti. Lojistik alımcıları yine gelmişlerdi. Birlikte kahvaltı hazırladılar. Ferhat yoldaşlarını hemen uyandırmadı. Hazırlıkları bitirdikten sonra; Besam’ı, Hoca’yı uyandırdığında Pelda, Mahabat’ta kalkmışlardı. Gece boyunca naylonun üzerine dökülen dutları da topladılar, birlikte yediler.

Saatler ilerledikçe kızgın güneşin altında vadi Zap suyuna rağmen bunaltıcı kavurucu bir sığağa sahipti. Haziranın sığığında dere suyu da, ılıklaşmıştı. Asırlık çınarın altında tartışmalarına devam eden gerillalar yolculuk için akşamın serinliğini beklediler. Katırlarının yerini değiştirmeyi de ihmal etmediler. Ferhat Pelda’yla sohbetine devam ederken Pelda’yı daha önce nerede gördüğünü hatırladı:

“Heval Pelda, İstanbul- Kartalda yapılan HADEP mitingine katılmıştınız değil mi?”

“Doğrudur katılmıştım” dediğinde Ferhat:

“Hatırlıyor musun? Güneşli bir gündü, binlerce Kürdistanlı akın akın gelmişti Kartal belediyesinin önüne. Kürtler için bir meydan bayramıydı. Seni govend de

görmüştüm. Halaydaydın, sevinçliydin otuzbin yürekle bir olmuştun. Bende heykelin karşısındaki yükselti de seyrediyordum. O gün Kartal Kürtlerindi; Halayıyla, şarkılarıyla, yürüyüşleriyle.”

“O günler kürtler için çok önemliydi. Özellikle meydanların dolması, bizim için çok önemliydi. Ama acı tarafı milyonlarca Kürdün olduğu” dediğinde bir iç çekti, gözleri oradan uzaklaşmıştı.

“İstanbul’da onbinlerce insanın katılımı çok azdır.” dedi.

“Elbete azdır. Ama şunu unutmayalım, ben altı ay kaldım. O dönemde genel halk Kürt, Türk fark etmiyor. Ama özelde kürtler için bir özel savaş vardı. O psikolojik savaş basın- yayında hele o televizyonlar.. İnsanın düşüncesini allak bullak ediyordu. Sıradan insanın dünyasını yıkıyor, sisteme hizmet edebilecek konuma getiriyor. Kendisi için konuşmayan, kendisi için çalışmayan bir insan tipi yaratılmıştı. Yaratılıyor da.”

“Tabi ki özel savaşın karşısında dayanmak ya da ayakta kalmak zordur. O da bizler biraz eğitim gördüğümüz halde bize sürekli baskı vardı. Hareket alanını daraltıyor. Psikolojinle oynanıyor.”

“Beni o süreçte akrabalarım tarafından eve almaları daha çok tereddütlüydü. Kaldığım evlerde sabaha kadar nöbet tutuluyordu.”

“Neden?”

“Polisin saldırılarına karşı kendilerince önlem alıyorlardı.” Hava gittikçe ısınırken çırcır böceklerinin sesi de yükseliyordu. Konuşmalarına ara verdiler. Ferhat Pelda’ya:

“Ayaklarının iyileşmesi için çıplak ayakla toprağın üzerinde gez iyi olur.” dedi ekledi:

“Heval ben yukarı gideceğim. Kimse gelmesin suya gireceğim. “dedi gitti. Pelda’nın samimiliğine, dostluğuna, açık oluşuna sevinmişti.

“İnsan bazılarıyla hiç tartışamıyor, konuşamıyor. İyi tarafı gittikçe aydınlanma gerçekleşiyor.” dediğinde dere suyunun doğal göletine kendisini atmıştı. Bile küçük küçük balıkların yüzüşünü seyretti, suyun berraklığı, ılıklaşması kendisi için çok güzel olduğunu düşündü. Saatler ilerledikçe vadinin yamaçlarına da gölge düşmeye başlamıştı. Hoca:

“Arkadaşlar hazırlanın , katırları yükleyelim.”dediğinde Ferhat:

“heval bayan arkadaşlar daha gelmedi” dedi,Hoca:

“Ne yapıyorlar?” diye sorunca:

“Herhalde şimdi gelirler. Çünkü benden sonra gittiler.”

“Geldiklerinde hemen gelsinler, onların keyfine göre hareket edemeyiz.”

“ Tamam. Geldiklerinde söylerim, hemen geliriz.”

“Ben Besam’la gidiyoruz”

”Tamam” diye cevap verdi. Mahabat ile Pelda geldikle-

rinde cephanenin yarısı yüklenmişti. Ağır cephane katırları daha çok yoracak.”dediğinde yukarıya doğru baktı:

“Şoreş tepesine çıkana kadar.” diye düşündü. “Yol epey yokuş, yükler yıkılmazsa iyi.” dedi. Zik zaklı patikayı yavaş yavaş yürümeye başladılar. Boncuk boncuk terler akmaya başlamıştı. Hetüt köyüne vardıklarında hava kararmıştı. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola çıktılar. Kaniye Tüye’ye vardıklarında gece yarısını bulmuştu. Katırların yükünü indirdiler. Meşe ağaçlarının arasındaki boşlukta yattılar. Yorgunluk olsa da tek tek nöbet tuttular. Hoca herkesin düşüncesini aldıktan sonra:

“Kaniye Xöe’ye gidip arkadaşların yanında dinlensek iyi olur. Ayriyeten erzakta alırız.” dedi. Herkes onayladı. Birlikten güç doğar espirisiyle tekrar katırları yüklediler. Binlerce mermi acaba hangi sonucu alır.” Diye düşündürüyordu. Yola koyulduklarında düz patika katırların da hoşuna gitmişti. Herkes daha hızlı yürüyordu. Ferhat yakaladığı manzaraları kaçırmıyor. Otuz altılık pozu bitirmeye doğru götürüyordu.

“Resimleri ne zamanda çıkaracaksın?” sorularına

“Uygun bir zamanda çıkarırız, zaten resimleri vermeyeceğim. Bende kalırlar” dediğinde:

“Ama heval bize de resimleri vermelisin, hiç resimlerimiz yok.” Dediklerinde:

“Bakalım düşünürüz” cevabını veriyordu. Dinlenme noktasına geldiklerinde:

“İlginç bir doğamız var. Küçük sırtlar insan bedenine benziyor. Kırmızımsı, kurşuni renkteki toprak ne kadarda ilgimi çekiyor.” diye düşünürken katırların yüklerini çınar ağacının altında indirdiler. Katırların semerini de indirip katırları çeşmenin altındaki otlağın içine bağladılar. “Epeyce karınlarını doyururlar güçlenirlerde , ne diyorsun heval Besam?”

“Bizim için iyidir. O zaman fazla uğraşmayız zamanında yerimize ulaşırız. Kaç gündür arkadaşlardan uzağız?”

“Doğru söyledin.”

“Gidelim mi?”

“Gidelim.” Üçüncü katırı bağlayan Pelda sallana sallana uzun kamışların arasından gelirken cebinden fotoraf makinasını çıkardı. Habersiz resmini çekti. Pelda’yı resimlemişti. Çeşmede su içtiler. Besam, Pelda, Mahabat, Ferhat yabani otların uzadığı, büyüdüğü geniş tarlanın içinden aşağı tuzlu su kuyusuna doğru yürümeye başladılar. Dikenli ıtır otları çoraplara , şalvarların paçalarına yapışırken uzun yeşil kamışların arasına daldıklarında, Ferhat hızlandı. Uzun kamışların arasındaki yürüyüşü resimledi.

Tuz üreten yoldaşlarının yanına vardıklarında tuzlu su kuyusunun yanında kaynayan kazanları seyrettikten sonra dut ağacının altına gelip oturdular. Gerilla ilkel

yöntemlerle olsada tuz ürettiyordu. Gelişkin teknikleri makinalar olmasa da ürettikleri tuzla yüzlerce gerilla tuz ihtiyacını gideriyordu.

Erman; Ermeni asıllı Enternasyonalist bir devrimci, son derece görevimize sadık, kurallara uyan, kendini disiplinize eden bir gerillaydı. Hoca erken ayrılıp cephanenin yanına gitmişti. Besam, Ferhat, Pelda, Mahabat'ta, çaylarını içip sohbetlerini noktalarıp bahçeleri gezerek cephanenin yanına geldiler. Ferhat düşüncesindeki soru işaretlerine cevap bulmaya çalışıyor. Bir kadının yoldaşla tartışmanın aydınlanmanın daha iyi olacağını düşünerek

“Bayan yoldaşlarla neden tartışmayayım ki, ölçülü tartışırsam” dediğinde acaba duygu yönünde bile etkilenebilir mi? Gelişirse ne yapılabilir? Zayıflıkla birbirini beslerse ne olur? Bir sürü sorular Birbirini kovalıya dursun.

“Ama tartışma kaçınılmazdır.” dedi. Yoldaşlarına bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları açılıp kapandı. Bir şey söylemedi, düşündü, düşündü, büyülenmişti. Bu soruları kendine sorma zamanıydı diye düşündü.

“Seviliyormusun?”

Seviyormusun?

Sana iyi davranılıyor mu?

Yükün ağır mı?

Yalnız kendini mi seviyorsun?

Yada sevdiklerin var mı?

Sevgine cevap var mı?
Nasıl seviyorsun?
Neyi seviyorsun?
Karşı cins seni büyülüyor mu?
Gözleri, saçları, yüzleri, düşüncesi, temiz yüreği mi?
Fiziği mi?
Hangisi?
Sevgide dürüstlük var mı?
Sadelik var mı?
Doğal mı?
Sözde mi?
Özde mi?
İnsan bir, iki, üç kadını birden sevebilir mi?
Herkese yer var mı?
İnsan neden seviyor?
İhtiyaç mı?
Giderilmesi gereken yalnızlık mı?
Bir birini tamamlama mı?
Tamamlamaysa ne kadar fiziksel mi?
Ruhsal mı?
varsa ne kadar?
O bütünlüğün içinde birbirini bitirmek mi?
Tüketmek mi?”
Her yoldaş ne kadar sevilir?
Her kadın ne kadar sevilir?
Her çocuk ne kadar sevilir?
Ben kimi seviyorum?

Ben karşımdaki kadını mı ?

Yoksa uzaktaki kadını mı?

Yada milyonlarca kadını mı?

Kadınısı olanı mı?

Köle kadını mı? Yoksa bunlar aynı kapıya çıkıyor.
Gerçek kadın sevilir değil mi?

Karşıda oturup gülümseyen Pelda'ya baktı. Tekrar defterine baktı. Kendine cevap vermeye başladı. Ama yaşadığımız koşullar bunu kaldırmaz.

Nasıl bir bağlılık?

Bağlanmadan bağlanmayı seviyorum.

Nasıl yani?

Öyle mi?

Bağlanmadan bağlanmayı seviyorum.

Yola çıkalı iki saati geçmişti.

Havanın serinliği gündüzün kavuruculuğunun yerini almıştı. Ay'ın daha doğmaması, karanlıkta taşlı patikada tökezlenip düşmeler sürerken hava yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Ay ışıklarını dünyanın en kuytu köşelerine göndermeye başladığında, saatler onu bulmuştu. Önde yürürken kendisiyle başbaşaydı , elindeki uzun çubuğu artık bir asa olmuştu. Saatleri bulan yürüyüş raht, silahın ağırlığı kalça kemiklerinde ince bir sızıyı vücudun diğer parçalarına gönderiyordu. Dünya-sındaki fırtına daha da büyümüştü.Fırtınadaki şiirini cümle cümle yaratırken uzun şiirine İsa'nın çarmıhı ile sonuçlandırdı. Gizemli şiirini gece boyunca cümle

cümle tekrarladı. Ardında gelen yoldaşlarını görmek için durdu. Yoldaşlarının yorgunluğunu hissederken:

“Bende sizin durumunuzdayım” dediğinde gözleri Çemço suyunun doğusundaki düzlüğe takıldı. Birden irkildi, düşüncesindeki her şey donmuştu.

“Nedir bu acaba? Bir ışık. Bizimkiler olamaz. Acaba operasyon mu çıktı da biz duymadık?” dediğinde Hoca ve Besam’da aynı şeyi söylediler. Pelda, Mahabat:

“Heval ne oldu? Ne var?” Işığı gördüklerinde irkilmişlerdi, onlar da korkmuşlardı. Acaba düşmanın pusu-suna mı düştük? Düşüyor muyuz? soruları düşüncede dolaşırken yola devam ettiler. Yerinde duran ışığın ışık olmadığını, ay’ın çeşme suyundaki yansıması olduğunu fark ettiler. Yolda sakladıkları çantalarını da ağaçların arasında aldılar. Noktaya ulaştılar. Nöbetçilerin dışında herkes uyumuştı. Yükleri voleybol sahasına yakınında çakıl taşlarının üzerine bıraktılar. Çeşmenin serin su-yuyla serinlendiler. Yoğurt tenceresi de suyun içindeydi. Hoca yolculuğun bitmesine çok sevinmişti.

“Çok şükür! Çok şükür!” diyen Hoca tekmil vermek için nöbetçi subayın yanına gitti. Hocanın çok şükür deyimine Ferhat’ın aklına Mahabat’la yaptıkları tartışma geldi. Besam, Ferhat, Mahabat, Pelda, görevden gelme sevinciyle “Şevbaş heval”

“Şevbaş” deyip manglarına gittiler. Saatler gece yarısını gösterirken tarih yirmi iki hazirandı. Ferhat mangada aklında tuttuğu şiirin cümlelerini tek tek yazdı. Bü-

tün yorgunluğuyla kendini gecenin kucağına bırakırken, çıplak gökyüzündeki yıldızları seyrederек uykuya daldı. Yıldızlara baktıkça ferahlanıyor, dinleniyordu.

Kara haber erken yayılır diye bir ata sözü vardı. Keşif için giden gerillalar düşman tarafından fark edilince kuşatmaya alınmıştı. KDP peşmerge tepecileri Şirin dağından Balanda köprüsüne giden yolun altındaki gerillaları farkedince Şeladüze kasabasındaki peşmergelelere haber verir. Peşmergeler tarif edilen yere doğru gelirken çatışma başladı. Xebat arkadaşlarından kopunca cadde cadde koşmaya başlamıştı. Patlayan B 7 roketleri, BKC mermileri Avaşın suyunun güzelliğine gölge düşürmüştü. Vadi patlayan silahlarla cehenneme dönmüştü. Xebat çektiği acıların, ızdırapların sorumlusu işbirlikçi güçlerin kurşunlarına hedef olmuştu.

Birkaç yıl olmuştu, gözlerini açtığı Afrin'den ayrılalı yoldaşlarının sevgisini saygısını kazanmıştı. Sarsıla sarsıla düştüğü topraktan kalkmaya çalışsa da toprak onu çekmiş kaniyla sulanmıştı. Son haykırışını birkaç metre aşağıda akan Avaşın suyuna bırakmıştı. Herkes onun çığlığını duyabilsin diye.O esnada gümbürtüler arasında kurşunlar Agiri'nin narin bedenine saplanınca yükselen sese “Heval! Heval! Babam babam! Beni çağırıyor.” Diye bağınca yoldaşları onun bu durumuna şaşırmıştı

“Heval ne diyorsun? Ne babası?”

“Heval bak! Babam beni oradan beni çağırıyor.” dediğinde adım attı.

Yoldaşları onun aklını kaybetiğini düşündü. Kollarından tutukları gibi geri çevirdiler hala kurşun vızıltıları, patlamalar dinmemişti. Agiri:

“Bırakın babam beni çağırıyor. Ben gideceğim” dedi. Hamza:

“Heval orada düşman var. Baban’da orada yok. Baban ne arasın orada. Sen hayel görüyorsun, kurşun seslerinden başka hiç bir şey yok.” dedi. Agiri’yi ikna edip geri çektiler. Yaralarını sardılar. Kanı durdular. Güçsüz takatsiz düşmüştü. Xebat’ın şehit düştüğünü duyunca yıkılmıştı. Yoldaşlarından komutan Hamza:

“Heval Agiri ölüm seni çağırıyordu.” dediğinde Agiri’nin gözleri boşlukta takılı kaldı. “Ölüm mü? Ya o babamın sesi neydi.?”

“Bilmiyorum, bildiğim bir şey varsa o da ölümdü.” dedi. Hamza Askeri kanunla getirilmişti gerillaya. Yıllardır nice ölümler, nice yaralanmalar, nice çatışmaları görmüştü. Olgunlaşmış sorunlara, soğukkanlı, mütevazî yaklaşıyordur. Komutan Hamza önden yürümeye başladı. “Tüh allah kahretsın! Keşif için geldik, keşfedildik. Bunun hesabını partiye nasıl vereceğiz?” dediğinde Çemço suyunu takip eden patikadan Saca köyüne doğru yürümeye devam etiler. Vicdan azabı çekiyordu. Olayı kabulenemiyordu.

Günlerdir gerilla noktasına baykuş dadanmıştı, hayra yorumlamıyordu. Kötülük getirdiğini düşünenler,

“Öldürülsün.” denildi. Sonunda baykuş’u Ferhat aldı kamptan uzaklaştırdı. Gerillalar Metina’dan getirilen mermileri tek tek temizlediler. Yeniden depoladılar. Şeladüze’den düşman güçleri tarafından atılan havanlar Saca köyünün doğusundaki araziye yakmaya başladı. Can havliyle ormanı terk eden; kuşlar, yılanlar kaplumbağalar, tavşanlar kimi dumandan boğuluyordu. Kimi azgın alevlerle kavruluyordu. Kül oluyordu. Gerilalar bir parçası oldukları ormanın yanışını üzgün üzgün çaresizlik içinde seyrettiler. Bir grup gerilla göreve gitmek için yine yola çıkmıştı. Derelok kasabasının doğusundaki köylere inmek için önce keşiflerini yaptılar. Gerilla gruba katırlarıyla Kurejahro dağının Şoreş tepesi üç genindeki boğazdan aşağı vadiye indiler. Üç günlük görev sonuçlandığında bölge komutanı Kobaneli Dıjwar’ı, Roj’u, Ferhat’ı, Erman’ı çağırdı. Yönetim olarak aldıkları kararı açıkladı. Dıjwar: “Biliyorsunuz bölgemizin lojistik sorunları var. Kış hazırlıkları için bir ekonomi grubu oluşturma kararı aldık, yönetim olarak sizleri uygun gördük.” Sözüünü bitirdiğinde Roj’a sordu. Roj’un düşüncesini alırken Roj: “ Bir şey demiyorum” Erman:

“Söylenecek bir şey yok” dedi. Guyi Tekin’de: Ben de arkadaşlara katılıyorum.” dediğinde sıra Ferhat’a gelmişti. Ferhat daralmıştı.

“Birimde yer almak istemediğini” söyledi. Konuşmaya devam etti:

“Ben anlayamıyorum kaç seferdir öneri yapıyorum, kabul edilmiyor. Dikkate alınmıyor mu? Suç işlemeye teşvik ediliyorum.” dediğinde Dıjwar:

“Kime öneri yaptın? Bize öneri yapmadınız ki” dediğinde Ferhat: “Raporumda yazmıştım. Karargaha” diye cevap verdi. Dıjwar:

“Burada bizim ne suçumuz var? Ben öyle biriym ki önümdeki koskocaman taştan dolayı önümü göremiyorum.” dediğinde Ferhat sinirlenmişti, elleri titriyordu. Dıjwar devam etti: “Suça teşvik ediliyorum. Ya kaçmak ya da kendini öldürmektir. Birinciye yapamadığına göre ikincisin de kendini öldürürsün” dedi. Ferhat:

“Ben, yönetimin aldığı karara saygım var. Ama ben bu birimde yer almak istemiyorum. Ben gitmek istiyorum” dedi.

Tartışma devam etti.

Dıjwar:

“Ben seni göndereceğim git Cemal arkadaşlarla görüş, eğer seni geri gönderirse buraya biz seni kabul etmiyoruz” dediğinde .

Ferhat arkadaşlarına baktı: “Bende, benim kabul edilmediğim yere gelmem ya da gitmem” dediğinde .

Dıjwar:

“Şimdi Rızgar ve Türk Aygün’le gidersin” dedi. Olumsuz gelişen tartışma gitmekle sonuçlanınca, tabur

veleybol sahasında tören için hazırlanmıştı. Rızgar, Aygün kısa konuşmalarını bitirdikten sonra sıra Ferhat'a gelmişti:

“Bilemiyorum zaten karargaha gideceğim, benim Dersim’e gitmem orada belli olur.” Dediğinde,

“Hepinize başarılarla” bitirdi.

Sözü alan Dıjvar:

“Şimdi arkadaşlar gidiyor. Ama gitmekte ısrar etmek yanlışır. Bu konuda üç arkadaş da eleştiriyorum” dedi, vedalaşmayı başlattı. Yeni bir ayrılık başlamıştı, aylardır birlikteydiler. Belki bir daha görüşülemez, son bakışlar, son gülüşler belki ilk sevgilerdi. Ayrılıklarla, son sıcak el sıkışmalarla tören bitti.

Ferhat her yoldaşına karşı duyduğu sevgi ve saygıyı eksik etmedi. Kimilerine karşı sınırlıydı. Pelda’ya “Ko-nuştuğumuz gibi yazmanı bekliyorum. Ben yazacağım tamam mı? Mutlaka yaz” dediğinde ısrar etti.

“Bilmiyorum” dediğinde hüzünlüydü.

“Serkeftin heval”

“Serkeftin” dedi. Hızla uzaklaştılar. Yeniye, ayrıya, başka dünyalara yolcuydular. Rızgar, Aygün heyecanlıydılar. Daha da hızlı yürüyorlardı. Ferhat heyecanlı olmasına rağmen hüzün çökmüştü. O garip duyguyu yüreğinden söküp atmak istediye de başaramadı. Rızgar’ın, Aygün’ün ardından hızlı hızlı yürümeye başladı. “Kuzey eyaletlerine gelmek isteyen çok arkadaş var?” dediğinde Aygün:

“Alican onlar da gelseydi. Ne kadar güzel olurdu.” diye konuşunca Ferhat:

“İyi olurdu” diye cevap verdi. Dört saatlik yolculuktan sonra Dola Şive’ye girdiler. Hava kararmaya başlamıştı. Derin vadide koşar adımlarla yürüyerek bir an önce noktaya ulaşmak istiyorlardı. “Karanlığa kalınırsa vadiden inemeyiz” deyip daha da hızlandılar. Noktaya, eski hastahane yerine ulaştıklarında onlarca gerilla ile karşılaştılar. Her bir grup bir eyalet için hazırlanıyordu. Geceyi çınar ağaçlarının altında geçirdiler. Sabah erkenden rojbaş’la uyandılar. Büyük komutanla görüşme heyecanı başlamıştı. Çağırdıklarında, Aygün ile Ferhat komutanın huzuruna çıktılar. Sorular sormaya başladı cevaplarını alırken:

“Sen nereye gitmek istiyorsun heval...?”

“Heval ben Dersim’e gitmek istiyorum. Daha önce öneri yapmıştım. Yine de parti nereye gönderirse giderim.” diye cevap verdi. Gülümseyen komutan Cemal’a baktı. Dinlemeye devam etti.

“Heval kuzey zordur. Zorlanırsın, yapabilir misin?”

“Biliyorum, biraz zorlanırım, ama yapabilirim. O konuda kendime güvenim var.” Diye cevap verdi.

Komutan Murat Karayılan Aygün’e döndü:

“Ne diyorsun arkadaş yapabilir mi? diye sorunca

Aygün:

“Arkadaş istiyor yapabilir. Buna inanıyorum.”

“Peki öyleyse, ama dediğim gibi kuzey güneye benzemez zordur.” Dediğinde;

“Başka bir şey diyor musunuz?” diye sordu.

Ferhat, Aygün sağolun dediler, oradan ayrıldılar.

Ferhat etkilenmişti.

“Heval Aygün, heval Cemal ne kadar da mütevazî davrandı. Etkiliyor insanı, ilk defa bu kadar yakından görüyorum. Ama çok saygı duyduğum bir komutandır. Daha önce televizyon ve video çekimlerin de görmüş-tüm. Komutasında kalan arkadaşlar hep anlatırlardı.” dediğinde söylenilen Dersim grubuna katılmak için gösterilen mangaya gitti. Tanımadıklarıyla tanıştı. Tanımadıklarıyla da sevincini paylaştı. Günler geçtikçe görülen eğitim daha öğretici ve kavratıcı oluyordu.

Olayların daha derinliğine açılması anlaşılır anlatılması kendisini çok sevindirirken, sevincini onunla paylaşmayı istedi.

Can yoldaşıma!

Ben uzun bir yolculuğa hazırlanıyorum.

Dedemlerin Diyarına.

Bilirsin nice can yoldaş uzun yolculuğu sonladı. Dedim ki uzun bir yolculuk.

Hüzünlenmek istemem ama...!

Görüşmek var.

Görüşmek yok.

Ama bilesin ki bir bahar gibiyim.

Görmedim, bilmiyorum, ama özlemini çektiğim Dersim, gümüş kapı beni çekiyor.

Ha sakın yanlış anlama, sevdiğim can yoldaşı özlerde bırakır giderim, geçen gün bir görevden gelirken Kurejaohro eteklerinde iniyorduk, sarı çiçekler yapıştı giysilerime. Bana ayrılığın yolunu gösteriyordu. Ve de öyle oldu.

Daha çok sevmek istiyorum.

Tanrılar kadar, tanrıçalar kadar.

İdealist değilim, önsezilerim var.

Görürüm, sezerim, çılglık çılgılayım.

Hüriyet kavagamız , sona doğru gidiyor.

Büyük EFSANE yüreğimde hissettikçe çılgınlaşıyorum.

Efsanemizi çok görüyorlar.

Sona doğru giderken savaş çılgınlıkları olacak.

Bunları söylerken yoldaşlarımdan ayrılmak çok zor oluyor.

Kutsal görevler önümüzdeyken. Şu an bilmiyorum nerelerden Dersim'e ulaşacağız.

Gezip gördüklerimi yüreğime, bilincime kazıyacağım. Birgün güzellikleri, çirkinlikleri sana anlatma fırsatının olursa anlatacağım. Elimdeki yazıyı daha bitirmediğim. 293'cü sayfasındayım. Bir tasarımdı. Zıp, Metina, Garzan kuşatması üzerine, ama ne yazık ki gidiyorum. Onu yazmakta kendimi alıkoydum. Ama bilmeni isterdim. Sevgili Pelda'mıza söyledim yazması

için, önerdim. “Nasıl yazılması gerekiyor?” diye, tartıştık, bana şunu söyledi. Önderliğimiz “yazar olmasını” söylemiş, istemiş, bende “daha iyi yazmalısın” dedim. Gönülölüktür. Israrda ettim. Sevgili Peldamıza sevgi dolu gözleri onaylar gibiydi bu kısacık yaşamda! Son yazdıklarım var. Gülümsemenin kaynağıdır. Resmin aslının üçüncüsü bitti.

Ve de çarmıh, bu kısacık zaman diliminde yüreğimde büyüyen sevgi idi. Bağlılığa bağlanmadan, ayrılıkların da, zafere giden yolun sonunda EFSANE’nin bahar bahçesinde olacağız. Bilesin ki, çiçek kökünde güzeldir. değil mi?

“Hasretimize yıkılır da duvarlar, parçalanır kelepçeler diye bir söz vardır.” dediğinde iki Temmuz 99.

Sana Dola Şive’den selam gönderiyorum. Öğlen saatleridir. Hava açık, mavi gökyüzü bu derin vadiden çok güzel görünüyor. Hava ısındıkça, vadiden akan su da ılıklaşıyor. Doğal havuzlar boy derinliğindedir.” dediğinde doğal havuza daldı, kollarını kanat çırpır gibi çırpı. Berrak doğal havuzda yüzdükten sonra mangaya döndü. Günlerdir görülen eğitim çalışmaları, yeni hazırlıklarla tamamlanmaya çalışılıyordu. Dersim eyaletine gidecek gerilla gücü cephanesini de birlikte götürmek için cephanelikten; bomba, B7, roketi patlayıcı fünyeleri her gerillaya verildi. Silahların dışında verilen cephanelerdir.

Ferhat iki bomba, yüz fünye, beş jarjr, ferdi silah, çanta, daha da alınacaklarım var” dedi. Uzun yolu düşündükçe bunları alsam yeterlidir.” diye düşündü. Bombaları rahtındaki kılıflara yerleştirdi. Uzun yolculuğa hazırđı.

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ

Dersim'e ve Erzuruma gidecek olan , gerilla gücünün heyecanı doruk noktasına ulaşırken , sabırsızlıklarda başlamıştı . Sabah erkenden kalktılar . Hazırlıklarını tamamladılar . Büyük komutan savaş sanatının inceliklerini ayrıntılarına varıncaya dek anlatmıştı.

Dersim , Amed , Erzurum , Güneybatıya gidecek gerillalar onu pür dikkat dinliyorlardı . Savaşı savaşmadan kazanmak esprisi beyinlerde hayat bulmaya başlamıştı . Her gerilla kendisini bir fedayi gibi hazırlarken . Her gerilla intikam yeminiyle kendisini hazırlıyordu . Büyük komutan her anlattığını , mimikle riyle , jestleriyle , hareketleriyle canlandırıyor . Yaşıyordu . Kiminde çok yumuşak güleş sevecen bir tablo çizerken , bazende hiddetlenir gözleri çakmak çakmak , sanki tufan kopacakmış gibi hareket ederdi . İyi bir sanatçı portresini çizerken usta bir tiyatroculuğu da sergiliyordu .

Tören saati geldiğinde , belki de gerillalar bir daha Dola Şiveye gelemeyecekti . O ayrılık hasretliğiyle vadinin her köşesine göz gezdiriyorlardı . Yüzdükleri su , oturdukları çimenler , yaslandıkları çınarlar ,

gölgelendikleri ağaçlar , heybetli ve asi kayalıklar , hepsi oradaydı . Hepsi birer sır gibiydi .

Belki bin yılların , yüzyılların ve gerillaların , yaşamını , sevgisini , acısını , mutluluğunu , ağlayışını , gülüşünü , bitmeyen sohbetlerini , umutlarını , hayallerini ve hiç kimseye söylemeyipte , yüreğinde sakladıkları sırlarını onlar gözlemişti . O duymuştu hepsini , kendilerinde saklıyorlardı .

Her iki eyalete gidecek gerillalar çantalarını , cephanelerini sırtladılar . Törene girdiklerinde büyük komutan , son konuşmasını da yaptıktan sonra gerillalar büyü omutanla tek tek tokalaşırken eller , kollar bedenler sarsılıyordu . Uzun yolculuk başlamıştı .

Gerillanın dermanı Dr Rubar , Osman , lojistikçiler . Kameracı Hawar , patikada yoldaşlarıyla vedalaştılar . Vadiden Zap'a giden patikadan teleferiğe ulaştılar . Ferhat çevreyi gözlerken bir'den aklına geldi . Anı defterini kayalığın oyduğunda saklamıştı . Her zaman gelip geçilecek bir yerdi . Çantasını indirdi hızla kayalığa doğru giderken , Azad seslendi .

“Heval Ferhat nereye?”

“Defterimi alacağım...!”

“Defter mi?”

“Evet evet – dedi . Kayalığa ulaştı . Naylonla sardığı eşyalarını aldı geri döndü .”

“unları nasıl bırakırım . Hepsi hatıra – dedi . Çantasını silahını aldı . Teleferikten geçerken kame-

raman Hawar hala çekim yapıyordu . Gerillalar eski merkez okul ve şikeftin önünden geçerek Zap'la vedalaştılar . Saatler akşamın erken saatlerini gösterirken . YAJK çeşmesine ulaştılar . Çeşme eski hızını kaybetmiş olsa da , azalsa da , yinede yüreklere , cömertçe , berraklığından yudumlatıyordu. Havanın sıcaklığına , serinliğiyle gerillaya nefes aldırıyordu . Artçılar yetişmişti . Hazırlanın gidiyoruz .Komutu gelince , herkes kalkıp patikada manga manga sıraya girdi . Yürümeye başladılar . Patika vadiye indikçe , Güneş ardından gölgeleri bırakarak gidiyordu . Patikanın alt ve üstündeki meşe ağaçları yıllar . Önce yanmış , kimi kül olurken . Kimi ağaçlar kurumuş , hala dimdik . Ayakta duruyorlardı . Önde yürümenin tadını çıkarmalıyım diye düşünen Ferhat , çünkü her şeyi görüyorum . incelemeliyim , beğeme kaydetmeliyim .dedi. Belki buralara bir daha gelemem . Hey gidi dünya , adım adım çiğnedim, yürüdüm , terledim damla damla toprağa döküldü . Kimi zamanda kan ve şimdi bırakıp gidiyorum . Anılar bir bir gözleminde , beyin hücrelerinde canlandı .Ha burada keklige ateş etim . Ha burada'da arkadaşlarla dinlendim. Ve burada da nefes nefese kaldığım yerdi . Kimi zaman kakhahalarla yürüdük . Kimi zaman sinirliydik .Kiminde yüklerimiz ağırdı . Omuzlarımız çöküyordu . Şimdi gibi , geçmişte'de. Bu günde'de yüklerimiz , gelecekte de ağır olacak , dediğinde Gunde

Bılave , bir noktasına doğru baktığında nice can yoldaşımıla orada birlikte kaldık , ya O , taş masanın önünde , gözlerini dikmişti .Ta uzaklara , özgündü . Niye mi? Gurbetin şahadetine ne kadar'da üzülmüş-tü söyleyecek bir şey bulamamıştı . Taş evin önünden geçerken “ Elveda tarih , Elveda muhteşem emek , kızıl Atı görür gibi oldu . Çayırlarda kavga eden benekli Atı ve sizleri burada , bu çayırlarda hep seyrettim dediğinde'de yoldaşları arasındaki mesafe açılmıştı . Gunde Kurko'nun üzerinden Hakkari tepesine baktı . ” Yüksek , muhabere noktasına ulaşmak en az iki buçuk saati bulur , Eğer kimse tempoyu bozmazsa iyidir . Dediğin'de geriye dönüp Dr. Agit'le göz göze geldiler . “ Ne oldu ? ” Sorusuna “ Bu tempoy'la her halde , iki buçuk saatte metina dağını aşarız ” dediğinde Agit “İyi yürürlerse aşarız ” cevabını verdi .Yürüyüşe devam etiler.

Sevgili yoldaşıma;

Bizi prangaya vuracak hangi el yanmaz ki .

Uzun bir yürüyüşe başlarken , ardımızda bıraktıklarımız , öylesine güzeldi ki insan bir daha , bir daha görmek ister.

On binlerin ardındaki yürüyüşümüz , Zap güneşiyle başladı . Sevgiler tomurcuk , tomurcuk açmıştı

Sevgiye bağlılığın gereği idi.

Tabi ki, uzun yürüyüşe başlamak

Belki kutsal günde buluşmamız, insan sıcaklığıyla olur.

Bu tarihi görev belki de hiç kimseye nasip olmaz. Ve o , bulunduğumuz , çeşitli ağaçların ,yaşama müca-
delesini verdiği , O asi derin vadi.

Kaya dağ duvarlarıyla süslü .

O kadar çekiciydi ki , berrak suyu kucaklarken .

Ve etrafındaki yüzyılık çınarlar .

Yemyeşil otlarla süslüydü .

Binlerce kahramana , konaklık , yurtluk eden .

Serin suyuyla insana hayat , tenleri sarmalayan
Dola Şivê

Dola Şiveden; Dört temmuz günüydü . Günlerce ,
ideolojik , politik . manevi dünyaların . Biraz doyu-
rulduğu . Ve sonuca gidilen , günün akşama doğru ,
saatler on yedi sularını gösterirken Cemal yoldaş ,
tarihi konuşmasını bitirdi . Onu Başkanlık konse-
yimizi , temsil etme gücü onlarcamızı , çetin –zorlu
bir yolcuğa hazırladı . Yolculandık .

Hawar arkadaş kamera görüntüleri aldı .

Saatler ilerledikçe ,

Tarihi Zap'ı

İpek yolunu da , ardımızda bıraktık .

Gece boyunca süren yürüyüşümüz . Beş Temmuz
şafağında , Hakkari tepesini saat dört otuzda aşabil-
dik.

Plato'ya inerken , İnsanın içi kıpır kıpır oluyordu .

Bu yüksek yaylalıkta , bülbüller, sakalar , serçeler , keklikler, süzülürken .

Melodilerin de , gizemli nağmelerini fısıldıyorlardı.

Uzayan otlar daha da taze , ve capa-canlıydı.

Çiçekler yamaçları , derin kuytulukları meşe ağaçlarıyla süslü ,engebeli arazi .

Bir cennet gibiydi.

Eski karargah yerine gelmeden önce , yoldaşlarımız yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi. Uzandıkları çimenlerde temiz havayı teneffüs ederken uyuya kaldılar.

Eski hatıralarla dolu , karargah geri.

Bir film şeridi gibi geçiyordu. Gözlerimin önünden. geçip giderken , kimini beynimin canlı hücrelerine alıyordum.

Yüreğimi yokluyordum .

Bağlılığa , bağlı olduğum kadar, Bağlanmadan gidiyorum .

Sevgiye militanca .

Güneşin ilk ışıklarıyla konaklandığımız mekana geldik .

Biz on sekizler , tümü otuz üçler dinlenmeye başladık. Daha önce burada konumlanan yoldaşlarla görüş-tük.

Sevinçlerimizi , üzüntülerimizi , hep birlikte paylaştık .

Ferhat'ımızı , Hamza'mızı , Ruha'mızı gördük.

Ve nice yoldaşımızı .

Platonun güneyi Amedîye'ye bakar.

Kuzeyi , Tırvanış, Kani Masîye .

Ama gel gör ki , Çukurca'dan başlayan kuşatma , Giresor , Kani Masi , Orta tepe , Begova , Kadişya , Amediye , Dereluk , Şaledize, Barzan , Sere-seve , Gere Kolya , tamamlıyor.

Tam bir çember , karakollarla çevrili.

Bu karakollar kan kusuyor.

Tanklar , havanlar, doçkalar vb silahlar. İçinde TC ordu güçleri, ihanetçiler, çeteler, kontralarla dolu. Azgın ve zülümkarlar , onlarca Arkadaşın kanına girdiler.

Yediğimiz her lokma ekmeğe kan karışıyor.

Uzun mu uzun bir süredir.

Sürdürülen bu canavarca kuşatma hala can alıyor.

İnsanlık bu kadar kirlenmişmiydi ?

Yirmi üç buçukluk doçkayla , bile bile kurşun sıkıyorlar insana.

Ve dokuz Temmuz saat on altı sularında kavurucu güneş altında.

Platodan “ Deşta Azadiy'ê ” diyorum .

Yürüyüşe başlandı . Dr. Agit komutasında, gece-
nin karanlığın'dada yürüyüşe devam etik .

Kuzey karakolları canavar ışık ve namlularını
bize çevirmişlerdi .

Çetin süren yolculuk on Temmuzun ilk saatleri ,
iki otuzda sona erdi .

Çeşme başı , gündüzün kavurucu sıcağında , avazı
çıktığı kadar bağırان , çırçır böcekleri , engelliyordu.
Uyumamızı , dinlememizi .

Akşama doğru , saatler dört buçuğu gösterirken
önden gitti keşifçi grubumuz .

Bizlerde , on yeddi sularında yerimizden ayrıldık
. Önümüzdeki sırttı , aşana kadar su kesilmişti .

Herkes inişe , bırattık kendimizi .

Tozlu , taşlı.

Katırların , Atların aşındırdığı kavisli patika , pa-
tika , olmaktan çıkmıştı.

Cephane götürüyordu , Barzan gücü .

Onların ardında yürüyordu .

Mahmurdan gelen milisler.

Fark etmesin diye düşman güçler , uzun aralıklı
yürüyorduk . İkişerli bizler .

Yoğun toz kalkıyordu.

Ayaklarımız ise tozlu , toprakla doluyordu.

İndik metinanın kuzey yamacından aşağı , terk
edilmiş. Meyvesi bol olan Beşîlî köyüne , mola ve-
rildi .

Bir bahçede .
Her kes ihtiyacı kadar aldı , Nimetlerden .
Akşam yemekler yenildi.
Daha sonra , hava kararıyordu hafif hafif .
Bilgilendirme yapıldı.
Yol hakkında .
Dikkat edilmesi gereken hususlar üzerine , en ufak
bir hatta çok pahalıya mal olur dediler.
Yola çıktığımızda , Metina dağının kuzeybatısın-
dan memeli dağının yanından , köylerin içinden , Ön-
cülerimiz şaşırmışlardı yolu.
Habire dolaştırdılar bizleri arazide.
Sonunda geçiş yerini buldular.
Ana yola atıldı pusular . gücümüz geçiş yaptı .
Kuzeye doğru .
Yüksek tepelerin zirvelerinde .
Yürüyüşe devam edildi .
Çevre köylerdeki köpekler havları bize .
Geri dönüp baktığımızda geride kalmıştı Metina
dağı . Bütün kuşatma karakollar.
Buz ölümü aşmıştık .
Gecenin koynunda.
Yürüdük .
Kaşura dağlarına doğru .
Hikayesi vardı , Kela kumriyenin .
Yamaçlarından geçtik güvenliğe .
Bilirsin Kela kumriyenin hikayesini .

Yol boyunca, çeşmeler bize hayatı bahşettiler.
Yıldızlar da dost olmuştu.
Gece boyunca yürüyüşümüz .
Kaşura dağının eteğine ulaştığımız da .
Kaniye biye kampına , onbir temmuz sabahı saat yedide.

Bizi bekleyen yoldaşlar yer gösterdiler.
Konumlanmamıza.
Yol boyunca sabahın ilk ışıklarında karşılaştık.
Çoban sürüleriyle.
Gündüz boyunca dinlendik.
Bu yaylada ekmeklerini paylaştılar .
Kaşura gücümüz dostluklarından , fedakarlıklarından bir şey esirgemediler bizden.

On iki temmuzun , ilk saatleri , sıfır ikide kalktık yine zifiri karanlıkta.

Yürüşe başladık.
Öncülerimiz ise değişmişti.
Bir saatlik tırmanıştan sonra.
Yönümüz doğruya doğru dağın yamacından .
Yuvarlanıyordu Taşlar , kayıyordu Ayaklar .
Yine karşımızdaydı Canavar karakollar .
Birer gerdanlık gibiydi.
Süslüyordu tepeleri ,
Tanklar ise korkulu rüyalarımız.

Uzun bir yürüyüşten sonra , bir grup yoldaş kopmuştu bizden .

Onlar ulaşınca bize , biz geçtik inişe, sıfır altıda.
Yine geçtik bir vadiden .

Ve sonra , dağın yamacında mola verdik .

Dinlenmeye başladık meşe ağaçlarının içinde .

Can yoldaşım . Dedi. Defterini kapattı , kalemini
yeleğinin cebine koydu.

Uzandığı meşe ağacının altında , meşe ağacına tırmanan karıncaları izlemeye başladığında uyuya kaldı. Noktanın işbirlikçi güçlere yakın olmasından kaynaklanan güvenlik sorunu , gece nöbet tutularak şafak sökmeden roj baş çekildi. Her gerilla silahını çantasını alıp kuzey yamacına tırmandı. İntişara çıkılırken hava aydınlanmaya başlamıştı. Saatler ilerledikçe keşifler yapıldı. Güvenliği teklikeye sokmayacak bir biçimde ateşler yakıldı. Çaylar pişirildi. Gerilla cephecilerin getirdiği domatesle kahvaltılarını yaptılar. Karker ile Ferhat nöbete giderken. Diğer gerillalar uyumuştı. Radyodan dinledikleri habere heyecanlanmışlardı. Haberlerde bazı alanlarda eylemler gerçekleşmişti.

Karker haberlere sevinirken :

“Heval biliyorumusun?”

“Neyi?”

“Düşman bilmiyorki. Biz gidiyoruz.”

“Bir şey değişir’mi?”

“Nasıl değişmez.”

“Operasyon düzenler, tedbir alır.”

“Mutlaka tedbir alır. Gideceğimizi bilsede ne yapacağımızı bilmiyor. Önemli olan budur.”

“Tabii , önemli olan orasıdır.”

“Bir yerimize ulaşıyorduk . Düşmanın başına neler getirirdik.”

“Getiririz tabii . Siz batıya doğru , bizde kuzey batıya doğru.”

“Buluşacağımız bir noktamız olacak.”

“Ortak eylem yaparız.”

“Elimize ilk defa tarihi bir fırsat geçiyor.”

“Daha önce isteyipte yapamadığımızı gerçekleştirceğiz.”

“Gelişmelerde sıçramalar olur.”

“Olmasıda gerekiyor . dedi. Ferhat nöbetçiyi uyandırmaya gitti. Nöbetçiyi uyandırıp , nöbet yerine geldi. Tartışmalarına ara verdiler. Saate baktı saat sekiz buçuğu gösteriyordu. Sonra devam ederiz heval Karker dedi. Oradan uzaklaştı sığ meşe ağaçlarından artık görünmüyordu. Dr. Agitle karşılaştığında heval nöbet yerinden etraf fazla görünmüyordu .

-Daha ilerde açık bir yer vardı. Dediğinde

-Onu bilmiyorum diye cevap verdi. Noktaya ulaştığında yarın ondört temmuz diye düşündü. Öğleye doğru gece kullandıkları noktaya tekrar geri döndüler. Burası köylülerin kullandığı yola daha yakındı. Görüntü vememek için gizli hareket ediyorlardı. Hava kararmadan yola çıktılar. Karşıdan gelen sürüye ve çobana

görünmemek için gelen komutla , patikanın kuzeyine ormanlığa girdiler . Sürü geçince tekrar yola girdiler. Kuzey yamaçlarında yakılmış ateşten dolayı durdular keşifler yapıldığında , ateş yakanların kuzeye geçmek isteyen kaçakçılar olduğu anlaşılınca , yürüyüşlerine devam etiler. Noktaya ulaştıklarında bir grup gerilla uyuyordu . El yordamıyla karanlıkta her gerilla kendisine bir yer hazırladı . Uyudular. Ondört Temmuz sabahı erkenden kalktılar . Çeşmeden su aldılar . Gelen talimatla her manga konumlandığı yerde açık hareket etmeyecekti , denildiğinde gece Botandan gelen gruptaki Misafirler , misafirlerin misafiriydi . Gerilla yarin yanağın'dan başka her şeyini paylaşmıştı .

Gün önemliydi . Ondört temmuz direnişinin yıl dönümüydü. Ferhat bütün yoldaşlarıyla ondört temmuz kahramanlarının direnişe başladığı güne yaraşır , bir yürüşün sahipleri olmak gerektiğini , zorlu ve iradeleri zorlayan bir yürüyüşte çelikleşirlerken , kimilerininide yerle bir ediyor. Düşüncesinde birleşiyorlardı . Onbeş temmuz öğleden sonra , saat dört otuzda gerillalar , Ore köyünün bahçelerinden geçerek sınıra giden dağ yoluna çıkarak yürüyüşlerine başladılar . Hava daha da bulutlanınca dağın eteğini geçmişlerdi. Sağanak biçimde , yağmaya başlayan yağmur , çakıllı taşlı olan yolu daha da yürünemez hale getirirken , yürüdükleri patika daha da dikleşmiş , tırmanış zorluyordu.

Gerillalar ıslandıkça zamanımıdır. Yağıyorsun be ismail diyorlardı. Tırmanış bitiğinde dağın zirvesine ulaşmışlardı. Islanan elbiseler ağırlık yaparken dağın soğuk rüzgarıda üşütmeye başlamıştı. Üşüyen gerillalar dağın volkanik çukurlarına girdiler. Dağın üstü siyah kayalıklar renga reng çiçekler , küçük tepeciklerle süslüydü. Sınır taşına vardıklarında kuzeye geçmek isteyen kaçakçı sürüleri yolun güvenli olmadığını düşünerek sürülerini geri çevirmişlerdi. Zirveden keşifler yapıldıktan sonra öncü grup sürülerin açtığı patikadan izlerden , aşağıya inişe geçti. Dik yamaçtan inen gerillalar yaylalık kısma geldiklerinde artık tamamen karanlık basmıştı. Kaşura dağının kuzeyindeki vadide köy ışıkları karakol ışıkları yol güzergahında hareket eden araç ışıkları görünüyordu. Gerillalar ikişerli toprak caddeden vadiye doğru yürümeye başladılar. Her iki gerilla grupları arasında ki , mesafeyide açtılar. Vadiye yaklaştıklarında toprak yoldan çıktılar. Kuzey batıya doğru arazide yürümeye devam ederken Aşut köyünün ışıkları köyü çevreleyen karakol ışıklarında görünüyordu. Vadiye vardıklarında her gerillada heyecan artmıştı.

Ana cadde geçilecekti . Geride kalan kurye firar edince iki kuryede onu aramaya çıktıklarında gruptan koptular. Mesafeli vadiye inen gerilla öncüleri caddeye pusu atılar. Saatler gece yarısını geçmişti. Saat biri gösteriyordu. Caddeden geçen gerillar , Aşut yayla-

sının güney yamacına tırmanmaya başladılar . Dereden yukarı kayadan , kayaya atlayarak yoluna devam ederlerken , Aygün bitkinlikten bayılmıştı . Azat hastalanmıştı. Zorlu tırmanış saatleri buldukça uykusuzluk yorgunluk dahada yakıcı hisediliyordu. Adım adım yürüdükleri yamaçtan kayalar yuvarlanırken , ha şimdi deşifre olacağız korkusu her şeyin tuzu biberi oluyordu . Tek başına kalan kurye Hamza gecenin zifiri karanlığında asi kayalıktaki çıkışı kaybedince , bir saatlik tırmanış dört saatte ulaşmıştı. Zorlu tırmanışla sabah saat dörtte gerilla gücü Aşut yaylasında küçük dar derenin içinde konumlanarak , yorgun , bitkin , uykusuz düşen gerilla , gün boyunca dinlendi. Gizlilik içinde öncülerini çıkardı . Keşif yaptı , akşamın beşinde yürüyüşe başladılar . Aşut yaylasını ortalayarak , yürüyen gerilla Gerê beranan dağının eteklerine ulaştığında hava kararmaya başlamıştı . Sekiz saatlik tırmanışla gereberanan dağının zirvesine ulaşan gerilla kuzey yamacına geçerken , her taraf ayaklar altındaydı . Aşut köyü güneyde kalırken karakol ve köy ışıkları boğazdan dağın yamaçlarına vuruyor , Aydınlatıyordu . Kumlu çakılı topraktan kayıp düşenler ağ-tuğlar yükseldikçe çevreye ses yayılıyordu . “Sesiz olun” talimatıyla sesler kesildiğinde öncü kurye hamza ve Ferhat patikayı kaybettiler. Hamza önden giderken gerilla gücüne “ Herkes yerinde otursun ” talimatı verilmişti . Hamza ilerlemiş olduğu

yerden ısıklıkla işaretk verince grup yürümeye başladı , sesin geldiği yöne doğru yürüdüler. Hamzaya ulaştıklarında kuzey yamacındaki sırta ulaştılar. “ Hemen su aşağıdadır .” Dediğinde zirveden aşağıya yamaçtan iniş başlamıştı . Gecenin bu zifiri karanlığında yumuşak çakıllı toprak kaydıkça düşmeler kalkmalarda tekrar tekrar başlamıştı. Sonunda yamaçta bir kar adasına ulaştılar. Suyun şırıltısına doğru yürüyen gerillalar , sonunda suya ulaşmıştı. Terlemiş bedenler , ıslanmış giysiler , iki bin metre yükseklikteki yaylada soğuk rüzgarıyla birleşince bedenlere iğne gibi batmaya başlamıştı. Titremeler çenelerin aralıksız birbirine vurması daha da hızlanırken üç saatlik dinlenmeyle sabaha doğru saat dört otuzda inişe geçtiler.

Dağdan aşağı vadiden inerlerken kimi yerlerdeki kar adaları köprü rölünü görüyordu. Dağdan inen berak su büyük vadiye indiğinde şelaleye dönüşüyordu. Bir kırystal deryasına benziyordu. Sağında ve solunda diz boyu renga renk çiçekler ve yeşil otlarla süslenmişti. Hemen aşağısında nice köylerin uğradığı sürgüne uğrayan İde köyü dağların arasına sıkışmış , bu üçgende, yüzyıllarca kürt insanı yaşamını sürdürmüş el emeğine göz nurunu dökmüştü bu tokprağa , ağaçlarına , bostanlarına , bostanları çevreyen asırlık ceviz ağaçları , ayakta duran el emeği alınteri ev duvarları halla ayaktaydı . Her gerilla beyaz kar tanesi tutlardan yedi

,Yeniden zorlu bir yürüyüşe hazırlanmıştı . İde köyünün kuzey batısındaki uzun dar derin kayalarla çevrili vadiden yürüyüşe devam etmeye başladılar. Ferhat “ Bu gün doğum günüdür. On yedi temuz ” diye düşündü kızgın güneşin altında yürürken her yoldaşı gibi boncuk boncuk terler bedenini sarmalamıştı. Saatine baktığında on beşti. Vadide akan berrak serin su havanın sıcaklığını hiç etkilemiyordu. Kızgın güneş vurdukça fiziki zayıf olan gerillaları etkiliyordu. Yürümelelerini zorlaştırıyordu. Mola verildiğinde kiminin rengi değişmişti. Çantasını silahını rahtını indirip elbiseleriyle suya dalan gerillalar serinlendiler. “ Su hayattır” dedirtiyordu , İnsana . Vadinin sıcaklığı yürüyüş boyunca her gerillada , gündüz ne kadar çok yol alırsak o kadar iyi olurdu. Hem fikirdiler. Vadi boyunca suyu çevreleyen söğüt ağaçları üzüm sarmaşıkları arasında , çıkan Ayı kendisini güney yamacına vurdu. Her gerilla ayının gidişini izlerken Ayı bir ara durup gerillaları izledi. Vadinin yaylalık kısımlarına gelene dek asi yol vermez kayalıklarla çevrili oluşu insana kale duvarlarının arasında yürüyor , izlenimini verirken artık vadi yükseliyordu . Havanın kararmaya başlamasıyla yürüyüşlerde. Zorlaşıyordu. Dağın zirvelerinde kopup gelen kar vadide buz adaları oluşturmuştu. Saatler ilerledikçe hava soğumuş serin rüzgarlar esmeye başlamıştı. Normal su sesini aşan gümürtülü gelen sese doğru bakan gerillalar su kaynağını köpüklerinden seçmişlerdi. Va-

diden yukarı ilerdikçe su kaynağından uzaklaşıyorlardı. Artık ne bir ağaç ne bir söğüt dalının olmadığı çeşit, çeşit otlarla kaplı çıplak doruklara ulaşılmıştı. Dr. Agit öncüyle konuştu. Vadinin çıkışında T C, ordu güçlerinin pususuna takılmak istemediğini kuryeye söyledi. Kuryede Dr agiti onaylayınca önden üç kişilik bir tim gönderildi. Artık vadinin çıkışına gelindiğinde saat gecenin onunu bulmuştu. Boğazdan geçerken ince patikaya girdiler. Dikenli ot kümelerine takılıp düşenler ağtuğ ediyordu. Gerilla Meydan belek'e doğru ilerken düz patika ***asfalt gibiydi. Koçerlerin koyun sürüleri için yaptığı ..Kom..... duvarları yıkılmamış yerlerinde duruyordu. Yatıp dinlemek için iyi olacağı talimatı gelmişti. Her manga bir .Kom..... içinde yatmaya hazırlandı. Nöbetçiler çıkarıldı. Yaylanın soğuk rüzgarı git-tikçe terli bedenleri titretmeye başlatmıştı. Dişleri takırdamaya başlayanlar sabahı sabırsızlıkla beklerken saat dörde rojbaş çekildi. Yağmurlukların toplayıp çantalarına bağlayan gerillalar fişek hızıyla oradan uzaklaştılar. Isınmak için hızlananlar nefesini düzlüğün çıkışında aldı. İlk önce niçin bu kadar hızlı yürüyoruz , acaba bir şey mi oldu. Sorusunu soruyordu. Kimi gerillalar , geçen saniyeler sonunda bir şeyin olmadığını farkına vardıklarında titreyen bedenlerde ısınmıştı.

Hava yavaş yavaş ağarırken çevredeki güzelliklerde seçilmeye başlamıştı. Meydan belek güzelliklerini deşifre ediyordu. Engebeli pütürsüz tepe ve oval çu-

kurlar , küçük vadiler birer renk deryasıydı. Birbiriyle çelişen bu renk cümbüşü akılları durduracak güzellikte idi . İnsana burayı bir daha bir daha görmek gerekir dedirtiyordu. Kato marinos muhteşem görünüşüyle, Cilo dağını salamlıyordu. Katoların altındaki zik zaklı yol Ferhatı şaşırtmıştı. Saatler altıya geldiğinde gerillalar mesafeli Meydan Belek eteklerine inmişlerdi. Bir cennet bahçesi geride bırakılmıştı. Meydan belek eteklerindeki yüzyıllık İskenderin yaptırdığı gizemi kuleleri hala ayaktaıydı. “ Bu kulelerin taşları nereden getirilmiş” diye düşünen Ferhat tekrar Kato marinos dağlarına baktı. Öncüyle hızlı yürüyen Delil , Ferhat küçük tepeye ulaştıklarında meşe ağaçlarının içinde durdular. Geri baktıklarında Meydan Belekin , halla o renk deryası görünüyordu. Hamza ’ Arkadaşlar çok yavaş yavaş yürüyorlar. Biz nereye geldik. Onlar halla yukarıdalar . hava iyice aydınlandı. Düşman fark ederse , hepimiz burada imha oluruz . Dediğinde Delil “ Heval buraya yakın karakol varmı ?” sorusuna “ sorun karakol değil bu büyük vadiden kobralar , helikopterler, gelip geçiyor” diye cevap verirken Ferhat çevreyi gözledi. “ insanın kendisini koruyacak bir yer bile yok ” dediğinde , gerilla gücünün çoğunluğu sırayla patikada oturmaya başlamıştı. Artçılarda ulaşınca meşe ağaçlarının içinde manga manga ayrılıp , konumlanan gerillar dinlenmek için hazırlıklarını bitirmişti kimileri uyumuş kimileri sohbet ederken . kobranın uğultulu sesi duyul-

muştı. Duygular düşünceler değişmişti. Ses yaklaştıkça “ Kimse yerinde hareket etmesin . Kamuflajlara dikkat ! talimatları dilden dile dolaştı. ” Kobra noktanın kuzeyinden , doğudan gelip batıya doğru yol aldı. Herkes kobranın geçip gitmesinden sonra rahat bir nefes almıştı. Keşifçiler noktaya geldiklerinde bal haberiyle geldiler. Bal getirme örgütlenmesi yapıldığında pala Dilgeş , Ferhat testereyi kasaturayı alıp tepeye tırmandılar. Yaşlı ardıç ağacının dibine geldiklerinde durdular. Çevresini iyice kontrol edip. Ağız kısmını kesmeye başladılar. Arıların saldırısında sonra geri çekildiler. Noktaya geri döndüler. Akşam hava ağarmaya başladığında pala Dilgeş , Ferhat , Tatar Piro , Veysel , Baran , Süleyman şütüklerini kafalarına sarıp tekrar tepeye tırmandılar. Her birinin görünümü uzaylıları hatırlatıyordu. Dilgeş elini ağacın ağız kısmından içiriye doğru uzattığında arılar iğnelerini batırınca , Dilgeş hokali bir küfür savurdu. Elini geri çekti. Bu sefer Ferhat ya bal çıkaracağız ya açıkacağız . deyip , naylon torbayı eline geçirdi, Sardıktan sonra ağacın kovuğundan peteklere ulaştı. Dar kovuktan avuçlağı balı çıkarıp tabağa bıraktı arılar yine saldırınca burnundan ağzından yediği iğnelerden , geri döndüler . Arılar, Piro’yuda ısırmıştı. Gündüz bölgenin gerilla gücüyle bağlantı kurmak için giden gerillalar bağlantı kurmuştu. Balcılar noktaya döndüğünde herkes bal bekliyordu. Balcılar boş gelmişti. Gelen talimatla bütün gerillalar. Silahını çantasını aldı. Çeşme-

de toplandılar kısa bir uyarı ve bilgilendirmesi yapıldıktan sonra herkes sırayla aşağı vadiye inen patikadan kendisini bıraktı.

Vadiye inerken yumuşak topraktan kayıp düşenler çoğalıyordu. Kış boyunca vadiye düşen çığlar vadide buz yığınları üstü toprakla kaplı buz yığınının üzerinde yürüyen gerillaların üstü çamurlanmıştı. Önden yürüyen Dr. Ağit , Numan, Delil , Ferhat karanlıktan ilerken buz tünelinden’de geçtiler. Zorlu inişi dar boğazdanda geçerek tamamladılar. Boğazdan sonra dere yatağı genişlemişti. Dağdan inen vadi , dere yatağı Anitos köyüne ulaşmadan iki değirmeni çalıştıracak su vardı.

Bir öncü grup önden gönderilirken , Mazlum , Numan , Ferhat önden yürüyerek yol kat ettiler Önden geriye giden talimatla , gece karanlığı olsada , herkes aynı izlere basarak yürüsün denildi.

Saatler yirmi dört otuzu gösteriyordu. Gerilla düz tokrak yola alışana kadar epey bir zaman almıştı. Sabaha doğru üçgenden kuzeye Kato Marinosa dönen yoldan , gerilla gücü kayalığa çekildi. Dinlenmeye başladığında sabah kahvaltısı için , çay hazırlayıp yemeklerini yediler. Ardından araç yoluna giren gerillalar saatlerce yürüyüşten sonra Güneşli , sıcak havada marinos karakoluna ulaştılar . Doksan üçte boşaltılan karakolun duvarları ve çatısı hala duruyordu. Marinos köyü diğer köylerin akibetine uğramıştı. Yakılıp yıkılan köy evleri

harabeye dönmüştü . Gündüzün sıcak rüzgarından başka bir şey kalmamıştı. Karakolda dinlenen gerilla gündüzün kavurucu sıcağı altında yürüyüşüne devam etti. Sıcaktan çok terleyen gerillalar da tuz ve su kaybı daha da artmıştı. Saatler ilerledikçe katoya yaklaşan gerillalar , Mariostan aşağı gelen rüzgarla serinlenirken , boğaza yakınlaşmışlardı. Boğaza zikzaklı patikadan ilerleyen gerilla gücü dağın güneyini terk ediyorlardı . Boğazdan , beş ayrı kanaldan akan berak su , yüksekten aşağıya kristal parçaları gibi dağılarak, göletlerin diplerine ulaşıyordu. Mavi-yeşil karışımı küçük göletlere doluyor, muhteşem bir görüntü sergiliyordu. Akan şalelerin hoşurtusu boğazda yankılanırken , gerillalardan Amed’lı Ferhat ,Aygün ,Süleyman ,Baran ve diğer gerillalarda resim çektiler , mezraya ulaşan diğer gerillalarda tatlı ve ekşi elmaları tatmaya başlamışlardı. Kato alanındaki güçlerle bağlantı kuran gerilla gücüne, ilk kadın gerillalar ekmek ,yağ, şeker getirmişlerdi. Buna sevinen misafir gerillalar sevinçlerini dile getirdiler. Ferhat yeni yeni hatırlamıştı mazlumu , mazluma seslenen Ferhat .

Heval Mazlum , sen daha önce zapta kalmamış mıydın ? diye sorduğunda Mazlum cevap verdi.

“Doğrudur.”

“Peki askeri eğitimi hatırlıyor musun ! biraz düşündü.”

“Evet “

“Biz birlikteydik . dediğinde bir birini iyice hatırlamışlardı.”

“Çok oldu mu, buradasın?”

“Epey bir zaman oldu, buradayım. Şimdide kuryelik yapıyorum. Buraları iyi tanıdım . güzel yerler var.”

“Kato’ların güzelliğini bir yoldaşım anlatmıştı. Kato’lara baktı , bir müddet sustu. O çok sevmiştir,”

“Doğrudur katolar güzeldir.”

“Bak görüyorsun“ zirvelerin eteklerini göstererek ” oralar labirent gibidir. Sokaklar var. Yolu bilmeyen kaybolur dediğinde.”

“Zaten o yanı iyi ve güzeldir. Yolu bilmeyen kaybolsan.”

“Kaybolsun mu?”

“Tabii yoluna kaybedenin içimizde ne işi var. Peki su sorunu olmuyormu?”

“Oluyor tabii , ama şimdi dağın içinde arkadaşlar bir su göleti bulmuşlar. Tünelden giriyorlar dediğinde Ferhat , Mazlum’a:”

“Tünelden mi ?”

“Derin mağaralar var. Epey yürüyorsun, içeri karanlık tabii, arkadaşlar önlemini alıyor.”

“Desene operasyonlarda sorun çıkmaz.”

“Biraz çözümlenmiş oluyor. Dediğindede saatine baktı.”

Saatler akşamın on dokuzunu gösteriyordu. Herkes hazırlandı. İştima yapıldı. Tekmil sonuçları aktarıldı-

ğında , uyarılar yapıydı. Uyulması gereken kurallar hatırlatıldı. Gizliliğin esas alınması belirtildi. Takım komutanı Mazlum , İsaya parolayı belirtmesini istedi. İsa bir an duraksadı “Dersim-Murat” dediğinde gelen talimat üzerine yola çıktılar. Öncü Garzan’ı , Numan ve Ferhat’da takip ederek , bütün gerillalar patikada tempolu yürümeye başladı. Kato Marinos heybetli duruşuyla , gerillaya dostluğuyla geride bırakılırken “ çeleceğe yaylalarından yürüyüşlerine devam ettiler. ” Yaylada tek bir ağacın olmadığı yerde diz boyu otlaklarla ve geniş çayırıklarla , küçük düzlük ve tepeliklerle doluydu. Gerillalar ilerlerken gökyüzündeki ay’da aydınlığını yer yüzüne gönderiyordu. Nefes nefese yürüyen gerillanın dışında. Sanki başka bir canlı varlık yokmuş izlerininini veriyordu. Ferhat önden arkaya doğru baktığında uzun vagonlu bir trene benzetiyordu. Bu onkesiz kişilik Dersim , ondört kişilik Erzurum gruplarıydı. Hareket komutanı Dr Agit , genele karşı sorumlu olduğu gibi , takım komutanı Mazlum’da Erzurum , Amed’li Ferhat ise Dersim grubundan sorumluydu. Birinci manga komutanı Numan yardımcısı süleyman , lojistikçi Ferhat , Delil , Aram , Redar, İsa, Aygün adlı gerillalarda manga üyeleri , Manganın küçüğü Delil çukurcalıdır. Aram sorandır. Aygün Rizeli Lazdır. O enternasyonalist görevini yerine getirmek için kürdistan dağlarındadır. Beş saatlik yürüyüşle, yüksek yaylada heykeltıraşın elinden geçmiş , yüksek

sivri tepeciklerle dolu , dere kenarında konakladılar. Birinci manga soğuk suyla süt hazırladı, içtiler. Açık arazi esen rüzgar gecenin yayla ayazıyla birleşince terleyen bedenler , soğukta titreme nöbetleri başlamıştı. Nöbetçiler , tepeciklerde çıkarılıırken. Titremeler sabahın ilk ışıklarıyla sona ermeye başladı. Yerli güçlerden gelen lojistikçiler erzak sorununu çözmüştü. Çözümlenen erzak sorununa gerilla gücü sevinirken , yeniden gücünü toplayıp yürümek dahada kolaylaşıyordu. Gerillanın kamerancısı Halil bu seferde Botan'daydı. Ferhat , Halil görüncü çok sevinmişti. Bir kaç yıllık tanışıklıkları beli bir samimiyetide getirmişti. Halil, Ferhat a “Ferhat arkadaş nereye? sorusuna karşılık

“Dersime, heval dersime” cevabını verdi. Halili gözlemlerken “ Epey değişmiş , hala canlı görünüyor” diye düşündü. Gerilla gücü gelenlerle birlikte konumlandıkları noktanın aşağısına doğru yürüyerek Qarçit köyünün , elektrik tırafosu , evlerin duvarları halla ayaktaıdı. Düşman güçlerinin inadına fırtınaya soğuğa direniyorlardı. Gerillalar dinlenirken Botan Eyalet yönetimide, bu noktaya geldi.”

Günlerden yirmi üç temuz sabah dörtte rojbaş çekildi. Havanın sisli oluşu görüş mesafesini kısaltırken yüksek tepelerin sülûetleri görünüyordu. Havanın ağırlığı kalkışlarıda ağırlaştırmıştı. Noktanın kayalıklar la çevrili olması avantaj olurken , çevredeki küçük sivri tepeciklerde birer gözlem kuleleri gibi alana yay-

laya farklı bir güzellik katıyordu. Yürüyüş için hazırlıklar tamamlanırken her gerilla    günlük erzağı çantasına yerle tirmi ti. Kuryeler de i mi ti. Her gerilla çantasını aldı.   timaya girdi.   tima töreninde sürecin anlam ve önemi  zerine Botan Eyalet Komutanı Bahoz de erlenderme yaptı. Konu masını yaparken yapılan y r y   n tarihi bir öneme olduğunu belirtti. Mutevazi bir komutan edasıyla söz hakkını Dr agite verdi. Dr Agit kısa bir konuşma yaptıktan sonra karargah g c y  le misafir gerilla gücü gösterilen misafir perverli e , sıcak dostlu a karşı , sıcak dostluk göstererek vedala ırken .

Ferhat , komutan Sozdar’a “ Heval sende buradasın ” diye sordu. Konu masada vedala ırken sevinmi ti. “ Sozdar arkadaşı görmem iyi oldu. Ama zayıflamış diye” düşündü sırada Kawendayı görünce çağırdı. “ Heval Kawenda sende buradasın” diye sorunca

“Evet epey bir zamandır buradayım, diye cevap verdi. Ferhat vedala tı. Uzun bir süre aynı bölükte kalmışlardı.”

“Serkeftin heval!”

Serkeftin deyip uzala tılar. Gar ık köyünün a a ı-sındaki vadide konumlanan lojistik ilerin yanına vadıklarında Ozan Serhat’ta gelen gerilla gücünü selamladı. Vedala malarda ,”Serkeft n heval “Serkeft n dedi . Ferhat Halile “Belkide son g r   me olur “dedi. “heval Halil kendini koru serkeft n heval “dedi. Uzakla ırken Ozan Serhatın ülkeye gelişine sevinmi ti .”Serhat ar-

kadaşın burada olması iyidir.Günü geldiğinde ,gerilla melodisinin dili olur. Toprakla birleşmesi onun kendini geliştirmesine neden olur ki, bu güzeldir ‘‘dedi. Lojistikçilerle , çobanlarla vedalaşıp , vadi vadi yürümeye başladılar. Faraşın yaylalarında yürüyüşlerine devam ederken, Faraşın ovasına geldiklerinde saatler epeyi ilerlemişti. Diz boyunu aşan otlar , çimenler , boyu aşan söğüt ağaçlarıyla çevrili Faraşın suyu çok nazik akışıyla ay ışığında pırıl pırıldı . Geceyi daha da güzelleştiriyordu. Uzun geniş çayırıklarda ilerlediklerinde geriye dönüp baktığında bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla gelen yürüyüş kolunu izlediğinde ‘‘ Güzeli bir görüntü , tabii ki düşman yoksa çevrede’’ diye düşünen ferhat , boğaza varmadan önce her kes çeşmede suyunu içti . Boğazın altında verilen molaya , ferhat kızmaya başladı.

‘‘Nasıl mola verilir burada. Ne var ne yok bilmiyoruz ki ? bu boğazın altında insan dururmu ? diye yakınan Ferhat , Numana ‘‘ heval bir kaç kişi boğaza gitse iyi olur’’ dediğinde Numan zaten şimdi kalkacağız diyen Numan yerinden kalktı. Ferhat biraz yürüdü. Dik duran kayanın dibinde , bir yanında bekledi. Yoldaşları geldiğinde yokuşu yürüyerek boğaza çıktıklarında . Arazi-deki kokuyu hissetti anlamaya çalıştı. Tekrardan kokladı. Dayanamayıp kuryeye sordu.’’

‘‘Heval bu ne kokudur . diye sorduğunda , öncü ‘‘ Heval burada boğazın altında, bir grup arkadaşla, bir

sürü koyun kobraya yakalandı.” Dedğinde patikanın altında ki, karartıları işaret etti. Bak o yerdeki leşler 80 koyunun leşidir. 80 koyunu kobra parçaladı. Dedğinde uzaklaşmışlardı. Sekiz saatlik yürüyüşle kırk kilometrelik yol katledilmişti. Konakladıkları yerde dinlenmeye başladılar.”

Günlerden cumartesi 24 Temmuz saat onyediyi ondu. Günün tekmilleri alınırken, birinci takım birinci manga üyeleri manga içi sorunları dile getirmeye , tartışmaya başladılar. Söz hakkı alan İsa “ bazı sorunlar yaşanıyor. Hep manga yaşamında , hem örgütsel anlamda, değerler heder ediliyor. ” dedi. Ardından Ferhat söz hakkını aldı.

“Öncelikle şunu söylemek istiyorum. Konakladığımız noktalarda, ayrılırken temizlik yapılmadadır. Aksisi iyi bir izlenim bırakmıyoruz. İkincisi biz hepimiz gönüllüüz. Taşıdığımız yükler bizim yüklerdir. Yükleri dağıtırken bazı şeyleri dikkate almaya çalışıyorum. Her kes ağırdır , dememeli. Üçüncüsü benimle Farqin arkadaş arasında çıkan tartışma vardı. Olumsuzdu. Karşılıklı eksikliliğe girildi. Bu da benim özeleştirimdir. Bir daha o eksikliğe girmeyeceğim.dedi. tekmil devam ederken , manga komutanı Numan “ arkadaşların dile getirdikleri doğrudur. Şuna dikkat edilmelidir. Yorgunluk sonucu daralmalar oluyor. Usluplarda bozulmalar oluyor. Tepkilenmeler oluyor, bunlar olmasın” dedi. Bütün mangalar tekmillerini aldıktan sonra , tekmil so-

nuçları yönetimler tarafından değerlendirildikten sonra bütün gerilla gücü patika üzerinde toplandı. Dr Agit teknil sonuçlarını aktarırken yol yürüşü hakkında uyarılarda bulundu. “ arkadaşlar bilmedikleri , bu yol yürünülecektir. Bununda bir kayde ve kuralları vardır.” dediğinde sol dan sağa , sağdan sola bütün gerilla arkadaşlarını gözlemliyordu. “ herkes talimat veremez. ” kaşlarını çatmış mimikleri değişmişti. “ keyfine göre davranamaz . gruptan kopamaz. Bireyci ve kefiyekçi tutumlar terkedilmelidir. Ve bazı arkadaşlar daralıyor ve küfür ediyor. Bu gösteriyor ki, hala dışımızdaki sistemi yaşama vardır. ”dediğinde daha farklı noktalarıda dile getirirken, vurgu yapıldığında üstüne basa basa konuşurken mimikleri ve jesleri değişiyordu. Teknil sonuçlarını aktarip sonuçlandırdı. Talimat verdi. “ Yola çıkıyoruz dedi. Uzun yürüyüş devam edilirken , uzun geniş vadiye vardıklarında , halla , geçmiş tarihte kalan eski savaş mermileri büyük İskenderden kalma taş duvarlar hala ayaktaaydı. Vadi boyunca ayaktaki tek ağaç çeşitli söğüt ağaçları , vadinin aralıklı derelerini süslüyordu.”

Ferhat :

“Aslında bütün Botanda, her dereye , her vadide söğüt ağaçları dikilse , hem odun sorunu giderilir. Hem arazi ağaçsız kalmazdı. Diye düşündü.”

Vadiyi Şehit, Benaf tepelerininide yürüyerek , dağ silsilesini sırt sırt yürümeye devam ettiklerinde sırtlar-

daki mevzilerde bulunan çöp ve naylon poşetler, operasyonun yeni bitişinin işareti olarak algıladılar gerillalar. Ş. Benaf tepelerini geçtiklerinde öncüler ikiyüz , üçyüz metre önde gittiler. Gücün güvenliğini sağlamak için önden yürüyüşlerine devam ederlerken, dağın doruğundaki pınar gerillaların dikkatini çekmişti. Buz gibi suyu içen gerillaların damaklarında su tadı kalmıştı. Ferhat suyun hemen sırtın altında çıkmasına akıl erdirememişti. “bu kadar küçük bir sırtın altında bu pınarın ne işi var”dediğinde suyu avuçlayıp avuçlayıp içti . yürüyüş Gola nızmoya doğru “nızmo gölü”devam ederken inişe, geçtiler. Dağın doruğundaki bu göl ay ışığında hafif hafif esen rüzgarla birleştiğinde göl yüzeyindeki küçük dalgacıklar, birer pırlanta parçalarını anımsatıyordu. Dağ silsilesinin sağındaki Çela buke karakolu, solundaki, meydan kole-Taşte merg karakollarını “gözü dönmüş hayinler gibi geceyi kirletiyorlardı. O uğursuz ışıklarını çevrelerine saçıyorlar”diye düşünen Ferhat “gecenin güzelliğini, sessizliğini bu karakollar bozuyor” dediğinde sabaha daha güvenli bir noktaya ulaşma isteği gerillayı dahada hızlı yürümeye zorlarken otuz üç kişinin güvenliği sözkonusuydu. Her gerilla bir görüntü, bir hareket hepsinin imhası olacağını bildiği için sonuna kadar fedakarlık ediyordu. İnişe geçtiklerinde, küçük derecikleri atlayarak geçerlerken Karker ayağını burktu. Ayağı soğudukça ağrılarıda şiddetlenmişti. Yürüdükçe, zorlanan Karker gerilla yürüyü-

şünüde yavaşlatmıştı. Yürüyüş temposu düşmüş. zamanında bu çıplak araziden çıkılamaz sonuçta imha oluruz düşüncesi ön plana çıkınca. Talimatla Karker yürüyüşün en önüne alındı zorlanan karker dahada zorlanarak yürüyüşe devam etti. yıllardır beraber olduğu arkadaşının yardımına giden ferhat belli bir süre birlikte yürüdüler, Ferhat Karkere, “biliyorum zorlanıyorsun,ama başka çaremiz yok. Biraz daha dayan” dediğinde konuşmaya devam ettiler. Yürüyüş karkerin temposuna göre ayarlandı buda zaman kaybına yol açınca, hava aydınlanmaya başladı. Kaygılar dahada arttı. Saat sıfır dört'tü, Texte reş dağının eteğinde söğüt ağaçlarının içinde durdular. On saatlik yürüyüş yerini dinlenmeye bıraktı. Gündüz öğlen saatlerinde her manga kendine tabaklarda ekmek yaptı. Söğüt ağaçları doğal kamuflaj görevini görürken saat beşte tekrar yürüyüşe başladılar. Vadi vadi yürüyen gerilla Texte reş boğazına ulaştığında hava kararmıştı. Doğu tepelerindeki Meydan kole , Taşte merg karakolları boğazı denetim altında tutarken mesafeli çok hızlı biçimde gerilla boğazı geçtiler . Kato Jirki dağına bakan yamaca ulaştılar.

Kato jirkinin kuzeyindeki vadi ve ovalıktan başlayan küçük sırtlar tepeler dereler , Ferhatın dikkatini çekti. Hayranlıkla izlemeye başladı. Muhteşem bir manzara dediğinde ne söyleyeceğini unutmuştu birden aklına “ sanki bir heykel tıraşın , yada resamın elinde çıkmış” dediğinde öncüler normal patikadan düşündüğü tepele-

re doğru yürümeye başladılar... “ küçük sırtları tepeleri çiğnememiz iyi değil ” diye düşündü sanki arazideki gizem bozulacak sihir bozulacak hisine kapıldı. Vadi-den ovaya açıldılar. Diz boyu çimenlerin içinden yürüyerek” deriye qaçe ye geldiler. Deriye Qaçe onlarca boğazdan saddece bir tanesiydi. Boğazdan katoların doğusuna döndüler. Tepeye tırmanmaya başladılar. Tepedeki mevzilerin çokluğu dikkatini çekince kuryeye sordu.Burada ne kadarda çok mevzi var. Diye sordu. Cevap veren kurye . -Burası karakoldu . devrimci operasyonla burası düşürüldü. Düşmanın epey kaybı oldu. Dediğinde helikopter pistine vardılar. Pisten , Kela Meme dağına bakan yamaca döndüler. Karanlık havada yürüyüşlerine devam ederlerken , ayaklarının altında pet şişeler , konserve kutuları ses çıkarıyordu. Kayalıklara ulaşıldıkça havayı bozan koku hisedilmeye başlanmıştı. Ferhat hızlanarak öncüye “ heval bu koku nedir ?” zaten yeteri kadar buralar kirlenmiş çöplüğe çevirmişler. Diye sorunca

“Heval bu gelen koku asker ölülerinin kokusudur.” Dedi.

“Nasıl yani ?”

“Asker cenazeleri , halla kayalıkların arasında duruyor. Çürüyorlar.”

“Cenazelerini götürmedilermi ?”

“Götürmediler. Çünkü saldırıdan sonra , bir kaç gün bizim elimizde kaldı. Daha sonrada bu tepelere Kato

Jirki dağına girmediler. Ağır darbe yediler . dediğinde kayalığın altından geçerek , çukura girdiler. Her taraf dehliz gibiydi. Asker cenazelerinin yanından geçerlerken yerlerdeki karartıları görünce.”

Öncü :

“Bak heval bunlar iki asker , bir assubay cenazeleridir. Bozulmuş , kimse yanaşamıyor. Öylece kaldılar. Dediğinde Ferhat kendisine sormadan edemedi. Acaba Türkiyeli Analar biliyormu ! evlatlarının kurda kuşa yem olduklarını. Cenazelerinin buralarda kaldığını gör-seler ne yaparlar ? hangi emeklerle büyütükleri çocuk-larının intikamını faşist genelrallerden yönetimlerin-den alacaklarmıydı ? Doğru ya faşizm için insanlık ve insan önemli değildi. Kürdistanda faşizm insanlık suçu işliyor. Bunada her imkanı Amerika , İsrail , İngiltere , Almanya sağlıyor , tüh alah kahretsin dediğinde kayadan kayaya atlamaya hazırlandı. Sıçradığında ben bir gerilla olarak bu dramın bir daha yaşanmaması için faşizme karşı daha çok dediğinde tekrarladı. Daha çok savaşıcağım dedi. Belirlenen noktaya ulaşılar. Yerli birlikler tarafından samimiyetle karşılandılar. Hazırlanan yemeklerini yediler. Yoldaşları yatığında Ferhat uykusu gelmesine rağmen ağırlaşan göz kapaklarını kapatmadı. Dolunayı seyretti. Kimbilir her yoldaşı gibi ne düşündü. Neler hayel etti. Bu asi kayalıklı dağda . Göz-leri kapandığında karanlıkta gördüğü asker cenazeleri , gözlerinin önünde geldi geçti . Hiç bir zaman böyle ol-

mak istemen dedi uyudu. Nöbetçiler sıfır dörte rojbaşla arkadaşlarını uyandırdılar”.

Temuzun yirmi altıncı günüydü. Beytüşebap güçleri misafirlerine et ve bulgur pilavı sundular ardında gerilalar şekersiz çaylarının da yudumladılar. Çevrenin güzelliği Ferhatın ilgisini çekince kayalığa tırmandı. Yüzyıllık Ardıc ağaçlarının yanına vardığında Amed’li ferhat , araziye seyrediyordu manzara karşısında büyülenen amed’li ferhat “ heval görüyorsunuz . karşısı Ke-la Meme dağıdır.” İnsan bu güzellik karşısında büyüyor. Ülkemiz çok güzeldir. Dediğinde kalktı. Ardıc ağacının yanından aşağı indi. Ferhat ardından.

“Doğrudur. Ülkemiz güzeldir. Ama “ dediğinde sustu.

“İşte bu , ama , araya girdimi herşey değişiyor. Lanet olsun . güzellikler değişiyor. Değerler değişiyor. Bin kere lanet olsun . “ dediğinde üstten aşağı dağın” eteğindeki insansız köylere baktı. Kato jirki dağ silsilesini incelerken” düşman buraları kolay kolay denetleme alamaz. Bu iyidir. “ diye düşünürken arazinin genişliği te ordu güçlerinin denetim kuramaması , gerilanın hareket sahasını genişletmişti. Gündüz yol . harzırlıkları yapılırken Karkerle tekrar görüşen ferhat , karkere , ayağından dolayı üzüntülü olduğunu belirtti. Heval karker moralini bozma . zaten bir kaç gün sonra gelir bize yetişirsin ” dediğinde Karker Ferhata :

“Buradaki bölge komutanı Şoreş arkadaş dedi ki Karkerı en kısa zamanda arkadaşlarına yetiştiririz “

“Gabar’da görüşürüz” dedi karker.

“Bir kaç güne kadar iyice iyileşirsin.”

“Ayağıma post çekecekler.”

“O zaman erken iyileşirsin.”

“Tabii erken iyileşirim , yolumuz uzun olsada dayanırım.

“Dayanacağız tabii. Önümüzdeki süreç bizi bekliyor. Dedi vedalaştılar. “ Gabbarda buluşuruz ” dedi. Yerli güçlerlerde vedalaşıp kayalıktan aşağı mesafeli indiler. Saatler dört otuzu gösterdiğinde Derîyê Qaçe’yi , Kato Jîrkî’yi geride bırakmışlardı. Çift çift uzun mesafeli yürümeye başladılar . önü vadiye ulaştığında sonu Kota Jîrkî’nin eteklerindeydi . dönüp yoldaşlarına baktığında.”

“Şimdi düşman fark etse , der ne kadarda gerila varmış. Bir ucu vadide , bir ucuda dağda . adamlar ürkerler” diyerek , isaya söyledi.”

İsa’da ;

Sayımız az olsada , niteliğimiz büyüktür. cevabını verdi.

“Doğrudur. Önemli olan niteliktir.”

“Cevabını vererek yürüyüşe devam ettiler. Kele meme dağının , eteklerinde vadi vadi inerek Mehre köyüne indiler. Köyün karşıdaki dik yüksek kayalıktaki , tarihi dini inançları için kullandıkları kayalıkların

arasına , içine oyulan , ibadet yerleri dikkati çekmişti Ferhat'ın . Mehre köyünün mimari yapısıda. Geleneksel dağ köylerinin ilerisinde oluşu , gerillayı şaşırtmıştı. Boşaltılmış olan köyün heryanı ıssızlaşmıştı. Gerillalar Bestaya doğru yürüyüşlerine devam ederken , artık ormanlık alanların içine girmişlerdi. Sık ormanların içinde daha güvenli yürüyorlardı. Uzun yürüyüşte ette alışık olmayan bünyevi zayıflıkları yorgunluktan , tek tek düşüp hastalanmaları çoğaltırken yol yürüyüşündeki tempoda düşmüştü. Hedeflenen noktaya gidilemeyeceği , yürüyüşün sabote olması Dr agiti kuryeleri kaygılandırmıştı. “ hadi biraz daha dayanın kendinizi yere atmayınız” “ denildiğinde .” Dr agit bir yürüyüşün önüne bir sonuna geldiğinde artık yorgun düşmüştü. Kızgınlık sonunda üsluplarda bozuluyordu. Yürüyüş tamamen çekilmez hale geldikçe. İşkenceye dönüşüyordu. Bitkin düşen süleyman ve rêdar iğne vurulduğunda biraz kendilerine gelseler de ardında diğer gerillalarında tek tek hastalanması yürüyüşün tuzu-biberi oluyordu. Hedeflenen Besta yürüyüşü tamamlanmadan gece yarısında yürüyüşe nokta konuldu. Mahzun dolunayın altındaki yürüyüşte Dr agit yoldaşlarını yürütmede yalvar yakar olmuştu. Zorlanıyordu..birinci manga ayakta kalan Numan , Delil ,Ferhat dışındakilerin hepside hastalanmıştı. Sabaha doğru operasyon olasılığına karşın intişara çıktılar. Güvenlikli yamaçta konumlandılar. Sabah erkenden yamaçtan aşağı patikadan Avyan

köyünün altındaki derin vadiye indiler. Dr agitin izin vermesiyle herkes dere suyun da yıkanırken . Bir gerillanın dikkatsiz davranışı sonucunda arazi tutuşmuş , alevler kuruyan otlarla daha da gürleşmişti . Yangın alanı genişlendi. Yükselen duman düşmana görüntü olur. Sonunda operasyon ihtimali olunca , Dr agit talimat verdi. Her gerilla acele acele giyindi. İşaret edilen noktaya doğru yürüyüşe geçtiler. Dr agit uslubunu tamamen bozmuştu.”

“Alçak , bilinçli yaktı araziyi. “ dediğinde yamaca yukarı tırmanmaya devam etti. Kendiliğinden patıkaya dayanan yangın sönünce gerginlik bitmişti. ” saat on beş kırk beşi gösterirken yıkanmanın sabote oluşuna üzülen Ferhat “ bu arkadaşlar ölçüyü kaçırıyorlar. Dikkat etmiyorlar. Buda bizleri kötü duruma düşürüyor. ”diye düşünürken, uzun selvi kavak ağaçları arasından çıkıp tarlalardan yürüyerek Aviyon köyünün içine vardılar. Köy bomboştu hep aynı akıbet köyün üstündeki yamaca yukarı tırmandılar. Düzlüğe vardıklarında Aviyon karakolunun tel örgütlerinin içinden, karakol bahçesinden ana yola geçtiler. Karakol bomboştu. Soğuk yüzü orada duruyordu. Yürüyüş gecenin geç saatlerinde Besta vadisinde , ormanlıkta eski bir nokta da sonuçlandırıldı . Tedbir amaçlı gece farklı arazide , gündüz vadinin içinde. Konumlanırken Besta karargahıyla bağlantı kurdular. Karargaha giden gerillalar. Sekiz koyunla geri döndüler. Hazırlıklarını yapan gerilla

öğleden sonra Şırnak istikametine giden derin vadiden kurye merxazın öncülüğünde bir saat boyunca su içerisinde yürüdüler. Vadinin geniş bölümüne geldiklerinde vadinin çeşitli yerlerinde operasyona çıkan tc. ordu birliklerinin çöpleri halla yeniydi. Daha uyanık ve dikkatli olunması talimatı verildi. Akşam ve gece boyunca yürüyerek Şırnak savunmasındaki Gîre mîsto karakolunun altına yerleşen gerillalar, dinlenmek için bütün hazırlıklarını tamamladıktan sonra nöbet listesini çıkardılar. Akşam üzeri nöbetçi olan Numan düşman görüntüsünü aldığını söyleyince bütün gerillalar hareketlendi. Öncüler keşifçiler çıkardılar. Diğer gerillalarda bütün hazırlıklarını yaptı gelecek talimatı beklemeye başladı. Arzının değişik yönlerine giden keşifçiler arazi taraması yaptılar. Çok riskli olan konaklama yerinin çevresinde her hangi bir tehlikenin olmadığını söylediler. Hava karmadan yola çıktılar. Altan baktıklarında nöbetçileri görünen karakola , görüntü vermemek için eğilerek yola çıktılar. Ramazan dağına tırmanmaya başladıklarında artık karanlık çökmüştü. Bütün karakol ışıkları parlarken . dağı paralel yokuş yürüyen gerillalar tank saldırılarına karşı mesafeli çifter yürüyüşlerine devam etiler. Dağın doruğuna boğaza çıktıklarında Ramazan dağının güneyindeki ışıkların şırnak olduğunu sanan gerillalar yanılmışlardı. Kurye Merxaza “ bu görünen ışıklar şırnakın mı ? ” diye soran ferhat’a “ hayır bu görünen ” eliyle işaret eti. Işıklar karakolaların , taburların yani

askeri alanlarındır. Dediğinde ferhat çok şaşırdığını belirtti. Cudi , Çırav, Gabbar, Namaz dağlarının arasındaki bu arazi , sanki devletler arası sınırdı. Devletler arası sınırlardan daha çok korunuyordu. Adeta etten duvarlarla örülmüştü. Kürdistan'daki eyaletler arasındaki sınırlar burada daha çarpıcı biçimde ortaya çıkıyordu. Boğazdan aşağı Eruh-Şırnak karayoluna inen gerillalar Şırnak va karakolun tel örgüsüne takılan Ferhat yere yuvarlandı. İmdadına Numan yetişti.”

Ferhat Numana ,

“Ayağım iki telin arasında kaldı,” dedi.

“Telin içinde mi ?”

“Evet evet, dedikten sonra Numan sağlı solu dolanan teli açınca Ferhat ayağını çıkardı. Ferhat , Numan öne geçip yürümeye başladılar. Gece boyunca yürüyen gerilla karakol ışıklarından , Gabar , Çırav, Namaz dağlarının kesiştiği üçgende oturdular. Ay ışığında görünen tank izleri daha tazeydi. Pusulara karşı çok dikkatli yürüyen gerillalar sabahla doğru bitkin ve yorgun düştü. Dola Gurduladan ilerleyerek Gabbar dağının eteğindeki Birke köyüne geldiler. Gurdula vadisindeki köyler meyve bahçeleriyle doluydu. Sürekli kobraların saldırısına maruz kalan Gabar'ın güzellikleri burada başlıyordu. Günlerce süren yolculuk bir ağustos akşamı on sekizde yine başladı. Gece pırıl pırıl ay ışığında devam eden yürüyüş Gurdula vadisinin çıkışındaki yüksek boğazda Memîroka'da mola verilirken , kuyudan su çeke-

rek , su ihtiyaçlarını gideren gerilla patikadan Gabar’ın ilerine doğru yolculuğuna devam etiler, patikadan toprak caddeye indiler. Yol yürüyüşlerine devam ettiler. Toprak yoldan ayrılarak . Derşav ve Basret köylerine giden patikaya girdiler. Her iki köyün arasındaki noktaya ulaştıklarında gecenin geç saatleriydi. Dinlenmeye alışan gerilla gücü sabahın erken saatlerinde intişara ıktılar. Yamaca, yukarı kayalığa tırmandılar. Güvenlikli yere çekildiklerinde durdular.”

Günlerden 2 Ağustos’tu. Besta’dan verilen koyunların sonuncusunda kesilerek pişirildi, artık ayaklı erzakları bitmiştii. Gabbar gücünden gelen bir grup gerilla , misafirlerini ziyaret etti. Candan, gönülden davranışları, yaklaşımları ilk anda misafir gerillaların dikkatini ve ilgisini ekmiştii.

Dere suyu hışırtilı akarken Ferhat تنها bir yer arama çalışması içindeydi. Aralıklı günlüklerini tutarken, yeni bir günün yaşamını beyaz kareli defterine cümle cümle işlerken, Dr. Agit gelmiştii. “Ha , heval unutma yaz. Burası ilk kurşunun patlatıldığı yerdir” deyip uzaklaşırken

“Doğrudur, ilk kurşunun patlatıldığı yerdir ve daha sonra dalga dalga yayılan bir patlamaydı. Her şey sarılmış. Öyle ya ller dirilmiştii , dedi defterini kapattı. Dere boyunca yüz yıllık ceviz ağaçlarının gökle, yer-yüzünün perdelendiği serin gölgede yürümeye devam etti. Güvenlikten dolayı yerini değiştiren gerilla gücü ,

Derşew yolunu izleyerek Derşew'e varmadan güney yamacına sarnıcın yakınında üzüm bağlarının içindeki kayalıklarda konumlandı. Her gerilla alanın yabancı-sıydı. Gabbar'ın güzellikleri karşısında şaşkınlıklarını gizlemediler. Yoldaşlarına anlatıyorlardı. Ferhat, İsa'ya”.

“Heval, bu kadar emek karşısında şaşkın kaldım. Dağ, taş işlenmiş. Hele şu duvarlara bak, dediğinde, gerçekten insan bu güzellikler karşısında etkileniyor, dediğinde iki elini yanlara doğru açmıştı. İsa gülümseyerek “sana katılıyorum. Çok emek harcanmış. Ben de senin gibi şaşırdım” dedi. 3 Temmuz sabahıydı, kobralar vadiye daldı. Noktanın üzerinden geçerken bir şey fark etmediler, dolaşarak uzaklaştılar. Kobraların alan üzerinde rahatlıkla gezmesi gerillayı düşündürmüştü. Ferhat, “ilginç, hep tekrarlardı. İlginç adamlar çok rahat geziyorlar” dediğinde, saklandığı kayalığın içinden çıktı. Gerilla komutanı Dr. Agit talimatlarını tekrarlardı. “Herkes kamuflajını iyi yapsın” demişti. Gece yine aynı noktada yatan gerillalar, gece yarısında korku filimlerini andıran bir gürültüyle uyandılar. Kobra gece karanlıkta yoluna devam derek uzaklaştı. Kimse yerinden kalkma gereğini duymamıştı. Gabbar dağı gerilla için bir cennet bahçesi idi. Derşew-Basret köyleri arasındaki konumlanmaları her yana manevra yapmayı sağlarken, gerilla yıllarca emek verilmiş, ter dökülmüş, taş taş örülmüş, adım adım işlenmiş uzun taraçalarının

ve meyve bahçelerinin hem sahibi olurken, yararlanmayı bilmiş, devrimin hizmetine koymayı da ihmal etmemişti. Gerilla güncel gelişmeleri radyodan dinlerken BBC’nin altı haberlerinde muhabir Namık durukan’ın aktardığı haberlerde, ABD Dişişleri bakanı yardımcısı Kohen, Kürdistan’a gelmişti. Vaadlerde bulunup geri gitmişti, diyen BBC, haber servisine Ferhat, “ilginçtir” dedi, haberleri dinlemeye devam etti. “demek ki Başkanımızın yeni açıklamasını avukatların aracılığıyla duyurdu” dediğinde hazırlıklar tamalanmış, yola ıkılmıştı. Sipvyan köyünün arazisine girdiklerinde her yer yanmıştı. Yüzlerce, binlerce yanmış meşe, ceviz, selvi, kavak yerlerde yatıyordu. Son derece barbarca, vahşice zarar vermişlerdi diye düşünen Ferhat,”

“Ben artık düşmana hangi kavramı kullanacağımı bilemiyorum dedi. “şuraya bak, her taraf viranaye, harabeye dönmüş, diye düşünürken yoldaşlarını takip ederek, mağaranın önünden geçtiler, köprüden geçip, toprak yola girdiler. Cadde cadde yürüyüşlerine devam ettiler. Sipvyan viraneye dönmüş, harap edilmiş diye düşünürken, caddeden yamaca tırmanmaya başladılar. Radyolar şok edici haberlerini dinleyicilerine aktarıırken, herkes pr dikkat radyonun ne diyeceğini merakla dinlerken, PKK Genel Başkanı’nın açıklamaları dünyaya bir bomba gibi düştü. Kuzey Kürdistan’daki gerilla gücünü mevcut sınırların dışına çıkararak, başka alanda konumlanması, olağanüstü kongrenin yapılması, bunun

da bir barış kongresi olması haberleri yayıldıkça milyonlarca Kürdistanlı, Türkiyeli ve diğer halklardan insanlar da şok etkisi yaratıyordu, milyonların kafası karışmıştı. Gerilla şaşırmış, şoke olmuştu. Bir şaka mıydı acaba! Bir oyun muydu! Soruları soruldukça anlam vermede, anlamada çelişkiler başlamıştı. Gerilla gücü Mavan'a geçmek için çıktığı yolda TC ordu güçleri, korucuların pususunu fark edince geri döndüler. Dağın eteğindeki yıkılmış köyde konumlandılar. PKK Başkanlık Konseyi, ikinci bir talimata kadar gerilla gücüne yerinde kalmasını, ikinci talimata kadar hareket etmemesinin haberi gelmişti. Erzak sıkıntısını gerilla, üzüm, armut, elma vb. meyvelerler giderirken, beslenmeye daha güçlü bir biçimde yürümeye hazırlanıyordu. Tartışmaları da yoğunlaştırmıştı. Yenilgi psikolojisine kapılanların morelleri bozulmuş, kafaları karışmıştı. Ferhat başlatılan yeni dönemi anlamada, yorumlamada sezgilerine güvenirken, yenilginin olmadığını, baş döndürücü gelişmeler olacaktır, sömürgeciler için de, bizim için de öyledir. Yalnızca onlar yanılığ içindedir. Bu, özünde tarihi bir gelişmedir. Demokratik cumhuriyet yerini bulacaktır zorluklarımız olsa da. Ama bu kadar insanı ikna etmek zor olacaktır dediğinde aklına ilk gelen şey gerilla gücümüzün güney Kürdistan'a çekilecek, büyük bir güçle ihanete yönelebiliriz. Neden olmasın, şimdiye kadar hep bizi arkadan ve içten vurduklar. Bu tehlikenin ortadan kalkması gerekir dediğinde

heyecanlanmıştı. Kafaları karışan arkadaşlarına baktı, kendi kendine gülmeye başladı.

“Elbet bir gün anlayacaksınız. Önderliğimiz sıradan biri değil diye düşündü. Bu kadar gelişme baş döndürücüyken insanoğlunun ayıbbı hiroşima’ya atılan atom bombasının da yıldönümüdür. Acaba insanoğlu ders çıkıyor mu? Ama bizim Önderliğimiz bu konuda bir ilah, bir efsanedir dedi.”

6 Ağustos günü yine erkenden kalktılar, intişara çıktılar. Dağın yamacındaki meşe ağaçlarının arasında bekleyişleri devam ederken, sabahın ilk ışıkları dağın doruklarına vurmaya başlamıştı, masvavi gökyüzü, uçuşan kırlangıçlar, Ferhat’ın dikkatini çekenlerdendi.

“Gerçektn sen cennetsin be Gabbar dedi. Saatine baktı , saat altı elli beşti. Gelen talimatla toparlandı, patikaya dizildiler. Noktalarına vardıklarında cihazdaki ses “Heval yerinizden ayrılın, geri eski noktanıza gelin, sizleri oradan alacağız” dediğinde, gerilla gücü yerinden ayrıldı. Gunde Basret üzeri Derşev köyü yakınına sarnıç noktasına geldiler. Yerli gerilla gücünden gelen kuryelerle “Gunde Biremerê” köyüne doğru yola çıktılar. Engebeli arazide yürüyüşlerine devam ederlerken, doğanın güzelliği karşısında büyüleniyorlardı. Yürüyüşlerde her bir gerilla kendisiyle başbaşayken, yol boyunca Ferhat, kendi kendine “Günlerdir yürüyüşler bitmiyor. Sürekli hareketteyiz, farklı yerlerde konaklanmalar, gündüz, gece, sabahları yer değişiklikleri, in-

tişarlar, güvenlik, nöbet insanı halden düşürüyor, psikolojik olarak etkilenmemek elde değil, sinirler gerginleşiyor, tersleşmeler, tepkilenmeler, yan gözle bakışlar, inneleyici sözler birbirini izlerken, ne kutsal amaçlar uğruna yola çıkılmıştı, ama zorluklar bunu ters teptiriyor, şu gerçek ki zıtların birliği sürekli iç içe yaşıyor. İnsana şunu sordurtuyor; Acaba bazıları hiç aile terbiyesi almamış mı, parti terbiyesinden hiçbir şey almamış mı? Devrimci ahlak, sosyalist anlayış nerede sorusunu sordurtuyor insana. Bu tür kişilikler halkın başına bela oluyor. Şimdi Önderliğin aldığı karara insan daha iyi anlam veriyor. Daha çok bağlanıyor” dediğinde, yürüyüşleri saatleri bulmuştu. Ferhat bunları kendine sordukça kendini de sorgulamak zorunda kalıyordu. Yazı yazamamanın sıkıntısını hissediyordu. Uzun süredir yazdığı yaşam öyküsünün yarıda kalışına çok kahrılanıyordu. Yaşadıklarını mutlaka yazacağım sözünü kendisine verdiğinden, acısını hissediyordu. Kamuoyundaki tartışmaları ilgiyle izlerken, PKK’nin aldığı karar kafaları karıştırmıştı. Geri çekilmeyi beklerlerken nerede, nasıl, çekileceklerinin sorusu cevapsızdı kendileri için. Biremerê köyünün batı yamacına yerleşen gerilla gücü ihtiyaçlarını köyde karşılarken günbegün çektikleri erzak sıkıntısını köyün meyvelerinden karşılıyorlardı. Ferhat birden rahatsızlandı, bitkin düştü, çok zorlanan, iki gün boyunca mide sancısı, istifar etmesi ayakta kalacak derman bırakmamıştı. Bu kadar sarsıcı

geçen rahatsızlık, ameliyattan da zor olduğunu dile getirirken, “ölmek istediğini” düşünmeye başladı. Eski geniş günlerini de, anılarını da hafızasında canlı tutmayı, eski günlerini arayışlarının yerine , devrimci irade devreye giriyor, tedavi için gerekli olan gıdanın alınmaması işin tuzu biberi oluyordu. Günlerce tuzsuz un çorbası yemeleri, saatlerce yürümek , durumu dahada ağırlaştırıyordu. Mangadaki yoldaşlarının ilgisi olsa da daha çok herkes kendisiyle uğraşırken, son gelişmeler de sarsıcı olmuştu. “çaresiz bakışlarla karşılaşmak kadar kötü bir şey yoktur” diye düşünürken, rahatsızlığından beri köye inemeyişine, arkadaşlarına yardım edemeyişine, toplayıcılık yapamadığına üzüldürken, haberlerde Güneş tutulması haberi okunuyordu. Güneşin tutulmasını yoldaşlarıyla birlikte izlerken, Ayın Güneşin ortasına yerleşmesi çevresindeki ışık süzümü, havanın kararması, yıldızların görünmesini, dünyada kimi insanlar milyarları harcayarak güneş tutulmasını seyrediyordu . Gerilalarda çıplak gözle. Gabar’ın doruklarında PKK’nin barış çağrılarına Türkiye Cumhuriyet’nin direkt cevap vermemesine kızarken, “Acaba dolaylı mı cevap veriyor” sorusunu kendine sordu. Mangadan İsa’nın, Süleyman’ın meyve toplamaya gittiğini, Aygün’ün su almaya gidişini, yarı gölgelik meşe ağacının altında izlerken, Dr. Agit’in gelişini izledi.

Dr. Agit,

“Heval Ferhat, ilaçların etkisi nasıl, şimdi iyi misin sorusuna”

“İlaç ve iğneler etkisini göstermeye başladı , cevabını verdi. Dr. Agit’in yardımlarına, yakından ilgilenmesi kendisini sevindirmişti. Defterini çıkardı yazmaya başladı.”

Can Yoldaşıma!

Uzun bir zamandır, sohbet etmiyoruz.

Şimdi ayrı mekanlardayız.

Bir ay on gündür yoldayız.

Şimdi cennet Gabbar’dayız, bekliyoruz.

Hüzün ve özlem.

Evet can yoldaş, çok zorluk gördük.

Kimi zaman kan ter içinde

Kimi zaman soğuktan titrerken

Kimi zaman koştuk.

Kimi zaman da açlıktan, yorgunluktan dizlerimizde derman kalmazdı.

Ne yokuşlar, ne dağlar, ne vadiler, ne ovalar yürüdük.

Şehirleri hep uzaktan gördük

En çok da ışıklı karakolları

Bu zaman diliminde çok şey akıp gitti.

Her şey değişiyor.

Akıllara durgunluk verecek şekilde.

Efsanemizin açıklamaları, herkesin planlarını alt üst etti.

Herkes şaşkınlık içinde.

Bazı çevreler hala anlamış değildir.

Büyük ihtimalle güneye geri döneceğiz.

Zorlu bir yolculuk olacak.

Niye mi?

Ben Gabbar'a kadar iyi yürüdüm.

Önde kuryeden sonraydım.

Ama buraya geldikten sonra birden hastalandım.

Midem beni mahvetti.

Yürüyemeyecek duruma geldim.

Şimdi biraz da olsa kendime geldim, biraz toparlandım.

Sana daha çok yazmak isterdim.

Belki bir gülüş, binlerce satır yazıya bedeldir.

Bilmeni isterim ; Gülüm!

Gabbar cennetliliği, mahzun ve hüznü bir çocuk gibidir.

Hasretle operim . dediğinde 14 Ağustos tarihini de düştü defterini kapattı. Defterini yine yeleğinin cebine koydu. Meşe ağacının dalından tutarak ayağa kalktı, kayalığa yürüdü. Gri kayaları incelemeye başladı.

16 Ağustos öğleden sonra gerilla gücü noktasından ayrıldı. Biremerê köyünün kuzeyindeki tepelere tırmandı. Zikzaklı patikadan tepenin ardındaki platoya ulaşan gerilla gücü Gabbar-Kerboran güçleriyle birleşip

15 Ağustos kutlamalarına katılmak için düzenlenen morale katıldılar. Saat üç sularında başlayan moral Dr. Agit'in konuşmasıyla devat etti. Hazırlanan skeçler gerillayı kahkahalarla baş başa bırakırken, yıllar önce Levent Kırca'nın yanında çalışan Piro , işinin erbabı gibi davranırken, gerillada skeç ve pandominleri seyretti, şarkı, türküler de dinleyip sonuçlandırdılar. Moral bitiminden hemen sonra arazinin farklı bir yerinde son siyasal gelişmeleri toplantıda aktaran eyalet komutanı Erdal, son bir gülümseyişiyle toplantıyı bitirdi. 17 Ağustos akşam saatlerinde yapılan törenle Dersim-Erzurum, Kerboran gerilla gücü, Biremerê dinlenme tesislerinden geri çekilme startına katılarak Derşev, Birke, Gurdula hattını izleyerek geri çekilirken, kobralar rastgele Gurdula vadisini roketleyip kurşunladılar. Gece boyunca gerilla gücü yürüyerek Şırnak'ın batısından Risor'a ulaşip konaklanan gerilla gücü dinlendi, karakolların arasından tekrar yoluna devam etti. Gündüz dinlenen gerilla gece yürüyerek sabah erkenden yine bir saatlik su yürüyüşünden sonra Besta karargahına ulaştı. Hezil vadisinde, Hezil çayının mavi suyunda serinlenen gerilla, karanlık çökmeden sarp, yol vermez yüzlerce metre yükseklikteki yakalara tırmanarak Hezil'den ayrıldı. Kato Jirki'ye doğru yürüyüşlerine devam ettiler. 23 Ağustos akşam üzeri Kato Jirki'ye ulaşan gerilla, dünyadaki gelişmelerden de habersiz kalmıyordu. Günler önce olan İstanbul, İzmit, Sakarya, Yalova depremi-

ni ilgiyle izlerken, ölümlerin artması on binleri bulan yaralı, milyonları bulan evsiz, barksız insan, sersefil yardıma muhtaç depremzade, Kürdistanlı gerillayı üzüyordu. Kürdistan’da savaştan, metropolde de depremden zarar gören bu insan toplulukları, kapitalist sistemin kurbanlarıydı. Her gün bir iflasın eşiğinde olan Türkiye Cumhuriyeti devleti vatandaşına hizmet edemiyor, halkın tepkisi yükseliyordu. Devletin çaresizliği, İran’ın, Suriye’nin, Yunanistan’ın, Irak’ın yardım talepleri , talep edilmediğini açıklayan radyoları dinleyen gerillalar da , bıraksalar da biz gidip yardım edelim, kabul etmemeleri iflasın gururudur. Milyonların homurtusu hala derinlerddir. Dediklerinde hazırlıklarınıda tamamlamışlardı. Yola çıktıklarında Gola Nızmo’nun altına geldiklerinde cihaz devreye girmişti. Operasyonlar devam ediyor. Geri çekilin talimatı gelmişti, tekrar Kato Jîrkî’ye dönen gerilla gücü, yolboyunca yaşanan zorluklar, darlıklar ve karşılıklı tartışmalarda, moral bozukluğuna neden oluyordu. Bunun farkında olan Dr. Agit, gerillalarla ilgilenirkeen Ferhat’a seslendi.

“Heval hele gel biraz tartışalım diye çağırdı. Büyük kayaya sırtlarını dayayıp konuşmaya başladılar. “Heval Ferhat, farkındayım moralin bozuktur, seni zorlayan şeyler nedir? Yaklaşımlar mı, anlayışlar mı ya da yürüyüşün zorlukları mı” diye sorarken, devam etti “çözüm gücü olmak gerekiyor, uyum olmalıdır. Buna dayatılan çözümde yerini bulmalıdır. Ben kaç kezdir uzun yürü-

yüşlere katılıyorum, bunda tecrübem var. Çokk şey yaşıyor. Ben akademide Önderliğin eğitiminde çözüm gücünü gördüm. Onu uygulamaya çalışıyorum. bir de biliyorsun, yola çıkmadan önce çok farklı planlarımız vardı. Ama şimdi görüyorsun şimdiki yoğunlaşmamız daha farklı, askeri, ideolojik, politik” konuşmalar devam ederken Ferhat “yürüyüşün getirdiğı bazı zorluklar var. Ben ona bir şey demiyorum. Normaldir, ama bazı yaklaşımlar var ki buna tahammül edemiyorum. Ağavari yaklaşımlar, emekten yoksunluk vb.” dediğinde Mazlum ve Farqin’in gelişiyile konuşmalar kesildi.Kısa bir sessizlikten sonra Ferhat’a

“Heval, ben bazı şeyleri açma gereğini görmüyorum, anlıyorsun, saygı duyuyorum dediğinde, Ferhat”

“Tamam” dedi.

“İstersen manganı değiştirebiliriz”

“Olursa iyi olur dediğinde Agit Amed’li Ferhat ile görüşüp konuştuktan sonra Ferhat çantasını, silahını aldı manga değiştirdi.”

25 Ağustos, Çarşamba günü saat 5’te yola çıkan gerilla gücü, Kato Jırkî’den ayrıldı. Tempolu yürüyüşünü sürdürürken, Textereş dağını geçtiler. Gola Nızmo’da operasyonun olduğu, pusuların atıldığı haberi verilmişti. Tekrar dönüş için yönetimin dediğı kararla geri yürüyüş “Textereş” siyah kayalıklarda saat dörtte sonuçlandırdı. Hava aydınlanmaya başladığında kayalıkların altındaki boşluklara gizlenen gerilla gücü gündüz bo-

yunca hareket etmeden beklerken akşam üzeri TC ordu güçleri Gola Nızmo alanından karakollarına doğru inişe geçti. Gerilla gücü karargahla bağlantı kuramayınca hava kararmaya başladığında tekrar yola çıkarak yürüyüşlerin devamettiler. Yol güzergahında Gola Nızmo'ya yakın arazide karargahla bağlantı kuran gerilla gücüne geri dönün talimatı gelince , morali bozulan, sinirlenen gerillalar iki saatlik yürüyüşten sonra tekrar Kato Jırkî dağına dönüş için harekete geçti. Saat sıfır birde Kato Jırkî'ye ulaşan gerilla dinlenmek için hazırlıklarını yaptı. Geri çekilme hazırlıklarını her eyalette yapan gerillaya yol boyunca darbe vurmak için yoğun operasyonlar düzenleyen TC ordu güçleri grilla güçleri tarafından boşa çıkarılmaya devam ediliyordu. Ferhat, Amed'li Ferhat'a dönerek

“Heval Ferhat, bugün ayın 25'i mi?”

“Bugün 27'sidir dedikten sonra Ferhat saatine baktı. Saat 17.25 dedi, ayağa kalktı, yüzünü buruşturdu. “Operasyonlar serisi devam ediyor. Biz Besta'ya geçtiğimizde Gabar'da oprasyon yapıldı. Biz Besta'dan ayrıldığımızda Kato'ya ulaştığımızda Besta'da operasyon yapıldı. Bizler Kato'dan ayrılırken önümüzde Gola Nızmo'da ve çevresinde yapıldı, yolda geri dönüşümüzle o da boşa çıktı” dediğinde “ya tersi olsaydı, o yaylada bir tek arkadaş dahi kurtulamazdı, çatışmak için tek uygun bir yer yok. Araziyi de tanımıyoruz” dediğinde sırtını kayaya dayayan Şervan.”

“Tam bir vahşet olurdu.”

“Doğru, büyük bir kayıp olurdu dediğinde düşünceli düşünceli labirent gibi kayalığın içinde yürüyerek ilerledi.”

Yirmidokuz Ağustos, Pazar günüydü. Gerilla gücüne katılan Mardin gücü de hazırlıklarını bitirip Deriyê Qaçê'nin doğusundaki kayalıkların içinden gerillalar mesafeli, dağın kuzeyindeki ovalık araziye inmeye başladılar. Kato Jîrkî dağının eteğindeki soğuk çeşme suyundan içen gerillalar saat 18'de ovadaki uzun yeşil çayırıktan Texte Reşe, oradan Gola Nızmo'ya ulaşırken, operasyon hattından öncülerini önceden göndererek, keşif yaptılar. Yol hattının sağındaki meydan Kole-Taşte Mergê karakolları, soldaki Çela Buke karakolunu da geçerek, ay ışığında Kuna Hırçe alanını da geçerek Faraşin'deki Çelenêx noktasına vardıklarında 13 saatlik uzun yürüyüş karargahta sonuçlandırıldı. Gerilla gücü noktaya vardığında Kato Jîrkî'de TC ordu güçlerinin operasyonu başlamıştı. Faraşin'de olabilecek operasyonu boşa çıkarmak için Botan Eyalet Komutanlığı güvenlik tedbirlerini geliştirirken, misafir güce misafirperverliklerini eksik etmeyip, eyalet komutanı Bahoz tören düzenleyerek kısa bir konuşma yaptıktan sonra, misafir gücü uğurladı. Gerilla gücü Çelenêx noktasından ayrılırken saatler 19.30'u gösteriyordu. Faraşin yaylarını ardında bırakarak Çiyayê Reşkê'ye doğru yürüyüşüne devam eden Dersim, Erzurum grupları, Ha-

san'ı, Aram'ı, İsa'yı da Botan güçlerine bırakmışlardı. 31 Ağustos Salı sabahı 4.30'da 2870 metre yükseklikteki kayalık arazide yürüyüşe ara vererek dinlenmeye başladılar. Hava aydınlandıkça geniş çayırliklar ağaçsız otlaklar, sessizlik, uzakta görünen “Gunde Tûzek” boşaltılmış, yıllar önce Çiyayê Reşkê'de katledilen gerillaların katledildiği nokta gözlerinin önündeydi. Hüzün çökmüştü. Uçsuz, bucaksız arazi alabildiğine çıplak gözle görünürken hava gittikçe ısınıyordu. Akşam üzeri keşifler yapıldıktan sonra gerilla gücü Hakkari'ye doğru yürümeye başladılar. Havanın sıcaklığı gerillaları terletirken, havanın kararmasıyla gerilla gücü boşaltılmış köylerden geçerek Hakkari'nin kuzeyindeki “Kırnese” dağının kuzeyinde konumlanan, geçişleri sağlayan gerilla gücünün bulunduğu noktaya ulaştıklarında, akşamın 9'uydu. Gelen misafirleri için hazırlıklarını tamamlayan güç, misafirlerine sıcak davranırken, gerillalar hazırlanmış manga yerlerinde çadırlarını serek yattılar. Soğuk, terlemiş bedenleri titretirken, gece uyuyamayan gerillalar gündüze uykusuz başladılar. Kayalık nokta etrafı çıplak araziyle çevriliyken günün büyük bölümünü yolculuk hazırlıkları yaparak geçiren gerilla tekmillerini aldıktan sonra genel gerillayla teknil sonuçlarını değerlendirme toplantısına başladıklarında her manga teknil sonuçlarını aktarmaya devam ederken Süleyman teknilini aktardığında ses tonu değişmişti, hiddetlenmişti. Her kelimenin ardında Fer-

hat'ın durumunun netleştirilmesi gerekir dediğinde, Ferhat yerinde donup kalmıştı. Ne oldu ki bu arkadaş ne diyor, diye düşünürken Süleyman konuşmasına devam ediyordu. Söylenilenler karşısında iyice öfkelenen Ferhat, söz hakkı istedi. Ayağa kalktığına da titriyordu. Bütün hareketlenen sinir sistemlerini kontrol etmek için yoğun çaba harcarken “Heval, öncelikle özür dileirim. (yapıya bakarak) bu söylenenlerin alçakça bir karalama olduğunu ve buna da peygamber sabrı gösteremeyeceğim” dediğinde Dr. Agit konuşmasına müsaade etmedi. Oturmasını söylediğinde Ferhat nasıl olur. Ben bunu kabul etmiyorum dedi, oturdu. Mutlaka olay aydınlanmalı. Tekrar söz hakkı alıp konuşmalıyım diye düşünürken, Özgür kaldırıldı. Olayın izahını yapması söylenildi. Dr. Agit, Özgür’e

“Heval Özgür net konuşmalısın dediğinde özeleştirel olmasını tekrarladı. Özgür konuşurken, Farqın söz hakkı istedi, konuşmak istediğini belirtti. “Heval, ben Özgür arkadaşını uyardım. Doğru söylemesini istedim. Şimdiki gibi kekeleyi durdu. Ben arkadaşına söylediklerine şüpheyile bakıyorum. Doğru değildir dedi, oturdu. Söz hakkı alan Ferhat ayağa kalktığına “Ben bu yanlış düzeltmeliyim” derken gözlerini yerden kaldırdı. Dr. Agit’e bakarak”.

“Heval, biraz önce söylediğim şeyin üslubumu bozduğunu, devrimci bir üslup olmadığını bundan dolayı özeleştiremi veriyorum. Ama diğer anlatılan olay benim

izah ettiğim gibidir” dediğinde beyninde bir fırtına gibi dolanın düşünceler Süleyman’ın komploculuğu, man-gadan ayrılışı Özgür’ün tutumu, kullanılmaya açıklığı, olayın nereye vardırılmak istendiğini görürken, lanet olsun böyle yoldaşlığa, herhalde boşuna geri çekilmiyoruz. Bunlar benden intikam alıyor dedi, yerine oturdu. Ama yönetim neden önce bunu tekilde tartışmadı, neden toplantıya geldi. Dr. Agit’e Mazlum’a, Amedli Ferhat’a bakarak tekrarladı. Saatine baktığında 6.20’i geçiyordu. Oturduğu yerden solundan Kırsese dağına bakkarak “Evet yaşanmamış bir sorunu yaşanmış gibi göstermek esas sorunları örtbas etmek kendi zayıflıklarını gizlemek kimin işidir. Tabi, tabi bu süreçte de her şey çıplaklığıyla ortaya çıktı, tanındılar dediğinde gözleri hala Kırsese’nin zirvelerindeydi. Dr. Agit toplantıyı bitirmişti.”

Günlerden Perşembe 2 Eylülüdü. Gerillalar hazırlıklarını tamamlayıp Kırsese dağının kuzey eteğindeki noktadan törenle ayrıldı. Havanın gündüz sıcaklığı kırılmaya başlamıştı. Mesafeli, eğimli toprak yoldan, dağ silsilesinden yola devam ederek Cilo’yu, Çarçela’yı güney paralelinde bırakarak yürüyüşlerine devam ettiler. Gerilla havanın kararmasıyla daha rahat hareket ederken, Hakkari şehir merkezinin ışıklarının şavkı gökyüzünü aydınlatıyordu. Doğusundaki karakol ışıkları geceyi tedirginleştirdi. Termal lazer tanklara hedef olmamak için daha da hızlı hareket eden gerilla gücü,

karanlıktaki uzun mesafelerde birbirini kaybetmeye başlamıştı. Her biri bir yerde , ıslık sesleri yükselince, birinci manganın dışındaki mangalar arazide yolunu kaybetmişti. İşaretlerle toplanan gerillalar dağ silsilesinde zirve zirve Başkalenin güneyindeki askeri karakolun karşısından dik yamaçtan aşağı koşarak mesafeli inerken bir an TC güçleri fark ederse hepimiz imha oluruz . Bu çıplak arazide , diye düşünen Ferhat, saatine baktı. Saatler gece yarısını geçiyordu. Yorgunluk, uykusuzluk yürüyüşü ağırlaştırmıştı. Hedeflenen noktaya ulaşılmayınca huzursuzluk içinde tartışmalara başlanmıştı. Çıplak yaylalık korunmayı zorlaştırırken, karakolların yakınlığı çoban sürülerinin çevrede oluşu, gerillanın dere yatağında hareketsiz beklemesini gerektiriyordu. Verilen talimatla her manga yerleştiği dere yatağında hareket etmeyecekti, gizliliğe dikkat edecekti. Saatler öğleyi gösterirken, Skorskinin sesi yaklaştıkça bir grup gerilla intişara geçti. Güvenlik önemliydi. Gündüz boyunca konumlandıkları yerlerden , izler de silinerek, saat 19’da gerilla gücü yürüyüşe başladı. Her anı tehlikeyle dolu araziden geçmek gerilla tecrübeleriyle aşıliyordu. Pusular için öncü çıkarılırken dağın eteğindeki köyün üstünden aşağı inerlerken onları fark eden köylü koşa koşa gerillanın yanına gelince, ne oldu, ne var soruları çoğalmaya başladı. Köylü “Heval, arkadaşların çantası düşmüş, ben de sakladım. Şimdi vermek istiyorum dediğinde gerginliğin yerini rahatlama

almıştı. Köyün güneyinden cadde cadde yürüyüşe devam edilirken, suyun sesi de yaklaşmıştı. Köprü'nün yakın olduğunun işaretiydi. Öncü grup köprüye ulaştığında çevreyi kontrol etti. İşareti geç verdiler. Köprüye ulaşan gerilla, eğilerek mesafeli, hızlı geçişlerini yaparken, en tehlikeli noktaya doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Her gerilla daha da canlanmıştı. Her gerilla pür dikkat çevreyi gözlüyor, dinliyordu. Nefes sesleri bir adım sağındaki ırnak suyuna rağmen duyuluyordu. Durgun akan su sesi hissedilmiyordu. Karakola ikinci köprüye yaklaşıldıkça heyecan artmıştı. Gerilla çalışma araçlarının arasına girdi. Sağda, soldaki kepçeler, dozerler, kamyonlar gerillanın silüetini gölgeliyordu. Köprü'nün solundaki karakol ışığını söndürünce daha da gerginlik arttı. Köprüye ulaşan öncü grup, köprü'nün boş olduğunu işaret edince gelen talimatla çok hızlı geçiş yapılacak denildiğinde, her gerilla çantasını, silahını tekrar kontrol etti. Bütün parmaklar tetiklerde, köprü'den , ovaya doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Artık karakol arkalarında kalmıştı. Ovayı zikzaklı yürüyüşlerle saatler sonra More dağının eteklerine ulaşan gerilla, tehlikeyi atlatmıştı. Güvenlikli yere ulaştığını hisseden gerilla psikolojisi de rahatlamıştı. Dağın doruklarında ay ışığında yürüyen gerilla sabah hava aydınlanmadan sıfır noktasına sınıra ulaştılar. Burada çobanlar, kaçakçılar, lojistikçi gerillalarla doluydu. “Çelek noktası” dinlenme noktasıydı.

Nokta 4 Eylül 18-19'da terk edilirken önden yürüyüşe geçen Amedli Ferhat komutasındaki manga, glen kaçakçı kervanının atlarına bindiler, sınırtaşına ulaştılar. Yüksek zirveden araziye seyreden Ferhat "her taraf çıplak, bir tek ağaç bile yok. "seyrederken" her tarafa yol götürmüşler. Bir de pastar karakolları "durdu, güzel bir arazi, sanki fotoğraf dedi.

"Doğu Kürdistan'a gelişimiz kolay oldu diye düşünürken, sonbahar rüzgarı kendisini hissettiriyordu. Önden giden kaçakçıları fark eden pastarlar aşağıda, boğazda kaçakçıların önünü kesip katırlarına, atlarına ey koydular, alıp götürdüler. Gerillalar kendilerini yamaçtan aşağı koşar adımlarla vadiye bıraktılar. Kela Reş'e doğru yürüyüş devam ederken, hava kararmıştı. Kela Reş köyünde de bakkaldan eşya satın alan gerillalar, Kela Reş'e tırmanmaya başladılar. Saat 24'te yürüyüş sonuçlanınca, kampın görünümü küçük bir kasabayı andırıyordu. Kayalıkların yükseltileri peri bacalarını andırıyordu. Hastane, terzihane, gümrük, fırın, lojistik kurumlaşmaları, gelen gerilla gücünü şaşırtmıştı. Gerillaları ziyaret eden kamp komutanı Ali Sapan, misafirlerini bilgilendirdikten sonra ayrıldı. Her gerilla gündüz tanıdığı yoldaşlarını ziyaret etti, sevinçlerini, hüznlerini onlarla paylaştı. Gerilla gücü 7 Eylül'de 18.30'da kendilerine katılan yeni savaşçılarla kampta yapılan ayrılık töreniyle ayrıldı.

More dağlarının doruklarından, vadilerinden, eteklerinden, yerleşik köylerden geçerek saatler sonra Urmiye'nin kuzeyindeki dağın eteğinde konumlandı. Yürüyüş boyunca zorlanan yeni savaşçılardan Hamza eve gitmek istediğini Ferhat'a söyleyince, Ferhat da maan-ga komutanına götürdü. Hamza'yla konuşan yönetim Hamza'yı ikna etmişti.

8 Eylöl gündüz saatlerinde dinlenen gerilla birliğı saat 18 sularında TC ordu birliklerinin konumlandığı Perihan karakolunun yamacından aşağıya kendilerini bıraktılar. Gerilla vadinin ortasında konumlanan köyün üst yamacından güvenlikten dolayı yürüyerek geçerken, arazinin dikliğı, yamaçta kayıp düşenler, düşmemek için her iki elini kullananlar çoğalmıştı. Kaygan, taşlı yamaçtan bir buçuk saatte köyün batısına geçildiğinde günlerin yorgunluğu, yolculuğı zorluyordu. Psikolojik işkenceye dönüşen karakol ışıkları her taraftan görünüyordu. Doğudaki köy ışıkları geceyi güzelleştirirken, görünömleri birer ateş kültüydü. Ferhat köylerin, kasabaların görünümüne “bunlar bizim kasabalarımız, köylerimiz, insanda dostça duygular uyandırıyor. Ya karakollar , düşmanca” diye düşünürken, saatler sonra yaylalıktaki çoban sürüleriyle karşılaşan gerillalara çoban köpekleri saldırmaya başladı. Kimi havlarken, kimi uluyordu. Çobanlardan uzaklaşan gerilla sabaha doğru dere kenarında konumlanınca kaçakçılar gerillayı pastar zannederek hızla uzaklaştılar. “Kurye hızla peşlerine

düştü” “Biz hevaliz ! biz hevaliz ! diye bağırması sonucunda gelen atlıya gündüz erzağı spariş edildi. İki saat sonra dönen atlıyla gerillanın geldiğini duyan köy gençleri, çocukları, gerillanın bulunduğu noktaya akın akın gelmeye başlamışlardı. Her gelen “Başkanın resmini istiyoruz” dediklerinde “Heval bir de rozet istiyoruz” dediklerinde, her gerilla albümündeki Başkan APO’Nun resimlerini çıkarıp gençlere dağıttılar. Gerilla, karşısındaki samimi, canlı insanları hayranlıkla seyrederken, gençler, çocuklar “Biz Önderliğe bağlıyız” dediler. Bağlılıklarını tekrarlayıp uzaklaştılar. Hava kararmadan gerilla birliği yaylalardan aşağı , ovaya inerek su kanallarından, tütün tarlalarından geçerek . Esendere gümrüğünün altından köylerin içinden, evlerin sokaklarına sızan ışığın altından hızla köyün dışına , üst yamaçta mola verdiler. Bir grup gerilla dağın eteğindeki köye erzak almak için inerken, bir grup gerilla da elma bahçelerindeki elmaları toplayarak pınarın başında bekleyen yoldaşlarıyla elmaları paylaştılar. Erzağa giden grup gelince boş gelmemişti, birlikte getirdikleri yoğurt ve ekmeği sabah 10’da ulaştıkları noktada mangalara dağıttılar. Dağın zirvesine yakın vadide konumlanan gerillaların içindeki yeni katılan gerilla adayı Hamza çeşmeye gideceğini söylerken kaçmıştı. “Ailesini sevdiğini, özlediğini söylerken, acaba sevmeyi biliyor muydu” diyen Ferhat “Neden bir karar düzeyine vardiırılmadan bizimle gönderildi” diye yakındı.

“Bilmeden ihanete gitmişti Hamza diye düşünürken, akşam saatlerinde yola çıktılar. Dağın zirvesine giden patikayı zikzaklı yürüyen yoldaşlarını her zikzak sonunda izleyen Ferhat”.

“Arkadaşlar çok yorgun görünüyor. Herhangi bir saldırı olsa, kendilerini savunabilecekler mi?” sorusunu kendine sorduğundan kurye önden talimat verdi. “Arkadaşlar mesafeyi açsınlar. İran karakolunun karşısından geçeceğiz” dedi. Aralıklı yürüyerek yamaçtan geçen gerilla caddeye indi. Gece boyunca yürüyerek derin vadiye indiler. Tekrar tırmanışa geçtiler. Sabah 06.30’da noktaya ulaştıklarında haber gelmişti. TC ve İran ordu güçleri operasyona çıkmış, saban kahvaltısını yapan gerilla, kamptan ayrılarak geceyi arazide geçirdi. 10 Eylül Cuma akşamı yola çıkan gerilla gücü uzun bir aralıktan sonra ilk defa ağaçlıklı bir alana geldiklerine sevinmişlerdi. Üç günlük gece gündüz yürüyüşle, köy zomlarını, gümrükçülerle karşılaşan gerilla, köylülerin yakın ilgisine şaşırmıştı. Köylülerin sunduğu peynir ve çayı yiyip içtikten sonra yüzlerce kilometrelik yürüyüşten sonra Dr. Agit komutasındaki gerilla birliğini Şehidan suyunun yanında konumlanan iki sivil, gerillayı Şehidan karargahına ulaştırdılar. Karargah komutanı şaşırmıştı. Gelen gerilla gücünden hiç kimse bahsetmemişti, haberi yoktu. Dr. Agit “Heval biz uzaktan gilyoruz” dediğinde içeri davet edildi. Televizyonun sesi dışarı taşarken, misafirlerin önüne düşen koruma, aşı-

ğıda bulunan eski mangalara vardığında “Heval, burada kalabilirsiniz” dedikten sonra, kurye geri döndü. Üst mangalardaki elektrik ışığı gecenin karanlığına süzüyordu. Geceyi küf kokulu mangada geçiren Ferhat, Şervan, havanın ağırlığında kendilerini zorbela dışarı attılar. Saatler 7.40’ı gösteriyordu. Dr. Agit yaslandığı gühiş ağacının altında eski bir mavzeri inceliyordu. Kumral çakır gözlü manga komutanı Amed’li Ferhat’ta mavzeri incelemeye başladı. Amed’te dünyaya gelmesi onun yöreci, bölgeci olmasını gerektirmiyordu. Kürdistanlı olmayı yeğleyen Amed’li Ferhat, aldığı mavzer parçasını incelerken, yeni katılan savaşı Rugeş ve Herekol’a görüyor musunuz bu eski bir silahtır dediğinde Yüksekvalı Rugeş “heval biz kleş üzerine B-7 üzerine eğitim gördük” dedi. Herekol da “heval BKC’yi unutun” dediğinde, Şervan, Vartolu Redar gülümsediler. Dr. Agit , kahverengi gözlerini üstlerinde gezdirerek elindeki silaha bakmaya başladı. Kurumuş sararmış otların üzerinde uzanıp dinlenen gerillaların içinden kalkıp üst mangalara doğru giden Ferhat birden karşısında büyümüş, gelişmiş portatifi görünce şaşkınlığını, sevincini gizleyemedi. “heval biliyor musun seninle karşılaşacağımı hiç düşünmedim” dedi. Daha sonra görüşürüz dedi ve ayrıldı. İki aydan fazladır yürüyoruz. Uzun süredir de yeni yeni ağaçlarla karşılaşılıyor. Şehidan dağının zirvelerine bakarak “ne kadar da asi görünüyorlar” dediğinde gözlerini derin vadiden aşağı indirirken

uzun selvi ağaçlarına gözleri takıldı. “Epey de uzunmuşlar” diye düşünürken karşıdan gelen Hevidar’ı gördü. “Demek ki Hevidar da buradadır” gülümseyerek gelişini selamlarken uzun saçlarını kesmesine üzüldüğünü belirten Ferhat’a, Hevidar “akşam oturmaya gelin” diye davet etti. Ferhat, “geliriz” dedi. Oradan uzaklaştılar. Patikadan inerken olgunlaşmış elma ağaçlarına, armut ağaçlarına bakarak “kimi yerlerde, bu ağaçlar yoktur” diye düşünürken, patikada Şılan’la karşılaştı. Epey değişmiş, dağ insanları değiştiriyor, ya da geliştiriyor, ya da çökertiyor diye düşünerek, arkadaşlarının yanına geldi. Mangadaki arkadaşlarının ekmek yapmak için fırına yollandıklarını söyleyen Amed’li Ferhat, Ferhat’a “heval sen de kendini hazırla git” dedi. Ferhat “tamam” dedi. Fırına giden patikaya girdi. Fırına vardığında Nurhak hazırlık yapıyordu. Fırının gazını ayarlayamayan Nurhak, fırını tutuşturunca patlaması bir oldu. Kendini dışarı atan Ferhat, Nurhak çevrede bulunan yerli gerillaya “Heval fırın yanıyor, arkadaşlar yardım etsinler. Ne yapacağımızı bilmiyoruz diyen Ferhat, hiç umursamadan bakan gerillalara kızarak geri döndü. Nurhak’a “Heval kimse gelmiyor” dediğinde Nurhak koşarak karşı mangaya gitti. “Haydi durmayın, fırın yanıyor, ne duruyorsunuz, yanıyor. Fırın yanıyor” dedi. Mangadan son hızla gelenleri gören Ferhat, katıla katıla gülmeye başladı. Gülmesini fark etmesinler diye armut ağacının arkasına geçti, Vartolu Nurhak gülümseyerek

“gördün mü nasıl geldiler” dediğinde her iki yoldaş, olup bitenleri seyretmeye başladılar.”

15 Eylül saat 2 sularında gerilla birliği hazırlıklarını tamamlamış, yapılan törenle vedalaşıp vadiye inen patikadan derenin kenarında bulunan köylülerin bulunduğu kılı çadırların arasından geçerlerken, yurtsever köylülerle karşılıklı selamlaştılar. Batıya, yamaçtaki patikadan, Zomda satın aldıkları kola, bisküviyi de çantalarına koyup yürüyüşlerine devam ettiler. Altı saatlik vadi yürüyüşüyle gümrüğe ulaşıldığında hava kararmıştı. Yüksek yaylalıktaki grilla gümrüğü gelip geçen kervanlardan vergisini alıyordu. Gümrüğe ulaşmada düzensiz yürüyüşlerin sorumlusu manga komutanlarına kızan, sinirlenen Ferhat, tepkilenmişti. Akşam karanlığında birbirini tanımayan gerillar, sabah uyandığında birbirlerini tanımışlardı. Ferhat, Ramis'i, Rotinda'yı gördüğüne çok sevindi. Öğle saatlerine kadar dinlenen gerillalar yine vedalaşarak, Urmiye ovasına doğru, yüksek yaylalardan, toprak yollardan yürüyüşlerine devam ederek dağın doruklarındaki inişli çıkışlı yol boyunca nakış nakış işlenen ovayı seyrederek Zagroslara doğru yürüyen gerilla, ovadaki işlenmiş tarlaların ise birer halı, bahçelerin renkliliği, ovadaki küme küme köylerin iskanı, onları birbirine bağlayan yollar eksik olmayan araçlar, gerillaların dikkatini çekerken kuryeler de İran karakollarının gerillayı fark etmesin diye gerillayı mesafeli yürütürken, Ferhat birden Dılgeş'e döndü. “Bura-

daki imkanlar kullanılsa biz daha erken yerimize ulaşırız” dediğinde Dılgeş “Ne işin var, yürü” dediğinde Ferhat yarım dönerek “Ne işim mi var. Senin gibi boş değilim ki. İşim var tabii. Bir sürü yapacağım iş var. heval Dılgeş” diye cevap verdi. Dılgeş “Aman senin de hiç işin bitmiyor ki” dedi. Hızlandı. Yarışa girmeye hazırlanıyordu. “Haydi haydi yürüyelim” dediğinde Ferhat yandan bakarak “Beni geçme kuralları çiğniyorsun, bak günlerdir bu zozanlıklarda yürüyoruz” ovayı göstererek “Bak orada yaşayanların hepsi Kürt’tür, büyük çoğunluğu da yurtseverdir. Onlar kapısını bize açıyorlar. Gidişlerimiz kolay olurdu” dedi. Yüksek zirvenin altında mola verildi. Çeşmeden aldıkları suyu kara çaydanlara doldurup ateşe koydular. Yükseklerdeki havanın serinliği Dr. Agit’i, Şervan’ı, Redar’ı, Herekol’u, Ferhat’ı, Rugeş’i, Ferhat’ı da ateşe yaklaştırmıştı. Hazırladıkları çayları yudumlarlarken yakılan “Guni’nin” alevleri yükseliyordu. Baran elinde teyple Grup Kızılırmak’ın kasetini dinleyerek yanlarına yaklaştı. Çembere katıldı. Saatler akşamın 18.35’ini gösterirken Kela Sor ile Zagros dağlarının arasına sıkışan Zine tepeliklerinin kuzeyinden İran paygahının altından verilen talimatla sessiz bir geçiş ve kimse birbirinden kopmasın denildi. Tepeye dereden yukarı çıkan gerilla, inişe geçerken de karanlıkta görünen çoban ışıkları gecenin karanlığını şenlendiriyordu. Vadiye indiklerinde suyun çıkışına yürüyerek Zomlara ulaştıklarında saat gece ya-

rısını gösteriyordu. Çoban köpekleri sessizliği bozarken, köylüler de kıllı çadırlarının içinden meraklı gözlerle gecenin karanlığında gelen seslere kulak kabartıyordu. Öncü gerillalar kapılarını çalınca;

“Hun kine? diyen köylü”

“Em hevalin. Diye cevap veren gerillaya”

“Xêrhatın heval, keremkîn. Diyerek, Ana hal hatîr sorduktan sonra, gerillanın istediği erzak, ekmek, peynir bir de yoğurt verdikten sonra, gerillalar yoldaşlarının yanına geldiler. Erzaklar mangalara dağıtıldı. Çay hazırlandı, yemeklerini yiyen gerilla birliği, tekrar yolculuğa hazırlandı. Göz gözü görmeyen zifîri karanlıkta yolu şaşırان kurye Alişer yolu çıkaramadı. Uzun Gunilerin içinde ateşler yakılarak sabahladılar. Geceyi titreyerek ısınmadan geçiren gerillalar Zagros’un eteklerine yukarı tırmanarak saatler sonra 2750 metrelik yükseklikteki gerilla çadırlarına vardıklarında geri dönüp bakan Ferhat “İlginç ve çelişkilerle dolu bir yolculuğun sonuna doğru gidiyoruz” dediğinde “Kuzey Kürdistan’da binlerce köy yakılıp yıkılmış, boşaltılmışken, insansızlaştırılırken, Doğu Kürdistan’da ise halkımız topraklarımızı nakış nakış işlemiş. Her ne kadar Fars egemenliği olsa da, galiba akrabalıktan doğan bir yakınlık var” dediğinde gülümsedi, devam etti. “Burada TC sömürgeciliğinin barbarlığı daha iyi ortaya çıkıyor. Görülebiliyor” dedi kendilerini karşılayan yoldaşlarıyla tokalaştı, çantasını, silahını indirip manganın önündeki

taşlara oturan yoldaşlarının yanına oturdu. Mangalara çekilip dinlenen gerillalar manganın içindeki dergi ve kitapları karıştırırken, meraklı meraklı sayfa'larını deviren yoldaşlarını izledi. Piro şarkı mırıldanmaya başlayınca Ferhat yerinden kalktı. Kapı aralığından dışarı çıktı. Zagros'un en yüksek zirvesine doğru baktı. Doksan yedinin sonbaharında aynı birlikte olan Zamani gelince karşılıklı selamlaşıp sevinçlerini paylaştılar. "Heval Zamani buralar Zap'a benzemiyor" yüksek zirveyi işaret ederek "buranın ismi ne diye sorunca Zamani bir iç çekti. Heval Ferhat burası Dalanperdir. Zagrosların en yüksek yeridir. Biz oraya yakın bir yerlerde duruyoruz. Gümrük dediğinde Ferhat yoldaşının üzerindeki parkaya bakarak "Herhalde çok soğuktur" diye sorduğunda "Evet, çok soğuktur" diye cevap verdi Zamani.

"Desene kışın buralarda kalınmaz..."

"İmkansız gibi görünüyor dedi Zamani. Ovaya dönerek iki saat aşağıdaki zor seçilen manga yerlerini işaret etti; "Kışın orada kalacağız" dedi. Müsadenle deyip uzaklaştılar."

Günlerden Cumartesi. 18 Eylül'dü. Sabah erkenden uyandı. Manganın dışına çıktığında taşların üzerindeki beyaz çiğ zerciklerini gördü. Dalanpere baktığında dağın zirvesi sisliydi. Sabah ayazı kendisini titrettiyse de dinlemedi. "Zagros'un sonbaharı kışa hazırlanıyor" dediğinde yeşil meydana doğru yürümeye devam etti.

Çimenlerin içindeki sonbahar çiçeklerini seyrederek dere kenarına varmadan eğildi, çiçekleri okşadı

“Hepsi renga renk, doğadaki çelişkiye bak dediğinde de çömeldiği yerden Dalanpere baktı. Sis kaybolmuştu. Uzaktan gelen çoban seslerine kulak kabarttı. “Yaşam yeniden başladı. Her gün kendisini yeniliyor. Biraz sonra Beriler süt sağacak” dedi. Akan berak sudan suyu avuçlayıp yüzüne çırpı. Soğuk su sabah mahmurluğunu kendisinden uzaklaştırmıştı. Akan berrak suyun ardından seyre daldı.”

19 Eylül Pazar sabahı erkeden “Rojbaş heval kalkın gidiyoruz. Hazırlanın” denildiğinde her gerilla kalkıp eşyalarını çantalarına yerleştirdi. Kimi tembellik ediyordu. Ferhat çantasını toplarken yerden kaldırdığı çaydanı çantasına bağlamak üzereyken fikrini değiştirdi, etrafına baktı Şervan’a

“Heval Şervan bir arkadaş bu demliği alsa iyi olur” dediğinde.

Şervan

“Sen taşı” deyince”

“Üç aydır taşıyorum, herkesin çantası boş. Bir arkadaş alsın, daha iyi olur” dediğinde. Şervan’ın olumsuz tavrına sinirlendi. “Ben bir şey söylediğimde onun zoru gidiyor. Yaptığı iş yanlış olsa da onu düzeltme çabasında olmuyor. Adam kayırıyor. Diğerleriyle ahabap çavuş ilişkileri derinleştiriyor. Maddiyata dayalı yoldaşlık. Devrimci bir ilişki değil, değil” dediğinde Ferhat,

arkadaşa da anlam veremiyorum. Her şeye göz yumuyor. Hatta adam kayırıyorda diye düşünürken çantasını sırtladı, silahını aldı. Manganın önüne çıktı. Gerillalar mangalardan tek tek çıkıyorlardı. Patıkaya dizilen gerillalar yürüyüşe hazırdı.”

Her gerilla sırasına girmişti. Birden Hevidar’ın söylediği aklına geldi; “Beritan’ı göremedim” dedi kendi kendine. Komut gelmişti, yürüyüş başlamıştı. Metreler çoğaldıkça.

Şervan

“Heval, demliği almadın mı” diye sorunca.”

“Hayır, almadım.”

“Ben sana söyledim” dediğinde yetmiş metrelik mesafede Amedli Ferhat aniden dönerek.”

“Utanmıyor musun” TC generallerin Çiller’e parmağını sallar gibi salladı. “Üç ay taşıdın, bir gün daha taşısaydın” dediğinde neye uğradığına anlam veremeyen Ferhat, kendi kendine.”

“Sakin ol. Bir yanlışlık yapma” dese de sağ elin parmakları kleşi kavradı. Yavaş yavaş tetiğe doğru parmakları kaymaya başladı. İçinde bir fırtına kopmuştu. “hiç kimse bunu bana söylememiştir. Bu kadar hakaret etmemiştir.” Bütün sinirleri gerginleşmişti. Rengi değişmiş, kaşları çatılmıştı. İki duygu çatışyordu. Ya kötülük yapmak ya da tekmilde örgütsel hal etmek diye düşünürken. O birden gözlerinin önüne geldi. O her şeyi değiştirdi. “Belki görürüm, belki görürüm. Onu gör-

meden olmaz, ben kötülük yapamam, onu görmeliyim” dediğinde, manga komutanına dünyanın en kötü küfürleri senin olsun deyip işaret parmağını tetikten çekti, yola devam etti. Çadırlar geride kalmıştı. Dalanper zirvesi heybetliliğiyle arkada, kuzeyde kalırken, küçük yeşil göle ulaşmışlardı. Yeşil gölün derinliğini , gizemliliğini düşünürken, “göle” sana bir şey demiyorum. Bugün morali bozuk, utanmıyorlar. Bir gün taşıma zahmetine katlanmıyorlar. Emeksizler. Devrimci komutanmış! Hayır. İçimizde burjuva komutanlar çoktur. Küçük bir sorundu. Ama şahsiyetleri ele veriyor. Zavallılar, iş yapmak zor. Partinin işi zor dediğinde gölden uzaklaşmışlardı. Sırta geldiklerinde caddeye indiler. Kurye Ferhat’a.”

“Heval, şu karşiki dağlar Xaxurke tarafıdır. “kuzeyi işaret ederek, inişe geçtiklerinde çoban sürüleri, zomlar görünmeye başlamıştı. Köylü çocuklar çadırların içinde koşuştururken, kadınlar, kızlar rengarenk giysileriyle çeşmenin başında su taşıyorlardı. Keçi kılından yapılan çadırların etrafı kamışlarla örülmüştü. Bêrî’lerin süt sağma oturakları bir tek kişilik koltuğa benziyordu. Zomun çocuklarıyla, yaşlısıyla, kızıyla, kadınıyla selamlaşan gerilla, ince patikadan aşağıya derin vadiye indiler. Sê çeme ulaştıklarında köprünün çevresindeki söğüt ağaçlarının altında mola veren gerillalar zamanında noktalarına varmışlardı. Öğlen sıcaklığı artık hissediliyordu. Köprüden kuzeye doğru Xaxûrke’ye giden

yolun kıyısında konumlanan yerli güçlerden bir grup gerilla ziyarete geldiğinde nefes nefese yürüyen orta boylu, kıvrıkcık kırılmış saçlarıyla hemen tanınam ideolojik İdris görünmüştü. Ferhat, birden Zap’a gitmişti. Tazelenen anılar, bir Flim şeridi gibi gelip geçti. İki yoldaş görüşmenin sevinciyle tokalaştılar. Akşama kadar dinlenen gerilla, hazırlıklarını tamamlayıp köprüde beklemeye başladı. Uzun yıllardı hep yürümüşlerdi, yıllar sonra gelen iki araca binerek Dola Gadare’ye, oradan da Talazar’ı geçmişlerdi. Saatler sonra Gırde sor dağı da arkalarında kalmıştı. Sınır taşı geçirdikten sonra ARGK karargah alanına girilmişti. Nizamiyeden içeri girdiler. Kuzey Kürdistan’dan ilk gelen güç ünvanıyla karşılanan gerilla birliği nizamiyeden , eskimiş, hurdaya dönmüş Landigros’larla lojistiğe taşındılar. Lojistikçilerin gösterdiği yere doğru hareketlenen gerillalar, yüz elli metre yürüyüşle söğüt ağaçlarının altında konumlandı. Her manga bir söğüt ağacının altında yatmaya hazırlanırken, dere suyunun hışırtılı sesi kulakları tırmalamıyordu, bir melodi gibi gerillaların huzurlu ve güvenlik içinde yatmalarını daha da kolaylaştırıyordu.”

Sabah erkenden uyandırıldılar. Karargahtan gelen talimatla gerillalar dereyi sağlı, sollu geçişler yaparak suyun tersine yukarı yürüyüşlerini dik zikzaklı patikadan yukarı zorlu bir tırmanışla, yol yorgunluğunun etkisi de dahil olunca kısa mesafedeki yürüyüşte yorulmuşlardı. Şkeftin önünde toplandılar, uzun dar koridordan içeri

girdiler. Altıncı kongre tartışmalarının bir kısmı burada yapılmıştı. Bu kongre salonundaki sandalyeler, her tarafı kayalık olan bu mekanla zıtlıyordu. Sandalyeler iğreti duruyordu. Tarihle bütünleşmiyordu. Bütün gerillalar heyecanla sahneyi seyrederken, saniyeler, dakikalar zorla geçiyordu. Salonun sol koridarundan içeni giren PKK Başkanlık Konseyinden askeri karargah komutanı Botan, yerini alırken , bütün gerilla birliği ayaktaydı. Bütün gerillaları selamladı, ayakta konuşmaya başladı. Ferhat 97 Mart'ında Dîyana'da gördüğünü hatırladı. Botan arkadaş biraz da olsa , yaşlanmış, sorunlar her arkadaşı yorup yıpratırken , Konseydeki arkadaşların da , işi daha da zor dedi, izlemeye başladı. “uluslar arası komplonun kapsamı ve sonuçları” anlatılırken, yeni başlatılan sürecin önemli olduğunu, bunu anlamak gerektiğini , vurgular yaparak belirttikten sonra, “Gelen gerilla arkadaşların ideolojik karargaha gideceğini” söyledi. Toplantıyı bitirdi. Sıcak bir atmosferde geçen toplantı, karşılıklı diyaloglarla daha canlıydı. Herkes toplantı bitiminde Şkeften ayrıldı.

Karargahtan lojistiğe geri dönen gerillalar, “demek daha yürüyeceğiz” diyen gerillalar “yeni yolculuğa iyi hazırlanmak gerekir” diye düşünmeye başladılar. Her gerilla tanıdığı yoldaşını gördüğünde, üzüntüsünü, sevincini paylaşırken Ferhat gelen , karşısında dikilen , iyi , eski yoldaşını görünce şaşkınlığını, sevincini onlarla paylaştı. Sefkan ile tokalaşırken, Yekta'ya “Hiç ak-

lımın ucundan geçmiyordu birbirimizi göreceğimiz” dediğinde Yekta ile birbirine sarılmışlardı. “Ben de hiç beklemiyordum, ama şimdi buradayız” dediğinde

Sefkan;

“Dağ dağa kavuşmaz, ama insan insana kavuşur” dediğinde hep birlikte güldüler. Sohbetler geliştikçe derinleşiyordu. Her gerillanın yüreğindeki, düşüncesindeki gizli kalan yanlar açılıyordu. Yekta’nın Rusya’da çektikleri, çektirilenler psikolojisini alt üst etmişti.”

Yekta;

“Her şeyin sorumlusu Mahir Welat’tır” deyip öfkelerini gizleyemiyordu. Ve Xinere’de yeni bir çalışma başlattıklarını belirtirken, Ferhat, Yunanistan, Romanya sürecini hatırlardı. Yılların tiyatrocusu, nasıl da Rusya’da o kadar yıprandı diye düşünmeye başladı.”

Yekta Ferhat’a

“Eğer istersen birlikte çalışalım. Tiyatroyu geliştirebiliriz. Biz Botan arkadaşla öneri yaparız” dediğinde Ferhat;”

“Heval , bir şey diyemem, ama örgüt derse ki burada kalıp bu çalışmalara katılacaksınız, o zaman birlikte çalışırız, iyi de olur” cevabını verdi. Devam etti . “Büyük ihtimalle ideolojik karargaha gideceğiz” dedi Yekta;”

“Heval biz önereceğiz, seni de Piro’yu da” deyip vedalaştılar. Gerilladaki sevinçler, üzüntüler, ayrılıklar hep birbiri ardında gelişirken çeşmeye yöneldi, kayanın altında doğan serin suyla yüzünü yıkadı, çömeldiği yer-

den kalktığında gelenlerin birinin yüzü tanıdıktı. Acaba o yoldaş mı? Diye düşündü. Saçlarının kızılığı tanınmasını ikilemde bırakıyordu. Yaklaştığında hüzünlü bakışlar güleç yüzünü gölgede bırakıyordu. Uzanan eller kenetlenirken,”

“Heval sende mi buraya geldin” sorusuna

“Evet heval ben de geldim” hüzün, sevinç birbirine karışırken gözler avuç içlerindeydi.”

“Ellerin iyileşmiş heval Ferhat” sorusuna”

“Hillerim iyileşti” avuçlarını açtığında patlayan TNT’Nin gümbürtüsü yükselen alevler sarsılan bedeni, basınçtan geri düşen eller, kollar , baş, yerden çevik bir hareketle yangının içindeki fırlayış. Karanlık, gece yangına dönmüştü. Elindeki tel, TNT parçalarıyla, damla damla bıraktığı kan damlaları, zorlu tırmanış, nefes kesen yürüyüş, bedene yayılan ince sızı , saatleri bulan gece yürüyüşü, tepelere kondurulan birer canavar gibi çevresini kontrol eden karakollar, kan kusan lazerli tanklar, geceyi kılıç gibi kesen doçkalar ve şafağa doğru kanı sızan elleri temizleyen , telleri çekip çıkaran , hala uykunun şaşkınlığının izleri yüzünde olan, narin, yumuşak, mütevazı, her yoldaşının derdine, acılarına ortak olan o doktor Yekbun, bir film seyrederek gibi bellegini tazeleyip şimdi gerçek karşısındaydı. Unutmamıştı, hep anmıştı doktorunu. Sadece yoldaşının karşısında bağdaş kurup oturdu.”

“Evet heval ellerim iyileşti. Yalnız küçük parçalar kaldı içinde dediğinde “ya sen şimdi neredesin, ne zaman geldin” sorularını sormaya başladığında gözlerini utangaçça yüzünden gözlerinden kaydırđı, tekrar baktığında.”

“Ben şimdi fedailerdeyim.”

“Fedailerde mi! Fedailerde demek, şaşkınlık, saygı iki duygu bir arada.”

“Yeni geldim buraya.”

“Yeni mi, nereden?”

“Aslında 6.kongrede buradaydım. Önderliğe komplo yapıldığında kongredeydik. Hüznü artmıştı. Hafiften başını yere eğdi, ses tonu değişmişti, yaşaran gözlerini saklamak istiyordu.”

“Haber geldiğinde hepimiz çılgına dönmüştük, manzara çok farklıydı.”

Herkes ağlıyordu, şaşkıındı.

Kim ne yapacağını bilmiyordu.

Ağır bir duygusallık hakimdi ortama.

Kiminin umudu kırılmıştı.

Bu duygusal ağır ortam en üstten en altta kadar da etki ediyordu.

Başkanlık Konseyi’ndeki arkadaşlar da ağlıyordu, etkilenmişlerdi.

Sonra büyük bir çoğunluk intihar eylemleri yapmak için, intikam almak için öneriler yaptı. Öneriler kabul edildi.

Biz, bir grup arkadaş hazırlandık, metropole gittik.
Çok zorluklarla karşılaşmıştık.

Birden kendimizi şehrin sokaklarında bulduk. Önce birkaç gün sokaklarda kaldık.

Sokaktan geçerken tesadüfen bir evden MED TV'nin sesi sokağa yansdı.

Döndük evin kapısına vurduk.

Ev sahibi kapıyı açtı. Misafir olmak istediğimizi söyledik. Aileyle tanıştık, orada kaldık. Eylem hazırlıklarımızı tamamladık. Gruptaki arkadaşlardan bir kısmı polis tarafından yakalandı. İstanbul'da itiraf edenler oldu. Patlayıcıları temin ettik. Eylemi ben yapmak istiyordum. Ama Dilan arkadaş kabul etmedi. Sonra aramızda kura çektik. Dilan arkadaşaya çıktı. Keşif tamamdı. Çevik kuvvet karakoluydu. Ailenin ne yaptığımızdan haberi yoktu. Ama bir şeyler sezinliyordu. Bizim heval olduğumuzu biliyorlardı. Ama yine de biz söylemiyorduk. Eylem günü heval Dilan'ın her şeyini hazırladık. Evdeki anayı da aldık. Karakola yakın gittik. Heval Dilan aramızdan ayrıldı, gitti. Ben Anayı aldım, sokağın başına geldiğimizde heval Dilan hedefe doğru gidiyordu. Ana bana “kızım Dilan'ı da alalım” dedi. Orada kaldı dediğinde.

Büyük bir gümbürtü koptu, dediğinde ses tonu daha da ağırlaşmıştı. Yaşları süzüldü yanaklarından aşağı toprağa. Olayı yaşıyordu. Anılar bellekte yeniden taze lenmişti. “Ana da, ben de şoke olmuştuk.

Ana “kızım Dilan’ı alalım” dediğinde.

Ben anaya, haydi uzaklaşalım. Olmaz alamayız, o gitti, o şehittir dedim. Hızla oradan ayrıldık. Çünkü ben de hazırlıklarımı yapmam gerekiyordu ve sonra talimat geldi, geri çekilin diye. Ben eylemimi gerçekleştirmek istiyordum. Zaten itirafçılar bizim eşkallerimizi polise vermişti. Çevik kuvvet eyleminde düşman şoke olmuştu, adeta kudurmuştu. Ve hevala Dilan şehit düşmüştü. Bense talimatla geri dönmek zorunda kaldım. Şimdi buradayım. Hikaye uzundur” dediğinde başını kaldırdı kayalıklardan, meşe ağaçlarının üzerinden gözleri mavi gökyüzüne saplandı.

Ferhat ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Yutkunuyordu, belli bir sessizlikten sonra kendi kendine bu romanlaşmalıdır. Bu acılar bu kederler mutlaka yazılmalıdır dedi. Hayranlıkla seyrettiği yoldaşına ,

“Eğer burada kalırsak ziyaretine gelebilir miyim” diye sorduğunda doktor, kısa bir süre düşündükten sonra.”

“İzin alırsan olur” dedi. Müsaade isteyip vedalaştılar. Doktor uzaklaştığında o hüznü gözlerini Ferhat belleğine bırakmıştı. Anının ağırlığını, düşüncenin ağırlığını paylaşmak istiyordu. Yaşadığı atmosfer duygu yüklüydü. İnsan, insan olmanın yeniden yeniden dedi. Kendine sorular sormaya başladı.”

“Özgürlük eksenli dünyanın can yoldaşına”

“Omuzlarımdaki yükün ortak emekçisi,”

Seninle bu acıları, hüznü paylaşmak, duyguları paylaşmak kadar değerli bir şeyi düşünebiliyor musun?

Sana senin tanıdığın, herkesin tanıdığı, bir güzel insanı tanıtmak acaba yerinde mi olur, düşünüyorum,.

Bağlılıklarını varlıklarıyla bütünleştirip, yeniyi yaratan güzel insanları, kadını ve erkeği tanımak mutlulukların, aşkların en güzelidir demeliyim.

Ruhu kadar fiziğini de güzelleştiren bir can yoldaşı ve bedenini küllerle savuran bir kadını sana anlatmak çok zor.

Belki de dünyamızın en büyük edebiyatçısı, Şairi, Ozanı, Dengbeji olmak gerekir.

Sana bu yoksul ruhumdakini anlatmak, paylaşmak isterdim.

Güzel insanın erdemliliğini, seninle paylaşmak, ruhi dünyamıza yeni tohumlar ekilmesini isterdim.

Ve de çevrimizdeki insanların, ruhlarının temizlenmesini isterdim.

İnan ki temizlenmeyi, arınmayı istemeyenlerin beynine balyoz gibi inmeyi de isterdim.

Sana hoşça kal diyemem.

Bir devrimci samimiyetiyle kucaklarım seni.

23 Eylül 1999 Cuma . Ferhat not düşüp akan derenin çığlıktısına bıraktı , duygularını , düşüncelerini berak suyla paylaşılırken, yol hazırlıkları başlamıştı.

24 Eylül öğleden sonrası tahsis edilen araçlarla yola çıkan gerilla birliği Xınere'den tarihi Lolan'dan, Kela

Şin'den, Berdesor alanına , beş saatlik araç yolculuğuy-
la gümrükte sonuçlandırdılar. Sınırsız bir devlet olma
özellikliğini taşıyan özgürlük hareketinin çalışanları , ge-
lip geçen tüccarlardan vergi alıyorlar . diye düşündü
Ferhat.

Gece yarısı olmasına rağmen , gelen misafirlerine ,
sıcak davranan gerillalar, mangalarını, battaniyelerini
paylaştılar. Yiyecek sundular. Gece'yi yüksek yaylalık-
ta yoldaşlarıyla birlikte geçiren gerilla birliği, sabah er-
kenden kalkıp günün yol hazırlıklarını yaptılar. Hava-
nın güzelliği, gökyüzünün bulutsuzluğu , güneş sıcaklı-
ğını serin yaylaya gönderirken, serin rüzgarın etkisiyle
kırılan sıcaklık yerini ılıklaşmaya bırakıyordu. Uçsuz
bucaksız yaylalar, derin vadiler, yükseltilerdeki kayalar,
sonbahar çayırıkları bir ahenk içinde gözler önündeydi.

Misafir gerillalar için günlerin önemi yoktu. Günler-
den Cumartesi olması bir şey ifade etmiyordu. Öğle
yemeğini yiyen gerillalar, gümrükteki yoldaşlarıyla ve-
dalaşp doğuya dağın doruklarına doğru yürüyüşe baş-
ladılar. Dereciklerden yukarı Pîran şehîr'in batısındaki
yüksek tepelerin arasından mayınlı tarlaların içindeki
ince patikadan gelen talimatla ,

“Kimse patikadan çıkmasın” uyarıları dilden dile bü-
tün gerillalara duyuruldu. Yürüyüşe devam ederken tel
örgüleri ve açığa çıkmış mayınları da seyrederek yürür-
ken , Hacı Ümran kasabasını da , güney batılarında bı-
rakarak ilerlediler. Ovada inşa edilen Pîran şehîr, ku-

zeyden güneye doğru ovayı süslerken, ovadaki tarım alanları manzarayı daha da güzelleştirmişti. Pîran şehir batısındaki tepeye kondurulan İran ordu birliklerine bağlı tepe sınır karakolu ovanın güzelliğine gölge düşürüyordu. Gerillaların patikada yürüyüşünü izleyen pastarlar garillaların kendi hizasına gelmesini beklerken, gerillanın öncüleri karakol hizasına geldiğinde pastarlar mevzilere koşup uyarı ateşi açınca, gerilla durumun tehlikeli olduğunu sezinleyip, mesafeli yürüyüşünü geri geri hızlandırarak, sakın, soğukkanlı yürüyerek, silahlarını saldırı konumuna getirerek, talimat beklemeye başladı. İran karakolu da taciz atışını yoğunlaştırdı. Gerillalar kayalıklara ulaşınca , atış menziline çıkmak için Dr Agit’ten gelen talimatı uyguladı. Herkes kendisini takip edecekti.”

Ferhat;

“Heval Agit, bu adamlar ciddilar, arkadaşlar daha mesafeli yürüseler daha iyi olur” dediğinde kuryelerin biri öne geçti.”

“Herkes hızlı yürüsün” dedi, arkaya döndü. Tekrar atış menziline giren gerillaya pastarlar tekrar ateş etmeye başladı. Kurşunlar yandan, önden, üstten, alttan vızıldayarak toprağa saplanırken, gerillalar koşmaya başladı.”

Geride kalan Azad ile kurye ateş menziline kalınca, gerilladan ateş edelim talebi geldi.

Dr Agit ;

“Partinin talimatı var, Pastarlara karşılık verilmeyecek” dedi. Atış menziline kalanları almak için görevlendirme yapıldı. Diğer gerillalar da güvenli yere ulaşacaklardı. Pastarların tutumuna anlam veremeyenler, “Düşman her zaman düşmandır” dediler. Havanın kararmasıyla gelen cephecilerin klavuzluğuyla mayınlı tepeler geçilerek karakolun güneyine geçen gerilla , gece geç saatlerde Pîran şehir gümrüğünün doğusundan asfaltı geçerek gümrüğün güneyindeki tepeye , zikzaklı patikadan yürüyerek Berdenazê’ye giden caddeye girdiler . Gerillalar yoldaşlarını , kaçakçıların geçiş yaptığı yerde karşılaştılar. Selamlaşan gerillalar birkaç dakikalık dinlenmeden sonra gelen , kervan öncüleri , geçiş izmi isteyince gümrük vergisi pazarlığı başlamıştı. Gümrükçü gerillalar, gümrük işlemleriyle uğraşırken, gerilla birliği tekrar yürüyüşe geçti. Cadde kaçakçıların kervanıyla doldu, yüklü atlılar gerilları selamlayarak geçerken, gerillalar da onları selamladı. Ardı arkası gelmeyen kervan karşısında gerillalar şaşırmıştı. Bu kadar büyük bir kervanla karşılaşmamışlardı. Ferhat geçen yüklü atlıları sayarken “Bu ne biçim kervan , ne kadar da çok” dediğinde sayı yüzü aşmıştı. Ferhat her yoldaşı gibi bu kadar atı bir arada görmemişti. Kervanların bu kadar büyük olduğunu yalnızca masalarda, öykülerde duymuştu. Yamaçtan aşağı caddeye inen atlıları izlerken dolunayı geçmiş yarım ay ışığında görünen sayısız atlıya şaşkınlıkla bakarken “Acaba yanlış mı gö-

rüyorum” deyip tekrar tekrar sırttaki karartıların , kervanın görünmeyen, saklanan kısmı olduğunu fark edince Dr Agit’e “Heval yukarıdaki kervan herhalde saklanıyor. Arkadaşlara haber verseydik” dediğinde,”

Dr Agit;

“Büyük ihtimalle arkadaşlar fark eder” dedi. “Yolumuz uzun geri dönüp haber veremeyiz” dediğinde atlılardan uzaklaşmışlardı. Sabah saat 5’te Berdenazê noktasına ulaşan gerillalar, şehitlerinin bitişiğinde inşaa edilen mangalara paylaştırıldılar. Gece boyunca yürüdükleri on saatlik yorgunluğu gidermek için herkes uykuya teslim oldu. Güvenliğini tutan yerli gerillalar misafirlerinin hazırlıklarını yapmaya başlamışlardı. Öğleye kadar yatan yoldaşlarını uyandıran gümrükçüler, hazırladıkları yiyecekleri yoldaşlarına sundular. Şehitliği ziyaret eden gerillalar saat bir sularında Berdenazê’den ayrıldılar. Akşam saatlerinde Dola Ayşe’ye ulaştılar. Gerilla yoldaşlarını selamlayarak hoş geldin diyen PKK MK üyelerinden Mazlum, gerilla yoldaşlarını şaşırtmıştı. Merkez komite üyesi olmanın yaşının daha ileri olduğunu düşünen gerillalar duygulanmışlardı.

27 Eylül Pazar sabahı saat 9 sullarında bayan kuryelerden Xezal öncülüğünde güneye Xırpapê’ye doğru derin vadiden sağa saparak , vadiye inen dereye yukarı tırmanmaya devam ettiler. Gerillalardaki orta yaş grubuna dayanmış olan Xezal sivil yaşamında kamyon şoförlüğü yaparak yaşamını sürdürürken, şimdi gerilla-

daydı. Öfkesini düşmanına, duygularını özgürleştirmeyi ancak gerillada gerçekleştireceğine inanıyordu. Xezal yoldaşlarına uzun bir savaş pratiğinden sonra şimdi de kuryelik yapıyordu.

İran-İrak savaşında dağların bütün stratejik doruklarına yapılan toprak yolar'da artık gerilla için ulaşımında bir kolaylık sağlıyordu. Doruktaki toprak caddeye giren gerillalar, tedbir amaçlı mesafeli yürümeye devam ederken, yayladaki çadırlar görünmeye, çoban köpekleri havlamaya başlamıştı. Koyun sürüleri Bêrî için Zomlara indiriliyordu. bu uçsuz bucaksız yaylalıklardan ovaya inildikçe tek tek ağaçlardan orman kümelerine ulaşılıyordu. Vadiden aşağı dereyi sağlı sollu geçişlerle Dola Xırpapê'deki gerilla noktasına vardıklarında saat 3'ü bulmuştu. Zomlardaki meraklı bakışlar selamlaşmalarla noktalanırken, yoldaşlarının misafirperverliği dikkat çekiciydi. Gün ve gece sabaha kadar dinlenen gerilla gücü, yol hazırlıklarını yaparken kurye Xezal

“Heval Ferhat, Agit arkadaşla söyleyin akşama doğru yola çıkacağız” dedikten sonra uzaklaştı.”

Ferhat Dr Agit'in geldiğini görünce kalktı yanına gitti.

“Heval Agit, Xezal arkadaş dedi ki Agit arkadaşla söyleyin akşama doğru yola çıkacağız” dediğinde Dr Agit tepkilenmişti.”

“Heval Agit bayan arkadaşın söylediğini size aktardım diyen Ferhat, yol yürüyüşünün düzenli gitmemesi-

nin nedenlerini kendince yorumladı. “küçük burjuva, feodal anlayışın farklı bir biçimde kadın otoritesini kabul etmemesi ortaya çıktı diye düşünürken, oradan armut ağacının altına gitti.”

Tarih 29 Eylül'dü. Saat 4'ü gösteriyordu. Havanın sıcaklığı derin vadiye hissettirirken, Avrupa katılımlı, Agit kılavuzluğunda yola çıkan gerilla beş saatlik yürüyüşle ideolojik karargaha ulaştığında gecenin 9.30'uydu. Fedailerin yakın ilgisi gelen gerilla gücünü memnun etmişti. Ferhat sabah erkenden uyandı, pınara indiğinde fedailerin çevreyi düzenlemesini ilgiyle izleyip büyük cevizin altındaki çeşmede elini yüzünü yıkarken 30 metre uzaklıktan inenleri izlerken gördükleri karşısında heyecanlandı, ayağa kalktı. Geçiş bekledi kendi kendine. “Seni iyi gördüm komutanım” dedi, gidenlerden sonra geri mangaya döndüğünde Piro'ya

“Heval Piro Cuma arkadaşşı gördüm. İyi görünüyor-du” dediğinde, Piro”

“Nerede gördün, konuştun mu” sorusunu sorduğunda gülümseyen Ferhat;”

“Çeşmenin orada geçerken gördüm, ama konuşamadık” dedi. Yemek masasının yanındaki oturağa oturdular. Piro'nun doldurduğu çayları yudumlamaya başladılar “

Piro

“Yetka arkadaşın önerisi kabul edilmedi herhalde” diye sorunca, Ferhat”

“İdeolojik karargahtan talimat gelmiş dediler. Kuzeyden gelen arkadaşlar orada kalmaları demiş heval Cuma, öyle söylediler” dediğinde,”

Piro;

“Gittiğimiz yerde o çalışmayı sürdürürüz, sanat benim için önemlidir” dediğinde aşağıdan geleni işaret edince Ferhat dönüp baktı.”

“Bu serseri, lümpen ne arıyor burada” dediğinde.

Piro,

“Bu Dr Süleyman’dır” diye cevap verdi.”

Ferhat;

“Tamam ben de biliyorum o olduğunu. Mesele burada ne yapıyor sorunudur” dedi.

Piro;

“Ne bileyim ne arıyor” diye cevap veren. Piro sinirlendi ayağa kalktı. Doktor yılışık gülüşüyle yaklaştı.”

“Ferhat ne yapıyorsunuz burada, yoksa gelenler sizler misiniz?”

“Doğrudur. Akşam biz geldik. Cevabına”

“Farqin ile Numan nerede?”

“Mangadalar herhalde dediğinde

“Paranız varsa alabiliriz diyen Süleyman’a bakan Ferhat, adama bak hangi yüzle, hangi cesaretle para istiyor diye düşünmeye başladı. Şüphelenmişti.”

“Heval Cuma para taşıyanlara kızıyor dedi, içeriye gitti. Ferhat neden para soruyor sorumlu olmadığı halde dedi. Toplantıyı bekliyorlardı. Saatler geçtikçe toplantı

heyecanı başlamıştı. Yürüyüşün sonuçlandığını sanan gerilla gücü yanılmıştı.”

“Evet Can Yoldaşım;

Seninle bu heyecanı paylaşmak istiyorum. bizleri çağırdılar.

Ceviz ağacının hemen yanında tören nizamına geçtik.

Başkanlık Konseyi’ndeki arkadaşlar tek tek görünmeye başladılar, heyecan artıyordu.

Heval Cuma, Heval Abbas, heval Ferhat, heval Karasu, Heval Rıza, bizlerle tek tek tokalaştılar. Bu kadar arkadaşı bir arada göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu şaşkınlık diğer arkadaşların yüzünde de okunuyordu.

Her yoldaş olduğu yerde bağdaş kurarak oturdu, Cuma arkadaşın sorularıyla başladı.

Geçtiğimiz eyaletler, alanlar, bütün hatlar üzerine bilgilendirme yapılmasını istedi. Ve son siyasal gelişmeleri aktardı. Ve sonunda şunu söyledi: bir günlük yolunuz daha var.

Herkes şoke olmuştu.

Üç aydır yürüyorduk, kimse beklemiyordu.

Yeni bir kampın açılacağı söylendi .

Kuzeyden gelecek arkadaşların , dört yüz veya beş yüz kişi olacağı belirtildi.

Toplantı bitirildi.

Ben Başkanlık Konseyi'ndeki arkadaşların canlılığını, kaygılarını, hüznlerini ifadelerinde yakalamaya, olup biteni anlamaya çalışıyordum.

Sonra arkadaşlardan bir grup yoldaş tekrar Başkanlık Konseyi'ndki arkadaşlarla konuşup sorunları aktarmışlardı.

Ben gittim, görüşemedim.

Çünkü tekrar bizimle toplantı yapılacağını söylediler.

Ben de mangaya döndüm.

31 Eylüldü. Öğle saatlernide haber geldi Cuma arkadaş toplantı yapacak diye. Kimileri şaşkınlıklarını ifade ettiler.

Ne toplantısı!

Bizler toplantı yerine gittik.

Oturmamızla Cuma arkadaşın gelişi bir oldu.

Beyaz sandalyeye oturan Cuma arkadaş önce etrafını kontrol etti.

Arkadaşları süzdü, etkileyciliği yüksekti.

Doktor Agit'e

“Dr Agit arkadaş dün yaptığımız toplantıda sorunları açmanız için size soru sorduk, söz hakkı verdik. Neden sorunları açmadınız deyince Agit arkadaş donmuş, cevap veremez hale gelmişti. Daha sonra ufak tefek sorunların yaşandığını söyledi.”

Cuma arkadaşın tavrı sertleşti.

Diğer arkadaşlara sordu

Dersim-Amed çelişkisinin ne olduğunu, neden halle devam ettirildiğini, bunun Parti Önderliği sahasında da yapıldığını, bunun burada devam ettirilmesinin ne anlama geldiğini bu gruplaşmanın olup olmadığını da sorarken, komuta yapısı için tam bir zelzele olmuştu. Farqin'in, Numan'ın ayakta bacakları titriyordu.

Numan “hiçbir şey yok” dedi, inkarı geliştirdi.

Veysel grupçuluğun olduğunu, bunda ısrar etti.

Piro, Farqin'i, Amedli Ferhat'ı eleştirdi.

Şervanımız her şeyin tuzu, biberi oldu.

Yönetimin, Kelareş'ten sonra uzlaştığını, kendilerine özel eşyalar aldıklarını söyleyince Cuma arkadaş durumun vehametini iyice öğrenmişti. Eleştirileri sertti, Örnekler vererek arkadaş yapımızı aydınlatmaya, komutayı uyardı. Yeniden yapılanmanın ne olduğunu, nelere dikkat edilmesi gerektiğini açtı. Örnek olarak Horgır'ı verdi. “bundan sonra görev alamayacağını söyledi. Halkın parasını şehitlerin değerlerini harçayanları cezalandıracaklarını söylerken, sizlerin yanlış anlayışları sonucu Öndrlik esir düştü dedi. Toplantı bittikten sonra arkadaşlarla tek tek tokalaşıp oradan ayrılırken, hepimize görevlerimize sahip çıkmanın ağırlığını hissettirirken, komuta yapımız deprasyon geçiriyordu. Her yoldaş çantasını, silahını alıp patıkaya çıkarken, Ferhat arkadaş ile Rıza Altun arkadaş kalabalık bir gerilla gücüyle yola çıktılar. Bizim sayımızla yetmiş kişiyi buluyordu. Ve yedi saatlik bir yürüyüşle bir eğitim şubesine

ulaştık. Orada sabaha kadar dinlendik. Sabah 05'te rojbaş çekildi, yola çıktık, yolumuzdaki fedailerle selamlaşarak geçtik, sonra Kandil dağının eteklerindeki radyo evine ulaştık. Sana uzun yol yorgunluğuyla selamlarımı uçan kuşlarla gönderiyorum

Gerilla gücü dereyi geçtikten sonra dik yamaçtaki patikadan ilerlemeye başladı. Ferhat ile Pirocan, radyo evinin çadırlarına yöneldiler. Mangaya su götüren Kadir Pirocan ile Ferhat'ı karşısında görünce çok şaşırdığı her halinden belli oluyordu.

Kadir;

“Heval Ferhat seni hiç beklemiyordum” dediğinde Pirocan'a döndü.”

“Heval Pirocan biliyorsun Ferhat'ın başına gelen” dediğinde

Pirocan;

“Pişmiş tavuğun başına gelmemiştir” deyip tamamlarken, ortamdaki canlılık ve sevinçler paylaşılrken.”

Kadir;

“Heval Ferhat çok iyi görünüyorsun” dediğinde

“İyiyim heval” diye cevap verdi. Karşısında hiç beklemediği, daha önce Zürih'te birlikte olduğu Ruken birden karşısına çıkmıştı. Yüzlerine, gözlerine yayılan sevinç, insana dağ dağa kavuşmaz, ama insan insana kavuşur dedirtiyordu.”

Ferhat;

“Ben, senin hala Avrupa’da olduğunu biliyordum deyince,”

“Nasıl olur, ben de ülkeme gelmek istiyordum ve geldim. Oralarda ne yapacaktım diyen Ruken çevresindeki yoldaşlarının sevincini paylaşırken, adeta hepsi çocuklaşmıştı. Aradan yıllar geçmişti, Alp dağlarından Kandil dağına gelmişlerdi. Duygulardaki, düşüncelerdeki anılar tazelenmişti. Kadir, Pirocan, Ruken, Ferhat yüreklerindeki canlılığı birbirinden esirgemediler, birbirlerine yansıtılar. Ortamı daha da canlandırdılar. Patikadan yukarı yürüyen yoldaşları uzaklaşınca kendilerinin de kalkması gerekiyordu. Mangaya gelen Türk Cihan ile yürüyüş boyunca sohbet eden Ferhat, eskiye dönmüştü. Metropolleri, metropol ülkeleri yeniden doluşmuştu. Avrupa’dan bıraktıklarını yeniden anılarını canlandırmış, ızdıraplı günlerine dönerken , yaşadığı acıyı, mutluluğu, hüznü tekrar yaşadı. Yüreğindeki burkulmayı yeniden hissetti . Yüreğinin bir köşesinde sakladıklarıylaıydı , oturduğu yerden uzaklaşıp giden düşüncesini Pirocan;”

“Heval gidelim” dediğinde.

Ruken ;

“Ben de geleceğim Şehit Harun’a” dediğindede ,

Ferhat, yerinden kalktı.

“Öyleyse gidelim. Geç kaldık , arkadaşlar görünmüyor. Onlara yetişelim” dedi. Kadir ile, Cihan ile toka-laştılar.

Cihan;

“Ben burada kalacağım” dediğinde,

“Herhalde tekrar görüşürüz.”

“Unutmayız.”

“Mücadele insanı unutturmuyor.” dediğinde.

Ruken

“Unutturmadığı gibi insanı buluşturuyor.” dedi.

“Mücadele buluşturur tabi . diyen Kadir’e Ferhat.”

“Yine ayrılıklar başlıyor dediğindede elini Kadir’e uzattı, tokalaştığında ‘ yine görüşürüz ‘ deyip Cihan’a döndü. Yine konuşuruz görüştüğümüzde . dedi. Meşe ağaçlarının arasından ince patıkaya çıktıklarında Ruken’e döndü.”

“Biliyor musun heval insan bazen böyle karşılaşmaların olacağını hiç düşünemiyor.... umut bazen ölümle yaşam arasında kayboluyor. Ama ben görüştüğümüze çok sevindiğimi söyleyebilirim.”

“Ben de sevindim”

“Karargahta olduğunu belirtmiştin değil mi?”

“Doğrudur karargahtayım.”

“Peki ne yapıyorsun?”

“Eğitimlerimiz var.”

“Elindeki kitaplar”

“Kitaplar komisyon çalışması için.”

“Komisyondasın?”

“Evet.”

“Peki, zorlanıyor musun? Diye soran Ferhat, dar patikadan dönüp ona baktı.”

“İnsan zorlanıyor tabii. Ben ilk zamanlarda şoke olmuşum, zorlanıyordum.”

“Çok zorlandın mı?”

“Tabii insan zamanla alışıyor.

“Alışıyor mu?

“Evet”

“Ama insan bazı şeylere alışamıyor anlayışlara, yaklaşımlara. İnsanı zorluyor.”

“Dediğim gibi ben de zorlandım.”

“Yoldaşlık ilişkilerinde bir soğukluk var diyen Ferhat’a”

“İlk dönemlerin yoldaşlığı gibi değil tabii.”

“Bu soğukluk, canlı olmama , beni de zorluyor.”

“İlişkilerde önyargılı düşünme var.”

“Bu da ilişkileri tek düze bırakırken, devrimci samimiyeti ortadan kaldırıyor . dediğinde nefes nefese zorlu çıkışı tepede bitirdiler. Her gerilla ağaçlara, taşlara yaslanmış dinleniyor, sohbet ediyordu. Ferhat çevredeki büyük varilleri görünce,”

“Bunlar da ne, nasıl çıkardılar buraya” diye Ruken’e sordu. Jeneratör sesinin geldiği yöne baktı. Radyo anteninin orada olduğunu gördü. Ruken’e döndü. Demek ki radyonun anteni burada.”

“Buradadır heval diye cevap verdiğinde , Pirocan onların yanına geldi. Ferhat, Pirocan’a”

“Ben senin şehit düştüğünü biliyordum, öyle duydum.”

“Doğrudur, çatışmada koptum. Üç ay arkadaşlardan ayrı kaldım. Sonra geldim arkadaşlara ulaştım.”

“Ayrı kaldığında çok zorlanmadın mı?”

“Zorlandım tabii. Amanoslar zordur. Düşmanın yoğun etkisi var. Düşmanın denetiminde bir arazidir.”

“Arkadaşlar Amanos’tan çok bahsettiler dediğinde gelen talimatla bütün gerillalar oturdukları, yaslandıkları yerlerinden kalktılar. İnise geçtiklerinde arazinin sarplığı, vadinin derinliğini seyrederek inen gerillalardan Ferhat.”

“Tam bir doğa harikası” dedi hayranlıkla izliyordu, vadide akan suyun oluşturduğu küçük göletler, şelaleler dikkatini çekiyordu. Sarp inişi kısa sürede inan gerillalar, şkefte geldiklerinde, yürüyüşlerini sonuçlandırdılar. Kuryeler bölge karargahına gerillaları teslim edip geri döndüler. Gerilla birliği misafir mangasında, dere kenarındaki söğüt ağaçlarının altında konumlandılar. Vadinin derinliğinde yalnızca gökyüzünün maviliği görünürken derenin hoşurtusu rahatsız ediciydi. Ferhat gelen Rençber’i gördüğünde fazla sevinemedi. Yüzündeki kurşun izinin hala düzeltilmediğini görünce “nasıl olur, böyle bırakmışlar” dediğinde çatışma anına giden Ferhat “alçak doktor o kadar yoldaşın şahadetine neden oldu. Adam şimdi karargahta gelen geçenden para soru-

yor” diye düşünürken, hüzünlü karşılaşma, fark edilir durumdaydı. Samimi yoldaşlık havası hakim olsa da,”

“Heval Rençber hala tedavin he!”

“Hayır, bekliyorum dediğinde bir iç çekti.”

“Neden böyle oldu ki?”

“Ben de bilmiyorum. Beklememi söylediler.”

“Yeniden ameliyat mı olacaksın?”

“Büyük bir ihtimalle?”

“Düzelir değil mi?”

Doğrudur. dediğinde elini yüzünde gezdirerek “düzeltmesi gerekir” dedi. Üstten aşağıya doğru gelen gerilla komutanına bakarken , Gerilla komutanı ;

“Heval saat 8’de toplantı var. Terzihanenin altında” deyip uzaklaştı. Rençber

“Herhalde sizler de gidersiniz?”

“Doğrudur, öyleyse sonra görüşürüz deyip uzaklaştı. Dere kenarına indi. Akan dere suyunun içindeki taşla basarak ani bir sıçrayışla karşı tarafa geçtiğinde bütün yoldaşlarının hazırlandığını gördü, hızla manga yerine yürüdü. Dr Agit seslendi”.

“Bütün arkadaşlar patıkaya çıksınlar” talimatını verdiğinde saat 07.40’tı. Toplantı yerine ulaştıklarında toplantı güvenliğini sağlayan genç gerillalar, gelen misafir gerillalarla tek tek tokalaşırken, gençlerin uzun boylu zarif komutanı Jiyan, Ferhat ile tokalaşırken şaşırmişti.”

“Heval Ferhat, senin şehit düştüğünü duydum.”

“Nasıl?”

“Şehit düştüğünü söylediler.”
“Demek ki şehit düşmüşüm. Ama şimdi buradayım”
“Bir ara büyük cihaza yansımıştı.”
“Doğrudur, küçük bir yaralanmaydı.”
“Şimdi yaralanmadan dolayı bir sorun var mı?”
“Hayır, bir sorun kalmadı. Peki sen şimdi basın...”
“Artık basında kalmak istemiyorum. Böyle daha iyi. Genç bayan arkadaşların eğitimiyle ilgileniyorum.”
“Komutanlığı zor mu?”
“Yok, fazla değil dediğinde anons sesi duyuldu. “Herkes yerine otursun toplantı başlayacak” denildi. 450 gerilla yerini almıştı. Büyük meşe ağaçlarının altında bekleyen gerilla , alttan gelen ilk görünen korumaların ardından eski Avrupa temsilcisi Kani, ardından PKK Başkanlık Konseyi üyesi Ferhat görüldüğünde bütün gerillalar ayakta hazır ol vaziyete geçmişlerdi. Gerillaların oturmasıyla başlayan siyasi değerlendirme, kapsamlılaşırken, demokratik cumhuriyet tezi tartışmaya başlandı. Daha yoğun tartışılmasını söyleyen PKK Başkanlık Konseyi’nden Ferhat söz hakkını gerillalara verirken, kalkıp soru soran gerillaları sabırla dinledi. Aldığı soruları hemen cevaplandırırken,”
Ferhat “heval Ferhat sabırla dinliyor. Sonra da cevaplıyor. Biz olsak bakalım nasıl cevaplarız” diye düşündü. “Başkanlık Konseyi’ndeki arkadaşlar bakalım sürece nasıl cevap verecekler. Bir sürü olumsuzluk var, kendi kendine sorular sordu cevapladı” Komisyona so-

rulan sorular, kafalardaki karışıklığı gösteriyor diye düşündü. Başkanlık Konseyimizin işi zor. Eğer biz gerillalar süreci anlamazsak, oyuna gelirsek, çok kötü olur diye düşünürken, toplantı bitmişti. Herkes ayakta alkışladı. Gerillalar dağılıp kendi noktalarına gittiler. Patikadan noktaya gelişte Pirocan'ın uzattığı küçük defteri alan Ferhat teşekkür etti, vedalaştılar.

“Yoldaş Ferhat’a ;

Tekrar buluşmak ne güzel kutsal topraklarda.

Nereden, nereye.

Demek ki güzelliklerde ısrar insanı yaşıyor.

İnsanı hiç umulmadık bir yerde tekrar buluşturuyor.

Bir gün ülkede olacağız, aynı mevzilerde kalacağız ve ülkenin güzelliklerini birlikte tadacağız.

Bence özgürlüğün tadı böyle duyuluyor. İnsanın kendisine sevgisi de böyle başlıyor. Ne mutlu ki bunu bize tattıran ve yaşatanlara.

Bu insanlağa en büyük katkıdır. İşte bu yüce katkıyı yaşatan Başkan APO ve Apoizmi hayata geçiren , kahramanlardır.

Bizler de bu yeni süreçte , sizinle bu kutsal topraklarda tekrar aynı amaçlarda , birlikte olmamız , inan ki beni çok sevindirdi ve duygulandırdı. Yeni sürecin başarısını hep birlikte yaşayacağız. 15 Şubat'ın öncesini ve derinlikli hem sorgulayacağız, hem de burada rolümüzü göreceğiz.

Bizler bunu yapmaya zorunluyuz.

Senin yapacağına ve sürece coşkulu, tempolu ve sorumluluk bilinciyle yükleneceğine tüm içtenliğimle inanıyorum.

Tüm güzel yarınlarda birlikte olmak dileğiyle devrimci yaşamında başarılar dilerim.

Pirocan 2 Ekim 99 Ş.Harun kampı.

Ferhat yazıyı okuyup satırlardan gözlerini indirdi, çevresindeki nesnelere baktı. “Doğruda ısrar, güzellikte ısrar insanı yaşıyor. Kutsal toprağımızda senin sevin-diğin kadar ben de sevindim. Dostluğuna, devrimci sa-mimiyetine inanıyorum” dedi. Defterini kapatıp, dere suyunun aktığı yere doğru yürümeye başladı. Yıllarca suyun aktığı dere, çakıltaşlarını sellerle, taa uzaklardan geldiğini düşünürken, renkli çakıl taşlarını avuçladı. Taşları tek tek akan derenin akışına aralıkla bıraktı, mırıldanmaya başladığında, şarkının melodisi dere suyuyla birleşmişti. Kendisine doğru gelen Rençberi fark et-mişti. Kendisini selamlayan Rençberi selamladı. Çö-meldiği yerden kalktı. Avucundaki çakıltaşlarını suya serpiştirdi. Oradan ayrılıp misafir mangasına gittiler. Yeni süreç üzerine sohbetlerini devam ettirdiler.Sıra Pentru eylemine gelmişti, o anı her iki arkadaş yaşar-ken,

“O arkadaşlar çok ucuz şehit düştüler” diyen Reh-çbere,

“Evet, çok ucuz bir şehit düşme vardı, tahrik vardı. Hep o alçağın yüzünden. O an cihazları dinledim. Sonra

arkadaşların teybe aldıkları sesleri dinledim. Konuşulanlar yoktu” dediğinde,

Rençber Ferhat’a

“Ben dinlemedim ... çünkü hemen oradan ayrıldık, cihaz dinleme fırsatımız da fazla olmadı. Ama bir cinayet işlendi dedi, yerinden kalktı. Geri döndüğünde elindeki not defterini uzattı. “Zaten biliyorsun Önderliğin olay üzerine değerlendirmesi vardı”

“Doğrudur, cinayetti.

“Onun acısını çekiyorum dedi. Uzattığı defterini “heval, ben yazamıyorum sen yazıyorsun bunu sana vermek istiyorum” dediğinde

“Belki sen kullanırsın.”

“Tedaviye gidersem ortada kalır.”

“Peki dediğinde küçük kuranını çıkarıp uzattı. “bir anı yazısı yazabilir misin”

“Bilemiyorum dedi. Peki bir deneyeyim dedi, kalktı. İki çayla içeri girdi. Ardından Yılmaz içeri girdi. Kapının arasında dikili kalan Yılmaz şaşkın şaşkın baktı, Ferhat’la selamlaştılar. Ne zaman nereden geldin soruları bir biri peşi sıra soruldu. Balkanlar’daki çalışmalar dile gelince, bu şehir o şehir derken, şahsiyet ve yoldaşlara gelmişti. Şimdi Şehit Harun’daydılar taş duvar manganın içinde.”

Yılmaz

“Heval, her hikaye bir roman gibi” dediğinde

“Nice romanlara sığdırılacak hikayeler, nice efsaneler var cevabını veren Ferhat”

“Heval şimdi buradasın demek?”

“Buradayım diyen .Yılmaz’a”

“Kuzey kampından bahsedildi. Biz de oraya gideceğiz.”

“Kuzey kampı mı?”

“Yeni oluşturulacak. Görüşme imkanımız olur herhalde.”

“Bilemiyorum. Buralara gelerseniz belki görüşürüz.”

“Büyük ihtimalle geliriz dedi. Gitmem gerekiyor dedi kalktı.”

Rençber Ferhat’a “Heval, yazar veririm” deyince

“Olur heval yarın alırım” diye cevap verdi. Ferhat Rençber’le, Yılmaz’la vedalaşıp ayrıldı. Geceyi sivrisinek vızıltılarıyla geçiren Ferhat sabah erkenden yoldaşlarından önce kalktı. Her günkü gibi eşyalarını çantasına bağladı. Birkaç egzersiz yaptı, saatine baktı, daha erkendi. Yoldaşlarını uyandırmadı. Mutfığa doğru giti. Topladığı çalı çırpılarla ateşi yaktı. Çaydanı doldurup ateşe bıraktı. Taş ocağının yanlarından alevler yükselmeye başlamıştı. Ateşin karşısında hayranlıkla ateşi seyrederken.”

“Ne kadar çekicisin.

Ne kadar güzelsin.

Sana baktıkça bakasım geliyor.

Bakmakta usanmıyorum.

Bu halinle terbiyeliyken, uslusun.
Bu usluluğun.
Dans edişin.
Sallanışın , iç melodin çekiyor.
Ritmik hareketlerin , dalgalanışın
Çektikçe çekiyor, Sıcaklığın.
Böyle terbiyeliyken ,
Ya bir de zaptetilmezsen!
Önüne geleni yakar, kavurursun
Cehenneme çevirirsin.
Sevilmezsin, çekici olamazsın.
Ardından bırakacağın, yıkıntılardan sonra .
Sevgili kızıl ateş.
Bir de en değme doktorları, çatlatacak gücün, tılsımın var.
Güzel ateş.
Sen usluysan, güzelliğin karşısında kim dayanabilir
ki ? dediğinde omzuna dokunan ele döndü.
Rençber ateşin önüne geçti. Elindeki kibrit kutusu
büyüklüğündeki defteri uzattı.
“Heval, biraz yazdım. Ben gitmeliyim, işim var.”
“Otur, çay içelim, gidersin.”
“Ben gideyim.”
“Peki, sen bilirsin dönüp giden Rençber kayaların
üzerinden dere suyunu geçti, uzaklaştı. Ferhat defteri
açmadan elindeki minik dünyayı bir kaç sefer elinde
çevirdi, kapağını açıp sayfaları çevirdi.”

“Her şeyini devrime adanmış

Ferhat Yoldaş

Kısa da olsa geçmiş bir beraberliğimiz oldu. Gerçek bir PKK yoldaşında olması gereken sevgiyi, beraberliği, arkadaşlığı gördüğümü söyleyebilirim...

Başkan APO’nun ıstıklı yolunda yürüten

Bir fedai kişilikli bir militan olan ,Ferhat yoldaşıma, devrim boyunca sağlık, mutluluk ve başarı dileklerimle.

Rençber 4.10.99 Ş.Harun”

Değerli Gazi yoldaşım bir fedaiyi veya insanın kendisini adaması sıradan ve kolay olmadığı gibi cesaret ister. Dostluğuna, yoldaşlığına inanıyor, seni saygıyla selamlıyorum dedi, defterini kapattı, yeleğinin cebine koydu. Kalkan yoldaşlarıyla kahvaltı yaptı.

Bölge karargahının talimatıyla dörtte hazır olan gerilla birliği ince patıkada dizildiler. Öne geçen bölge kuryeleri yürüyüşü başlattılar. Yürüyüş vadiden devam ettikçe vadi genişliyordu. Ovaya açılan boğazdan dağın eteğindeki köylülerin şaşkın bakışları arasından üç köyü geçerek Alıyareş köyüne vardıklarında köylüler gerillaları grup grup evlere misafir ettiler. Alıyareş köylülerinin samimi yaklaşımı gerillanın sıcaklığıyla birleşmişti. Yeni komşularını misafir eden köylüler gerillalara çay, ekmek, peynir sunmakta son derece memnundular. Gerillalar mücadele isteyip köyden ayrılırken, köyün doğusundaki vadiye yöneldiler.

Eski patikadan köyün eski harabelerine doğru yürüyerek gerillalar, mezarlıktan geçerek eski köy kalıntılarına vardıklarında kamp hazırlıklarını yapan yoldaşlarıyla selamlaştılar. Misafirleri karşılayan günün görevlisi, manga inşaa eden yoldaşlarına gelenleri haber verdiklerinde günün yorgunluğunu çeken manga yapımcılarında yorgunluk kalmamıştı. Yorgunluğun eseri kalmamıştı. Yeni kampın ilk grubu gelmişti, anlamlıydı. Dola Koke'nin güneye açılan perceresi konumundaki vadi, kuzeydoğusu yüksek asi uçurumlarla çevriliyken, doğusuna düşen tarihi Zele, batısına Ş.Harun kampı, güneyine Mamendağı, onun güneyine ovayla çevrili Qeledize kasabası, onun batısına Ranya, Dukan barajı.

Kandil dağına ilk gelen grup ünvanını kazanan gerilla birliği geceyi geçirmek için açık ekilmeyen tarlaya konumlandılar. Karanlıkta topladıkları çalı çırpılarla ateş yaktılar. Saatler ilerledikçe gerillalar günün yorgunluğuna teslim oldular, uyudular. Ateşin canlılığı yerini közlere bırakırken, bir sessizlik çökmüş, dere suyu habire akıyordu. Gecenin sessizliğine inat Ferhat hazırladığı defterini, kalemini baş ucundan aldı. Ateşin hafif aydınlığından yararlanarak

“Can Yoldaşıma!

Uzun bir zamandır

Günlere aylar, aylara ise yıllar sığdırdık.

Çizgiler düştükçe alnımıza

Evet sıçramalı gelişmelerin karşısında

Halklar, bireylere kadar deprasyon geçiriyor.
Sevgili Başkanımız Demokratik Cumhuriyet tevzi-
ni hayata geçiriyor.

Güneşimiz esaretli olsa da.

Mutluluğun haberini dalga dalga yayıyor.

Biliyor musun, üç aylık uzun yürüyüşü bu akşam
bitirdik.

Bu uzun yürüyüşte çok şey yaşadım.

Ve de öğrendim.

Çirkinlikler kadar, güzellikleri de yaşadık.

Bilirsin zorlu anlarda insanı, insanoğlunu tanımak
daha da çabuklaşıyor.

Açlığı , tokluğu, sığağı, soğuşu, yorgunluğu, rahat-
lığı, dostluğu, dürüstlüğü , namussuzluğu ve iki yüzlü-
lüğü, açıklığı ve sadeliğı ve de biçimsizliğı daha nicesi-
ni.

Şu an zorlanıyorum yazıya dökmede.

Neden mi, bilmem

Belki de yol yorgunluğu,

Belki de bu süreçteki alt üst oluşlar.

Kim bilir

Belki de sebep sensin, etkileyen.

Kısa da olsa haberini aldım.

Evinmişsin ve de üzölmüşsün

Ya ben?

Acımı, kederimi, mutluluğumu

Kure Jahro dağlarına,

Zap'a, İpek yoluna,
Metina dağlarına, Meydana Azadî'yeye!
Kaşura'ya, Kela Kumrîyê'ye
Gere Beranan dağlarına
Meydan Belek şah eserine,
Kato Marînos, Faraşîn yaylalarına,
Pîro'ya , Besta'ya , Kato Jîrkî'ye
Herekola, Kela Meme'ye, uzağımda görünen Be-
dirxan beyin yenildiği kale dağ .
Cudî'ye, Gabar'a, ilk kurşun.
Çırav'a, derin mi derin vadilerine
Onurluca kavganın, kallesçe pususunun Çîyaye
Reşke'sine, Kela Reş'e, Kela Şîn'e
Zagros dağlarına, Cîlo'ya, Çarçela burçlarına, Hala-
ya duran Govende'ye,
Sûmbûl'e , Barzan'a , Şîrîn'e
Gare'den Çîyaye Spî'ye,
Herkese bağrını açan Kandîl dağlarına
Gözyaşlarımı bir bir damıttım, soğuk pınarlarına ve
de sevincimle mayaladım.
Ardımızdakılar üşümesinler diye !
Şahidimdir, mahsun dolunay, Seher yıldızı,
Derin iniltiler hissettim
Gezindiğim vatan topraklarında
Şimdiyse sonbahardır, doğa renk değiştirir.
Yapraklar savrulur, sararıp soldukça.
Yağmur gibi yağıyorlar damla damla.

Toprağa düştükçe.
Yaylalar ise, çiçekler açmıştı, rengarenk.
Nice can yoldaşlar gördüm, ağız dolusu gülüşleriy-
le

Yıllara sığmayan o anki mutluluklar.
Ya sonra, yine ayrılıklar.
Ve son sözler.
Derin mi derin , manalı bakışlar.
“Kendine iyi bak heval”
“Serkeftin heval”
Ne kadar da özlemişim görmeyi.
Paylaşmak, paylaşmak kendimizi,
Can yoldaşlığına.
Doğru ya hazırlanıyoruz yeniye.
Üç aylık yürüyüşümüz sona erdi, bir kaç saat evel.
İşte sen gibi kaldı yüreğimde Dersim diyarı.
İşte özlem, özlem kokar, toprağın toprak koktuğu an
gibi.

Sanki bir ütopya.
Saat epey ilerledi, yıldızlar pırıl pırıl, ateş sönmek
üzere. Kıvılcımlar bir nokta, ben bu toprak diyarında.
Bütün yoldaşlarımız dalmış derin uykuya. Kulak
kabarttım derenin berrak suyuna.

Su kadar berrak ol.
u kadar yaşa, yüreğimin K....” dedi saatine tekrar
baktı, yorgunluğun ağırlığı daha da ağırlaştırmıştı. Pa-
zartesi, saat 22.05. 4.10.99 Aliyareş dedi.

Sabah erkenden kaldırılan gerilla birliğine yer gösterildi. Önce ince patikadan vadinin derinliğine yürüdüler. Vadinin en dar kısmına açılan kapının bulunduğu sağlı sollu kayalıkların arasındaki küçük meydanlığın doğusundaki yamaca yerleşen gerilla, taş duvarlarla mangalarını örmeye başladılar. Acaba yerleşik bir yaşama mı geçiyoruz sorularını onlarca kez birbirine sorarken, vadinin akan suyunu çevreleyen üzüm, dut, incir ağaçları yapraklarını dökmeye başlamıştı. Gün geçtikçe gruplar akın akın kampa doğru gelirken, kamp canlanmaya başlamıştı. Botan'dan gelen gruplarla sayı arttıkça, kamptaki çalışmalar da hızlanıyordu. Ağaç kesimi, toprak kazımı, taş taşımak, duvar yapmak, her grilla için sıradan bir işe dönüşmeye başlarken, usta duvarcılar, biraz da olsa ayrıcalıklı saygın olmaya başlamıştı, gerillalar vadide küçük küçük mahalleler inşaa ettiler, vadinin kuzeyine, batısına, doğusuna yayıldıkça gerilla sayısı yüzleri bulmuştu. Uzun yol yorgunlukları yeni manga yapımları, lojistik kervanlarının kampa giriş çıkışları, çevre köyleri de heyecanlandırırken “Ne oluyor, ne oldu, bu kadar gerillayı burada topluyorlar” diye soruyorlardı, düşünüyorlardı. Okul sayıları, manga sayıları her gün artıyordu. Yıllarca birbirini görmeyen gerillalar heyecanlarını, sevinçlerini, hüznelerini birbiriyle paylaşıırken, Botan, Amed, Garzan, Serhat, Amanos, Behdinan, Zagroslar, Mardin gerillaları toplandıkça yeni sürecin çelişkileri, düşünsel çatışmaları da de-

rinliğini hissettiriyordu. Her günkü eğitimler çelişkileri yoğunlaştırırken, kuzey kampı, şehit. Ayhan Kampı oldu. K rt  okul, T rk  okullar oluşturulurken, yoğun ideolojik, siyasi eğitimler de başlatıldı. Yoğun çelişkileri, uzun süredir , parti merkezinden kopmuş , alanlarda, bölgelerde, eyaletlerde hareket eden gerilla grupları yaşarken, uzun yol yürüyüşleri, iki aylık,    aylık, en kahredici düşman saldırılarından, pusularından şahadetleri, yaralanmaları, kaçışları, ihaneti, uykusuzluğu, yorgunluğu, sussuzluğu, açlığı çeken, kurtulup gelen gerilla gruplarının sayısı 800'e ulaşmıştı. Al yareş köyünün    yüz , dört yüz metre kuzeyine kurulan yeni kamp çalışmaları eğitimlerle sürerken, şehit. Ayhan kampının doğusunda Zele'ye yakın tepenin batısına kurulan K rt  kampı da Kürdistan'ın her parçasından gelen, Soran, Kurman , Dimili, her lehçeden ve metropol ülkelerden gelen Kürtlerden oluşturulurken, birinci, ikinci, üçüncü okullarda yüzlerce gerilla içinde, Kürt, Türk, Ermeni, Alman, Laz, Arap, Çerkez, Asuri'den oluşan, T rk  eğitim devreleri, demokrasiden ekonomiye, siyasetten coğrafyaya, matematikten politikaya, her alandan, psikolojiye, sosyolojiye, her sınıf, katman, k  k burjuva, feodal, proleter anlayışlara sahip yüzlerce gerilla tartışırdı, çelişkiler  atıştırılırken, küskünlükler, umutsuzluklar, yılęınlıklar, militanca tavırlar, iradi g   olmalar, bölgecilik, alancılık, eyalet ilik, ahbap  avuşluk, bir kozmopolitik bir ortamı yaratmıştı. PKK genel

Başkanlığının mahkeme savunmaları, başkanlık konseyi talimatları, görüşme notları okundukça, dersler işlendikçe, manga, takım, bölük, tabur, okul eğitimleri geliştikçe keskinleşen tartışmalar, ideolojik doğrultular, alttan altta illegal örgütlenen küçük burjuva, örgütlenmesi devam ettikçe PKK başkanlık konseyinin yoğun müdahaleleri haftalık doğrultu verme , çözümlemeler eğitsel kültürel çalışmalar, 7. Kongre hazırlık tartışmaları, haftalık İmralı Notları perspektif olurken, yapılan politikalara yön veriyordu. Gerillanın yeni evleri , sürecin yeni, uçaksız, kobrasız, tanksız, havansız, çatışmasız geceleri - gündüzleri, manga ateşleri, ışıklı geceleri , insanı şaşkınlığa götürürken.

Ferhat yüzlerce gerillanın içinde dünyayı anlamaya çalışıyor,ve başlamıştı. Havaalar artık soğumaya başlamıştı. Birinci okulun karşısındaki yamaçta sırtını kayaya vererek meydanı seyretmeye başladı. Dolaşanlar, tur atan, voleybol oynayan yoldaşlarını seyrediyordu. Yapılan kamp toplantıları, kamp komutanı Dursun Ali'nin söylediklerini, açıklamalarını bir bir gözünün önünden, bilincinde yorumlayarak, elindeki kurumuş meşe ağacının dalını kırıp kırıp fırlattı. Kalemını defterini çıkardı.

“Can Yoldaşıma!

Uzun süredir seni görmedim.

İtiraf etmek gerekirse, seni özledim.

Hele özellikle bu zor koşullarda.

Belki de yardımına ihtiyacım olduğundan dolaydır.

Belki bir iki sözün , kıymeti yararı olurdu.
Ben bu yeni süreci anlamaya çalışıyorum.
Buraya gelmeden önceki durumum iyi değidi.
Belki kendim , biraz çözüm getirdim.
Ama çevremde olup bitenler beni ürkütüyor.
Uzun yıllar partiden uzak kalmış arkadaşlar.
Bana çok ters gelen şeyler var.
Bazıları savaş bitti, biz bittik diyorlar.
Bunalıma girmişler.
Sivil toplumda ne iş yapacaklar, onu tartışıyorlar.
Kamp komutanımız Ali arkadaş, sürekli toplantılar geliştiriyor.
Okul kurulları var, sürekli eğitimler var.
Tartışmalarda parti dışlıklar, sapmalar ortaya çıkıyor.
Başkanlık konseyinden Ferhat arkadaş geldi, Abbas arkadaş geldi, toplantılar yaptılar. Süreci geniş geniş açtılar.
Bazı bayanların tutumu resmen bozgunculuk, pratikleri partiyi dağıtmak.
Küçük burjuva anlayışlarını dayatıyorlar.
Bana göre şekilsizliklerini, ayrılığı dayatıyorlar.
Başkanlık konseyindeki arkadaşlar diyor
“Heval biz geceleri uyuyamıyoruz. Kabuslar görüyoruz. Nerede bir parcamız kopacak, parti dağılacak. Kabuslar içinde uyanıyoruz.”

Bayan arkadaşlar da kalkmış cins çatışmasını, ayrılığı dayatıyorlar. PKK’Nin parçalanması bitmesi kendilerinin de biteceğini akıllarının ucundan bile geçirmiyorlar.

Özgürlüklerinin biteceğini düşünmüyorlar. Velhasıl yoldaşım, bazı şeyler vardır ki vahimdir.

Yüzlerce gerilla yan yanayız. Bir taraftan çok iyidir, denetimdeler, merkez yakındır, Başkanlık Konseyi yakındır. Düşünüyorum da ben bir gerilla olarak eğitimlerde nasıl katkı sunabilirim. Ya da görsel olarak nasıl etkileyebilirim. Çünkü her arkadaş buraya geldiğinde çözümsüzlüğüyle, anlayışlarıyla, Bölgeciliğiyle, Eyaletçiliğiyle, Ahbap çavuşçuluğuyla buraya geldi, geliyor.

Birbirlerini örgütlüyorlar bayanlar da, erkekler de. Bu da gelişmelerin önünde engeldir.

Başkalarını da etkiliyorlar.

Aha, şimdi karşımda onlarca manga, yüzlerce gerilla var. Bir kasabayı andırıyor. Şu anda birinci okulun önünde onlarca gerilla var. Kimi volta atıyor.

Kimi voleybol oynuyor, kimi doktorun orada, kimi lojistiğin önünde, kimileri patikada. Bir şey var ki, Başkanlık konseyi buraya çok önem veriyor. Yüksek bir değer biçiyorlar. Buraya gelecek vaad ediyorlar. büyük tecrübe ve birikim var burada. Tabii düşman da boş durmuyor. Geçen ayın yirmi birinde öldürülen demokrat aydın yazar “Kışlalı” savaş rantçıları tarafından , sü-

reci geri çekmek istiyorlar. Onlar yetmiyor gibi bizdeki Kürt reformistler, işbirlikçiler de her alanda saldırıyor.

Ferhat arkadaş diyordu “Beş ve altıncı kongreler kendini tekrarladı. Yeni kongre çözüm kongresi olacak. Stratejik değişiklikler yapılacak. Çizgimizi de irademizle belirliyoruz, ayarlıyoruz. Başkaları takip eder” diyordu. Çok önemli gelişmeler var, senin takip ettiğini düşünüyorum. Senin farklı bir mekanda olduğunu duydum.

Bizim de partinin kuruluş yıldönümüne ilişkin hazırlıklarımız var. Arkadaşları daha nasıl iyi etkileyebiliriz, yanlış anlayışları giderebiliriz diye.

Tiyatronun önemi büyüktür. Gösterimde kişi kendisini görüyor. Yönlendirebiliyorsun. Biraz da olsa eleştiri geliştiriyoruz.

Tabii çekiniyoruz da.

Tiyatro grubumuzda değerli yoldaşlar var. Müzik de etkilidir. Sana anlatacağım o kadar şey var ki.

Ben geçmiş süreçte kendimi çok daraltmışım. Belli kalıpların içine girmişim. Bu da beni sıkıyor. Nasıl aşacağımı diye düşünüyorum.

Aşamazsam geri kalırım.

Bu da benim kabul ettiğim bir şey değil. Yazmaya devam ediyorum.

Şiirde de, romanda da gelişmek istiyorum.

Hala iddialıyım. Birkaç işi birden yapmaya çalışıyorum.

Tiyatro da öyle. Akademik eğitimimiz olmazsa da gruptaki arkadaşlarla birbirimizi tamamlamaya çalışıyoruz. Partinin güveni var. Ben de boşa çıkarmamaya çalışıyorum. beni heyecanlandıran şey şu , diyelim ki bir insana saatlerce bir şey anlatılırsun, ikna etmede zorlanıyorsun, ama sahnede ona bir jest, yani mimik bir hareketle , konuşma onu ikna ediyor. Kendisini görüyor. Bu etkiliyor, konuşmadan tut, harekete kadar etkiliyorsun. Bir de tanıdığım ehey arkadaş var. Bazen sohbet ediyoruz, kimilerini direkt veya endirekt uyarıyoruz.

Yanlış yaşamamaya çalışıyorum. Önderliğimiz görüşme notunda Mani'den bahsediyor. Kendi durumunu Mani'yle karşılaştırıyor. Ben orada bir şey yakaladım. Geri çekileceğiz, derlenip toparlanacağız ve özgürlük için yeniden saldıracağız bu askeri veya siyasi olur.

Kedimizi hazırlamamız gerekiyor.

Çok ağır geliyor. Biz Önderliğimizi korumayadık. Şimdi düşmanın elinde. Şimdi bazı alçaklar, oruspular kendi yaşamlarının kaygısına düşmüşler. Bu da benim zoruma gidiyor. Dileğim ki sen bir sapmayı, yanlış yaşamıyorsundur.

Ben söz verdim.

Biliyor musun?

Almanya'da ulusal meclis seçimlerinde , konferans Essen kentinde yapıldı. Orada, kürsüde Kemal'e, Hay-

ri'ye, Mazlum'a, binin üzerinde delege ve izleyici karşısında söz verdim.

Ben küçük Eyleme , söz verdim Zap'ta. Ben Başkanlık konseyine bağlı kalacağım çizgide , seni bilmiyorum. O yüzden seninle konuşmak istiyordum.

Seni yoldaş sıcaklığıyla selamıyorum. Hoşçakal diyemem dedi saatine baktı. “of, epey geçmiş” dedi. “13.45 Çarşamba, 18.11.99 Ş. Ayhan kampı notunu düştü.

Defterini kalemini cebine koydu, hazırladığı kurumuş meşe dallarını kucaklayıp dik yamaçtan aşağı inmeye başladı. ayaklarının altında kayan toprakla sırt üstü toprağa düşünce kolunu incitti. Kucağındaki odunları tekrar sıkı tutarak yerinden kalktı. Mangaya doğru yürüdüğünde karşı patikadan hızlı hızlı yürüyen Piro'yu görünce gülmeye başladı. Mangaya ulaştığında Sedat, Şahan oturuyorlardı. Şahan yerinden kalktı.

“Komutanım neredeydin?”

“Yukarıda, yamaçtaydım.”

“Yukarıda mı?”

“İnerken düştüm, kolumu incittim dediğinde Sedat elindeki kalemini defterini bıraktı.”

“Büyüyünce unutursun , dediğinden yerinden kalkıp geldi. Şiir yazdım , sen bakarmısın.”

“Sonra bakayım heval Sedat, deyince Şahan.”

“Heval Sedat çocukluğunu yazmış, hala çocuk, büyüyemedi ki dediğinde.”

Ferhat ;

“O da bizim mangamızın portatifi , dediğinde ona doğru bir kungfu hareketi yaptı “weyt” dediğinde sesini yükseltti, o anda mangaya Piro girdi. “Ne o, adam mı boğazlıyorsunuz burada” dediğinde hep birlikte güldüler.”

“Heval Piro gel otur, diyen Ferhat,”

“Oturmazsak daha iyi olur.”

“Ne oldu bir şey mi var?”

“Biraz oyun üzerine tartışalım.”

“Gel tartışırız dediğinde.”

Şahan;

“Heval ben su getireyim çay yapalım” dediğinde Sedat’ da

“Ben de , ben de ateş yakarım” dediğinde

Piro ;

“Ne de çalışkan askerlerin var . diyen Piro’ya,”

Sedat

“Tabii, kimin askerleriyiz.” dediğindede

Şahan cevap verdi.

“Hadi hadi çabuk.... deyince.”

Sedat şakacı üslubuyla “sen önce suyu getir” dedi.

Şahan

“Hemen getiriyorum, bir dakikalık yer dedi. Şahan mangadan bir fırtına gibi çıktı. Patikadan çeşmeye indi, Sedat çalçırpıları ocağa yerleştirdi.”

Ferhat ile Piro “Civaka dînan” oyununun üzerinde tartışmalarına devam ettiler. Piro “daha çok zaman vermek gerekiyor” dediğinde .Ferhat ;

“Doğrudur, zaman vermek gerekiyor.”

Ama benim bu sorum da var.

Bu yoldaşlarla ilgilenilmezse, benim de sorumluluğum nerede kalır? Parti boşuna mı bu kadar yoldaşı teslim etti. Al ilgilen diyor. Hele bu koşullarda.

Daha netleşmenin sağlanmadığı bir dönemdeyiz.

Piro ;

“Adama bak, Zerdeşt var.”

“Zerdeşt var, ama onun yeri ayrı, benimkisi ayrıdır.”

“Malete boşuna mı yardımcındır.”

“Doğrudur da , bir de yaptığım çalışmam var.”

“Sen de her şeyi bir arada yapmak istiyorsun. İki karpuz bir koltukta taşınmaz ki.”

“Mücadieler öyle emrediyor. Bir de günlük iştimalar, nöbetler, gece subaylığı, eğitim, mutfak, fırın, bu kadar işin içinde bunu yapmaya çalışıyoruz, kolay değil. Bunu yapan da bu 800 gerilladan yalnızca bir elin parmakları kadardır. Piro yoldaş dediğinde Piro daralmaya başladı.”

“Peki, peki geç kaldım. Ben gidiyorum. Akşam görüşürüz dedi, uzaklaştı. Tatar asıllı eski Moğollara biraz benzeyen Piro, Levent Kırca’dan öğrendiklerini geliştirerek aktarmak isterken, koşulların ağırlığı Piro’yu da zorluyordu yeni sürecin ağırlığı değişim, dönüşüm so-

runlarıyla baş başa bırakıyordu. Patikadan dereye inen Piro, köprüden geçip yönetime doğru gitti. Yönetimin mangasından çıkanlara bakan Ferhat saygı duyduğum arkadaşlar da var. Saygı duyulmayacaklar da var dediğinde Kandil dağının zirvelerine doğru baktı. Kayalıklara bakarken güzel bir manzara, çok heybetli duruyorlar” dedi.

Günbegün hareketlenen kamp, gerillaların 27 Kasım kuruluş yıldönümünü, skeç, tiyatro, müzik, folklor, siyasi konuşmalarla kutlarken, eğitimlerin düzenliliği, kongre heyecanı, gözleri Dola Koke’ye çevirmişti. Yüksek zirvelere yağan kar yavaş yavaş aşağılara doğru inerken , kampın kuzey doğusundaki tepeciler de soğuktan, fırtınadan tepede kalamaz duruma gelmişti. Hemen üstündeki İran karakolunda da kimse kalmamıştı. Mangadaki siyasi tartışmalar yoğun araştırma incelemeler kitap okumalar manga yaşamını canlandırırken, bölükteki Merdan’ın Dola Koke’ye gidip gelmesiyle kuryeliğinin önemi daha da anlamlı hale gelmişti. Ferhat’a doğru gelince Ferhat merakla elindeki pakete baktı, gözleriyle sordu,

Merdan ;

“Bu senindir”.

“Benim mi?”

“Dola Koke’den gönderdiler.”

“Dola Koke’den mi?”

“Evet.”

“Ne olabilir ki?”

“Bilmiyorum.”

“Ver bakalım dediğinde paketi hemen açtı. Defterini gördüğünde hatırladı.

“Ben umudumu kesmiştim. Dömek ki göndermiş.

“Ne ki?”

“Benim defterin. Xınere’den gelirken Eyüp arkadaşına vermiştim. Yazıları şiirleri değerlendirmesi için dediğinde Merdan meraklanmıştı.

“Şiirler mi?”

“Doğrudur, şiirler ve mektuplur. Peki not yok mu?”

“Yok, böyle verdiler. Bir de Süleyman’ın defteri vardı.”

“Öyle mi? peki tanıdık kimseyi gördün mü?”

“Çok arkadaş gördüm, her taraf doluydu.”

Selamları olan arkadaşlar da vardı.

“Defterimi getirmen iyi oldu. Biraz düşündü, peki kim verdi?”

“Bir bayan arkadaş verdi.”

“Kimdi tanımadın mı?”

“Bilmiyorum.”

“Peki nasıl biriydi?”

“Esmer biriydi.”

“Esmer biri miydi, soğuktan mı esmerleşmiş, yoksa”

“Nereden bileyim heval Ferhat, ama da soru soruyorsun.”

“Yani kumral mıydı, esmer mi?”

“Kumral, esmer karışımı.”

“Öyle olsun, hiçbir şey söylemedi mi?”

“Selamları vardı.”

“Sevinçli bir biçimde , peki sen selamamı söyledin mi?”

“Nasıl yani?”

“Selam işte. Kim olabilir diye düşünürken birden “peki Melsa arkadaş orada mıydı.”

“Tanımıyorum ki.”

“Bir dahaki gidişinde selamamı söyle. Yani ne zaman gidersen dediğinde tefterinin sayfalarını karıştırmaya başladı. Belki Eyüp düşüncesini yazmıştır diye düşündü.”

“Heval Eyüp, bir satır yazı bile yazmadın, düşünceni belirtme zahmetine bile katlanmadın” diye yakınmaya başladığında son yazdığı sayfayı çevirince farklı tanıdığı bir yazıyla karşılaştı. Gözleri daha da açılmıştı, inanmadı. Bir daha bir daha baktı. Kelime kelime okumaya başladı. Heyevan, sevinç, mutluluk, çocuklaştırmıştı.”

“Ferhat arkadaş;

Uzun bir aradan sonra tekrar

Yazı ve şiirlerini okuma fırsatı buldum.

Tekrar tekrar okudum.

Anlam vermye çalıştım.

Yazmaya devam ettiğin anlaşıyor, sevindim.

Epey zor süreçleri yaşamışsın.

Ama sorunları yaşarken de yalnızlaşmışsın.

Ortamla, yaklaşımlarla savaşmakta, pasifleşmişsin, geri çekilmişsin.

Biliyorsun insan ne kadar kendini çoğaltırsa yaşam sevinisini, savaş coşkusunu korursa o kadar dik durabilir, başarabilir.

Ayrıca köklü yaratılan dostluklarda zaman, mekan farklılıkları önemini kaybeder. Vardan bir dostluğun, bilincinde olmak, sevinci, acıyı, öfkeyi, zaman ve mekan sınırlarını aşarak onunla paylaşmaktır.

Sağlık ve dostlukla kal.

A B, Seher 01.01.2000 , bitirdiğinde .

Gözlerini yazıdan ayırdı. Sanki çatıyı delip geçti.

Sana duyduğularımı anlatmakta zorlanıyorum. Çocukluğuma dönüyorum. Biliyor musun, ikibinli yılların hediyesi, çocukluğumun doğuşu ne kadar da sevindim, bilemezsin, bir zafer sonrası çılgılığı gibi.

Umudumun ufku belirdi gözlerimde.

Yüreğim göğsümü çatlatır gibiydi. Tabii önce inanamadım, bilmeni isterim.

Zaman ve mekanın sınırlarını aşmak güzel, paylaşmak da güzel.

Evet can yoldaşım;

Beni anladığına sevindim. En azından ben öyle düşünüyorum. Tekrar tekrar okudum, seni anlamaya çalıştım belki gözlerimizin önünde perde var diye. Süreç

önemlidir değil mi? Anlamak, algılamak ne kadar güzel, bozulmasın o tılsım.

Devrimci romantizmin gerillası

Güneşin doğuşu kadar hoştur.

Deniz üstü yakamozlar gibi

O anı, o heyecanı, zafer gününde, mutluluğuyla , ılık yılı hızındaki sıcaklık.

Neyi düşündüm bilir misin?

Şiir tadında , sevgiyi yazmak istiyorum.

Belki gerillada ilk olur.

Kendi içinde radikalizmi taşır.

Mutluluk belki, o anımdı. Tarifini yapamadığım, yazamadığım, çizemediğim.

Her günüm yeni bir zaferi müjdeliyor.

Avazımın çıkardığı çığlıkları duyabilseydin.

Ben hissettim , ama yoldaşıma ne diyeyim, bazen hüzün, bazen keder, mutluluk da öyle, bakma öyle...

Ruhum iyidir,

Duygum iyidir.

Biraz akıl, biraz delilik, çömert değilim , ama dolaşır ikizlerin, her biri bir yan.

Ben seni hissederim.

Derim ya kırlangıç edasında uzanırız boylu boyunca semalara.

Bir akşam üstüdür

Güneş ışınlarını, kızılığa veriyor.

Çömertçe taze bembeyaz karlara.

Zirveler gölgeliyor vadi yataklarını

Kemanda nağmeler dökülür, yürek derinliğine. Ne kadar sevindim bir bilsen hazırlandığımız mutlu güne.

Hemcinslerimiz çok tartışır, acıyı bal eylediler dillerine, taş bastılar yüreklerine. Boynu bükük çocukluğuma.

Hoşçakal diyemem, sevdam.

Güneş battı bile.

Ayaklarım buz kesti karda.

Dere suyu kulaklarımı tırmalar.

Gözlerinden gözlerinden öperim . Aliyareş.

18.1.2000 Pazartesi saat 16. notunu düştü, defterini topladı.

Yarı buz kesmiş, uyuşmuş ayaklarını hareket ettirerek ince patikadan yürümeye başladı. İkinci okula vardığında içeri girdi. Kimseler yoktu. Komisyonun masasına sandalye çekti, oturdu. Başını iki elin arasına aldı, konuşmaya başladı.

“Gerçekten ben yalnız mıyım?”

Ben pasifleştim mi?

Gerçekten ben geri mi çekildim?

Savaş coşkusunu yitirdim mi?

Yalnızlaşmanın ne anlama geldiğini biliyor musun, ya yaşama sevinci, ya dik, alnı açık olmak. Dik durmak . dediğinde her bir sandalye ile konuşmaya başladı. Tekrarladı, cevapladı. “hayır hayır, o kadar da kötü değilim.

O kadar da zayıf değilim.

Bak hala ayaktayım, verimliyim de.

Biraz da olsa güçlüyüm.

800 gerilla içinde kücümsemeyecek bir çabam var. Her yoldaş bunu görüyor dediğinde üzerine basa bana bu yeterli değil dedi. Yumruğunu masaya indirdi, kalktı gitti.

Saatler, saniyeler, günler birbirini kovalarken, eğitimler ilerlemişti. Kamp sakinleri, hummalı bir çalışmanın içinde koşuştururken, soğuk kış günleri gittikçe hissedilmeye başlamıştı. Kar yağışları da hızlanmıştı. Zirvelerdeki kar bir metreyi aşarken, vadide kar yarım metreye ulaştı. Lapa lapa yağan taze kar, doğayı beyaz örtüyle örtüyordu. Karargahtan gelen talimatla, Ferhat bir grup arkadaşıyla kılavuz eşliğinde yağan kar altında Aliyareş köyünün üstündeki kampa ulaştıklarını da , kardan adama dönmüşlerdi. Üçüncü okul kampından almak istedikleri Rêzan'ı yönetim vermeyince, tekrar kar yağışı altında Şehit Harun kampına doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Kar yağışı daha da şiddetlenmişti. Yüksekteki fırtına yamaçlara yayılırken kar zerrecikleri havada uçuşuyor, kayadan kayaya, ağaçtan ağaca, çukurları, dereleri dolduruyordu. Saatlerce batıya doğru yürüyen gerilla grubu ikinci köyün ... üzerinden geçtiler. Üçüncü Sorgul köyünün üstüne geldiklerinde yorgun düşen gerilla grubu tırmanmayı düşünürken, kardan kaybolan yolu bulamayınca, köye indi. Kendilerini kar-

şıl原因 yaşı köylü eve davet etti. Soranca lehçesiyle konuşan köylüyü kuryenin dışındaki diğer gerillalar birbirine bakmaktan, başlarını sallamaktan başka bir şey yapmadılar. Sıcak çaylarını içen gerillalar dinlendikten sonra yaşı köylüyle beraber evden çıktılar. Toprak evin kuzeyinde biraz yürüyen köylü patikiya tarif etti. Kar yığını altında görünmeyen patikayı bulmak için zikzaklı yürümeye başladılar. Kandil'in fırtınası karlarını savururken, kar dizlerin üzerinden sağa sola savrularak ardılarında birer kanal bırakıyorlardı. Zorlu tırmanışlarına devam eden grup,. Fırtınada yüzlerine gözlerine vuran kardan göremiyor, zor ilerliyorlardı. Yarılacakları dağa nefes nefese çıkarken, şiddetli rüzgardan nefesleri kesiliyordu. Rüzgara direnerek , aralıklı kısa molalarla yürüyüşlerine devam eden grup iki saatlik tırmanıştan sonra meşe ağaçlarının arasında kış kampını kuran gerilla birliğine vardılar. Elleri ve yüzleri üşüyen , ayaklarındaki üşümeyi hissetmeyen gerilla grubu sıcak sobanın önünde, ayakları ve elleri sızlamaya başlamıştı.

Gerilla birliğinin hemen iki yüz metre yukarısındaki kültür sanat çalışanlarının yanına giden Ş. Ayhan grubu, kültür çalışanları tarafından karşılandı. Günlerce yağın kar, boyu aşmıştı. Bütün yollar kapanmıştı. Kültür çalışanları da tiyatro, müzik, dans çalışmalarını devam ettirdi. Kar yağışı durunca hava aydınlandı, bütün vadiler ve ova köyler, kasabalar, çevredeki dağlar bir

tablo gibi ortadaydı. Yüz yıllık meşe ağaçları çırılçıplaktı. Güneşin doğuşu, batışı kadar güzel olan bu eski radyo noktası canlıydı. Heyecan içinde çalışmalarını tamamladılar. Bir takımılık güç eşyalarını sırtlayıp güneşli havada, sabah erkenden dağın zirvesini aşmak için tepecilerin açtığı patikadan yukarı tırmanmaya başladılar. Öğlen saatlernide zirveyi aştıklarında bütün ovayı, köyleri, kasabaları etkileyici manzarayı artlarında bırakmışlardı. Misafir oldukları tepesi mangaları kar altında görünmüyordu. Kar fırtınasının doldurduğu dereleler, çukurlar dümdüzdü, donmuş, sertleşmiş kar üzerinde yürüyen tiyatro, müzik çalışanları zaman zaman kara battılar, kara gömüldüler. Kuzeydoğuya yürüyüşlerini devam ettirirken, her gerilla arasında uzun mesafeler açılmıştı. Sevinç, heyecan, yorgunluğun üstesinden gelmişti. Takımın sorumluluğunu yapan Hüseyin savaşta kaybettiği ayağının yerine kauçuk ayakkabıyla yürüyordu. Gerilla içindeki ismiyle Hüseyin tek koldu. Hüseyin elindeki bastonuyla bata çıka, bata çıka arkadan yürüyerek gelirken, öndeki grup Dola Koke'ye iniş yapmak için fedailerin yoğun kardan bıraktıkları tepe yerinden aşağı inmeye başladılar. Yamaçtan sırt sırt inen, inerek biraz yumuşayan karı yara yara inen gerillalar, kimileri oturduğu yerden itibaren kaymaya başladılar. Baştan aşağı ıslananlar, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, sanki ıslananlar başkasıymış gibi hareket ediyorlardı. Yürüyüşün bir ucu vadinin hemen üstünde konak-

lanan gerilla taburuna ulaşırken, bir ucu daha zirvedeydi. Yamaçta, sırtta görünenler, birer hareket eden, noktada gibi görünüyorlardı. Misafir gerillaları karşılayan günlük görevliler, misafirleri mangalara davet ederken, bir grup gerilla voleybol oynuyordu. Bütün kültür çalışanları toplanıp dinlendikten sonra tekrar ince basıla basıla sertleşen patikadan aşağıya inerken, kayıp düşenler kar içinde yuvarlanıyorlardı. Vadinin her tarafına kondurulan mangalar arası kar patikaları yüz yıllık ceviz ağılarının altında yürüyerek lojistiğinin hemen altındaki mangaları boşaltan fedailerin yerlerine yerleştiler. Karargah yönetimi ihtiyaçlarının giderileceğini söyleyip gittiler. Patikadan gelip geçen delegelerle selamlaşan kültür çalışanları , vadideki ilk göze çarpan ayrıcalığı, çelişkileri yoğunlaşmaları anlamaya alışan Ferhat hangi kararlara ulaşıldığını öğrenmek isterken, bayanların saçlarını kesmeleri dikkatini çekmişti. Ferhat patikadan gelen delegelerle konuşurken, birden karşısına çıkan Dr. Sleymanı görünce “lanet olsun, ben nereye gidiyorum, bu lümpen adam oradadır” O yaklaşmıştı. Yılışık gülüşü, ıtırly yüzüne yayılırken,

-Ferhat arkadaş ne yapıyorsun burada” diye sordu.

“Heval, çalışmamız var.”

“alışma mı?”

“Evet, kültürel çalışmalar, moral için geldik.”

“Moral mi yapacaksınız?”

“Evet, moral yapacağıız.”

“Kongre için.”

“Evet, doğru, kongre için.”

“Yapın, yapın . diyen Dr Süleyman, gülerek ayrılırken Ferhat, “o gülüşün altındaki sinsiliği bir tiyatrocü olarak anlıyorum” dediğinde düşünmeye başladı. “bir şeyler çeviriyorsun, ama nedir bilmiyorum” dediğinde Metina’daki telefon konuşması, askeri konsey toplantısındaki “ben ajan değilim, kardeşimle ilişkim yok” diyordu. Bu benim için bir soru işaretiydi dedi, gitmesine yol açmıştı. Gelen geçenlerle merhabalaştıkça “acaba onu da görebilecek miyim” diye düşünürken, mangaya döndü. İlerleyen saatine baktı. Kongre salonuna gitsem iyi olur dedi. Hüseyin’e döndü.”

“Heval Hüseyin ben tdelevizyon için gideceğim, belki tanıdık arkadaşları da görürüm” deyip çıkarken,”

Hüseyin,

“Tabii, tabii gidebilirsin, ama geç kalma” dediğinde.

“Tamam, geç kalmam dedi, uzaklaştı.”

Patıkaya girdi. Gündüz yumuşak karın yerini sertleşmiş, buz tutmuş tabanda yürürken, düşmemek için dikkat ediyordu. Lojistiği geçip yönetimin mangasını geçtiğinde bayanların gelişini izledi. Gelenlerin hepsinin saçları kısaydı. Anlamaya çalışırken “herhalde yeni sürecin modası mıdır ne” diye düşündüğünde, ceviz ağaçlarının arasından patıkayı takip ederek kongre salonuna geldi. Salonun önü doluydu. Kalabalıktı, ilklere

selam verdi, tokalaştı. Hal hatırını sorduğu Zelal'ın saçlarına baktı.

“Heval, burada ilk dikkatimi çeken şey, arkadaşların saçlarıdır. Kısa saçlar moda mı oldu? Dediğinde, hem merak, hem soru sormuştu. Zelal gülümseyerek yüzündeki, gözlerindeki hüznü saklayamadan .”

“Moda değil, çok şey var. Konuşmak da doğru olmaz zaten dediğinde, Ferhat”

“Konuşmak doğru olmaz mı?”

“Evet, doğru. Bir protestodur.”

“Protesto mu diye sordu. Çevresindeki olup biteni anlamaya çalıştı. Gerginlik vardı. Ama Zelal böyle değildi.”

Acaba ne oldu.

Bu kadar yoğunlaşmanın ardında böyle şeylerle de mi karşılaşacaktık. Milyonların kulağı, gözü burada. Ne kararlar alındı, ne değişiklikler yapıldı diye insanlar beklerken. “Boş sohbetin bir işe yaramayacağını düşündü.

-Heval ben gidiyorum. Sonra görüşürüz. Zaten birkaç gün buradayız dedi. Zelal'in elini sıktı, ayrıldı. Ayılırken onu aradı. Belki buralardadır diye düşündü, gözleri onu arıyordu. Onlarca gerilla yoldaşına selam verdi, salona girdi. Göremeyince çıktı. Acaba burada yok mu? Peki nerede diye düşünüp kendisine soru sorarken, Halil'i gördü. “evet bir dost geliyor” dedi. Yıl-

ların dostunu göreceğimi, burada karşılaşacağımı şimdi düşünemezdim. Selamlaşıp sevinçle,

Ferhat ;

“Merhaba heval Halil.”

“Merhaba heval Ferhat dediğinde, sıkı tokalaştılar. Hala ayaktasın diyen Halil’e”

“Tabii ayakta olacağız. Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de sevindim.”

“Yukarı da kim var?”

“Arkadaşlar var, sen git ben bsirazdan geliyorum dedi, Ferhat da oraya doğru baktı.”

“Acaba kim var, kendi kendine sorarken, merdivenlerden aşağı indi, köprüden geçti. Yukarı döndüğünde gelen sese doğru, sağa döndü Ferhat diyen sese döndüğünde Fevzi karşısındaydı.”

“Heval Ferhat terê ku?”

“Ez?”

“Tu li vir çidike?”

“Ez lı virim”

“Ez jî li virim. İki birden güldü.”

“Kengi hati?”

“Nu hatım dediğinde iki yoldaş birbirine sarıldılar. Ne tesadüf kimlerle karşılaşıyorum.”

“Te çı got?”

“Mın pîr heval dîtîn. Pîr şabum.”

“Hîne jî tu pîr hevalan bibinî.”

“Eze derkevim jor. Eze piştra bem.”

“Oxurbe, b rneke , tu ye b  . dediğinde Ferhat,”

“Tamam dedi. Fevzi ile vedalaştı, geri yukarı döndü. Merdivenleri çıkarken heyecanı artmıştı. Aklından geçen onlarca soru cevapsız kalıyordu. Kapının önüne geldiğinde içeri gireyim mi diye tereddütledi. Müsaade isteyip içeri girdiğinde içerideki renklilik, çalışanlar, sese dönüp bakanlar. Melsa ile karşılaşınca Melsa’nın sevincini, sevinciyle birleştirdi. Melsa’nın güzelleştiğini düşündüğünde gözleri onu arıyordu. Acaba nerede diye düşünürken, gözüne Halil çarptı. “benden önce gelmiş” dediğinde, kameraman Halil’i, Melsa’yı tanıması kendini sevindirirken, ayakkabılarını çıkardı, “halla o burada yok” dedi, seslerin gürültüsünde sesini duymamıştı. Sırtı dönük bir şeylerle uğraştığını görünce heyecanı artmıştı. Yaklaştı, diğerlerini bırakmıştı..... o an.”

“Merhaba heval” sesini alınca elindeki malzemeyi bıraktı. Hafıften döndü, parlayan çocuk gözlerle karşı karşıya geldi Ferhat.”

“Merhaba heval, hoşgeldin.”

“Hoş bulduk heval dediğinde iki el birleşmişti.”

“Şöyle gel otur.”

“Tamam, oturalım . dediğinde şaşkın bakışlar, sevinç, heyecan, utangaçlık birbirini ıslık hızında kovalarken, tepeden tırnağa inceledi.”

“İyi görünüyorsun . diyen Ferhat”

“İyiyim . dedi ince sesiyle.”

“Geçmiş olsun haberini aldım tedaviye gitmişsin, kendi kendine çok üzüldüm, iyi olduğuna sevindim dediğinde Melsa erken davranmıştı. Getirdiği çayları birlikte içmeye başladılar. Melsa eğildi, onun kulağına fısıldadı. Melsa kalkıp gitti. İkisi baş başa, karşı karşıya kaldı. Çevredeki yoldaşları habire çalışıyordu.”

“Sana iki not yazdım. Biri yazdığım yazılar hakkında, bilgi alamadım.”

“Kaybolmazlar.”

“Benim korkum kaybolmalarıdır. Diğeri sana yazdığımındır. Bir de defterime yazdığım var.”

“Ver, okurum.”

“Tamam vereceğim. Bir de bunu romanlaştırmam diyelim ya da şöyle bir şey şiir tadında bir sevgiyi yazmak istiyorum. Sorun çıkar mı bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum dediğinde Melsa yanlarına gelmişti, Melsa Ferhat’a”

“Program ne zaman?”

“Akşama .dediğinde Melsa”

“Sonunda başardın.”

“Neyi?”

“Yazında vardı aktörlük.”

“Aktörlük mü? Doğru ama ben yalnızca gerçekler için demiştim dediğinde Melsa gitti. Ferhat ona döndü.”

“Bir ara görüşebilir miyiz ya da moralden sonra o ara olabilir mi?”

“Bilemiyorum, biraz düşündü, etrafa baktı.”

“Görüyorsun, işimiz çok. Bilmiyorum, nasıl yapalım. Ama görüşürüz dediğinde Ferhat’ın gözleri saçlarına kaymıştı.”

“Sevindim saçlarını kesmemişsin . Diğer bayanların saçlarını niye kestğini bilmiyorum.”

“Gerçi diğer bayanların saçlarını niye kestğini bilmiyorum, ama doğru da değil.”

“Doğru, ben kesmedim, hikaye uzun “elini saçına götürdü” benim kesmem gerekmedi. Çok şey var. Her şey açığa çıkar. Dediğinde.”

Ferhat ;

“Zelal arkadaşsa sordum. Konuşmak doğru olmaz , dedi. ‘Kendi kendine senden ayrılmak istemiyorum, ama gitmem gerekiyor, yanlış anlaşılır. Aman... yanlış anlaşılırsa anlaşılın. Şimdiye kadar tokalaşmaktan, bakışmaktan başka bir şey yapmadık ki . dedi, kendini cevapladı. Heval gitmem gerekiyor. Sen morale gelecek misin? Gelirsen sevinirim. Tamam.”

Seher ;

“Olur, gelirim.”

“Bekliyorum. En azından seyredersin.”

“Tamam, dediğinde Ferhat çalışanlara baktı, Mel-sa’nın elleri klavyedeydi, bir şey söylemeden kapıdan çıkarken, hafiften döndü, hüzünlü, hüzünlü baktı. Kapıdan çıktı merdivenlerden inerken ayağı kayıp kara sapanınca “tüp, allah belasını versin, ne biçim iş, insan bir araya gelip iki kelime konuşamıyor. Ben cesaretsizim,

hadi ben cesaretsizim. O neden konuşmuyor. Yalnızca bakışmak yetmiyor ki. Bir iki satır yazı yetmiyor ki. Kıyasıya tartışabilmeliydik, iki can yoldaş gibi. Hakında yanlış bir şey düşünemiyorum.”

Başkaları gibi bu koşullarda sevgiyi kirletmek istemiyorum.

Temiz, saf, gizemli kalmalı.

Onun ne düşündüğünü bile bilmiyorum.

Lanet olsun, ben nasıl bir insanım . dediğinde köprüden geçti, artık hava kararmıştı. Yoldaşları salonda hazırlık yapıyordu. Hızla gidip kostümlerini alıp geri döndü. Yazdığı notu cebine defterinin arasına koydu. Yüzlerce gerilla akın akın salona geliyordu. Sahne hazırlanmıştı. Herkeste heyecan doruk noktasına çıkıyordu. Tarihi bir moraldi. Bütün gerillalar içeri girmeye başladığında bayanlar sahnenin soluna, erkekler sahnenin önünden sağa doğru oturdular. Her yoldaşı gibi heyecanlanan Ferhat, gelenlere bakarken , kim var, kim yok, kim geldi sorularını kendi kendine sorarken, perde aralığından ... arkadaş, Karasu arkadaş, Fuat arkadaş da gelmiş dediğinde , bayanlara doğru baktı. Pelşin arkadaşına benziyor, ama hemen arkadaki sıraya baktı. “....heval Erdal, heval Bahoz, Heval Şahin de buradalar. Bu kadar arkadaşın karşısına nasıl çıkacağız dediğinde Rêzan’a döndü

“Arkadaşların hepsi burada.”

“Doğrudur buradalar dediğinde heyecanlanmıştı. Bu uzun sıska genç her parmağında bir marifet vardı. Güzel saz çalan Rêzan, müzik başladığında sahnede idi. Sahnenin arkasından çıkıp sol tarafa geçti. Ferhat sandalyede oturana baktı. “Demek ki geldin” dedi. Ona doğru yürüdü. Sandalyeyi aldı, yanına oturdu. Tiyatro gösterimi için getirilen güvercin Seherin , elinin üstünde idi. Kısa bir süre birbirini izlediler. Ne konuşacağız diye düşünen Ferhat, yazdığı yazıyı Sehere uzattı, defterini de verdi.”

“Bilmeni isterim ki seninle konuşmak istiyorum. Ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Bir de yazmak istediğim yazıya parti ne der onu bilmiyorum.

Belki senin için de iyi olmaz.

Ama yazmak istiyorum.

Sana duygularımı, düşüncemi anlatmada zorlanıyorum dediğinde .

Seher Ferhat’a

“Nasıl yazmak istiyorsan öyle yaz.”

Yani bildiğin gibi yaz.

Seni anlıyorum. Belki konuşmak her şeyi anlatmaz. Ama şimdiki duruma fazla söz gerekmiyor.

Ama ben anlıyorum, seni anlıyorum.

İnsan her şeyi konuşamıyor.

Ama söylediklerin, her şeyi anlatıyor.

Ben de senin gibiyim.

“Zaten sorun orada. Beni anladığına inanıyorum. Yazıda biraz açtım. Sana zarar gelmesini istemiyorum. Bizim sevgimiz farklı olmalı, tılsım bozulmasın.”

“Yazıyı okurum. Seni anladığıma inanıyorum.”

“İlerde ne olur bilmiyorum. Neler gelişir bilmiyorum.”

“Doğru ne olacağını hiç birimiz bilmiyoruz. Kongrede çok şey tartışıldı. Çok şey çözümlendi. Bazı olumsuzluklar var, çözümlenir.”

“İnanıyorum çözümlenir. Herkesin kulağı, gözü buradadır.

“Ben gideceğim, biliyorsun dediğinde Karox geldi.

“Heval, hazırsın tiyatro başlayacak dediğinde

“Tamam geliyorum deyip geri döndü.

“Seher . Sen izlemeyecek misin?

“Ben izleyip giderim.

“Tamam, o zaman yarın görüşürüz. İstersen yazabilirsin, sevinirim dediğinde

“Bakarım, “gülümseyerek” serkeftin.

"Zorspas deyip perdenin arkasına geçti. Oyun parti tarihi, uluslararası komplo, pandominle anlatılmaya, izleyiciye sunulurken, gerillalar, gerilla komutanları, Başkanlık konseyi üyeleri tiyatroyu izleyip müziği dinlediler. Dönüm noktası olan 7. konre bitimindeki kutlama morali gecenin yarısında bitmişti. Tarihe damgasını vuracak olan kongrenin delegeleri salonun sağlı - sollu kapısından çıkarak karlı ayazlı soğuşundan, el fe-

nerleri eşliğinde vadinin her tarafına dağıldılar. Her gerilla yeni anılarını benliklerine kazıdılar. Bilerek mangalarına gittiler. Salonda kalanlar ise moral etkinliğini kutlarken resimler çekildi, her kültür çalışan eşyalarını enstrümanlarını, kostümlerini toplayıp patikaya dizildiler. Etkinliği başarılı bitirme sevinciyle yürüyen Ferhat, Hüseyin, Gever, Rêzan, Neval, Xebat, Karox ... sevinçliydi, belleklerine yeni anılar bırakmışlardı. Ferhat'ın onu görme sevinci, moral sevinci, heyecanı mangaya döndü. Döndüğünde sevinçliydi.”

Seher'in sessizliğini anlamaya çalışıyordu.

Ferhat ;

Evet çocuk gözlü!

Sevgili komutanım, öğretmenim, bana sevmeyi öğretti.

Ben ondan öğrendim militanca sevmeyi, hiçbir çıkar beklemeden sevgiden başka.

O beni özgürleştirdi.

Ütopya olmaktan çıkardı.

Senin sessizliğinin bir yanardağ kavuruculuğunda olduğunu hissettim, hissediyorum.

Bu kutsal zafer gününde mutluluğun acısını ve de tatlılığını senin kadar hissediyorum, yaşıyorum da.

İnan ki inandığımı da biliyorum.

İyi anladığımı da.

Bugüne kadar neyi öğrendim biliyor musun?

Daha iyi algıladığımın düşüncesindeyim.

Ne sevilir, ne sevilmez?
Ölçü nedir, ne olmalıdır?
İnsan neye bağlanır, neye bağlanması gerekir?
Bunları tartışırken şu sonuca vardım:
Sevgili kutsal komutanım, öğretmenim, sevmeyi çocukluğumu.

Bizden olanları, yarattıklarımızı.
Manevi dünyamı dolduran Sen.
Toprağın temiz vatanını, insanlığın beşiğini.
Senin çocukluğumun saf, temiz sevgini.
Sevmeyi öğrendim, bağlandım özgürlüğümle.
Devrimci samimiyetimi, sosyalist ahlakın , kendimce sevgili öğretmenimin azami ölçülerinden aldım.
O yüce duyguları , ruhumun derinliklerinde kutsal olan her şeyle birleştirdim.

Çocukluğumun saf heyecanını yaşadığıma ben de şaşıyorum.

Devrimimizin bu en önemli sürecinde bunları yaşıyorum.

Kutsal çocukluk aşkı.

Bu benim kutsanmış şehitlerimizin anılarına bağlı kalmamı emrediyor.

Güzel bir yarın kurmak için.

Bu yüreğimizin ağır yükünü , kutsallığını kaldırabilme, paylaşma cesaretliliğine ivedi sahip olmanı isterim.

Sözüm ve pratiğimle yinelerim.

Büyük sevmenin, büyük sevmenin.

Büyük aşkın efendisi olacağız.

Devrimin bu süreci ağır acı ayrılığı dayatıyor.

Büyük birleştirecektir.

Evet sevgili çocuk gözlü.

Sevmem ayrılığı, ama hoşçakal da diyemem dediğinde 2.2. 2000 23.55 notunu düştü.

Dola Koke 7. kongrenin ardından gerilla sanatçı adayları, çalışmalarının bitiminden sonra derlenip toparlandılar. Tanıdık yoldaşlarıyla vedalaşırken, Ferhat uzun ayrılığa gebe günlerin başlangıcındaydı. Patika patika yürüyerek güneşli havanın güzelliğinden, kara inen ışınların beyezliğinden rahatsız olsa da yolunu değiştirip farklı yoldan oraya , ona gidiyordu. Evin kapısına vardığında “acaba içerde mi” diye kendine sordu. Battaniye kapıyı araladı. İçeri girdi, onun orada oluşu kendini sevindirdi. Selam verip işaret edilen sandalyeye oturdu. Onun büyük bardakla getirdiği çayı içmeğe başladığında

“Heval Seher biz gideceğiz.” dediğinde .

“Ne zaman?”

“Bugün, ben gittiğimde hemel yola çıkacağız.”

“Bugün ? sorusuna”

“Evet evet dediğinde hüzünlenen yüz ifadesini saklar gibi başını eğdi.”

“Defterini vereyim”

“Olur, yine de sen bilirsin dediğinde saatine baktı. Ben gidiyorum, etrafındakilere baktı. Hepsiyle tek tek tokalaşırken, Melsa’nın eskisi gibi olmadığını düşündü. Melsa’nın söylediğini hatırladı, Eskisi gibi değilim. Epey değiştim, değişmek zorundaydım. Koşullar öyle değiştiriyor ki insan farkına varmıyor demişti. Karşılığında verdiği cevap .”

“Değiştiğine sevindim. Değişmelisin de, cevabını vermişti. Diğerleriyle de tokalaştı sıra ona geldiğinde dışarı çıkmayı işaret etti. Evin önüne çıktığında defteri uzattı.”

“Yazdın mı?”

“Hayır yazamadım.”

“Neden?”

“Bilmiyorum dediğinde iki elini birleştirmiş sıkıntısını dışa vuruyordu. Ferhat tiyatrocı olma özelliğini devreye koymuştu. Hareketlerini izlediğinde sıkıntının sebebini anlamaya çalıştı.”

“Peki ne yapalım. Ben gidiyorum dedi, elini uzattı. Başını kaldıran Seher’e kendine iyi bak dediğinde ise Seher’in gözlerindeki hüznü kendini dışa vuruyordu.”

“Güle güle.”

“Kendini koru.”

“Sen de dedi. Evin arka tarafından yola çıktı. Mangaya ulaştığında bütün yoldaşları manganın önündeydi, hazırıldılar. Çantasını aldı patikaya çıktı. Kongre sonrası düzenlemelerle delegeler de yola çıkmıştı. Başkanlık

konseyi üyeleri, karargah yönetimi, yolda delegeleri yolculamaya başlamışlardı. Onlarca gerilla patikaya dizilmişlerdi. Ferhat , Başkanlık konseyi üyesi Duran Kalkan'ı görünce söylediklerini aklına getirdi. Olumlu cevaplarına sevinirken, yine de konuşmuştu. Yeni geliştirilen süreçle birlikte kültürel çalışmalara hazır olduğunu, ulusal tiyatro üzerine eğitimin olması iyi olurdu diye düşüncesini söylemişti. Olumlu cevap almıştı Ferhat. Tek tek tokalaşmalar mesafeyi açtırmıştı Başkanlık konseyi üyeleri bütün gerillaları uğurlarken. Gerillalar saatlerce tırmanıştan sonra Ş. Harun istikametine doğru yürüyorlardı. Hüseyin samimiyetini dile getirirken, ortak çalışmanın yararlı olduğunu, sonuçlarını yoldaşlarıyla, sevinçli bir biçimde paylaşırken şöyle dile getiriyordu.”

“Ferhat yoldaş’a

İnsanlara insanlığı, insanla insanca

Anlatma gerçeği olan ve büyük kahramanlıkların ihanetlerin, güzel ve çirkinliklerin bir arada yaşandığı tiyatroda, ayrılık denilince sevinç ve hüznün bir arada yaşandığı güzel bir andır.

Zaten en güzel buluşmalar özgürlük meydanlarındaki kucaklaşmalardır.

Bundan sonraki süreçte yaşamında mutluluklar, mücadelede başarılar dilerim.”

Hüseyin Cizre

4.2.2000.

“İnsanlara insanı, insanca tanıtma gerçeğinde tanıştık. Yaşadığımız bu tarihi süreçte güzellik ve çirkinlik ve de ihanet kendisini daha yakıcı dayatıyor. Gerilla gerçeğindeki ayrılıklar güzel buluşmalara kucaklaşmalara götürdüğü bir gerçektir. Saygıyla selamlarım gazi yoldaşım” dedi, defterini kapattı. “Ayrılık kapıdadır” dedi. “Yoldaşlar gidelim mi” sorusuna herkes hazırды. Kültür-sanat çalışanları küçük tören için yerlerini aldılar. Kısa bir süre olsa da gerilla sanatçılar birbirini tanımış, samimi bir ölçüyü yakalamışlardı. Sırayla tokaşan gerillalar Ş. Ayhan kampına doğru ince patikadan aşağıya Ferhat, Rêzan amed, Zilan, Rêzan Mardin , Xebat, Orhan, Neval, Serap ince zikzaklı patikadan aşağı düşe kalka yürüdüler. Metrelerce kar erimiş, dağın eteğinde ise kalmamıştı. Yaşlı meşe ağaçlarının içinde gruplar halinde yürümeye devam ettiler. Yeni bir çalışmayı bitirmek heyecanı içinde kampa dönen kültür çalışanları kamp yönetimine gidip tekmillerini verdiler. Morellerine, coşkularına yeni bir saygınlığı katarak kampa döndüler. Her gerilla mangasına gitti. İki haftalık kamp ayrılığı, günbegün değişen, eksilen, çoğalan olaylar karşısında sanki aylardır kamptan uzaklaşmışlar izlenimini veriyordu. Kongre delegelerinin kampa gelişiyile alttan alta heyecanları artırırken, kongre karşıtı küçük burjuva anlayışın temsilcileri örgütlenmeye hız vermişlerdi. sınıf çelişkileri birbirini dışalayarak çatışmaların zemini haline getirirken, 15 Şubat gecesi

kurşunların kamp üzerinde , kleşlerin, BKC'lerin, B7'lerin, bombaların patlamasıyla bir provokasyona dönüşmüş, binlerce kurşun sıkılmış her şey denetimden çıkmıştı. Üstten müdahalelerle durdurulan çatışma havası her alana yaydırılma havasına sokmaya çalışan provokatörler boşa çıkarılırken, kampta kurşun sıkmayan kalmamıştı. Her gerilla, komutanı da provokasyona bilmeden, neden, niçinini de sorgulamadan provokasyona katılmıştı. Çelişkilerin yoğunlaştığı kongre sonrası, gerillayı kendi içinde netleşmeye götürürken, günbegün netleşmeler saflaşmalar daha hızlanıyordu.”

Kongredeki stratejik değişiklikler yavaş yavaş anlaşılmaya başlanmıştı. Yoğunlaştırılmış ideolojik eğitimler yapılırken, uluslararası komplo YNK'yi pratik olarak askeri güçlerini PKK'nin bulunduğu alanları kuşatmaya başlamıştı. Her gerilla kendini yeniden sorgularken

“sevgili Başkanım!
Yoldaşım
Komutanım
Seni saygıyla selamlıyorum.
Güzelliğin yaratıcısı
Acıyı bal eyleyen
İnsanlığımızın umudu
Büyük öğretmenim
Bütün önderliklerin sentezi

Bütün dinlerin sentezi
Bilimsel sosyalizmin Kürdistan'daki, Mezopotam-
ya'daki kurucusu
İyi bir öğrencin olmaya çalışırken
Kendimi aşmaya çalışıyorum.
Evet sevgili yoldaş
Zamanın bütün zırhlarını çatlattınız.
Güneşimizden insanlık ısınıyor. Aydınlanıyor.
Esaretinize alışamadım, alışmayacağım.
Ama seninle hep varolacağız.
Alnımız açık, yüreğimiz temiz olacaktır.
Güzel insan, bireyler birbirini sevecek
Coşku yaratacak, moral olacak.
Yayılacağız bütün yüreklere.
Sevgilerimiz büyük.
Aşklarımız özgürlük ağacımızdan beslenecek.
Bugün doğum gününüz.
Yoldaşlarımızla birlikte kutladık.
Belki ilkti, son olmayacaktır.
Hala uluslararası komplo devam etse de
Nice yıllara.

Sevgili Başkanım! 4.4.2000 Ferhat. Ş. Ayhan Kam-
pı.. notunu düşerken, gerillalar günün anlam ve önemi
üzerine sohbetler, şarkılar, şiirler okuyarak günü kut-
larken, hüznü ayrılıklar başlıyordu. YNK'nin abluka-
sı bütün gerilla güçlerini hareketlendirmişti. Coğrafya-
nın bütün stratejik noktalarını tutmuşlardı. İhanete kin-

lenen gerilla gücü gelecek bir talimatla harekete geçebileceğinin pratiğini uyguluyordu. Etkinlikten dolayı tepeye gidemeyen Ferhat manganın diğer üyelerini yardımcıyla göndermişti. Etkinlik bitince tabur yönetiminin talimatı ve kendi isteğiyle yola çıktı. Denenmeyen yolu denedi. Paygah tepesine gitmek için tepeyi dik çıkmaya başladı. Şenlenen, doğayla iç içe yürüyüşünü sürdürürken, çiçeklerle, ağaçlarla, kayalarla, uçurumlarla sohbet ederek tepeye vardığında saatler geçmişti. Yalnızlığın verdiği rahatlıkla yoldaşlarına yetiştiğinde tepedeki sırtlardaki kanalları, mevzileri gezdiğinde hala yoldaşları kanal mevzi kazıyorlardı. Kendi kendine lanet abluka, genel etkinlik sabote oldu dediğinde nöbet yerinden Zele vadisine bakarken Şahan’a döndü “görürsün bu namussuzların yüzünden tiyatro grubumuzdaki arkadaşlar da dağıldı. Şimdi her birisi bir tepede. Bütün siyasi eğitim, müzik, tiyatro, folklor çalışmaları sabote oldu” dediğinde Şahan Ferhat’a

“Doğrudur heval, sabote oldu. Peki tekrar toplanma şansı yok mu?”

“Görüşmelere bağlı, araçlar devrede, görüşmeler olumlu sonuçlanırsa normal yaşama geçebiliriz.”

“Bunun imkanı var mı?”

“Çok zor. Çünkü adamlar bizi Kandil’den çıkarmak istiyorlar.”

“Kandil mi dedin?”

“Ne sandın ya, Kandil’den tabii deyip, dürbünü Şahan’dan alan Ferhat, en yüksek noktaya çıktı. Çevre keşfini yapmaya başladı. Takım komutanının seslenişi üzerine aşağı mangaya döndü. Günlerce tepede kalan akım üyeleri kalan mevzi ve kanalları da tamamlarken, her gerillanın rengi değişmişti. Herkes bronzlaşmıştı. Vadide bir renk deryasına dönüşmüş bütün ağaçlar yaprak açmıştı. Dere suyu kabarmış, ırmağa dönmüştü. Tepe nöbeti değişince birinci takım kampa dönme heyecanı ile tepeden vadiye indi.”

Kamp gücünün yarısı okul meydanındaydı , eski canlılığına ulaşmasa da volta atanlar, sohbet edenler, voleybol, futbol oynayanlarla dolmuştu. Toplumu, doğayı, insanı iyi gözlemleyenler, gruplaşmaları, ahabap çavuş ilişkilerini, yerelciliği, bölgeciliği, illegal örgütlenmeleri anlayabiliyordu. Ferhat oturdu dut ağacının altından voleybol oynayan arkadaşlarını seyrederken Mahsum selam verip oturdu.

“Nasılsın heval?”

“Saol heval. Arkadaşları seyrediyorum.”

“Neyi seyrediyorsun?”

“Her şeyi.”

“Her şey seyredilmez ki.”

“Görmek istediklerimi seyrediyorum. Anlıyorum ve yorumlamaya çalışıyorum.”

“Neyi anlamak istediğine bağlı.”

“Biliyorsun alışmalar, eğitim sabote oldu. Sınıf dışılıklar kendini örgütleyecek.”

“Zaten yapıyorlar.”

“Hızlandırıyorlar. Herkes kendi anlayışını dayatıyor. Küçük burjuvalar bir tarafta, feodaller bir tarafta, deyim yerindeyse bizler de sessiz kalıyoruz.”

“Sessiz mi?”

“Doğrudur, sessiz. Gerektiği düzeyde mücadeleci olamıyoruz. Geçen gün kuruldaki arkadaşlarla konuşmak istedim, olmadı.”

“Herkesle konuşman gerekmiyor ki.”

“Herkesle değil, sonra caydık. Hatta takım komutanı arkadaşla gittik. Yönetimin kapısından geri döndük. Güven vermiyor.”

“Hepsi bir değil ki. Dürüst arkadaşlar var.”

“Var, dürüst arkadaşlar var da. Önceden tanıdıklarım var. Hatta Ebubekir arkadaşla konuşmak istediğimi belirttim. şunu söyledim, dedim netleştirmem gereken şeyler var. Ondan sonra konuşuruz.”

“Birinci derecede Ebubekir arkadaşla konuşmak daha iyidir.”

“Çok rapor gitti. Ama sonuç yok, daha sonra Başkanlık Konseyi’ne yazmam daha iyi olur dedim, yukarı yazdım.”

“Parti gözlemliyor.”

“Olgunlaşmasını bekliyor. Bazı arkadaşlarla sohbetimiz oluyor. Arkadaşlar sanki her ey elden gidiyor kaygısıya yaklaşıyorlar.”

“Kaygı olmalı tabii.”

“Doğrudur da, yukarı bunları görüyor, ama müdahale etmede gecikme olmazsa, sorun yoktur.”

“Benim ciddi kaygılarım var.”

“Benim de var.”

“Geçen bir arkadaş geldi. Dedi heval bazı isimler belirtti. Dedi bunlar farklı örgütleniyor, tehlikelidir deyince ben de ne olduğunu sordum, söylemedi korkuyordu.”

“Dikkat etmek gerekiyor. Örgütsel olmak daha iyidir. Yozlaşma var, ben de görüyorum.”

“Olup bitenler karşısında bazı arkadaşlar bunalımda dediğinde, basından Delil gel işareti yaptı.”

Ferhat, Mahsum’a

“Sonra sohbetimize devam ederiz dedi, uzaklaştı. Giderken acaba yazıyı gönderdi mi diye kendine sordu.”

“Hele gel gözüm diyen Delil’e”

“Merhaba heval. Demek ki yukarıdan geldiniz.”

“Doğru, geldik de dediğinde kendisi de oturdu.”

“Nasıl, Zilan arkadaşın hikayesini beğendiler mi?”

“Arkadaşlar inceleyeceklerini söylediler. Bir an önce yayınlamak istiyorlar diyen Delil’e.”

“Zaman olsaydı iki yüz sayfalık bir romana dönüştürebilirdik bana bırakılsaydı. Yazarken bile psikolojimiz rahat değildi. Abluka, abluca, tepemize çıkmışlardı. İlk günlerdi.”

“Arkadaşlar bazı değişiklikler yapacaklar daha sonra Türkiye’de yayınlacaklar. İlk belgedir.”

“Ama dar ele aldık. Gerçi bizim yazı biçimimiz hem tiyatro senaryosuna, hem de sinemaya uyarlanabilir dediğinde bölükten gelen Sedat.”

“Heval Ferhat, heval Çiya çağırıyor, diyor tekmilleri alsınlar.”

“Tamam geliyorum. Delil’e döndü sonra devam ederiz. Sofi’ye selamımı söyle. Basın mangasının üstünden gelen Bahar’a selam verdi gülümsediler.”

Bahar Ferhat’a

“Nereye gidiyorsun?”

“Heval tekmiller var. Seninle konuşmak istiyorum. Şimdi gitmem gerekiyor.”

“Tamam, bir gün gelirim dediğinde uzun yıllar tanımanın verdiği rahatlıkla samimi davranıyordu Ferhat. Patikadan mangaya gelirken “Aptal kız, ilk günlerde uyardım. Heval bu insanlar kurttur, dikkat et. Ben biliyorum ayağına yattı. Ve insanlar böyle yapar. Aptal, aptal ne olurdu biraz dikkate alsaydı söylediklerimi. Bak Azime kimseye taviz veriyor mu? Ama bir terslik var. Aydınlanması gerekiyor” dediğinde köprüyü geçti, patikaya yukarı tırmanmaya başladı. Manganın tekмили-

ni aldı . yönetimin teknil değ erlendirme toplantısına katıldı. Eğitim planlaması yapıldıktan sonra dağıldılar. Ferhat gelen arkadaşıını selamladı. Patikadan, patika patika , sohbetlerine devam ettiler.”

“Biliyorsun ben bir manga komutanıyım. Elimde fazla bir şey gelmiyor. Yukarıya rapor sunmaktan başka bir şey yapamadım.

“Her şey gözümüzün önünde gidiyor.”

“Sahtekarlık, alçaklık, düşmanlık var.”

“anlıyorum, ben de biliyorum, ama anlam vermede zorlandığım şey neden müdahale ediliyor.”

“Parti sabırlıdır, müdahale edecektir. Birey olarak çok arkadaşı uyardım. Kimileri korkuyor. Farklı komp olara, ayak kaydırmalara kurban olmak istemiyorum.”

“Komploculuk var, zaten o korkutuyor.”

“Bak, ben herhangi bir iftiraya, ya da komploya kurban olmak istemiyorum. Bu da beni sınırlıyor. Bu demek değildir ki hiçbir şey yapmayacağız. Tersine daha çok duyarlı olmamız gerekiyor. 15 Şubat provokasyonu aklına geliyor, yeniden Başkanlık Konseyi’ne rapor yazabilirsin dediğinde epey bir zaman sessiz yürüdüler, dalmışlardı sorunların içine. Birden aklına nizamiyedekeyken o cihazların trafiği neydi, niçin? O kadar ısrarlı kullandılar. Cihazda niye ısrar vardı. Kendi kendisiyle tartışırken, döndü Botan’a anlattı, mangaya geldiğinde epey tereddütlü, huzursuzdu. Uyumak istedi rahat de-

ğildi. Manga üyelerinin televizyona gitmelerinin sorun olmadığını, ama bazılarının geç gelmesi kendisini rahatsız ediyordu. Zerdeşt ile konuşmayı uygun gördü. Takipçi olmasını istedi. Zerdeşt'in elindeki kitaba baktı. Zerdeşt'in epey geliştiğini düşündü.”

“Bunu okuyorsun?”

“Evet, bunu okuyorum. Bazı yerler var . Ağırıdır.”

“Not al tartışırız, ya da hemen sor. Gerekirse yakamızdan tut. Sor tamam. dediğinde ikisi birden güldüler. Zerdeşt'ten ayrıldı. Dışardaki manga yerinde uzandı. Hafif hafif esen ılık rüzgar, meşe yapraklarını dans ettirirken, 15 metre aşağıdaki su sesi gecenin sessizliğine yayılıyordu. Uzandığı yerden gözlerini gökyüzüne dikti. Parlayan yıldızları incelerken, bir de görünmeyenlerin nerede olduğunu kendine sordu. Kamptan çıkmış gibi sanki kampı üstten seyrediyordu. Olup bitenler kendini rahatsız ettiğini, buna karşı koymada yeterli olmadığını “ben niye böyleyim, niye bu hale geldim. Sabahları kalktığımda bülbüllerimle konuşurdum, ama bu günlerde bana ne oluyor” dediğinde kendi kendini eleştiriyor, özeleştiriyor, yeniden yeniden tartışıyordu. Yaşanan olayları anlamaya, nelerin olacağını düşünmeye başlamıştı. Ama ilk defa parti yapısı bu kadar kapsamlı eğitimlere alındı. Bunu da düşman sabote etti. Onlarcasının eksiklikleri birbirini tamamlar. İyi niyet de buna zemin olur. Başkaları da bu zemini kötü

kullanır diye düşünürken, yazdığı şiirin bir mısrasını tekrarladı.”

“Ey yıldızlar kiminiz parlak,

kiminiz ise sömük zamana..” dediğinde uyudu, sabah erkenden uyandı. Kampta bir hareketlilik vardı. Herkesin harekete geçmesi için talimat gelmişti. Kaçanlar vardı. Kimdir, kimdi sorularına Dr Süleyman bir grubu alıp gittiğini, kaçtığını söylediler. Dedikodu, fısıltılar alttan yayılırken, “şaşırmadım, adamın gideceği yer düşmanın yanındır. İyi ki bir pislik içimizden temizlenmiş gitmiş, ama kiminle gitmiş sorularının cevabı geldiğinde tiyatrodan Zilan’ın da gittiği söylendi. “nasıl olur” diyen ferhat “vay sürük, biz de o kadar değer verdik kendisine” dediğinde Merdan geldi. Gidenlerin epey olduğunu söyledi. Numan, Farqın, Yılmaz, Zeki, bir de o sarı kadın “hiç şaşmadım” dediğinde otuza yakın kişi gitmiş diyen Merdan’a

“Bazılarının gitmesi pek etkili olmaz. Şemdin alçağı da gitti. Sonuç gittiklerine pişman olurlar.”

“Pişman mı? Adamlar zaten onu istiyorlar.”

“Olabilir. Partiden kopanlar hiçleşiyor. Eğer biraz değer görüyorlarsa bu da partinin sayesinde.”

“Doğrudur, ama gitmeleri iyi olmadı.”

“İyi değil tabii, ama şu var: bu tür pisliklerin gitmesi kalmasından daha iyidir. Bunlar mücadeleye bir sürü zarar verdiler. Sorun şimdi bizim kendimize çeki düzen vermemizdir. Değerlere sahip çıkmaktır.”

“Çıkacağız tabii.

“Mesele oradadır. Bu gidenlerin TC ile Almanya ile, YNK ile ilişkilidirler. 19 Mayısçılar. O.. çocukları dediğinde . Merdan mahmuda yardım etmek için uzaklaştı . Ferhat eline kalem defterini aldı.”

“Biliyor musun yoldaş!

Aslında şaşırmadım gelişen son kaçışlar için.

Ama şaşıtığın şey kişilerin bu oyuna niye ortak, ya da katılmalarıdır.

Bence beyhude bir gidiştir.

Giden alçakların bir kısmını belki de hepsini çoğunu da tanıyordum.

Zaten yaşamımızda içinde ağacın kurdu rolünü oynuyordular.

Kişilikler bozuktı.

Yapılacak tek şey var, genel gerilla gücümüzü, iyi aydınlatmaktır.

Kaçışları kavratmak gerekiyor.

Bunu da başkanlık konseyindeki arkadaşlar yapıyor.

Planları bulunduğumuz alanları ablukaya alacaklar-mış.

Neymiş kuzey gücü savaşmazmış.

Üzerinde hesap yapıyorlarmış.

Onlar şunu anlamak istemiyorlar; bizim özgürlük hareketiyle bütünleşenler, ne olursa olsun bizi terk etmezler.

Önderliğimizin yarattığı bu ruhsal dolu dünya, Başkanına, başkanlık konseyine bağlıdır.

Bizim sorunumuz bundan sonra ne kadar bağlıyız, ne kadar özgürlük arayışımız güçlüdür.

Sorumuz değerlerimize sahip çıkmak.

Aslında bunların gidişi bir taraftan iyi oldu.

Sonuçlarını ilerde göreceğiz.

Hareket bunu çok iyi değerlendirecektir.

Ben anlamaya çalışıyorum. seni yoldaşça selamlıyorum, yoldakça kucaklarım” dedi 24.5.2000 Ş. Ayhan Kampı notunu düştü.

Sonra Merdan ile Mahmut’un gelişine baktı. Mahmut’un elinde yine bir iki radyo teyp ile geldi. Eski bir koçer oğlu olan Mahmut yıllardır gerilladaydı. Yeteneklerini yoldaşlarının hizmetine sunmaktan geri durmuyordu.

“Heval Mahmut elin dolu”

Gülerek

“Hiç elim boş olmadı ki.”

“Doğrudur, elin hiç boş olmuyor. Kitabı getirdin mi? Macyavelli.”

“Haaa. Kitap mı, onu yarın verecek,” dediğinde.

“Yarın mı?”

“Yarın verecek.”

“Zamanı iyi değerlendirmek gerekiyor. Yararlı olur.”

“Tabii yararlı olur.”

“Teyp yanında mı?”

“Çavreş’tedir, sen alabilirsin.”

“Olur alırım . dedi, kalktı. Mangadan çıktı daha kon-
ra gelen Merdan “heval işin var mı” diye sorunca.”

“Bir şey mi var?”

“Biraz konuşmak istiyorum.”

“Tamam, öyleyse geliyorum dedi. Patikanın üstün-
deki ağaçlıkta oturdular. O an oradan geçen Emin ile
selamlaştılar. Sonra görüşürüz dediğinde Merdan’a
döndü.”

“Seni dinliyorum.”

“Heval bana bir mektup geldi, okumanı istiyorum.”

“Yanlış olmaz mı?”

“Yok yok. Zaten başkasına okutmam. Mektubu çıkā-
rıp verdi. Ferhat yazıyı incelerken kimi yerler silinmiş,
karalanmış, kendi kendine “ilginç . çok sıkıntılı yazıl-
mış” dedi, okumaya başladı.”

*“... çekmediğim ilginç özgürlüğün soluğunda, keli-
melerin ve şarkıların anlamsızlığında... yazı şu anı
derinliğine kadar içime çektiğim ütöpik özgürlüğün so-
luğunda kelimelerin ve şarkıların anlamsızlığında si-
mamı gökyüzünün sonsuz maviliğine çevirmiş, sana ya-
zı yazmaya çalışıyorum.*

*Özgürlük, sonsuzluk ve şarkı ... bir insanın ruhunu
dinlendirmesi için bu üç kavram en iyi ilaçtı*

Herhalde tabiat ananın rolünü de kulak arkası yapmak hakaret olur. Yeşilimsi rengiyle umutları, mavisi ise hem sonsuzluk, hem de özlemleri andırır. Bunun karşısında sessiz kalmak ise bir ölüm büyüsidür.

Belki de sevdalandırır” Şimdi bunlar nereden çıktı deyip sinirleneceksin.

Belki de, ama bir kadın olarak ayrıca bir N... olarak bunları hissetmem çok normal.

Ayrıca ben de yazı isteyen de sensin.

Okumaya mecbursun.

Defterin başta yalnızlık ve acı sonra ise sevgi, umut ve özlem kokuyor.

Okuduğum zaman yer yer güldüm.

Yer yer gözlerim doldu.

Yer yer lanet olsun dedim kendi kendime.

Keşke lanet okuduğum şeylere lanet gelebilseydi.

Ama ne yapalım.

Her şey istediğim gibi olmuyor.

Sana yazmakta zorlanıyorum.

Hangisinden başlayacağım.

Nasıl yazıma son vereceğim diye karar vermek çok zor.

Zor olan yazmak değil.

Aslında o kadar şey yaşadık ki işte onları yazmak zor.

Yaşanılanlar belki bizim için yıpratıcı oldu.

Ama beni en çok zorlayan nokta , her birimizin bir yere savrulması.

Belki gitmemiz gerekiyordu.

Ama birbirimizi anlamadan tartışmadan birden bire ayrılmak zoruma gidiyor.

Biliyor musun, karanlık gecelerde bile umudumu yitirmemek için gözümü gökyüzünden ayırmıyorum.

Hep parlayan bir yıldız görmek için ... ve görüyorum da.

O an hala içimde bir umut kıcılıcımının yandığını hissediyorum.

Senin yıldızın gibi. ... biz de arta kalan cansız fotoğraflar var.

Onlar avutmuyor.

Beni sadece umut, inanç ve anılar yaşıyor.

Yaşanan son olayda birçok ders çıkardım.

Ayrıca kendi yetersizliklerimi ve eksikliklerimi de görmedim değil tabii.

Müthiş bir sorgulamaya gidip kendimi ortama ve yaşama göre programladım.

Yapılması gereken ve istenilen şeyleri de yapmaya çalışıyorum. bundan sonra eski N... olmayacağım. Mazide kaldı. Onu tekrar getirmeyeceğim, senin üzerinde yoğunlaştığın konular benim de yoğunlaşmam içinde her anım her dakikam kadın ve özgürlük oldu.

Netleşip kişiliğimdeki zaafırları mahkum etmem gerek.

Yoksa bu duruşumla sevmem, sevilmem ve doğru bir ilişki tarzını da tutturamam.

Kendini ve sevgini çok yönlü sorgulaman gerekiyor.

Neden sevdiğin insanı gördüğünde elin ayağın birbirine dolanıyor?

Neden rahat değilsin bu soruları kendine sormalısın.

Olacaksa bir sevgin genele hizmet etmelidir.

Özgürlük ve sevgi ölçülerin nelerdir, ya da karşındaki insanın ölçüleri nelerdir. yaşamsal anlamda bunları duruşunda göstermelisin. N...

Ferhat okuyup bitirdi. Kısa bir sessizlikten sonra Merdan “ne demek istiyor” diye sordu.

“Anlamlıdır yazdıkları. Zorlanıyor, anlamaya çalışıyor yaşıyor.”

“Özellikle son cümlelerde ne demek istiyor diye sorsan Merdan’a”

“Ne demek mi istiyor? Açıktır. Ben buyum, böyle yaşadım, kendimi görüyorum diyor. Senin ölçülerini öğrenmek istiyor. Sorduğu sorular var ve sonunda bunları yaşamsallaştırmalısın. Ciddi sorulardır.”

“Anlıyorum ama ne yapayım.”

“Yoğunlaşman gerekir. Bir de mevcut durumdan kurtulmalısın. Kendine gelmelisin. Kendini bırakmışsın. Bu da geleceğini etkiler.”

“Ne yapayım, nerede ince ise oradan kopsun.”

“Doğru yapmıyorsun. Daha önce de konuştuk. Bu halinle kendini bitiriyorsun. Ve o arkadaşın dünyasını

da alt üst ediyorsun dediğinde o mektubu kendisine verdi. Dedigimi unutma dedi, ikisi kalktı mangaya gittiler.”

Mangada sırtını verdiği duvardan manganın içinden filizlenen meşe ağacının filizlerini seyre daldı. Her bu dandığında yeniden filizleniyor. Yeniden yeniden... dediğinde defterini karıştırmaya başladı, okumaya başladı.

“Ferhat yoldaşa

güzel ve mutlu anların insanı olmak

yoldaşı olmak sevindiricidir.

Şu anda duygu ve düşüncemi ifade etmekte oldukça zorlanıyorum.

Bunu belirtmem gerekir.

Ama kısa da olsa birbirimizi tanımamız ki özellikle doğrular temelindeki yoldaşlık, arayışımız bana güç veriyor.

Aslında fazla övmek istemiyorum bu yoldaşlığı.

Daha doğru ve temiz duygular temelinde geliştirmeniz veya geliştirmemiz gerektiğine inanıyorum.

Birçok çirkinlik içerisinde bunları yani insanların güzel yönlerini görmek büyük başarıdır.

Bunu da sürdüreceğine inancımın sonsuzluğunu belirtiyorum.

Bizden öncekiler

Bizden selam söylediler.

“Kürdistan’a”

bizde, bizden sonrakiler

için selam söyleyeceğiz.

“Kürdistan’a”

devrimci selam ve saygılar. 3.8.98 Hevidar.” Dedi.

Evet güzel yoldaşım, çok zor bir süreçte geçiyoruz. Ama gücümüz var. Bizden sonrakilere selam söylemeye. Daha ne güzellikler yaratacağız çirkinlikler içinde. İnanıyorum güzel duygular güzel yoldaşlıklar kuracağına. Arayışların güçlü. Çünkü Avrupa’nın en natürel demokrasisini, imkan ve olanaklarını elinin tersiyle itin. Daha güzel daha özgür bir geleceği kurmaya. Sana dostça selamlar dedi.

26 Mayıs sabah erkeden yönetim tarafından düzenlenmiş isim listeleri bölüklere dağıtıldı. Bölüklerde ismi okunan gerillalar yönetim mangasının yanında toplandı.

“Bugün Abbas arkadaşın denetiminde biraş için yani edebiyat, basın-yayın, kültür-sanat okulları ve teknik için ayrıştırılan arkadaşlarla Abbas arkadaş tek tek konuştu. Çalışmalar hakkında bilgi verdi. Abbas arkadaşın morali iyiydi, buna sevindim. Bana şunu sordu “heval tiyatroda kılıktan kılığa girebilecek misin zorlanmaz mısın” diye sordu. Ben de zorlanma olur, yapabilirim dedim. İlk defa kültür-sanat okulu açılıyor. Buradaki çalışmalarımız okul düzeyinde olmazsa da epey kabarık sayımız var. Tiyatro, müzik, folklor tabur düzeyindeydi. Daha sonra törenler yapıldı, seksen arkadaş

şkeftin önünde . yeni bir ayrılğa kucaklaşırken, el sıkışmalar ve kimimiz de gözyaşlarıyla ayrıldık. Derin asi vadiye yukarı ince patikadan Dola Koke'ye ulaştık. İşimiz zor. Çalışmanın yeni sürecin dili olduğunu kimileri anlamıyor. Önyargılar var. Çalışmaalar gelişir, ilerde sonuç alabiliriz. Sana bir örnek vermek istiyorum. Mani'nin tiyatrosunu yaptığımızda seyreden bir yoldaş oyun bittikten sonra geldi dedi “heval ben dokuz yıldır dağdayım, böylesi bir çalışma beni çok etkiledi. Bizim arkadaşlarımızda demek ki tiyatro yapıyorlar” dediğinde gözleri yaşarmıştı. Onlarca arkadaş öyleydi. Bizim sorunumuz halka ulaşma sorunudur. Geleceği kazanmamız için ulusu biçimlendirmemiz, bütünleştirmemiz, motive etmemiz gerekiyor. Yani silahlı mücadelenin yarattığı değerleri estetize etmemizin zamanı geldi. Güzel insanlar oldukça

“Ferhat yoldaşa!

Senin gibi bir yoldaşı tanıdığım için çok mutluym.

Sen bana en zor günlerimde polyana'nın oyununu oynamama yardımcı oldun.

Bunun için seni unutmayacağım.

Devrim kolay ve basit değildir.

Bunun için güzel ruhunu ve temiz kalbini her zaman koru.

Seni her zaman mütevazı Ferhat yoldaş olarak duymak istiyorum.

Tek tutkun zorlukları güzelliğe dönüştürmek olsun.

*Devrim hayatında başarılar.
Silah arkadaşın Agit.*

Benim küçük yoldaşım. Sen inan. Hep birlikte zorlukları güzelliğe dönüştüreceğiz. Ama her birimiz biraz da olsa polyanayız. Yoldaşça gözlerinden öperim.

*“Ferhat arkadaş!
Sevincimi, heyecanımı,
Mutluluğu mevcut durumda ,
Yaşadığımı dile getirmek ve kelimelere dökmekte
zorlanıyorum.*

Duygu ve düşüncemi bir haykırıyla dile getirebilirim.

*“tükenmez umudun haykırışı”
gözlerimin önünde hep ölüm ve yaşam varken, nasıl olur da yıldızların gizli yanları üzerine düşünebilirim.
Ferhat arkadaş , az bir zaman dilimini beraber geçirdik.*

Bu süreçte unutamayacağımız birçok anıya beraber şahit oldu.

Geliştirdiğimiz yoldaşlık ilişkilerimizde veya yaşamda senin gibi bir arkadaşla tanışma sevinci içerisindeyim.

Belki fiziki ayrılmalar olur, ama beyinde yürekte insanlarla ve asla birbirinden kopmazlar.

Sizin açınızdan emin olduğumu belirtebilirim.

*Gideceğin yerde çalışmalarında üstün başarıların
senin olmasını diler ve en içten selam, saygı ve duygu-
larımlla.*

Yoldaşça selamlar.

*“Van gölün üzerinde giysisi alınmış çıplak bir baki-
re gibidir. Van gölü mahsun ve günahsız.”*

Bahoz. Şengal Tepesi Kandil

*Zaferler geçicidir, kalıcı olan insanın umutlu ol-
ması, umudunu yitirmemesidir.*

*Bir zamanlar umutsuzluğa itilen toplumun bireyle-
riydik.*

*Ama şimdi umutluyuz ki yarınları kazanmaya büyük
üstad diyor ama “umut zaferden daha değerlidir.”*

Fiziki ayrılıyoruz.

Yürek ve düşüncede biriz.

Gazi yoldaşım.

“İdeolojik yoldaşıma!

Bu şirin defter çok farklı.

Duygular yüklemek isterdim.

Ama kahrolsun ki zaman

Kısıtlılığından çok şey yazamayacağım.

Ama yazmak bir yana bizlerin söylemesi gereken

Şeyler; yürekten yüreğe, gözlerden gözlere,

Zaten: Aktarılmıştır.

Fakat yinede seninle ,

*Paylaşmak istediğim çok şey var.
Ama önümüzde bir süreç var
Ve kesin dönüşle, bu düşler de gerçekleşecektir.
Bekliyoruz, bekliyorum, tamam.
Devrimci sevgi ve saygılarla. Ruken Dersim”*

“Çok değişmişsin be gundi.

Baharımda fırtınalara tutulduğumda sen yanımdaydın metropolitanlarda. Acıma, mutluluğuma, kahırlarıma, sevincime, ağlamama, gülmeme ortak olmuştun tanıktın. O köhne sistemlerin içinden geleceğini ve seninle karşılaşacağımı düşünmedim. Birden karşıma çıktın. Sen onlardan bir parçaydın. Onları bana getirdin . O üç yüreği , yüreğinde, ruhunda, onları taşımıştın yürek sıcaklığında. Seni kucaklamak istedim. Kucaklamak yasak, sen bir parçaydın , tanıktın Güllerimden . Gözlerinden öperim” dedi, yerinden kalktı, tekrar geldi oturdu.

Sana neden yazıyorum ? neden? bilmeni istiyorum.

Çok çalıştık, ama az çalıştık.

Dünya değişiyor, insan değişiyor.

Ben değişiyor, sen değişiyor, hep çalışıyoruz.

Binlerce gerillayı etkiliyoruz.

Binlerce gerilladan etkileniyoruz.

Onlar umuttur biliyor musun.

Sana bir yoldaşı daha anlatacağım.

Bizim asi kızı gördüm, tepedeydi, karanlık gecenin yıldızlı gökkubenin altında .

Serin esen rüzgar .

Ateşin alevlerini, kıvılcımları savurduğu andı.

Bağdaş kurmuş şarkı mırıldanıyordu.

Sessizce yanında oturdum.

Serin dağ rüzgarı ateşin kıvılcımlarını savuruyordu gecenin karanlığına.

Biz ihanetin inadına o dağ zirvesindeydik.

İnadına özgürlüğü haykırıyorduk şarkılarda, türkülerde, silahlarımızın ucundaki mermide.

Asi kızın gözlerine hüznün çökmüştü.

Ateşin güzelliğine o kadar kapılmıştı ki

Rüzgarın hızı, alev dalgalarını, kıvılcımları alıp götürdü , toprağımızın üzerinde.

Yalnızca ateş közleri kalmıştı.

Gerillanın sevdiği.

Gökyüzündeysen yıldızlar.

Benden sonra nöbetçi subayıydı Asi kız.

Gidip uyumasını söyledim.

O uyumaya gitti, ben ise yıldızlarla baş başa.

Dağın doruğunda gezdim. Özgürlük bekçileriyle.

Nöbeti gecenin onikisinde devrettim.

Sabah güneşin doğuşuyla uyandık.

Güneşi seyrettim, rengarenk dünyamızın içinden.

Asi kız şunları yazmıştı anılarımıza.

“hatırlıyor musun bir gün sana “ben gerilla üzerine hiç yazmadım” demiştım.

Neden mi ?

yazmadım yaşadıklarımızı?

Çünkü;

Söz anlamını yitirdi.

Yaşadıklarımız karşısında

Söz ,

İrademize dayanamayıp kırıldı.

Hasretimizin ateşinde eridi , söz.

Ve sevgilerimizin yüceliğinde

Utandı.

Bugüne kadar yazamadım.

Bundan sonra da kolay değil.

Kalemimin ucundan, kaçan kelimeleri yakalamak ve sözcükleri saklandıkları yerden bulup çıkarmak.

Ama bence sen yazmaya devam et.

Benim gibi kendini yazar adayı sanan uyduruk bir edebiyatçının sana eleştirilerine gelince;

Daha özgür yaz, yaz bence varolan nesnel engelleri, deyim yerindeyse “çaktırmadan” aşmak yerine daha cesur ve açık olmayı dene.

Bir de özgür yazmanın, özgürbeyin ve yürekten geçtiğine eminim .

Sen de biliyorsun , bireye, gruba, tabakaya, cinse, sınıfa, ulusa endeksli sanatın kısır kalacağını.

Tabii ki düşünüyorsun.

Bu yüzdendir ki ustalarımız sanatın evrenselliğinden bahsederler.

Tüm boş vakitlerinde bunları da elbetteki duydun.

Ama şu soruları bence sor kendine.

**Ben bir şair miyim?*

**Öyleysem neden şiir yazıyorum?*

**Ne kadar özgür yazıyorum?*

**Şiir benim için bir “verme dili mi” yoksa bir sığına mı?*

**Birey olmakla, sanatçı olmak arasındaki bağları kurup, salt birey olmakla, sanatçı birey olmak arasındaki farklılıkları çözdün mü?*

Daha da özel de (tabii izninle)

**Bu defterden birey, olgu, kavram, amaç, duygu olarak Seher yıldızını çıkarırsan geriye elinde neyin kalacağını hiç düşündün mü?*

**Bir birey , bir başka bireyin ütopyalarının merkezi olabilir mi?*

**Özgürlük bağımlılığı kabul eder mi?*

Tabulaştırma, zaman diyalektiği içinde karşındaki bireyi kendi ellerinle çürütmek değil mi?

Neyse benimkisi de laf kalabalığı işte.

Eminim ki sen de bunları kendine sormuş.

Doğru cevapları ve çizgini çizmişsindir.

Hani diyorlar ya “şairler bu rezil dünyaya yakışmıyorlar” katılıyor ve duygularının önünde saygıyla eğiliyorum. Başarılar . B.B.

“Evet can yoldaşım. Kır çiçeğinin ruhundaki fırtına böyle, ne güzel, ne güzel çizmişsin portremizi. Yalın yıldız, sade, özgürlük, umut, sevgi, aşk, ihanet.

Kır çiçeği, bahar çiçekleri solmasın, her bahar geldiğinde.

Biliyor musun kır çiçeği
Şen sakrak çocuklar gülüyor
Gecelerin karanlığında
Bir kılıç gibi sallandı ölümlü sessizliğimize
Binlerce yıldır kopmuşuz topraktan
Yaşamışız sevgisiz, aşksız
Kopmuştuk belleğimizden
Paylaşımdan .
Şimdi paylaşacağız kendimizi
Biz kendimizin oldukça
Kahrolur aşksızlık, kahrolur sevgisizlik
Toprağıma, toprak olursam , ben böyleyim .
Bağlanmadan bağlanmayı seven , kendim oldukça,
Kendimi buldukça.
Uzun bir zaman oldu görüşmeyeli
Her ne kadar yakın olsak da ,
Bir o kadar da uzağız
Üzüldüğüm tarafı bilmeni isterim
Çok yakın olduğumuz yüreklerimizde.
Gariptir değil mi?
Böylesi bir ortamda

Ne yapacağımızı bazen bilmiyoruz.
İrademizin dışında gelişen şeylerden
Bizleri aşılıyor, bu olaylar
Bazen ölümle , bazende yaşamakla
Bir de barış içinde
Ya da bize dayatılan kirli savaşın içinde
Hiç istemediğin halde .
Neden mi?
İnsan doğasına
İnsanın insan olma yetisine
İnsani güzelliklere ters düşen
Sömürgeci savaş
Bizim açımızdan ise .
Bizim için kutsal olan özgürlük savaşı .
Bize ise , dayatılan kirli savaş
Kabul etmezsek de
Kabul etmek de istemiyorum
Çünkü doğamıza ters düşen şeyler var.
İnsanlar birbirlerine düşmanlaştırılıyorlar.
İnsanlar savaşıyor.
Kimi niçin savaştığını bilmiyor
Bilmeden ölüyorlar.
Ben de anlamaya çalışıyorum
Anladığımı sanıyorum
Evet ;
İnsani güzellikler, insanı ilişkiler
Yok olmakla karşı karşıya

Hem de çok acımasız bir biçimde
Seninle ne kadar çok sohbet etmek isterdim
Bunu sen de bilirsin , istediğini düşünüyorum
Olmadı, olmuyor bir ütopya gibi
Bazı şeyler çıkmalı ütopya olmaktan
Yani insan
Güzellikleri birlikte yaşamalı
Değer yargılarını , birlikte paylaşmalı
Kolektif gibi
Belki uzaklarda olmak
Büyük sevgiler getirir
Kimseler bunu dışlar mı?
Ben dışlamıyorum.
Büyük buluşmalara merdiven oluyorsa
Bazen insan korkuyor biliyor musun?
Niçin dersem , dersin .
Tılsım bozulur mu dersin?
Her zaman güzelliklerle iç içe
Olmak istiyoruz tabii .
Kaç gündür, düşman bekliyoruz ,
İntişardayız hani
Her birimiz birdağın tepesinde
Her birimiz bir tepeye
Yeniden yapılan mevziler, kanallar
Savaşımız ve savaşlarımız böyle sürdürülüyor.
Hani diyorduk ya bir sürece girdik
Bir sürecin içindeyiz .

Yadırgamıyorum, nihai barışa kadar
Her zaman savaşı dayatır sömürgeciler
Kirli bir savaşı .
Êee sonuç almak ister tabii
Sana nasıl tarif edeyim şimdi burayı
Çok yüksek bir tepe
Bir elin parmakları kadar ağaç
Hani biz de diyoruz zozanlık yani yayla
Yalnızca çeşit çeşit çimenler
Kimi yemyesil, kimi sapsarı
Sonbahardan kalma
Bahara rağmen aşağı vadide kar var
Şimdi bahar olsa da
Çoğu yerler yeşil
Kahve siyahi topraktır
Yani kar yoktur.
Şimdi bulunduğum bir yer var
Bir nokta bir ağaç
Sana ağacın rengini söyleyebilirim ;
Elma renginde
Tomurcuklarını daha yeni yeni açıyor.
Kökünde onlarca fide
Bir buçuk boyumu aşıyor
Bileğim kalındığında
Yalnızdır, yalnız.
Ama çevresinde bir kaç fide
Bunların dışında yok denecek kadar

Son kalan kar yığınları
Kirlenmiş, toprak biçiminde
Sahradan gelen toz bulutları
Gelmiş işte buralara kadar
Yağmış, yağmış milyonlarca zerrecik
Evet kuzey dağları hala karlı
Çoğu yerler alacalı
Zirveler daha karlı
Vadiler yemyeşil
Güneydeki dağlık arazi mi ?
İşte engebelli
Meşe ağaçları yapraklarını açmış
Bahardır çiçeklenmiş toprak
İnsan baktıkça kıpır kıpır oluyor.
İşte böyle canlanıyor baharla insan .
Tabii hantallık üzerimizde hala ,
Çiçekler, yeşillik, kuş cıvıltıları
Daha bir hoş oluyor insan
Şimdi gözlerini kapat .
Kendini serbest bırak
Kendini bırak o sonsuz dünyaya
Rengarenk yamaçlardan, asi kayalıklardan
Bülbül sesleri, sakalar, keklikler,
Serçeler, onların melodilerini dinle .
Esen yelin dallarda , çiçeklerde
Yapraklarda, otlardaki o fısıltısını dinle
Taa uzaklardan ya da yakından

Dalga dalga yayılan su sesini al.
Bana şimdi o sesler geliyor işte.
Arkadaşlarım kaç gündür hummalı çalışıyor
Her biri bir mevzi kazırken
Kimi kürek sallıyor.
Kimi taa aşağılardan ağaç getiriyor.
Ben de öyleyim, birlikteyim.
Kolektif yaşamak
Kolektif çalışmak
Daha çok mütevazı olmak
Bu benim için geçerli
Senin ne yaptığını öğrenmeye çalışıyorum.
Aslında tahmin edebiliyorum
Yine de sormadan edemiyorum.
Biliyor musun yoldaş
İnsan bazen hayallerle yaşar.
Bazen kendime soruyorum biliyor musun?
Tüh:
Bu biliyor musun kelimesini ne kadar da kullanıyo-
rum
Tekrardır değil mi?
Tekrar istemiyorum, aslında tekrarlamayı .
Ağ: hayaller, hayaller...
Bazen insan hayallerle yaşamak istemiyor
Bazen de yaşamak istiyor
Belki hayallerimiz olmasaydı
Yaşayabilecek miydik acaba?

Düşündüm de ;
Hala bazen düşünüyorum, daha doğrusu
Diyorum acaba ben burada mıyım?
Acaba gerçekte burada mıyım?
Yoksa hayali miyim?
Belki hayali olabilir diye düşünüyorum.
Bazense yaşadığım gerçekler beni kendime döndürüyor.

Sen diyor buradasın burada yaşıyorsun
Doğru: buradayım ve burada yaşıyorum
Yani dağlarda yaşamak
Biliyor musun?
Haa şimdi önümde ne var?
Yine biliyor musun kelimesi
Nereden bilesin ki
Bulduğum yeri de bilmiyorsun
Ve de göremiyorsun
İki tane Newroz çiçeği
Açmış sarı, beyaz, pembe
Ne kadar da güzel
Bunları sana vermek isterdim
Ama sen çok uzakta
Ben çok uzakta
İnsan da Newroz çiçeği gibi
Açılır, saçılır güzel mi güzel
Ya sonra ?
Zamanı geldi mi tükenir ömrü ,

Birde zamanı gelmeyenler .
Solar sussuz sussuz
Acaba
Acabalarla yaşamak
Hiç kabullenemiyorum. Bilmeni istiyorum
Ah insan oğlu ağ .
Nelerle karşılaşılıyor
Nelerle yaşıyor
Hemcinslerinle tartışıyorum bazen
Herkes gibi çekinmiyorum
Çekinmek de istemiyorum
Aykırıdır benime
İstiyorum, doğal olmayı, doğal yaşamak.
Güzellikleri insanla paylaşmak
Hem senin hemcinslerin
Hem benim hemcinslerim
Bazen ise insanı çileden çıkarıyorlar
Sabırlı olmaya çalışıyorum
Bazen bir gök gürlemesi gibi oluyor
Şimşekler çakıyor
Büyük bir gürültü, patırtı
Kasırgalı, dalgalı
Daha sonra durulmaya başlıyor okyanus
Sakinleşiyor ölü deniz: insan
Aslında bu süreci anlamaya çalışıyorum.
Biraz anladığımı düşünüyorum
Ama herkesçe anlaşıldığını düşünmüyorum

Çünkü yaşamsallaşmıyor
Bu da bir bütünen yaşamı zorluyor.
Bizleri zorluyor, partiyi zorluyor.
Alan örgütlerini zorluyor.
Süreci zorluyor.
Önderliğe hak vermemek elde değil
O kadar çaba, o kadar emeğe rağmen
Bu insanlar hala öyle yaşıyorsa
Diyorsun bir tekme vur gitsin
Ama olmuyor işte
Yıllarca , yıllarca emek verilmiş
Yıllarca emek verilen bu insanlar
Hala böyle yaşıyorsa
Bazen çok sinirleniyorum
Sinirlenmek istemez de
Sinirlendiriyorlar işte
Kaç aydır Şehit. Ayhan kampındayız .
Yüzlerce arkadaş eğitim görüyoruz: siyasi
Yaşam, askeri kurallara göre yaşıyoruz
Ona göre yaşamak zorundayız da.
Sözlü, sözsüz
Yazılı, yazısız
Kurallara göre yaşamak
Yaşamazsan, yaşatmazlar, düşmanlarımız
Çoktur, az da olmayacak
İstemezler de , çünkü bizler
Yeni yaşamın sahipleriyiz

Bu yaşamın çalışanları, bir de emekçisi
İnşaanın mimarları
Sistemler kabul etmiyor
Yaşatmak da istemiyor, barbarca, irkince
Dostluğumuza, sevgimize, aşkımıza
İnancımıza, yaşam hakkı tanımazlar.
Tanırlar mı ? tanımazlar tabii.
Bazen soruyorum
Acaba büyük seviyor muyum?
Bağlanıyor muyum?
Ya da aşkımızın efendisi olabilecek miyiz?
Olmak istiyor tabii.
Olmak da istiyorum.
Hala yazıyorum, yazmaya çalışıyorum.
Yazmak istediğim şeyi
Hala tamamlamış, yoğunlaşmış değilim.
Bir şey üzerinde duruyorum
Yani bir fırsat bulup en iyi şekilde yazmaya çalışa-
cağım.
Yazıp gönderdiğim , Bizim hikaye, ne oldu bilmiyo-
rum.
Olduğu gibi yazmaya çalıştım.
Sadece geeklerdi. Ama tümünü yazmış değilim
Yazmam imkansızdı.
Koşullar, ortam yazmaya müsaade etmiyor.
Planımda olanı da yapmak istiyorum
Ama ortamımız bunu kabul edebilecek mi?

Saygıyla karşılayabilecek mi?
Anlam verebilecek mi?
Bu süreçte insanın düşüncesinde
Soru işaretleri kalıyor.
Oraya bir soru işareti koymak istiyorum
Ama yazacağım, düşüncemi toparlayarak
İstiyorum. Biraz daha .
Evet düşüncemi toparlamak istiyorum
Doğa hala canlı
Şu an keklik sesleri geliyor bana.
Evet ;
Keklikler ötüşüyor dedim
Neden mi buna geldim
İşte o ses geldi bana
Yani hala insanlığımız içinde
Yoldaşlıklarımızın içinde
Keklikçe yaşayanları var .
İhanet içinde , güzelliğe çirkinliği dayatanlar.
Evet sevgili yoldaşım ;
Biliyor musun?
Sana ne söyleyeceğimi hala bilmiyorum
İnsan nasıl davranabilir
Ne söylemek gerekir
İşte düşünüyorum
Ben doğallığını, ben sadeliğini
Düşüncemde kaybetmek istemiyorum
Bana güç veriyor, sevdiğim kadar

Hem bağlanmadan, bağlanmak istiyorum
Sadece güzellikler için
Tabii insan yaşadığı ortam içerisinde
Bazen kötü şeylerle de karşılaşabilir
Karşılaşıyor da.
Ama insan ;
Her zaman güzelliklerle, iyiliklerle karşılaşmak istiyor
İnsanın doğası gereği
Ben bazen çok kızıyorum bu insanoğluna
Diyorum dünyanın en berbat mahlukatı
Bazen çok kötü, bir de çirkindir
Sevilecek bir tarafı yok
Sevilmiyor da
Ama bunun için de , sevilecek çok şeyleri de var.
Örnek : güzellikleri !
Ortamımızda, dünyamızda, yaşatmak istiyor insan
Biliyorsun bazen kadına-erkeğe
İlişkilerinde çirkinlikler dayatılıyor
Bitiriyorlar birbirlerini
Buğdaysız değirmen gibi
Ben öyle yaklaşmak istemiyorum
Bir duru pınar gibi, akmak isterim toprağa
Çünkü geçmişte yaşadıklarım var.
Ben sadeliği, dürüstlüğü, güzelliği yaşamak istiyorum
Yani o tılsım bozulmasın

Bozulduğunda her şey berbat oluyor
Yani insanlar birbirlerini severken
Nefret eder duruma geliyor.
Ben nefretten, nefret ederim.
Bazen tartışmak istiyorum
Ama o tartışma ortamını, zeminini bulamıyorum.
Kısacası herkesle tartışamıyorum.
Peki nasıl diyelim ;
Ya o seviye yok
Ya kapasite kaldırmıyor
Ya da özgürleşmiş değiller.
Hala yaşamın içinde kendi öz iradeleriyle hareket ettikleri yok.
Olsa da çok azdır.
İradelerini, iradeyle birleştirmeleri zaman alacak.
Hala gerilikleriyle yaşıyorlar.
Ve o geriliklerini bize de dayatıyorlar.
Ha... benim çok ilerde olduğumu düşünme,
Çünkü bu topluluğun bir üyesiyim
Kabul ettiğim anlamına gelmez.
Bilirsin bir çalışmanın içindeyim
Bir çalışma yapıyorum . biz ona diyoruz ki
İnsanı insanlarla, insana, insanca anlatma sanatı.
Zevklidir, ama zordur.
Emek isteyen, çaba isteyen bir iş.
Zorluğu, zorluğun, zorlukları zor olmasına rağmen
emek harcanmasına rağmen beni zorladığı halde.

Yine de yapmak istiyorum.
Şu gerçeği bilsemde ,Sanatçıların sonu trajik .
İnsanlarla farklı bir biçimde diyalog kuruyorsun.
İnsanı olduğu gibi kabul etmiyorum.
Uzlaşmıyorum da.
Belki de uzlaşmış görünüyorum
Ama öyle değil
Kendi içimde pratiğimde uzlaşmıyorum.
Bende kabul görmesi de gerekir.
Çünkü red ediyorum.
Red ederken bu yöntemle onları eğitiyorum, kendim
kadar.
Belki basit görülür, başkalarınca
Bence basit şeyler değil.
Görseldir.
Görsel insanı etkiler, değiştirir, dönüştürür. Biçim
verir, vertirtir de.
Onun için yapıyorum.
Biz insanların eğitime çok ihtiyaçları var.
Bizim ihtiyaç duyduğumuz kadar umarımdan çok.
Bunu istediğini düşünüyorum.
Ben kendimi sende düşünüyorum
Sana yazılar, sana şiirler yazıyorum
Sevgiyi, özgürlüğü, aşkları işlemeye çalışıyorum.
En güzelini, ama onlar hep bende kalıyor.
Kabulüm değil tabii, paylaşmak istiyorum, paylaş-
mak isterim de.

Ne yazık ki!
Senin neyi ne kadar paylaşmak istediğini bilmiyorum.
Neyi ne kadar düşündüğünü
Senin sevip sevmediğini de , ne kadar sevdiğini de bilmiyorum
Sınırlar, ölçüler nedir, var mı yok mu?
Belki yanlış bir deyim kullandım
Eğer yanlışsam, yanlışlıysam, beni affetmeni isterim.
Bilirim mütevazısın, dürüstsün, dürüst bir insan olduğun için de sana saygı duyuyorum.
Ama güçlenmen gerekir. Daha çok güçlenmelisin.
Bunu iyi bilesin. Bilmende de yarar var.
Güçsüzlüğünü ben kabul edemem
Köle olmandan korkarım.
Kesinlikle köleliğini ret ederim.
Kabul etmek istemiyorum, köleliğini.
Senin de bu yönlü düşündüğünü düşünüyorum.
Düşünmen de gerekir.
Köle olmaman gerekir. Olmayacaksın.
Eğer ben özgür olmak istiyorsam
Sevdiğim insanın da özgür olmasını isterim.
Ben köle olmak istemiyorsam
Senin de köle olmanı istemiyorum
Bu kabulüm, zayıflığı kabul edemem.
Güçlü olmam gerekir.

Hem de çok güçlü.
İnsan çok güçlü olmak zorunda
Bilmeni isterim etrafım kayalıklarla çevrili
Ses geliyor mu sana
Her taraf kayalık, kayalarla dolu
Ama çürümüşler, yüzyılların kavuruculuğuna
Su, soğuk, sıcak, fırtınalar
Kar, yağmur, bozulmuş doğallık
Parçalanmışlar, yıkılmışlar.
Ve insan da böyle.
Zamanla süreç içinde yok olup gidiyorlar.
Görebilir misin burada Şarapnel parçaları da var
Ne kadar kötü değil mi?
Dağlarımızın her tarafı bombalanmış
Her taraf çirkinliklerle doldurulmuş
Ben kabul etmiyorum
Kabul etmek de istemiyorum.
Sesi duyuyor musun, bir şarapnel sesi
Belki ölüm, belki de sade bir ritim
Sana şimdi yemlik sunmak isterdim
Kürtçe'de sping diyorlar
Ne kadar da çok
Hem de çok taze
Birazdan ben koparacağım
Doğa zengindir sana sunmak isterdim
O ise bize bahşediyor.
Bütün nimetleri

Ama insanoğlu har vurup harman savuruyor.
Ben şimdi Zele'ye bakan yamaca geçtim
Zele vadisini izliyorum
Şengal tepesinin güneydoğusundan
Yıllar önce yüzlerce yoldaş oradaydı
Yani 1992'de karşı vadide
Kirli ve ihanetle dolu bir savaş dayatılmıştı.
Ve o insanlar buraya kadar gelmişti.
Biz de farklı bir süreçte buradayız
Neden hep aynı, ihanet komplo
Buraya çekildik
Yeniden, yeniden
Kendimizi yenilendirmeye çalışıyoruz
Evet yoldaş ;
Can yoldaşım !
Yoldaşlarıma saygılı olmaya çalışıyorum.
Onlarla iyi geçinmeye
Gerilikleri kabul etmiyorum. Tabii güçsüzlüklerini
de
Kimi güçsüzlüklerimizi birleştirme çabasında
Görelim hanyayı, konyayı
Red ediyorum tabii
Eskiye yaşamaktansa
Yeniye yaşamak istiyorum
Şimdi aşağılarda onlarca köy var
Renkli renkli bahçeleri
Ama yaşamları ürkütüyor

Köle efendi, kul
Geleneksel yüzyılların alışkanlıkları
Onun dışana çıkamıyorlar
Eskiye yaşamak, yaşıyorlar
Sen eskiye yaşamak ister misin?
Yaşamak istemezsin tabii.
İstememen gerekir.
Yeniyle güzelliği birleştirmen gerekir.
Ben de onu yapmaya çalışıyorum.
Aslında gelişen teknoloji, tekniği ,
Güzel insanla birleştirdiğinde
Muhteşem bir şey çıkıyor ortaya
Ama ne yazık ki ;
Birleştirmek istemeyen
Kaybettirmek isteyenler var.
Emperyalist, kapitalist
Monarşist, oligarsik
Totaliter, otoriter, velhasıl
Bizler de yenişi başlatmak,
O güzel insan başlattı
Biz ise onu koruyamadık
Onbinlerdik, onbinler
O esaret, o zindan , kabullenemiyorum.
Yani beynimizi, yüreğimizi
Başkasına teslim ettik
Çok acıdar çok.
Biz ne biçim milatanlarız

Daha nasıl sevgilere, aşklara, güzelliklere layık olabiliriz

Mutlu olabilir miyiz?

Aşksız, sevgisiz, güzelliksiz

Köhne saraylara kapatıldı.

Acıdır değil mi , gül yüzlüm !

İşte kahroluyorum.

O güzel insan öğretti.

Dostuğu, aşkı, sevgiyi, saygıyı

O güzel insan güzelliği

Çok şey öğrendim

Yüzde yüz , yüzde bin

Zıttıyım geçmişin ilerisi

Güzelliğimi birleştirdim güzellikle

Diyalektiğin gereğidir. Gerekıyor da.

Evet...

Aslında görmek istiyorum

Görmek istiyorum ama....

Lanet aması var işte.

Her şeyin sonunda , başında

Bir ama var. Bir ama çıkıyor.

Amalarla bir yaşam olmaz ki

Sana bir şey söyleyeyim' i

Bireyler özgürleşmedikçe

İnsan sosyalleşmedikçe

İdeolojimiz yaşamsallaşmadıkça

Bir başarı söz konusu mu ? hayır.

Yeni yaşam modelleri olmalı.
Aşkın da, sevginin de, dostluğun da . alternatif model.

Alternatif sistem , karşı sistemlere karşı .
Acı olan nedir bilirsin
Geleneksel gericiliğin dayatılması
Sıkıyor beni, çileden çıkıyorum
Gerginleşiyorum.
Birkaç gündür çalışıyoruz buralarda
O tepe, bu dağ senin benimdir derken insanlar çok
çalışıyor

Diğer yerlere saldırı olur.
Buraya olmaz.
Belki hava saldırısı
Ona karşı tedbirlerimizi geliştiriyoruz.
Yıpratıcıdır, kabullenemiyorum.
Bir ömür geçiyor.
Gel gelelim rahatsızlığını biliyorum
Yıprandığını da , dostum.
Senin çektiklerini hissediyorum.
Anlamaya çalışıyorum.
Seni seviyorumun içini doldurmak
Boş bir sözcük gibi ifade etmek istemiyorum
Boş bir sevgi sözcüğünü ifadelendirmektense
Ölmeyi tercih ederim .
Herkesi sevemem ,
Yaşamda ortak paydalar var

O yaşatır, o birleştirir
Ama eksiklikleri kabul etmiyorum.
Yarım saat uzağında
Koyunlar, keçiler otlanıyor
Su sesi geliyor mu sana
Dalgalı dalgalı geliyor bana
Çok aşağıda iki nokta insan
Patikadan gelen bizim arkadaşlar
Şu an Zele suyu, nasıl bilir misin
Ben anlatayım ;
Köpük, köpük, kıvrıla kıvrıla
Kayar gibi akıyor, pırıltılı , karşı tepede İran paygahı

Aşağıda YNK karakolu
Onlar da bizden sonra geldiler oraya
Herhalde korkuları var. Tabii tabii .
Karşımda Mamend dağı zirveler alacalı
Güneş vuruyor buz kütlelerine
Biz de ise sıcak.
Burada olmuş olsaydın biraz önce ,
Islanacaktın çiseleyen yağmurda .
Yağmur damlaları yanaklarından inecekti toprağa
Islaklık bir hoştur yağmurda.
Ardında gökkuşağı
Yoldaşlarım arasında komutanım
Şekli algılamıyorum
Yaşamda hepsiyle birim.

Yetkiyi kötü kullanmıyorum.
Bazen çelik, bazen pamuk yumuşaklığındayım.
Yoldaşlarım şu an ;
Bağdaş kurmuşlar ateşin etrafında ihtimalen çay içiyorlar.
Benden beş dakika uzaklıkta.
Seslerini alabiliyorum buradan.
Bir mangamızda daha yukarıda , bense burada.
Sana bir gün, üç kadını kendimden anlatacağım.
Güzel şeyler konuşmak ,
Acı şeylerde .
Yaşamı bütünen paylaşmak
Bir bütünlük, bir dostluk içinde
Geçen sekiz Mart'ta
Mani adlı oyunumuzu sergiledik
Mani olmaya çalıştım
Mani'de şunu keşfettim
Dürüstlük, kötüyü red eder, uzlaşmaz
Herkes onu öyle bilmez.
İnsancıldır, kan bağına dayalı yaşam istemez
Özgür yaşamak ister, fethediciidir.
Güzelliklerle iç içedir, her zaman fethetmeyi sever.
Başkanımız diyor . Mani'yi okuyun.
Benimle karşılaştırın.
Güzelliği sever, fethediciidir, fetheder.
Kan bağına dayalı yaşam, sistem istemez.
Can yoldaşlarımı seviyor

Saygı duyuyorum
Gerçek insan özgür olan insandır.
Özgür birlekteliğe.
Ama şimdi acı bir ayrılık var.
Evet yalnızlığın dostu!
Son gelişimdi oraya, haberim olmadan uğurlamışım
O kutsal gerilla ateşinde.
Alev gölgeleri düşüyordu.
Dalga dalga zifiri karanlığa
Saçlarının her teli uçuşuyordu yıldızlara
Gülüşüne ne demeli, aynı kırk göze
Yüreğin parlıyordu gözlerinde
Haberim olmadan uğurlamışım seni taa uzaklara
Beni uğurlayanlar ise bir gül, iki çiçek.
Onlar biliyordu. Benim gideceğim yeri.
Biz bir yaşam kurduk.
Doruklar bizden, zirveler bizden.
Özgürlüğüm yüreğimde
Sevgime özgür toprak
Aşkıma özgür toprak
Güneşime özgür toprak dediğide Ferhat resmi çevir-
di, okumaya devam etti.

*“Bir kırlangıcın kanadında, havalanmak isterdim
sonsuzluğa.*

*Titrek kanat çırpışlarında , onunla yükselmek taa
ufuk çizgisine.*

*Kırlangıç umut taşımış , diyor bir dost.
Umut olmak isterdim, kırlangıcın kanadında.
Ufuk çizgisini keşfeden, ufuk gibi kan kıvılcı.
Seni hep su yeşili tarif edemediğim
Bir mavi, ve kankızılı renginde düşüneceğim
....çalış.
Sabret ve sev.*

Dediğinde gün ağarmıştı. Bütün gerillalar hazırlanmış, harekete hazır. Kotuman Mahir , Mehmet Emin'e “ hareket edeceğiz, sizin grubunuz hazır mı? Çevresine bakan Emin, Ferhat'ın olmadığını söyleyince komutan Mahir “arkadaşı bulun on dakika sonra hareket ediyoruz” dedi. M. Emin tiyatrocu arkadaşının nerede olacağını tahmin etmişti, kampın en yüksek yerini aradı. Kayalığa hızla yürüdü, birkaç kez seslenen M. Emin cevap alamayınca kayalığa çıktı. Ferhat'ın kayalığa yaslandığını görünce seslendi, “heval herkes hazır, seni bekliyor, haydi gidiyoruz” dediğinde güneş kızıl ışınlarını gökyüzünün derinliklerine, dağların ise zirvelerine vuruyordu. Ferhat hiç cevap vermeden son kez güneşe doğru baktı. Kayalıkların arasından aşağıya mangaya geldi, herkes hazır. Silahlarını kuşanmış, çantalarını sırtlamışlardı. Ferhat rahtını taktı, çantasını sırtladı, mektubu ve resmi yeleğinin cebine koydu, sıradaki yetmiş dokuz gerillanın arasında sırasına girdi. Hareket komutu gelince seksen gerilla harekete geçmişti, Zagroslara Altın Hilal'in üçgenine çetin bir yürüyüşe

başlamışlardı. Ferhat yürüyüş kolunda “yeni yaşamda vicdanım rahat, özgürlük yüreğime daha yakın” dedi, yürüdü, yıldızlı gecede.....

2001 Mart

Şehit Düşen Gerilalar

- 1-Welat 99 Metina***
- 2-Kendal 99 Metina***
- 3-Xebat 98 Metina***
- 4-Sait (Batmanlı) 98 Barzan***
- 5-Mordem 98 Barzan***
- 6-Zelal 98 Barzan***
- 7-Bedran yılmaz 98 Barzan! (Maraş'lı)***
- 8-Zeynel (Dersimli) 98 Barzan***
- 9-Hamza 98 Barzan***
- 10-Kardox (soran) 98 Barzan***
- 11-Baran 98 Metina***
- 12-Sarya (Sakine ,Serhatlı) 98 Metina***
- 13-Hasan (Konyalı) 99 Botan***
- 14-Gökhan (Antep) 98 Metina***
- 15-Rojda Engizek (Maraş) 99 Kela Kumriye***
- 16-Halil 99 Erzurum***
- 17-Zamani (K.güney) 2003 Xınere***

- 18-Çavreş (amedli) 2001 Kandil*
19-Sedat (Amedli) 2001 Kandil
20-Helin Çerkez 99 Gare
21-Xebat Afrin 99 Avaşin
22-Ekin (Dersimli) 98 Avaşin
23-Cıvan 99
24- Ruken (Alman) 98 Beytüşebap
25-Mahir Tolhıldan 99 Zagros
26-Sarya (serhatlı) 98 Barzan
27-Mahir (Dersimli) 2003
29-Yekta Herekol.(Erdoğan Kahraman) (Dersimli)
2004 K.güney